

*Sonsuzla Dek
Birlikte*

NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI

A.L. JACKSON

NYT VE USA TODAY ÇOKSATAN YAZARI A. L. JACKSON'DAN,
KAYMAKTA OLAN BİR KADIN İLE ONU KURTARMAK İÇİN HER ŞEYİ GÖZE ALACAK
BİR ADAMIN KİMYESİNİ ANLATAN; ZORUNLU YAKINLIK VE TEK EBEVEYN
KONULARINA SAHİP BAĞIMSIZ BİR AŞK ROMANI

*İndi Lawson beni fırtınada,
yolda kalırsın halde bulmuştun.*

Tenhe bir mahallede, boktan durumdaki arabamla yol kenarında mahsur kalmıştım.
Bir kahraman aramıyordum; özellikle de onun gibi görünen binni.
İnanılmaz derecede seksi, tehlike çıgıkları atan, dağ gibi iri bir adam.
Ama motosikletin arkasına atlamak dışında pek fazla seçeneğim yoktu.

*Salem Aguilera tek bir bakış atması
ve vurulmuştum.*

Kadın, siyah ve baştan çıkarıcı bir kurdeleye sarılmış felaketten ibaretti.
Bir yıkım.
Bir rüya.

Görünüşe göre onun bir işe, benim de yardıma ihtiyacım vardı.
Şimdi dükkânımda salınarak dolaşıp beni büyüleyen bir cadı vardı ve ben,
asla sahip olamayacağım şeye uzanmak için yanıp tutuşan bir aptaldım.

*Ancak ikimiz de aramızdaki bu yakıcı çekimi
görmezden gelelemiyorduk.*

Bizi bir öpüşmeye sürükleyen ateşi.
Ve o öpücük, nihayetinde bizi yatağıma düşürmeyi başarmıştı.
O bağ, bana asla yeniden sahip olabileceğimi düşünmediğim bir şeyi
istememe yol açmıştı.
Çünkü benim gibi canavarlar aşkı hak etmezdi.

*Ama Salem'in de bir sürre vardı.
Yıllardır kaçıyordu ve geçmişi sonunda bizi
yakalamıştı...*

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİRİ

/pukkayayinlari

Çeviren: Irmak Kavl

PUKKA
YAYINI ARI

Sansuza Dek Birlikte

A . L . JACKSON

*Düzenleme
Ny.ozlem*

Çeviren: Irmak Kavi

Motosikletimi yavaşlatıp Dawson'a doğru sağa döndüğümde saat on olmak üzereydi.

Karanlık küçük dağ şehrinin üzerine çoktan çökmüştü fakat fırtına bastırmış ve gökyüzü öfkesini *Redemption Hills*, Kaliforniya'nın üzerine yağıdırıyordu.

İleride yanıp sönen kırmızı ışıkları gördüğümde sessizce, "Kahretsin," diye homurdandım. O anda kurtarıcı rolüne bürünmek isteyeceğim son şeydi. Sırılsıklam olmuştum ve geri dönmek için can atıyordum. Böylece ıslanmış kıyafetlerimi çıkarabilir, sıcak bir duş alabilir ve belki de gezinti için gerçekten kötü bir gece seçmemin üzerine bir ya da iki bira içebilirdim. Ancak fırtına aniden bastırmıştı ve çarpılmak üzere olduğumu fark edene kadar eve dönüş yolunu yarılamıştım.

Harley'yimi yavaşlattım, arabanın yanından geçerken neredeyse hareket etmiyordum. Aracın daha iyi bir havada kullanılmak üzere terk edilmesini ummuştum. Hiç şansım yoktu. Kaput açıldı ve... kahretsin.

Ön tarafa doğru eğilmiş, motora bakan bir kadın duruyordu. İç çektim ve arabanın yaklaşık on beş metre önünde yavaşça durdum.

Yola devam edebilirdim ama bu pislikçe bir hareket olurdu. Şehrin bu tarafı sanayiydi, dükkânların çoğu kapalı ve kilitliydi. Gecenin bu saatinde dışarıda dolaşanların sadece bela aradıklarını gayet iyi biliyordum. Hastalıklarını ve ahlaksızlıklarını serbest bırakacak hedefler arıyorlardı.

Bedelini ödediğim günahlar yığını o kadar büyüktü ki, yağmurda mahsur kalmış bir kadını terk etmeyi buna ekleyemeyeceğimi düşünüyordum. Ayrıca, metal ve madeni yağ damarlarımda vardı. Yaptığım şey buydu.

Ayak desteğini indirerek motoru durdurdum ve motosikletten indim. Yanda asılı duran çantayı karıştırdım, bir el feneri çıkardım ve açtım. Işın, gökyüzünden akan selin içinde parılıyordu. Botlarım ağırlık yapıyordu ve arabanın olduğu tarafa doğru yürürken kaldırımın kenarından akan nehirde debeleniyordu.

Kadın hızla arkasını döndü, onu görebilmek için gözlerimi kısarak bakıyordum. Sırtını arabanın önüne dayamış, lanet olası anahtarlarını uçları dışarı bakacak şekilde parmaklarının arasında tutuyordu.

Enerjiyi hissedebiliyordum, korkusu havaya yayılıyordu.

Kahretsin.

Onu korkutmak istemiyordum fakat ne halt etmem gerekiyordu? Onu burada mı bırakmalıydım? Asla. Bir canavar olabilirdim fakat anem beni bundan daha iyi yetiştirmişti.

Ben yaklaştıkça görüntü yavaş yavaş netleşmeye başlıyordu.

Sikerler.

Yirmi dört ya da yirmi beş yaşlarında olmalıydı. Kız da benim gibi sırlıslıklamdı. Uzun, siyah saçları yüzüne dökülmüştü. İnce bir tişört, kot pantolon ve yüksek topuklu ayakkabılar giymişti. Kumaş, dolgun vücudunun her santimine yapışmıştı.

Saçılan ışık huzmeleri gözlerine vuruyordu.

Yıldırım andıran gözlerine.

Kasıp kavuran mavi şimşeklere.

Çalkantılı.

Fırtınalı.

Yüzü, yumuşak ve sertin çatışmasıydı. Kaşları ve çene hatı keskindi fakat yanakları ve dudakları dolgundu. O kadar güzeldi ki, neredeyse tökezliyordum.

Yaklaşmamla birlikte yüzünde dehşet ifadesi belirdi ancak anahtarlarına daha sıkı sarıldı. Eğer bir tehdit haline gelirsem, savaşımadan pes etmeyeceği açıktı. Köşeye sıkışmış vahşi bir hayvan gibiydi.

Hem vahşi hem azılıydı.

“Selam, güzelim. Başın dertte gibi görünüyor.” Kaldırımları döven yağmurun sesini bastırabilmek için bağırmak zorunda kalmıştım.

Çenesini kaldırdı. Hâlâ bana odaklanmış olsa da dikkatinin dört bir yana dağıldığını görebiliyordum. Kaçış yolunu, ihtiyaç duyarsa diye firarını hesaplıyordu. Dikkatlice yaklaştığım sırada bir enerji dalgası yerleri titretti.

“Ben iyiyim.” Sesi derin, boğucu, kötücül bir tona sahipti.

“Bundan emin misin?”

Yüz hatlarında vahşet alevlendi ve kahretsin, yanlış kelimeleri seçtiğimi anladım.

Ellerimi iki yana doğru kaldırdım, ışık yanıp sönüyordu. “Buraya seninle uğraşmaya gelmedim. Başının dertte olduğunu gördüm ve bana biraz yardıma ihtiyacın varmış gibi geldi. Burada yağmurun altında durmayı ben de istemiyorum.”

Omuzlarına çöken gerginlik biraz azalmıştı ancak beni izlerken gardını indirmeyi reddediyordu. Onu suçlayamazdım. Bu dünyada bazı sapkın orospu çocukları vardı. Sanırım ben de yarısının ismini biliyordum.

Aksi bir tonda, “Seni incitmeye gelmedim,” dedim.

Alaycı bir ses çıkardı, bunu yaparken bana ters ters bakıyordu.

“Hepsi böyle der zaten, değil mi?”

Hafif bir kükürdama duyuldu.

Küçük vahşi kedi.

Onu rahatlatmak umuduyla başımı motora doğru çevirdim. “Sorunun ne olabileceği hakkında bir fikrin var mı?”

Hayal kırıklığıyla ofladı ve sıırıslıklam saçları muhteşem yüzüne yapışmış halde ellerini çılgınca savurarak aracı işaret etti. Dürüst olmak gerekirse, bu gerçekten dikkat dağıtıcıydı.

“Birdenbire durdu. Zar zor yolun kenarına çekebildim.”

Yaklaşırken temkinli bir şekilde ona baktım çünkü yanlış bir hareket yaparsam aletimi kesmekte tereddüt etmeyeceğinden emindim. Motorun üzerine eğildim, tamir edebileceğim basit bir şey olup olmadığını görmek için birkaç hortum ve kabloyu salladım.

Etrafı kurcalarken, “Umarım sadece alternatör ya da aküdür,” diye mırıldandım.

“Peki bunun ücreti ne kadar?” Sesine biraz histeri karışmıştı, sanki bir şey daha ters giderse kendisini kaybedecek gibiydi.

Yağmurun altında ona doğru bakarken göğsüm sıkıştı. Varlığını kaplayan bu çaresizliği her yerinde görebiliyordum. Onu sert ve ciddi kılıyordu.

“Emin değilim. Eğer sorun akü ya da alternatördeyse çok büyük bir dert olmaz. Motorun tutukluk yaptıysa, bu riskli olabilir. Emin olmadan önce dükkâna götürüp bir bakmamız gerekecek.”

“Dükkân mı?”

Çiseleyen yağmurun uğultusundan seslerimiz yükseliyordu.

“Bir dükkânımız var, hemen şurada köşede. *Iron Ride*.”

Pekâlâ. *Iron Ride*, kişiye özel tasarımların yapıldığı bir motosiklet dükkânıydı. Restorasyon için çokça gıpta edilen bir yerdi ve ucuza gelmezdi. Uzmanlık alanımız motosikletlerdi fakat arada sırada iskeletinden yeniden inşa ettiğimiz koleksiyonluk bir araba getirirdik. Tamircilerimin ‘99 model bir aile sedanı getirdiğimi öğrendiklerinde havaya uçacaklarını söylememe gerek yoktu.

Aniden geri adım atıp başını sallamadan önce gözleri düşünceli bir şekilde kısıldı. Şiddetli fırtınayı yöneten kişi o gibi görünüyordu. Gece-nin içinde savrulan bu karanlık kaosu.

"Burada tek başına ne yapıyorsun?" Yüzüme vuran tufanı silkeledim.

"Ne var, biliyor musun? Sorun yok. Ben iyiyim. Sadece... bir yolunu bulacağım. Bir araç çağıracağım. Sen gidebilirsin."

Sorumu tamamen görmezden gelerek elini uzakta duran motoruma doğru savurdu. Yağmurun altında ona baktım, puslu ışığın parıltısında parıldayan yüzünü inceledim. Dişlerini sıkıyordu. Bakışlarım sol çenesinin yan tarafında uzanan ve dişlerini gıcırdatmasının bir şekilde vurguladığı uzun, sivri yara izine kilitlendi.

Uzanıp ona dokunma dürtüsü hissediyordum. Parmak uçlarımı cildinde gezdirme dürtüsü. Bu cidden saçmalıktı. Uyandırdığı bu tepki saçmalıktan ibaretti. Birdenbire hareket edemez olmuştum.

Onun kadar çıkmaza düşmüştüm.

Aptalca bir şey yapmamak için elimi yumruk yaptım. Sanki oradaki ilgiyi hissetmiş gibi dişlerini daha da sıkı fakat çenesini eğip saklamak yerine bir tür meydan okumayla başını kaldırdı.

Şehvet içime sızmaya başladı.

Evet.

Kontrolü kaybediyordum. Zihnim, bu dondurucu soğukta yağın yağmuru kaynatabilecek şeylere dalıyordu. Yardım etmek için oradaydım ve hepsi bu kadardı. Ancak bu kız ateşli ve cidden vahşiydi, kasıklarım ona yardım edip yoluna göndereceğimizi anlamamış gibiydi. Mesele şuydu ki, bir bakışıyla büyü yapabileceğini düşünüyordum.

Hipnotize edebilir ve büyüleyebilirdi.

Havada süzülen bir tür sihir vardı ve ben bunu hissedebiliyordum.

O bir büyücüydü.

Fırtınayla birlikte dönüyor ve yere çarpıyordu.

Bir şimşek etrafımızdaki gökyüzünü aydınlattı.

Bir saniye sonra gök gürledi.

Kollarımdaki tüyler diken diken olmuştu.

Sakinleştirici bir nefes aldım ve aramızdaki çekimin çılgın şokunu bastırdım. Başımı eğdim. "Gerçekten seni bu fırtınada öylece bırakacağımı mı sanıyorsun?"

Meydan okurcasına kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. “İyi olduğumu söyledim. Gidebilirsin.”

Bir şimşek daha çıktığında irkildiğini gördüm.

“Gitmek mi? Böyle bir şey olmayacak. Hadi, bu yağmurdan kurtulmamız lazım.”

“Bu harika olurdu. Eh, eğer lanet arabam çalışıyor olsaydı.”

Neredeyse gülecektim. Çok alaycı bir kızdı.

“Çantayı al.”

Yanaklarından aşağı rimelinden oluşan bir nehir akarken kaşları kıvrıldı. “Ne?”

“Hadi gidelim.” Motorumu işaret ettim.

Sanki deliymişim gibi ofladı ve ayağını yere vurdu. “Seni tanımıyorum bile.”

“Adım Jud. Jud Lawson. Daha önce de söylediğim gibi, köşeyi dönünce bir dükkânım var. Fırtına geçene kadar oraya sığınabiliriz. Ve bil bakalım, ben de seni tanımıyorum güzelim ama yine de sana yardım etmek için kıcıma elektrik çarpmasını göze alıyorum. İkimiz de yarınki haberlere çıkmadan önce buradan defolup gitmeye ne dersin?”

Yüz ifadesinden güvensizlik süzüldü, gözleri kısıldı ve sonra oflayıp ellerini havaya kaldırdı. “İyi.”

O seksi topuklu ayakkabılarıyla sürücü tarafındaki kapıya doğru yürüdü. İçeri daldı ve bir hışımla bana doğru dönmeden önce çantasını alıp omzuna attı. Kaputunu kapattım ve eline uzandım. Zehirli bir şeymiş gibi ters ters baktı. Elimini indirdiğimde tok bir kıkırdama etrafımızdaki havayı doldurdu.

“Isırmayacağım.”

O kötü bakışlar tekrar kısıldı.

Lanet olsun. Bu kız beni bir bakışıyla öldürebilirdi.

Motosikletime doğru ilerledim, yürürken mesafesini koruyordu. Bacağımı motorun üzerinden attım ve kontak düğmesine bastım. Yüksek sesli kükreme geceyi doldurdu ve yağmurun ritmiyle karıştı. Kadın

yanımda duraksadı, arkamızda bir hayal kırıklığı yığını gibi duran arabasına bakarak bir savaş veriyordu.

Elimi tekrar uzattım. "Atla. Bu şey bu gece hiçbir yere gitmiyor."

Yıldırım gözleri beni delip geçti, bir bıçak kadar keskinlerdi. "Bana dokunursan seni bıçaklarım."

Yüksek sesli bir kahkaha attım. "Bundan hiç şüphem yok, güzelim. Hem de hiç."

Sonunda pes etti ve elini avucumun içine yerleştirdi.

Bir şok dalgası tenime yayıldı. Havada kabaran ve onun dokunuşuyla birleşen o ciddiyetin bir çarpışmasıydı.

Neler oluyor?

Uzun bacağını motorumun üzerinden geçirip vücudunu benimkine yaklaştıırken dengesini korudum. Nefesi boynumu ısıtırken kollarını belime doladı. Varlığı sıcaklık, alevler ve hiddet dalgaları halinde etrafımı sarıyordu. Bedenimin duyduğu ihtiyaç damarlarımda turlamaya başlamıştı. Kafayı bulmak için dersi kıran on üç yaşındaki bir çocuk gibi sessizce içimdeki dürtüyü azarladım.

Kötü seçimler yaparsan sonun iyi olmaz.

Motorumu vitesle taktım ve nehre dönüşen yola geri döndüm. Aşağıya doğru bir su seli akıyordu ve motorumun lastikleri suyu yararak bir dalga yaratmıştı. Kalbinin sırtına vuruşunu hissetmeme aldırmadan bir sonraki soldan döndüm. Hissettiğim o gümbürtü, içime işleyip beni ele geçirebilirmiş gibiydi. Sanki onun sığınağı olabilirmişim gibi kollarını bana git gide daha da sıkı doluyordu.

Sol tarafta kardeşim Trent'in işlettiği ve sahibi olduğu kulüp *Abso-lution** vardı. Gerçi Redemption Hills'e yeni hayatlar kurmaya geldiğimizde buraya yatırım yaptığım için benim de bir payım vardı. Mavi neon ışıkları fırtınanın içinde bir serap gibi parluyordu. Fabrikaların ve dükkânların ortasında bir sığınaktı. Gökyüzünün yağışlı olması önemli değildi. Mekân her zamanki gibi uklımdı, kulüp enkaz olarak aldığı ve yeni bir rüya inşa ettiğimiz eski bir depo üzerine kuruluydu.

* (İng.) Günahların affedilmesi.

Günahkârlığımızın değerini aldığımız ve onu daha iyi bir şeye dönüştürmek için elimizden geleni yaptığımız bir yerdi. Suçları ve kötülükleri geride bırakıp temize çıkmaya çalıştığımız bir yerdi.

Ancak *Absolution* Trent'in bebeğiyken, benimki arkadaki arsadaydı.

Kulübün etrafından dolanan iki kısa sola saparak *Absolution*'ın arkasındaki dört dönümlük arsada *Iron Ride*'in bulunduğu yere geldim. Bina iki katlıydı ve çok büyüktü. Müşteri lobisi ve giriş sağdaki büyük cam kapılardan geçinceydi. Solda bir sıra büyük garaj kapısı uzanıyordu. Parlayan tabelalı binayı gördüğünde kadının gerginliğinin yarısının uçup gittiğini hissedebiliyordum.

Yavaşlayarak ilerledim ve motoruma monte edilmiş, en uzaktaki garaj kapısının sürünerek açılmasını sağlayan düğmeye bastım. İçerideki ışıklar yandı. Dükkânın parlak siyah epoksi zemininde parlıyorlardı. Motosikletimi kamyonetimin yanına çekerek bizi yağmurdan kurtarıp güvenli bir yere götürdüm. Motoru kapatıp ayak desteğini indirirken botlarımı motosikleti dengelemek için zemine yerleştirdim.

Bir anda etrafımızı bir sessizlik kapladı. Metal çatıda yankılanan yağmurun sesi bizi kaplayan sabit bir tona dönüşmüştü. Puslu, büyüleyici bir rüya gibiydi. Kızın kolları, bir sonraki hamlesinde ne yapacağını bilmiyormuş gibi belimde sıkılaştı. Çekincelerinin var gücüyle geri döndüğünü hissedebiliyordum.

“Geldik,” dedim alçak sesle.

Temkinli bir şekilde dükkânı incelemek için geri çekildi. *Iron Ride* on bin metre karelik saf bir mutluluktı. Bir sığınaktı. Neşemi bulduğum yerdi. Yeni bir amaç edindiğim yerdi. Geçmiş hayatım yıkım yaratmışken güzellik yarattığım yerdi.

Her yer kalın tuğla duvarlar, pırıl pırıl siyah zeminler ve devasa çelik kapılarla kaplıydı. Farklı bölmelerde ve çalışma alanlarında çeşitli tadilat durumlarında motorlar vardı. Birkaç klasik araba da etrafta duruyordu.

Bebeğinizi *Iron Ride*'a getirdiğinizde birinci sınıf hizmet alacağınızı bilirdiniz. Ekipman son teknoloji ürünü, mekân ultra temiz ve ultra moderndi. Yine de otantikliğini koruyordu.

Derin bir nefes aldı. “Vay canına.”

Yavaşça yer değiştirdim ve inmesine yardım etmek için elini tuttum. Topuklarının üzerinde motorumun yanına doğru tökezledi.

Lanet nefesim boğazımda düğümlendi.

Kirişlerden sarkıtılan parlak ışıklar parıldıyordu, ona ilk kez iyice bakabilmişim. Kız siyah, baştan çıkarıcı bir fiyonkla sarılmış bir yıkımdı. Simsiyah saçları ve deniz renginde gözleri vardı. En koyu, en derin mavi rengiydi. Kaybolmanın çok kolay olduğu bir uçurumdu. Sırlıklam beyaz tişörtü kıvrımlı, duvarlara resimlerinin asılabileceği vücudunun hatlarına yapışmıştı. Uzun boylu sayılmazdı fakat o topuklularla bir güce sahipti.

Lanet olası bir nakavttı.

Bir fanteziydi.

Bir rüyaydı.

Kasıklarım seğirdi, ağzım kurumuştı. Gözleri de bana aynı şeyi yapıyordu. Beni içine alıyordu. Derinlerde bir şey alevleniyor ve dışarı yayılıyordu. Bu, daha önce bana dokunduğunda ortaya çıkan duyguyla aynıydı. Dikkatini benden çekerek etrafına bakındı ve kollarını iki yana açarken alaycı bir ses çıkardı. "Harika."

Tek kaşımı kaldırdım. "Öyle mi?"

Çünkü pek etkilenmiş gibi görünmüyordu. Bir kez daha kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuştu ve bunun mükemmel göğüslerini nasıl yukarı kaldırdığını fark etmemek için elimden geleni yapıyordum.

"Sence ben bunu karşılayabilir miyim? Yani, burası da ne böyle?" Suçlaması dikkatimi tekrar gözlerine yöneltmemeye neden oldu.

"Sana söyledim, burası benim dükkânım."

"Ah, evet. Görünüşe göre hangi dükkânın en gösterişli motoru yapabileceğini görmek için düzenlenen televizyon programlarından birine çıkmış olmalısın ve bunu karşılayamayacağından oldukça eminim."

"Bunu yarın konuşabiliriz."

Başını iki yana salladı. "Hayır, konuşamayız. Bunu karşılayamam derken ciddiye dim."

Çantasını karıştırıp telefonunu çıkardı. Bir numara çevirdi ve kulağına götürdükten sonra bir buçuk metrelik bir alanda telaşla yürümeye başladı. “Hadi, hadi, hadi.”

Boğazında sinirli bir çığlık düğümlendi ve telefonunu önünde tutarak içinde bulunduğu durumun tek sorumlusu oymuş gibi baktı. “Neden çalışmıyor bu lanet şey?” diye homurdandı.

Motorumdan indim. “Fırtınalar her zaman hattı keser.”

“Kahretsin,” diye ukladı, telefonuna boynuzları çıkmış gibi bakıyordu. Dikkatini tekrar bana çevirdi. “Eve gitmem gerek.”

Yağmurun yağmaya devam ettiği açık garaj kapısına bir bakış fırlattım. “Bunun şu anda gerçekleşeceğini sanmıyorum, güzelim.”

Dudakları endişeyle büzüldü ve varlığında korkuya benzeyen bir şey kıvrıldı. Onu incelerken başımı eğdim, kelimelerimi seçmeye çalışıyordum.

“Seni bekleyen bir adam mı var?”

Acı dolu bir ses çıkardı. “Hayır.”

Bunu itiraf ettiği için kendini tekmelemek ister gibi gözüdürken, içime dışarıdaki yağmur kadar şiddetli bir rahatlama doluşmuştu.

Aptal.

Yine de kendime engel olamıyordum.

“Burada güvendesin. Söz veriyorum.”

Durduğunda bakışlarımız buluştu.

Yıldırım gözleri ışıpta parlıyordu, derin ve karanlıklardı. Derinliklerinden hayaletler fışkırıyordu. Kalbimi çekiştirdiklerini hissediyordum, daha yakından bakmam için beni zorluyorlardı. Ona doğru çekiliyordum. Sanki bu kızda olmayan bir şeyi fark etmeliymişim gibiydi.

Sihir.

Sersemlemiş halimden kurtulmak için gözlerimi kırptım.

“Sadece beklemek zorunda kalacağız,” diye ekledim.

Öfkeyle sıırıslıklam olmuş giysilerine baktı.

“Hadi yukarı çıkalım. Sana giyecek kuru bir şeyler bulayım.”

Kaşları hızla havalandı. “Pardon?”

Göğsümden sert bir gülüş yükseldi ve ona doğru iki adım attım. "Üst katta oturuyorum."

Boğazından inanmayı reddeden bir kahkaha yuvarlandı. "Ciddi misin?"

"Evet."

"Ve seni oraya kadar takip etmemi mi istiyorsun?"

"Daha iyi bir fikrin var mı?"

Kararsızca elini salladı. "Arabamın gerçekten çalışması. Bu harika bir fikir olurdu."

Dudağımın kenarı bir gülümsemeye kıvrıldı. "Buna fikir değil hayal denir, bebeğim."

Gözleri kısıldı.

Vücudunda bir ürpertinin belirmediğini görüp tamamen yumuşamadan önce dudaklarımdan alaycı bir kahkaha döküldü. "Hadi, seni kurulayalım. Donuyorsun ve şu anda istediğim tek şey bir duş ve bir bira, sanırım sen de aynı şeyleri düşünüyorsun."

"Bu delilik."

"Delilik, ısınmak varken burada dikilip kışımızı dondurmaktır."

Onu ısıtmak için aklıma gelebilecek tüm yollardan bahsetmenin ihtiyatlı olacağını düşünmüyordum. Belki de bunları zihnimde canlandırdığımı görüyordu çünkü konuşurken bana ters ters baktı. "Bana dokunursan seni bıçaklarım."

Sırıtişımın yüzümü parçaladığını hissedebiliyordum. "O kadarını açıkça belirtmiştin, güzelim."

Kendimi durduramayarak yaklaştım, kulağına yakın bir yerden mırıldandığımda sesim yumuşamıştı. "Ve sana dokunmak istediğimi kim söyledi?"

İstiyordum fakat biraz da küçük vahşi kediyle uğraşmak istiyordum. Titremeler onu sarsmıştı. Enerji açığa çıkıyordu ve aramızdaki çekim o kadar şiddetliydi ki ayaklarım yerden kesiliyordu.

Dişlerinin arasından, "Net olalım diye söylüyorum," dedi.

Sırıtişım tam teşekküllü bir gülüşe dönüştü. "Oldukça netiz."

Tüm o sert meydan okumayla duruşu dikleşti, saçları kızarmış hindistancevizi gibi kokuyordu, teninden şehvet yayılıyordu.

Sarhoş ediciydi.

“Güzel.” Kelimeyi dudaklarının arasından tıslayarak söylerken çok sertti.

“Güzel,” diye karşılık verdim, garaj kapısını kapatmak için düğmeye bastım ve arka duvardan geçerek yukarıdaki çatı katına çıkan metal merdivene doğru yürüdüm. Arkamdan topuklularının takırdadığını duyabiliyordum.

Varlığı her yerdeydi. Üst kata çıkarken beni ezip geçiyordu. Beni adım adım takip etti. En üstteki sahanlıkta, kapıdaki şifreyi girdim ve onunla yüz yüze gelmek için döndüm. Yüzündeki ifadeyi görünce nefesim yeniden ciğerlerime doldu: Korku ve rahatlama. Başım dönerken kalbim sıkışıyordu.

Büyücü kadın.

“Adın ne, güzelim?”

“Salem*,” diye fısıldamadan önce bir süre tereddüt etti.

Dudaklarımın arasından iznim olmadan ve duyduğuma inanmayı reddeden bir kıkırdama kaçtı.

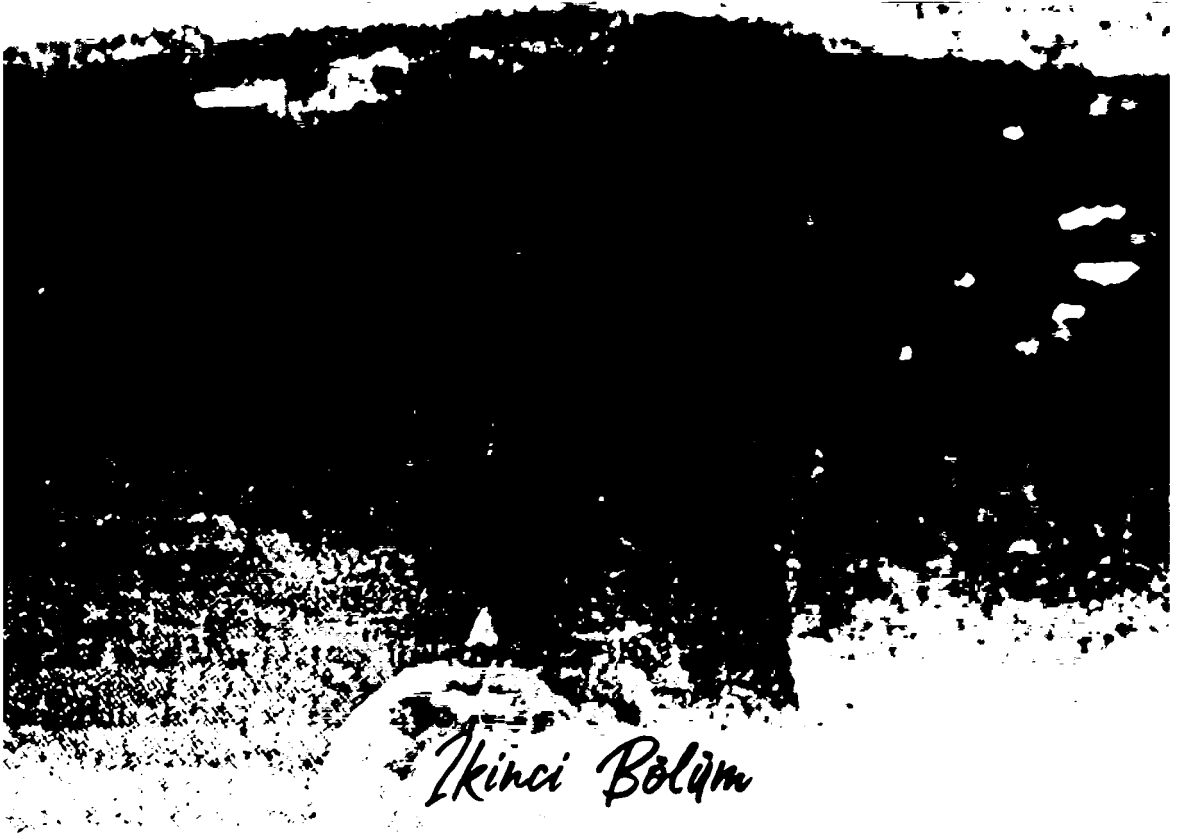
Evet.

Kesinlikle kara büyüye kapılmıştım.

Düzenleme

Ny.ozlem

* ABD Massachusetts'ta bulunan bir kent ismi. 1692'de yaşanan Salem Cadı Mahkemeleri ile ünlüdür.*

İkinci Bölüm

Salem

İçeri gel, güzelim. Çekinme. Kendi evindeymiş gibi hisset.” Adamın sesi zımpara kağıdına benziyordu, kaba ve çiğdi fakat bir şekilde rahat bir ton taşıyordu.

Kalbim göğsümü tekmeliyordu. Jud Lawson’ın açık bıraktığı kapıya doğru ilerlerken önümde vahşi bir izdiham vardı.

Aklımı kaçırmış olmalıydım. Bu yabancıyı dairesine kadar takip ediyordum. Üstelik hiç önemi yokmuş gibi ona adımı da vermiştim.

Tanrım, her şeyden önce motoruna binmiştim. Sanki benden herhangi bir gerçeği zorla alabilir gibi görünüyordu ve ona hiçbir şey vermemem gerektiğini bildiğim halde, bunu kontrol edecek gücüm yoktu.

Ancak ıssız bir yerde, yağmurun altında mahsur kaldığım sırada abimi yaklaşık on beş kez aramıştım. Her arama cevapsız kalmıştı. Ruhum her denemede daha da umutsuzluğa gömülmüştü. Yardım için dua ettikten sonra, fırtınayı yararak gelen tek far ışığına arkamı dönüp yardımı reddetmek istemem çok komikti.

Adam, şeytani bir kurtarıcıymış gibi puslu karanlığın içinden çıkmıştı. Sakallı, kaslı ve dövmelemlerle kaplıydı. Heybetli bir güce sahipti. Bir kurtarıcı mıydı yoksa bir istilacı mıydı, emin olamıyordum. Bildiğim tek şey dizlerimin titrediği, midemin altüst olduğu ve sahip olduğum her bir kendini koruma duygusunun pervasızlığım karşısında alevlendiği idi. Fakat çaresiz olduğunuzda... elinizde çok az seçenek kalıyordu ve size verilenleri de kullanmaktan başka çareniz olmuyordu. Merdiven boşluğunun tepesindeki kapıdan temkinli adımlarla geçip onun çatı katına girmemin nedeni de tam olarak buydu.

Gözlerim etrafı incelemek için acele etti. Alt kattaki *dükkânı* kadar büyük ve abartılıydı. Her şey mat siyah, yanık metal ve pahalı deriden oluşuyordu. Sağlam, kaba ve dudak uçuklatıcıydı.

Tıpkı bu adam gibi.

Jud Lawson önümde ilerledi. Botlarının siyah bambu zeminde attığı her adım, serin havada kaban bir ısı dalgası yaratıyordu. Mahkûmiyetimi ilan etmemek için savaşıyordum. Etkilenmemek ve uzak durmak için. Ayaklarının dibinde bir ihtiyaç birikintisi içinde eriyen bir aptal olmamak için.

Bunu başarmak bir doğa harikası olacaktı çünkü o inanılmaz derecede muhteşemdi. Dehşet verici bir şekilde. O kadar gülünç derecede uzun ve geniş ki benim iki katım büyüklüğünde olmalıydı. Göz korkutucuydu ve yabaniydi.

Seksi, şeytani gülümsemesiyle canavar gibi bir adamdan başka bir şey değildi ve her nasılsa, aynı zamanda yumuşak görünen bir tarafı vardı. Dolgun ve çekici dudaklarının kenarlarına yayılan bir cazibeyle, göğsümde titreten bir heyecan yaratarak içimde bir karmaşa estiriyordu. En zor kısmı ise gecedan daha karanlık olan obsidyen gözleriyle bana bakmaya devam etmesiydi. Bu bakışlar, eğer ona bir şans verirsem beni yiyip bitireceğine dair hiçbir şüphe bırakmıyordu.

Derin bir nefes alarak titrek bacaklarımın üzerinde çatı katına çıktım. Sırılsıklam olmuştum, üzerimden sular akıyordu ve ne yapacağımı bilmiyordum. Parmaklarımı sıktım.

Adam duraksamamı hissetmişti, yakışıklı yüzünde muzip bir ifade belirirken bana doğru baktı. Midem bir arzu gösterisiyle burkuldu.

Saçmalıktı.

Bu bana yakışmazdı, bundan kaçınmalıydım. Ancak çekim, kontrol edemeyeceğiniz bir şeydi. Anlık bir şeydi. Durdurulamazdı. Siz daha ne olduğunu anlamadan bir anda ortaya çıkardı. Bu yüzden onunla başa çıkacaktım, ona göre hareket etmeyecektim. Çenemi kaldırarak kendimi işaret ettim.

Belki de bunu yapmamalıydım.

Çünkü o gözler, tepeden tırnağa üzerimdeydi.

Aramızdaki enerji bir kırbaç gibi savruldu ve havada bir çatırtı sesi duyuldu. Bir şehvet kırbacı yankılanıyordu.

“İslağım.” Bunu bir meydan okuma gibi söylemişim.

Dili aniden susuz kalmış gibi dışarı fırladı.

Kahretsin.

Ne söylediğimi fark ederek belirsiz bir adım attım. Aklının nereye kaydığını fark etmişim. Bacaklarımı birbirine basturdum çünkü bana bakmaya devam edişine bakılırsa tahminim doğrudu. Ancak gerçekten, ev dediği bu saçma lüksün içinde geçit töreni yapmamı mı istiyordu? Kendini beğenmiş maskülenite konsepti için lanet olası bir sergi salonuna benziyordu. Adam bunun dışındaydı, dışarıdan o kadar kasıntı gözüküyordu. Boğazından kaba bir ses çıktı ve kulağa bu kadar hoş gelmemesini diliyordum.

“Ben de öyle, güzelim.”

Arkasında bıraktığı devasa ıslak ayak izlerini işaret etti. Boğazım sızladı ve dilim, kurumuş dudaklarımı süpürdü.

Çifte saçmalıktı.

Alçak sesle gülmeye devam etti, derin sesi çatıdaki yağmurun sesine karışıyordu. Fısıldayan alçak bir vızıluydu ve mekânı puslu bir tona bü-ründürüyordu. Pencerelede şimşekler çakıyor, gök gürliyordu.

“Orada bekle.”

Dönüp açık konseptli çatı katının sağ tarafını kaplayan yaşam alanından geçerek mutfığa ve en arka duvardaki çift kapıya doğru ilerledi. Kollarıyla bacakları ezici bir güçle örülmüş kalın kaslardan ibaretti ve kollarının açıkta kalan derisi bir mürekkep labirentiyle kaplıydı. Adımları uzun ve amaç doluydu, rahattı fakat yine de duruşunda bir sertlik vardı. Sahip olduğu bu özgüvenle risk ve tehlikeye yabancı olmadığını biliyordum. Tehlike karşısında saldırıya geçerdi ve rakibinin diğer taraftan yara almadan çıkması pek olası değildi. Çift kapıdan geçerek gözden kayboldu.

Ben orada aptal gibi beklerken kanım kulaklarımda uğulduyordu. Telefonuma tekrar baktım ve hâlâ bir haber almadığımı görünce içim sızladı. Endişelenmiş olmalılardı. Kahretsin, ben de endişelenmişim. Ancak benim aramalarım ulaşmıyorsa, onlarınki de ulaşmazdı.

Bir dakika sonra Jud dışarı çıktı fakat botlarını çıkarmıştı ve ayakları çıplaktı. Elinde bir yığın giysi ve bir havlu vardı.

“Pek bir şey yapmış sayılmam ama en azından bir duş alabilir ve fırtına dinene kadar kuru bir şeyler giyebilirsiniz. Kıyafetlerini kurutucuya koyacağız.”

Bana doğru ilerlerken dudaklarında yumuşak bir gülümseme belirdi. Ruhum çırpınıyordu. Tatlı, etkileyici ve göz korkutucuydu. Bu kombinasyon onun tanıdığım en tehlikeli adam olabileceğine işaret ediyordu.

Varlığından yayılan bu flörtöz cazibe, şüphesiz her kadını parmağında oynatabileceğini kanıtlıyor ve sunacağı şeyleri tattırmak için iştah açıyordu. Kafasındaki simsiyah saçlar ıslaktı, üst kısımları daha uzundu ve yüzünün sert köşelerine yapışmıştı. Kalın sakalı da saçlarıyla aynı renkteydi. Bana bir yığın yeni giysi uzattığında parmaklarımı aralarından geçirme isteğimle savaştım zorunda kaldığım sakalı...

Adam bir baş belasından ve kurulmuş bir tuzaktan başka bir şey değildi.

“Al bakalım.” Başını odanın karşı tarafında sıra halindeki üç kapıya doğru eğdi. “Misafir odası soldaki üçüncü kapı. Duş alabilirsin.”

Elindekileri bana uzatırken parmaklarımız birbirine değdi. Tüylerim diken diken olurken bedenim alev aldı. Bana doğru yaklaştı, sesi çok alçak ve sertti. "Isınman gerek, güzelim. Üşümüşün."

Bir parmağının ucu bileğimde gezinirken ürpertiler tenime yayıldı. Geri çekildi, obsidyen gözleri keyifle parlıyordu.

Pislik.

Bana ne yaptığını çok iyi biliyordu. Yine de, "Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

"Benim için zevkti, hayatım. Dedğim gibi, kendini evinde hisset. Ben de bir duş alacağım."

Eğilip aptal topuklu ayakkabılarımı ayağımdan çıkardım, böylece zemininde iz bırakmamış olacaktım. Ayakkabıları parmaklarımdan sarkıttım ve diğer elimle giysi yığınının kavradım. Olabildiğince hızlı adımlarla işaret ettiği kapıya doğru ilerledim, bu sırada bakışlarının sıcaklığını üzerimde hissediyordum.

Bu çılgıncaydı fakat doğruyu söylemek gerekirse donuyordum, bedenimin derinliklerinden titremeye başlamıştım. Klimanın açılıp içeriye soğuk hava üflemeye başlaması da yardımcı olmuyordu. Kapının eşiğinde durup arkama baktım. Adam, odanın karşısında duruyordu.

Bakışlarının bir amacı var gibiydi. Varlığı içime işliyordu. Onunla ilgili çok büyük ve baskın bir şeyler vardı ve bunun cüssesiyle hiçbir ilgisi yoktu.

Şüphesiz ki ondan korkmalıyım, bu yüzden onun gözetimi altında aniden rahat hissetmemin büyük, çok büyük bir sorun olduğunu düşünüyordum. Onun sığınağında güvende hissediyordum. Bu çok aptalcaydı. Kimseye güvenmemem gerektiğini çok iyi biliyordum ancak işte burada, bir yabancının evindeydim ve de kimse nerede olduğumu bilmiyordu.

Kendimi onun kim olduğuna dair takıldığım kancadan kurtardım ve yolun geri kalanını yatak odasına doğru hızla yürüdüm. İçerisi karanlıktı ve kapıyı kapatıp hızlıca kilitledim. Arkamı döndüm ve kapıya yaslandım, nefes almak için mücadele ediyordum. *Kendimi kontrol altına*

almak için. Kendimi içine düştüğümü hissettiğim fanteziden kurtarmak için.

Ancak bu geceyle ilgili bir şey, bunların hiçbiri gerçek değilmiş gibi hissettiriyordu. Tıpkı gerçekliğin dışındaymışız gibiydi. Çünkü bu tarz şeyler benlik değildi, hiç bu kadar pervasız olmamıştım. Son dört yılımı tamamen temkinli geçirmiştım. Bir yanımda hareket halindeyken, bir yanımda daima tetikteydi. Hatalara ya da yanlış adımlara yer yoktu.

Ancak abim, üç ay önce büyükannemizi getirdiği bu küçük kasabaya gelmemin güvenli olduğuna beni ikna etmişti. Yıllar geçmişti. Tüm bu yıllar sadece kaçarak geçmişti. Zar zor var olmuştuk. Artık zamanın geldiği ve bu şekilde devam edemeyeceğimiz konusunda ısrar etmişti. Göğsüm sıkışıyor, başımı kapının tahtasına doğru savurdum.

Tanrım, ona inanmak zorundaydım. Bu gerçeğin yarattığı umuda tutunmak zorundaydım. Yaşadığım karmaşaya gülerek kapıyı ittim ve odanın içerisinde bulunan banyoya doğru ilerledim.

Işığı açtım. Çatı katının geri kalanı kadar gösterişliydi. Beyaz tuğla duvarlar ve siyah boyalı, geri kazanılmış ahşap duvara monte, ayaksız tezgâhlar. Armatürler pürüzlü altın rengindeydi ve duşun arkasındaki zemin ve arka duvarın tamamı beyaz ve siyahtan oluşan bir matristi. Duş şeffaf camla çevriliydi, bir tarafı açıktı ve tavandan sarkan bir yağmur duşu vardı.

Pekâlâ.

Temiz giysileri tezgâhın üzerine koyup aceleyle musluğu sonuna kadar sıcağa getirdim. Sırılsıklam kıyafetlerimi çıkardım ve buhar banyoyu doldurmaya başladığında onları ıslak bir yığın halinde yere bıraktım. Isınmış suyun altına girdim ve damlaların tenime çarpmasını hissetmemle bir inilti serbest kaldı.

Sıcak ile soğğun zıtlığından ürpermişim. Rahatlamış bir şekilde iç çektim. Birdenbire... minnettar hissediyordum. Son derece minnettardım. İnsanlardan hep en kötüsünü beklerdim ve bu duşun bir lüks olduğu gerçeğiyle, bu adamın aslında iyi biri olabileceğini düşünmememe engel olamıyordum.

İçten ve iyiydi. Bu düşünceyle birlikte gardımı güçlendirdim. Güvenmek sizi sadece savunmasız kılardı, sizi incinebileceğiniz bir pozisyona sokardı ve bunun için ne zamanım ne de yerim vardı. Ayrıca, bu odanın dışındaki adamın kızları ayağına düşürmesi için fazla bir şey gerekmediğinden oldukça emindim ve kalbimin bir kaçamak ya da tek gecelik bir ilişki için hazır olmadığından daha da emindim.

Ancak lanet olsun, kendi kendime elde etmediğim bir doruk noktası iyi hissettirebilirdi.

Zihnimdeki görüntüler bir anda alevlendi. O büyük, kocaman eller, o işveli ağız ve o devasa vücut. Gözlerimi sıkarak kapattım ve onu yan odada, çıplak ve sıcak suyun altında hayal etmemeye çalıştım.

Hayır. Hayır. Hayır. Oralara hiç girme, Salem.

Temizlen, kurulan ve çık. Bu geceki amacım buydu fakat yine de o rahatlatıcı çağlayanın altında muhtemelen biraz fazla uzun süre kalmış ve zihnimin biraz fazla uzaklaşmasına izin vermiştim. Ancak bir kadını suçlayabilir miydiniz? Burası bir rüya gibiydi. Adam da öyleydi, kaybolmanın çok kolay olduğu kötü bir rüyaydı.

En sonunda suyu kapattım. Pelüş beyaz paspasın üzerine çıktım ve kabarık havluyu aldım. Vücuduma sardığımda beni tamamen içine çekti. Bir ucundan tutup yüzüme basturmaktan ve kokuyu içime çekmekten başka yapabileceğim bir şey yoktu, motoruna bindiğimde ve burnumu ensesinde bulduğumda beni ele geçiren kokunun aynısıydı.

Narenciye, tarçın ve baharat.

Sonbahar gecesi çamaşırlarını yıkamış gibi kokuyordu. Kokusunu iyice içime çekip hafızama işledim, gerçi unutacağımdan da şüpheliydim.

Pekâlâ ucube, sadece iyi olmaya çalışan bir adam hakkında hayal kurmayı bırak.

İçimden yaptığım bu moral konuşması beş saniye kadar işe yaradı çünkü devasa tişörtünü başımın üzerinden geçirdiğim anda tekrar o hayalin içine çekildim. Sıcaktı, kokusuyla kaplıydı ve Tanrım, kendimi bu adam tarafından sarılmış gibi hissediyordum. Sonrasında dev *boxer* üzerime çekip aynaya baktığımda kıkırdamaya başladım.

Gülünç görünüyordum. On kat büyük bir kumaşın içinde boğulmuştum. Gülümsememe karşı koyarak *boxeri* kalçalarımın kadar sıyırdım ve kaymaması için dua ettim. Sonra havluyu saçlarıma sardım, ıslak kıyafetlerimi topladım ve yatak odasına geri döndüm. Oda sadece banyodan gelen ışıkla aydınlanıyordu ancak iki odanın uyumlu olduğu açıktı. Karanlık, erkeksi bir zevkten başka bir şey değildi. Cömert çarşafarla döşenmiş kral boy bir yatak vardı.

Başımı salladım ve kendimi hareket etmeye zorladım ancak kapının kilidini açıp dışarı baktığımda temkinli bir şekilde yavaşladım. Sessizlikle karşılaşınca parmak uçlarımda ana mekâna çıktım.

Açık çatı katı, mutfak dolaplarının altındaki ışıklar dışında karanlıktı fakat dikkatimi çeken şey, oturma alanının uzak duvarında asılı olan ve loş spot ışıklarıyla aydınlatılmış bazı tabloları. İçeri ilk girdiğimde onları fark etmemiştim ancak sessizlikte görebildiğim tek şey onlar gibiydi. Ayaklarım istemsizce o yöne doğru hareket etti. Görüntüler hem kalbimi hem de zihnimi cezbediyordu.

Yerden tavana kadar uzanan dört büyük tuval üzerinde yer alıyorlardı. İkisi, duvar boyunca uzanan bir sehpanın üzerinde duran devasa televizyonun iki yanında yer alıyordu. Resimler saf ve samimiydi, baktıkça ve neyi temsil ettiklerini anlamaya çalıştıkça göğsüm kalbimin etrafında sıkışıyordu. Doğrudan sanatçının ruhuna, iblislerinin çırpındığı ve büyüdüğü yere bakıyormuşum gibi huzursuz bir hisse kapılmıştım.

Çılgılık atan ve uluyan hayalet tasvirleri. Kızgın alevlerden tırmanarak sürünen ve dünyayı kasıp kavuran iblisler. Belirsiz, silik yüzler; görüntüde gizlenmişler gibi, oraya ait olmayan fakat yine de orada sıkışıp kalmış mahkûmlar gibi işlenmişti. Diğerleriyse sade, unutulmaz güzellikteydi: Yıldızlar, sonsuzluk ve kayıp umut. Her biri nefes kesici derecede trajikti. Dünyayı sarsacak kadar ilham vericilerdi.

Onlara doğru eğildim, büyülenmiş ve mest olmuştum. Tuvale entegre edilmiş ıstırabın içinde, sanki cesur boya darbeleriyle yazılmış azabın bir parçası haline gelmiştim.

Hava ciğerlerimde yoğunlaşıp kilidlendi ve ensemdeki ince tüyler diken diken oldu. Donakalmış, bir şekilde kapana kısılmıştım. Onun bir

hayalet gibi yaklaştığını hissettiğimde bakamıyor, hareket edemiyor ya da bir şey yapamıyordum. Sanki resimlerden biri canlanmış ve arkamdan yaklaşıyordu. Beni bütünüyle kaplıyor, gölgelerin içerisinde kucaklıyordu.

Haklıydım. Bu adam kesinlikle ama kesinlikle tehlikeliydi.

Nefesi tişörtünün genişçe sarktığı omzuma çarptı. “Isındın mı?”

Ne kadar zararsız bir soruydu fakat sözlerindeki kaba sıyrıklar içimde baştan çıkarıcı bir etki yaratmıştı.

“Evet, teşekkür ederim.”

Zorlukla konuşabildiğimi fark ettim, resimlerin şiddeti sesimi ve akıl sağlığımı çalıyordu. “Bunlar...” Tutarlı bir düşünce bile oluşturmamıştım.

Sesi homurdanmaya dönüştü. “Sadece boşluğu dolduracak bir şeyler.”

Kayıtsızlığı ve omuz silkme şekli kaşlarımın çatılmasına sebep oldu. Ona daha fazlasını sormak istedim. Ancak aniden tenime değen ve rüylerimi yeniden diken diken eden yavaş bir gülüş dikkatimi dağıttı. “Sen çok...”

Sonunda omzumun üzerinden ona bakacak gücü kendimde buldum fakat bunu yaptığımda, gözlerim göğsüyle karşılaştı: Çıplak, dövme ve *aman Tanrım*. Hemen oracıkta bayılabileceğimi düşünüyordum.

Başka tarafa bakmaya çalıştım fakat tepesi çok daha uzun ve yanları kısa olan saçları duştan dolayı ıslaktı. Yüzünde beni arzu düğümüne çeviren bir sırıtış vardı. Vücudundan yayılan ısıdan bahsetmiyordum bile. Bu şiddette bir vuruş beni sarsıyordu. Mantiğıma kısa devre yaptırdığından oldukça emindim.

“Gülünç görünüyorsun,” diye cümleyi tamamlamaya karar vermiş gibiydi. Topuklarının üzerine indi ve kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturdu.

Ne?

Sözleri beni trans halinden çıkardı. Tam bir pislikti. Demek istediğim, ben de öyle düşünmüştüm fakat dikkatleri üzerine çekmesine gerek yoktu. Yutkunarak tökezledim, çenem havaya doğru dikilmişti,

rüm savunmalarım en üst seviyedeydi. “Başka seçeneğim yoktu, değil mi? Tabii o *gülünç* zeminini sırlıslıklam yapmamı istemediysen.”

O sırtıuş dudaklarının kenarına yerleşti. Lanet olsun.

“Şikâyet ettiğimi söylemedim, değil mi tatlım?”

Ona ters ters baktım. Bu adamın nesi vardı? Gerçekten, *benim* neyim vardı? İç dekorasyonda gerçekten harika bir zevke sahip olması ve misafir duşu için sol göğsümü verebileceğim gerçeği dışında tanımadığım bir adam yüzünden neden bu kadar heyecanlanıp karmaşık duygulara kapılmışım?

Bir de, oldukça zengin olduğu ortada olmasına rağmen şiddetli bir sağanak altında bir yabancıya yardım etmek için durmuştu. Benimle oynayan bir pislik miydi yoksa gerçekten nazik miydi anlayamıyordum. Gözlerindeki parıltıdan ve seksi dudaklarındaki alaya bakılırsa, bir yanı kesinlikle benimle oynuyordu.

“Ayrıca, hâlâ *gülünç* zeminimi sırlıslıklam yapıyorsun,” diye homurdandı kaba ve alçak sesiyle.

Bir solukta, tuttuğum giysi tomarının gerçekten de onun zeminini sırlıslıklam yapıp yapmadığını görmek için geriye sıçradım. Ayaklarımın ucunda küçük bir su birikintisi vardı.

“Kahretsin.”

Pislik herif gülerek bir adım öne çıktı. “Giysilerini bana ver.”

Sanki bir hırsızmış gibi kıyafetlerimi daha da sıkı tuttum. Sağduyum talan ediyordu. Obsidyen gözleri parlıyor ve dans ediyordu. Kahkahası ağzından süzülüyor, bir rüya gibi etrafımı sarıyordu. Adam kulağıma fısıldamak için öne eğildi, ağzından çıkan kelimeler baştan çıkarıcı ve alaycıydı.

“Giydiklerini istemediğim için şanslısın. Bir dakika daha orada durursan isteyebilirim.”

Geri çekilirken gözlerim kısıldı. “Seni bıçaklarım.”

Bu sefer kahkahası gürlledi. Sanki *gülünç* olan benmişim gibi davranıyordu. Uzanıp ellerimden damlayan ıslak yığını kaptı. Onu göğsüne

doğru tuttu ve sanki bunu yapmak dünyanın en normal şeyiymiş gibi rahatça uzaklaştı.

“Hadi, Vahşi Kedi, çamaşır odası bu tarafa.”

Şey... Ne?

“Pardon?” Arkasından koşturdum.

Mutfaktan geçip sol taraftaki kapıya doğru ilerlerken tekrar alçak sesle güldü. Kapıyı açtı ve bizim evdeki mutfak kadar büyük bir çamaşır odasına girdi. Kapının eşiğinde donakaldım çünkü o kadar yaklaşılmının imkânı yoktu ve kıyafetlerimi kurutucuya atıp birkaç düğmeye basarken sırtıyordu. Makine *bip* sesi çıkarıp dönmeye başladı.

“Gördün mü, o kadar da zor değilmiş, değil mi?”

Muzip bir gülümsemeyle beni çamaşırhaneden çıkarırken baştan aşağı süzüyordu. Oflayarak kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum.

“Ne oldu, güzelim?”

Sesi yumuşaktı. Başımı döndürdüğüne dair en ufak bir fikri yokmuş gibiydi.

“Bunun biraz tuhaf olduğunu düşünmüyor musun?” Başımın üzerinde bir elimi salladım.

Sırıttı. “Dürüst olmak gerekirse, tuhaflığı severim.”

Uzandı ve parmak uçlarını çenemdeki yara izinin üzerinde hafifçe gezdirdi. O kadar hızlı oldu ki, eli çoktan oraya varmadan önce ne yaptığını anlayamadım. Sanki bunu alışkanlık haline getirmiş gibiydi. Sanki her zaman yapıyormuş gibi. Sanki buna hakkı varmış gibi.

Ateş, tenime sıçradı.

Dehşet, korku ve çırpınış.

Daha da kötüsü, onunla birlikte gelen rahatlık parıltısıydı. Dehşete düşerek kendimi geri çektim.

“Ne yaptığını sanıyorsun sen?” Kelimeler dudaklarımdan dökülürken hırıltılı, bitkin ve acılıydı. Panik damarlarımda gezindi ve neredeyse çılgılık atarak kapıdan dışarı fırlayacaktım. Yağmurun ve fırtınanın canı cehennemeydi. Ancak ayakta kalmak için kendimi zorladım.

Zayıf değildim.

Zayıf değildim.

Çenemi meydan okurcasına kaldırdım, sanki ona az önceki hareketi bir daha yapması için meydan okuyordum çünkü bu sefer yaparsa ona bir ders verecektim. Özür diler gibi bakmaya cüret etti ve ellerini, kalça-kemikleri üstten dışarı fırlamış, yontulmuş karın kaslarının genişliğini gösteren düşük belli kot pantolonunun ceplerine soktu. Şekilli, engebeli teni orada da bu desenlerle kaplıydı. Tıpkı onun benim yarama yaptığı gibi uzanıp dokunmak için can atmama rağmen incelemeyi reddettiğim desenlerle.

Sanki bu çok doğalmış gibi.

Tabii.

Tanrım, bu adamdan nefret ediyordum. İçimde hissetmeyi göze alamadığım bir şeyleri harekete geçirmesinden nefret etmiştim.

“Özür dilerim. Kabalık ettim.” Bunu içten bir şekilde söylemiş gibiydi.

“Seni tanımıyorum bile.”

Elini cebinden çıkarıp huzursuzca uzun saçlarını karıştırdı. “Biliyorum.” Tereddütte duraksadı. “Ama sende bir şeyler var, değil mi, Salem?” Gözleri kısıldı ve başı yana eğildi, adam sanki çözmeye çalıştığı bir bilmeceymişim gibi beni inceliyordu.

Enerji titredi ve parladı. Pencereelerde bir şimşek örtüsü titreşti ve yoğun havayı bir akım kapladı. Gözlerinin yüzümü okşama şekli... Onun yerinde elleri de olabilirdi.

“Seni tanımak istemem yanlış mı?”

Cazibe, dalga dalga yayılıp aramızda fokurdadı. İkimiz arasındaki gerilimle dolu boşlukta hapsolmüştü. Beni geride tutan bir tuzak gibiydi.

Bir çekim.

Beynimin içinde sağduyumun son kırıntılarını aradım.

“Bununla ilgilenmiyorum.” Kelimeler vahşi ve düpedüz yalandı.

“Sadece eve gitmek istiyorum.”

Bakışlarını yere indirmeden önce reddedilmenin patavatsızlığı yüzüne çarptı.

“Doğru, peki,” diye mırıldandı, dişlerini gıcırdatarak çıplak ayaklarına bakarken başı gücenmişçesine oynuyordu.

Gök gürledi. Onunla birlikte yağmur da şiddetlenerek çatıyı dövmeğe başladı. Bana baktı ve yüzünün her açısı vazde sertleşti. “Bu geceki amacımın seni güvenli bir yere götürmek olduğunu söylemiştim.”

Güvenli olmayan yerin *burası* olduğundan oldukça emindim. Nabzım hızla atarken, midem kasılırken ve bu muhtaç ilgi beni ele geçirirken olmazdı.

Sertçe yutkundum. “Bu ne anlama geliyor?”

“Bu gece benimle kalacaksın anlamına geliyor. Sabah ilk iş seni eve götüreceğim.”

“Burada kalmamı mı bekliyorsun? Seninle?” Bu bir inançsızlık çılgınlığıydı.

“Yatağımı kastetmedim, güzelim.” Tekrar öne doğru eğildi, nefesi tenimi okşuyordu, cinselliğin ve baştan çıkarmanın kokusu yüzeye çıkıyordu. “Ama bu kesinlikle eğlenceli olurdu, değil mi?”

Hava ciğerlerime hapsolmuştu. Adam alçak sesle güldü, bende uyardığı arzu ateşini biliyormuş gibi bana bakıyordu. Sonra mutfağında rahat bir tavırla ilerledi, orayı tamamen hâkimiyeti altına aldı. Siyah metal buzdolabına eğilip bir bira alırken inanılmaz çekici görünüyordu. Kapağını çevirdi ve büyük bir yudum aldı. Ardından havaya kaldırıp geri çekilirken bana baktı.

“İyi geceler, Vahşi Kedi. Misafir odası tamamen senin. Kendini evinde gibi hisset. Sabah görüşürüz.”

Aynı çift kapıdan geçip duş aldığım odanın köşesine doğru gözden kaybolduğunda ağzım açık kaldı. Uyumamı beklediği o devasa, lüks yatağın olduğu odaya. En az on dakika boyunca karanlıkta öylece durup ne yapmam gerektiğini düşündüm. Çünkü gökyüzü yağmurunu şiddetle indirmeye ve su baskını yaratmaya devam ederken bu delilikti.

Sansaza Dek Birlikte

Sonunda bu gece orada mahsur kaldığımı kabul ettim ve isteksizce misafir yatak odasına süzülüp kapıyı kapattım, kilitledim. Yorganın altına girip pelüş konforun içine gömüldüm. Telefonumdan son bir mesaj yazdım ve en azından birine ulaşması için dua ettim.

**Ben: Hâlâ kimseye ulaşamıyorum. Arabam bozuldu
ama bir arkadaşşıma rastladım ve bana bu gece
kalabileceğim bir yer önerdi. İlk iş evde olacağım.
Lütfen endişelenme, iyi olacağım.**

Bir arkadaş kelimesi gerçek ötesiydi. Yine de zaten endişeleneceklerinden daha fazla endişelenmelerine gerek yoktu. Sonrasında günün yorgunluğu beni içine çekerken ağır yorganın altındaki sıcaklığa doğru gevşedim. Bir rüyaya sürükleniyordum. Uyku, beni bilincin en karanlık derinliklerine götürüyordu.

Her şeyin solup sürüklendiği ve eski şeklini aldığı yere. Rüyaların ele geçirdiği ve kâbusların musallat olduğu yere. Burada, şimdi ve geçmişin iç içe geçtiği yere. Zamanların birleştiği, kesiştiği ve öldüğü yere. Kederin fısıldadığı, süründüğü ve havadaki hayatı emdiği yere. Sessiz kükremeyi, acının kükreyişini, ıstırap çığlığını duyduğum anda, sarsılarak uyanıp saatin kaç olduğuna dair hiçbir fikrimin olmadığı yere.

Ve bunun onun mu yoksa benim mi olduğundan emin değildim.

Saatın daha sabahın sekizi bile olmamasının bir önemi yoktu. *Iron Ride*'ın yükselen tavanının her köşesinde asılı olan hoparlörlerden heavy metal sesleri yükseliyordu.

Dün gece bok gibi uyumuş, hemen yanımdaki odada Salem'in, beni kolayca etkisi altına alabilecek o ateşli vahşi kedinin, düşüncesiyle dönüp durmuştum. Görünüşe göre, aklımı kaçırmam için gereken tek şey oturma odamda ıslak bir şekilde duran cehennem kadar ateşli bir yabancıydı. Mantığımı, algıyı ve sebebimi yitirmem için sadece buna ihtiyacım vardı.

Amacımlı yitirmem için.

Yani, gidip ona onu tanımak istediğimi söylemek gibi *gülünç* bir şey yapmıştım. Gerçekten boku yemiştım. Çalışma masasının üzerindeki metal parçasını incelerken inanamaz bir tavırla güldüm.

Ne düşünüyordum ki? Beni tanıyacak ve olduğum kişiyi hoş mu karşılayacaktı? Ve neden bunu önermişim ki? Bir an için bunu istediğimi mi düşünmüştüm?

Bu şekilde ilerlemediğini ilk elden biliyordum. Ağzımdan kaçmasına izin verdiğim anda kendime tuzak kurduğumu anlamıştım. Bildiğim her şeye ters düşüyordu. Uğruna çabaladığım her şeye.

Ancak yine de oradaydı, bu ilgi içime dolanmıştı ve sadece o daracık bedenle bir alakası yoktu. En azından biraz sağduyulu davranmış, bu saçmalığı geri püskürtmüştü. Fakat yine de, beni tedirgin bırakmıştı. Serdeşmiş ve kafam karışmış bir halde odama sızarak, kendimi yatak odası kapısının arkasına kapatmanın onu düşünmeyi engelleyebileceğini ummuştum.

Pek de mümkün olmamıştı.

Ufukta beliren güneş odamdan karanlığı çekip aldığı anda pes ettim. Üzerime bir şeyler giydim ve aşağıdaki dükkâna doğru yola koyuldum. Zaten yapacak çok işim vardı, bu yüzden güne hızlı bir başlangıç yapmaktan zarar gelmezdi. Ayrıca, *Iron Ride* benim huzur bulduğum yerdi. Geçmiş hayatım yıkım yaratmışken burada güzellikler yaratıyordum.

Kaynak yaptığım, zımparaladığım, boyadığım ve yeniden inşa ettiğim yerdi. Yıpranmış ve köhne olanları hayata döndürüyordum. Harap ve çürümüş olanları değiştiriyordum. Arka bahçelerde ve unutulmuş arsalarda çürümeye terk edilmiş paha biçilmez mücevherleri. Arabaları ve motosikletleri en çıplak hallerine geri götürür, sonra da onları yeni bir görkeme kavuştururdum.

Bu, ellerimden meydana gelen sanattı. *Temizlemek için elimden geleni yaptığım kirli ellerimden.*

İçinde kaybolmuş, kendimi kaptırmıştım. Kulaklarım çarpan, çırpanan ritimle doluyken, koruyucu maskemden ateşin metali delip geçmesini izledim. Ben hassas kesimler yaparken kıvılcımlar uçuşuyor ve etrafa saçılıyordu. Aşırı odaklanmıştım fakat bir şekilde hareketlerden büyülenmiştim, sanki ruhum da bu şenliğe katılmıştı.

Motor çamurluğunun metali nihayet kesildiğinde tuttuğum nefesi dışarı verdim, kaslarımdaki gerginlik boşaldı. El işimi inceleyebilmek için feneri kapattım. Deri eldivenle kaplı parmağım kesik üzerinde kayıyor, mükemmellikten emin oluyordu.

Dükkânımda daha azına müsamaha gösterilmezdi. Bu kapıdan çıkacak tek şey, muhteşem olacaktı. Hayranlık uyandırıcı olacaktı. Yani, kahretsin, yaşlı motorcuları araçlarını almaya geldiklerinde ağlatmıştım. Eğer bir adam kendi canavarını ilk kez gördüğünde bir iki damla gözyaşı döküyorsa, bu bir zafer sayılırdı.

Otoparka giren bir kamyonun gürültüsünü duyduğumda eldivenlerimi çıkardım ve Brock'un çekiciyi hafifçe indirdiği açık bölmeye doğru ilerledim. Geri vitese takmadan önce binaya yatay olarak yanaştı ve geri geri gitti. Sürücü kapısından atlayıp bana doğru gelirken motoru rölantide bıraktı. "Hey, patron. Bahsettiğin bu muydu?"

Sesinde saf bir spekülasyon vardı. Sanki arabanın ve bulunduğu yerin tarifini vermemişim gibiydi.

"Evet, bu o."

Tıraşlı, sarı saçlı kafasını salladı, asansörü indirmek için düğmeye basarken yüzüne bir sırıtış yayıldı. Brock ekibime kattığım ilk tamirciydi. Tamir işinde becerikliydi ve sorunları teşhis etme konusunda doğal bir içgüdüye sahipti. Yirmi yıldır ıssız bir arazide paslanmakta olan bir motoru ateşleyebileceğine yemin edebilirdim. Ayrıca yedi gün yirmi dört saat çenesi durmazdı.

"Bu bir şaka mı? Bir teste mi tabi tutuluyorum? Yoksa işler kötü gidiyor da çaresiz mi kaldın? Bir yıl boyunca dolu olduğumuzu sanıyordum."

Cumartesi olduğunu ve hepimizin iş yoğunluğuna yetişmek için çift mesai yaptığını düşünürsek, bunun cevabı açıktı.

"Bir arkadaşıma yardım ediyorum," dedim ve ona arabanın orada bulunma nedeninin kendisini ilgilendirmediğini söyleyen bir bakış attım.

"Güzel mi?" diye soruverdi.

"İyi bir şey yapmak için gerekli bir sebep mi?" diye çıktım. Cılız senserinin kendini beğenmiş suratına yumruk atmamak için kendimi zor tutuyordum. Ancak bu muhtemelen onu bir hafta boyunca yataklara düşürecek ve benim ona gelecek ay yola çıkacak '63 model Ford pikapta ihtiyacım vardı.

Omuz silkti. “Hey, dostum, burada bir aracın yer edinmesinin ne gerektirdiğini biliyorum ve sen bana eski bir sedanla mı geliyorsun? Bundan bir çıkarın olmalı.”

Onu duymazdan geldim ve onun yerine dikkatimi Darius’un siyah kamyonetiyle sola dönerek otoparka girişini izlemeye verdim. Darius sadece son bir aydır bizimle birlikteydi ve Brock’un tam tersiydi. Hem sessiz hem de gergindi. Dövmeli, sert ve neredeyse benim kadar iriydi. Çoğu zaman düşüncelere dalıyor olsa da işini yapıyordu. Bayiliklerden birinden gelen basit bir teknisyendi ama öğrenmeye aç biriydi ve ben de yardıma muhtaçtım. Brock’un da söylediği gibi, bir yıl boyunca doluyduk ve ben sağlı sollu müşterileri geri çeviriyordum.

Darius durup kamyonetinden atladığında Brock, Salem’in arabasının zincirlerini açmak için hareket ediyordu. “Neler oluyor?”

Dikkati sedana kilitlenmiş bir halde hışımla otoparka daldı. Harika, ondan da tepki görecektim.

Sonra hareketsiz kaldım, dükkânda bir enerji şoku patlarken bednim karıncalanmaya başladı. Dün geceki fırtına kadar şiddetliydi. Etrafıma bakındım ve Salem’in yukarıdaki çatı katının merdivenlerinden indiğini gördüm.

Nefesim ciğerlerimde tılandı.

Hay sikeyim.

Bu kız, dün gece hatırladığımdan bile daha güzeldi. Deli gibi ateşliydi ve çok seksiydi. Dün gece giydiği kıyafetlere geri dönmüştü fakat yüzü açığa çıkmıştı ve o siyah saçları kafasında çılgın bir düğüm halinde toplanmıştı. Çatı katımdan aşağı süzülen mükemmel bir fanteziden başka bir şey değildi.

Bu hissi havada bırakanın fırtına olduğunu ve bu sabah ortadan kaybolacağını düşünmüştüm. Bu bağlantı, keşfetmemem gerektiğini çok iyi bildiğim bir şeyi keşfetme isteği uyandırmıştı. *Keşfedemeyeceğim* bir şeyi.

Ancak oradaydı; atmosferi çekip çeviriyor, bizi birbirimize bağlayan bu görünmez halatlar boyunca titreşiyordu. İkimiz de başka tarafa bakamıyorduk. Yıldırım gözleri uzayın öbür ucundan beni mızraklıyor,

içimi delip geçiyor ve beni rehin alıyordu. Öylece bakıştığımızı acaba başka biri fark etti mi diye merak ediyordum. Bir ritme karıştığımızı, bir anın içinde tutulduğumuzu gören olmuş muydu? Damarlarımda güçlü bir şey yanıyordu.

İhtiyaç.

Ele geçirilme.

Kadın, büyücüden başka bir şey değildi.

Kara büyücüydü.

Çünkü bana hissettirdiği şey mümkün değildi.

“Ah, güzelmiş, pekâlâ.” Brock’un saçmalıklarını kusması beni büyüden kurtardı. “Bundan bir şey çıkarman gerektiğini biliyordum ve bu şey cehennem kadar güzel.”

Ford’un canı cehennemeydi.

Ona doğru gitmeye başladım ama Darius öfkeli adımlarla Salem’a doğru ilerlerken frene asılmama sebep oldu. Ona giden yolun yarısında, tam ortamızda durdu. Dikkati, benimle kız arasında gidip gelirken ellerini yumruk yapmıştı. Yüz ifadesine cinayetin mihlandığına yemin edebilirdim.

Bu bakışı iyi biliyordum.

Yüzündeki zehri kıza yöneltti. “Salem, burada ne halt ediyorsun?”

Lanet olsun.

Bana kendisini bekleyen bir erkek olmadığını söylemişti ve içimden bir ses işlerin çok hızlı bir şekilde karıştığını söylüyordu. Onu geri çekip aralarına girme isteği duydum, özellikle de ne yazık ki öyle olmadığı halde, tam anlamıyla geceyi birileriyle geçirmiş gibi yürüdüğü düşünüldüğünde.

Ancak Salem, sahanlığa çıkıp bize doğru yürürken gözlerini bıkkınlıkla devirdi, şiddetli bir ateş ve fırtınalı bir inancı vardı. “Seni on beş kez aradım ve ondan da fazla mesaj attım. Arabam bozuldu.”

Darius’un gözleri arabasını görmek için geriye kaydı. Brock arabanın yanında durmuş, Joker gibi sırtıyor ve manzarayı izlerken hafifçe gülüyordu. Gerginlikten beslendiğine hiç şüphe yoktu. Darius’un bana gönderdiği bakış, kemiklerimdeki eti soymayı hayal ediyormuş gibiydi.

"Bu sabah seni aramaya çalıştım," diye homurdandı Darius ama bunu söylerken hâlâ bana ters ters bakıyordu.

"Telefonum kapandı, uyuyordum ve güvendeydim çünkü iyi bir adam sağanak yağışın ortasında bana yardım etmek için durdu. Hepsi bu kadar."

"Eminim ona yardım etmiştir," diye iğneledi Brock.

Döndüm ve parmağımı ona doğru savurdum, tehditler dilimden dökülüyordu. "Bir kez daha buna cüret edersen Brock, seni öldürürüm."

Sanki çok komik bir şey demişim gibi güldü.

Dikkatini kıza çevirerek, "Aklımı kaçırmak üzereydim, Salem," diye homurdandı Darius.

"Dün geceki mesajlarım bu sabah ulaştı mı? Sana neler olduğunu ve iyi olduğumu söylediğim mesajlar?" Kızın sesi meydan okur gibiydi.

"Evet." Bunu itiraf etmekte isteksiz görünüyordu.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Yani, iyi olduğumu biliyordun?"

Bir elini başının üzerinde gezdirdi. "Evet."

"O zaman bu öfkenin yersiz olduğuna eminim."

Öfkesini nereye *yerleştireceğine* hızlıca karar veren Darius bana ters ters bakmaya başladı. Yatıştırmaya yönelik bir elimi ona doğru uzattım çünkü adam patlamak üzereymiş gibi görünüyordu. "Hey, dostum, bir gezintiye çıkmıştım ve fırtınaya yakalandım. Geri dönerken Dawson'da onun arabasına rastladım. Oralar çok karanlık, biliyorsun ve onu tek başına bırakmak istemedim."

Kendimi açıklamama gerek yoktu çünkü yanlış bir şey yapmamıştım. Öfkesi bana değildi. Salem'in biriyle birlikte olduğundan haberim yoktu. Üstelik o da yanlış bir şey yapmamıştı. Birinin ona yardım etmesine izin vermişti ve bu bir suç değildi. Benim çatımın altına sığınarak erkeğine ihanet etmiş sayılmazdı. Onun bir erkeğe sahip olması fikri içimi bir tür çarpık, öfkeli kuskançlığa mı sürüklüyordu?

Evet. Bu benim suçumdu.

Fakat Salem, alaycı ve alınmış bir inançsızlıkla başını eğdi. Vahşi kedinin pençeleri çıkıyordu. Salem, tüm bu vahşetin içinde çok ateşliydi.

“*Abime* neden bana yardım etmek için durduğunu açıklamana gerek yok, Jud. Biz yanlış bir şey yapmadık ve onun da yapmışız gibi davranmaya hakkı yok.”

Abim kelimesini vurgulamıştı ve kahretsin, ciğerlerimi yumruklayan bu şey, bir rahatlama mıydı? Neden? Evet, rahatlardım.

Darius daha sert bakıyordu.

Hay sikeyim.

Avucumu yüzümde gezdirdim. Tekrar ona döndü, sesi küçümseme doluydu. “İşe geldiğimde kız kardeşimin patronumun dairesinden elini kolunu sallayarak çıkmasından endişe duyuyorsam, kusura bakmayın.”

Bana hançer fırlatmaya geri dönmüştü. Brock uludu ve kalçalarını salladı. “Arkadaş... Ne kadar arkadaş canlısısın, Jud?”

“Bir kelime daha.” Parmağımı ona doğru savurmaya devam ediyordum.

Görünüşe göre hiçbirimiz buradan sağ çıkamayacaktık çünkü Salem elini havaya kaldırmış, öfkesini bana yöneltmişti. “Peki, benim arabam neden burada?”

Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım. “Çünkü... bozuldu?”

O yaralı çenesini kaldırdığında lanet olsun, uzanıp ona tekrar dokunmak istedim. “Sana bunu karşılayamayacağımı söyledim.”

“Senden bunu istemedim. Ben hallederim.”

O ve Darius aynı anda alayla güldü. Belki de benzerliği en başından fark etmeliydim. “Hiç sanmıyorum,” dedi ikisi de.

Tanrı yardımcım olsun.

İki avucumu da yüzümde gezdirdim. “Sadece yardım etmeye çalışıyorum.”

“Yardım-”

Brock ağzını açar açmaz bir İngiliz anahtarı aldım ve o daha cümlesini tamamlayamadan ona fırlattım. Göğsüne isabet ederek onu dizlerinin

üzerine düşürdü. Adam parlak siyah betonun üzerinde yuvarlanmaya başlamıştı.

Aptal gibi ağlıyor ve gülüyordu. İyi olduğu için şanslıydı.

Tam o sırada çıldırmak üzereymiş gibi görünen Salem'a döndüm. Kardeşine baktı. "Beni eve bırakacak vaktin var mı?"

Kardeşi başıyla onayladı. "Evet. Eşyalarımı kendi bölmeme götürmem için bana bir saniye ver." Önünde yere bıraktığı çantayı kaldırdı. "Patron için sorun yoksa, tabii?"

Burada bir meydan okuma vardı ve lanet olsun, son iki dakikada adam hakkında burada çalışmaya başladığından beri öğrendiğimden daha fazlasını öğrendiğimi düşünüyordum.

Çenemi kaldırarak onayladım. "Sorun değil."

"Güzel." Salem kelimeyi tükürürcesine söyledi, sonra topuklarının üzerinde hışımla açık bölme kapısından çıkıp Darius'un kamyonetine doğru yürüdü.

"Hey," diye seslendim arkasından, onu takip etmekten başka bir şey yapamıyordum.

Kız, kurtulamadığım bir çekim yaratıyordu. Bu saçmalığı tamamen kesmeliydim. Ancak işte burada, onu günün parlak ışığına doğru kovalıyordum. Yer ıslaktı ve hava, dün geceki fırtınadan dolayı nemliydi.

"Neler oluyor?" Bana dönüp bakmayı reddedince seslendim. "Salem. Bekle."

Bir kasırga gibi bana doğru döndüğünde neredeyse tökezliyordum. "Ben yardıma muhtaç biri değilim."

"Öyle olduğunu ima etmedim."

Bölmenin kapısından görünen arabasının önünü elini savurarak işaret etti. "Bunun için para almayı mı bekliyorsun?"

Topuklarımın üzerinde geriye doğru sallandım ve buna verilecek doğru cevabın ne olması gerektiğinden emin olamayarak enseme kaşındım. "Ah, hayır."

Başını yana eğdi, sesi sertti. “Yardıma muhtaç birisi olduğumu düşünüyorsun. Dün gece sana buranın benim bütçeme fazla geleceğini söyledim ve sen yine de arabamı buraya mı çektin?”

“Herkesin arada bir yardıma ihtiyacı olur, Salem. Bunda yanlış bir şey yok. Ve eğer bu kardeşinle olanlar hakkındaysa, senin bir gecelik ilişki yaşamadığını ve bundan pişmanlık duymad-”

Yüzüme doğru uçtu. O sert ifadesi, bir kırbaç darbesiyle çarpardı. Kelimeler dilimden dökülemeden yaşamını yitirdi. Anında, tüm cesaretim o yıldırım gözlerine dolandı.

Göğsümü dürttü. “Pişmanlık duymak mı? Eğer seninle birlikte olursam, bu istediğim için olur ve bundan zerre kadar pişmanlık duymam. Bu yüzden sen ve abim, ikiniz de kışımı öpebilirsiniz.”

Ah, vay canına. Tahrik mi olmalıydım yoksa alınmalı mıydım bilemiyordum. İmgeler, şehvetin elinin tersiyle yüzüme çarptı.

Peki, tamam. Kesinlikle tahrik olmuşum, bu yüzden sözlerim kulağının dibinde gümbürdeyerek hafifçe ona yaklaştım. “Bu hoşuma gidebilir. Beni kızdırtma, büyücü.”

Öfkeyle feryat ederken ellerini havaya kaldırdı ve Darius’un kamyonetine giden yolun geri kalanını tepti, sonra kapıyı açarken bana doğru döndü.

“Tamam, arabamı tamir et, Jud. Ama parasını ödemenin bir yolunu bulacağım. Sana borçlu kalmayı reddediyorum.”

Arabaya atlayıp kapıyı kapattı ve ben de Darius yanımdan geçerken öylece bakakaldım, adam giderken bana düpedüz güvensizlikle bakıyordu. Şoför koltuğuna tırmandı, kamyonu çalıştırdı ve caddede gözden kaybolurken gürültülü motor kükreterek otoparktan çıktı.

Ben ise orada öylece durmuş, az önce ne olduğunu idrak edemiyordum.

Arkamdan bir kahkaha koptu. “Hayalarını kaybetmiş gibisin, patron.”

Brock’a onları nereye sokacağını söyleme zahmetine girmeden dükkana geri döndüm. O orospu çocuğunun haklı olduğuna dair içime oturan bir hisle boğuşurken, ona tepki gösteremedim.

Dördüncü Bölüm

Salem

*L*anet olsun. Lanet olsun. Lanet olsun.

Darius gaza basarken ve otoparktan çıkıp yola doğru hızla ilerlerken devasa endüstriyel dükkâna baktım. İri adam onu bıraktığım yerde duruyordu. Ağzı şaşkınlıktan, biraz incinmişlikten ve de derimin altında alevlerin çırası gibi kayan başka bir şeyde açık kalmıştı.

Uzun zamandır sönmüş olan eski bir ateş, beni yeniden hayata dönmekle tehdit ediyordu.

Midem düğüm düğümdü ve nabzım kontrolden çıkmış bir yük treninin kasabaya girmesi gibi gümbürdüyordu. Raydan çıkarabileceğimden emin olmadığım bir felaket yaklaşıyordu. Çünkü o adamın sunduğu şeyin kurbanı konumuna düşmek, sahip olduğum o küçük kontrol izlerini bile yok edebilirdi. Bu, göze alamayacağım bir tür pervasızlığın vaadiydi.

Darius'un yanımdaki koltukta öfkeden içi içini yediği gerçeğinden bahsetmiyordum bile. Burnundan sert nefesler gelirken direksiyonu sıkıca kavradı.

Bina gözden kaybolurken, “Neler oluyor, Salem?” diye tısladı.

Ona bakmak için başımı çevirdiğimde kaşlarım çatıldı. “Pardon? Sana zaten arabamın bozulduğunu ve onun bana yardım etmek için durduğunu söyledim. Bununla ilgili bir sorunun mu var?”

Sesimdeki kızgınlığı engelleyemiyordum, bunu yapmaya hakkı yoktu. Kelimeleri kırgındı. “Senin için endişelendim.”

Huzursuzca çantamı kucağımda yeniden düzelttim. “Seni birkaç kez aramaya çalıştım, Darius. Hatlar çekmiyordu. Seni aramak için telefonunu ödünç alabilir miyim diye sormak için aşağı iniyordum.”

Homurdanıp bana sert bir bakış fırlattı. “O benim patronum.”

“Buraya geçen hafta geldiğimi ve bana nerede çalıştığını hiç söylemediğini düşünürsek bunu bilemezdim. Hâlâ bayilikte olduğunu sanıyordum.”

Gergin bir şekilde iç çekti, yüzündeki çekingenlik ifadesi sert hatlarını yumuşattı. “Bir şey söylemedim çünkü bu işte devam edeceğimden emin değildim. Orada çalışmak için tam olarak nitelikli değilim.”

Göğsüm şefkatle kasıldı. “Tabii ki öylesin. Kim senin onlar için çalışmanı istemez ki? Birbirimizden sır saklamadığımızı sanıyordum.”

Bana bir bakış attı. “Saklamıyoruz, değil mi?”

Sesinde bir suçlama vardı.

“Darius.” Hayal kırıklığı adını kamçıladi.

Başını iki yana salladı. “Fark etmez, o benim patronum ve o-”

“O, ne?” Savunmaya geçerek meydan okudum.

Hayır, adamı tanımıyor olabilirdim fakat bildiğim tek şey nazik olduğuydu. Dün gece hissettiğim binlerce duygu bilincime dağıldı. Bir adamın, ne olduğunu tam olarak belirleyemediğim temel taşı. Sert ve ukala. Tadı ve flörtöz. Zorba ve... karanlık. Sanırım o seksi sırıtışın altında saklı olan katman ayaklarımı yerden kesecek güce sahipti. O zaman dün gecenin anıları içimde kabardı. İşkenceyi yaşarken yalnız olmadığım hissi. Adam, her gece beni vuran fırtınada bana rahatlık sağlayabilirmiş gibiydi.

Sersemlemiş halimden kurtulmak için başımı salladım. Tanrı biliyordu, bu düşünceler tehlikeliydi. Oralara inemezdim. Fakat dürüst olmak gerekirse, onda bir şeyler olduğunu kabul etmek zorundaydım. Beni daha yakından bakmaya zorlayan bir şey. Dokunmaya, keşfetmeye ve hissetmeye. O devasa ellerin altında canlanmak için can atan bir parça.

Evet. Kesinlikle tehlikeliydi.

Yine de içimde pişmanlık yükseldi; verdiğim tepkiden utanıyordum. Ona teşekkür etmek yerine yüzüne patlamıştım. Darius savaş veriyor gibiydi, caddeden aşağı uçarken birkaç saniyede bir bana bakıyordu, kelimeleri dışarı dökülürken kontrollüydü. “O, benim patronum, Salem ve ondan uzak durman gerekiyor. Bu kadar basit.”

Ancak kardeşimin direksiyonu yerinden koparacakmış gibi bakması bana bunun o kadar da basit olmadığını düşündürüyordu. Çenesi kilitlendi ve duruşu sertleşti. Endişesi havayı pençeleyip araca çarpıyordu.

Yavaşlayarak sağa dönüp eski bir mahalleye girdi. Buradaki evler, önlerinde çimenliklerin ve eski, yüksek ağaçların bulunduğu şirin ve mütevazıydı. Darius’un nefes alışları havayı dolduruyordu.

İstirap göğsümü sıktı ancak yine de kelimelerim taş gibi sertti. “Dört yıl boyunca kendi başımın çaresine baktım, Darius. Bana kiminle görüşüp kiminle görüşemeyeceğimi söyleyemezsin.”

Ne Jud ile ne de başkasıyla.

“Seni zar zor geri kazandım, Salem. Her gün, her saniye senin için endişelenmediğimi mi sanıyorsun? Korkmadığımı mı sanıyorsun? Bunca zamandır dışarıda, korkmuş ve saklanmış olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun?” Bu itirafla yüzü kızardı. “Yıllarca geceleri uyuyamadım. Nasıl olduğunu ya da nerede olduğunu bilmiyordum. Güvende olduğunu bize bildirmek için yaptığın nadir aramaları umutsuzca bekledim. Bunu değiştirmenin ya da daha iyi hale getirmenin hiçbir yolu yoktu. Şimdi bu aileyi tekrar bir araya getirdiğimize göre, ikinizin güvende olduğundan emin olmak için her şeyi, kesinlikle her şeyi yapacağım.”

İçim hüznle doldu. “Bu senin sorumluluğun değil, Darius.”

Önsezi bilincime doğru fısıldadı. Buraya gelmeyi kabul ederek aptallık ettiğime dair bir uyarıydı. Belki de Darius yanılıyordu. Asla zamanı

gelmeyecekti, asla güvenli olmayacaktı ve bunu düşünmek sonunda sadece bizi yok edecekti.

Ancak Darius'un bir konuda haklı olduğuna şüphe yoktu. Sonsuza kadar kaçarsak asla normal bir hayat bulamazdık. Asla huzur, güvenlik ya da duraganlık bulamazdık.

Bunu o kıza borçluydum. Bunu her şeyden çok istiyordum. Şansımı denemek zorundaydım. O kız için. Yıllar geçmişti, ne bir haber ne de bir iz vardı ve bunun yeterli olması için dua etmek zorundaydım.

Darius, son üç aydır kiraladığı evin tek araçlık yolundan sola dönerken kaşları çatıldı. "Bu benim sorumluluğum," diye karşı çıktı ve kamyonetini park edip motoru kapatırken iç çekti.

Ancak inmek için bir hamle yapmadı. Bunun yerine yerinden kalktı, uzandı ve elini koluma koydu. Sesi yalvarışla birlikte sertleşti. "Seni güvende tutmak için her şeyi yapacağımı bilmeni istiyorum, Salem. İyi bir hayatın olması için. Bedeli ne olursa olsun. Bunun vakti geldi."

Yaşlar gözlerime doluşuyordu. Sevgi içimi doldurup taşırdı ve yanaklarımdan süzülen nemle birlikte serbest kaldı. İşaretlenmişti ve gerçektir. Yüzüne dokundum. *Her zaman örnek aldığım, taptığım ve saygı duyduğum abim.* Riske giren de oydu.

"Yapacağını biliyorum, Darius ve bunun için minnettarlığımı ifade etmenin hiçbir yolu yok. Yaptıkların için. Yaptığın fedakarlık için. Ve yaptığım tek şeyin seni ve Mimi'yi tehlikeye atmak olmasından korkuyorum. Bunun sorumlusu ben olabilece-

Bir hüznün dalgası yükseldi. Nefesim sınırsızca sıkışıp kaldı. İçimde, asla doldurulamayacak kadar derin bir boşluk vardı.

Bu benim hatamdı.

Bu benim hatamdı.

Neredeyse kederden çökecektim.

"Bizi tehlikeye atmıyorsun," diye ısrar etti. "Güvendeyiz. Sana söz veriyorum."

Hissettiğim eziyeti yuttum, kalınlaşmış dilim dudaklarımın üzerinde geziniyordu, böylece kelimeleri dışarı dökebilecektim.

“Olanlar... Canımı yakacak... Sonsuza dek peşimi bırakmayacak...”

Hayır, gerçek kelimeler yoktu. Bu tür bir kaybın nasıl hissettirdiğini sözlü olarak ifade etmenin hiçbir yolu yoktu. İçimdeki boşluk, irin gibi büyüyordu. Devam etmek için kendimi zorladım. “Beni buraya gelmeye ikna ettin. Yeni bir hayata başlamaya. Zamanı gelmişti. Ve bu yüzden yıllardır ilk kez ileriye bakıyorum. İlk defa, sadece hayatta kalmıyorum, yaşıyorum. Sana bunun için minnettarım. Bizi korumak adına her şeyin önünde duracak kadar çok sevdiğin için minnettarım. Bize güvenli bir yer yaratmak için buraya taşındığın için minnettarım. Ama aynı zamanda engel de olamazsın. Milyonlarca hata yaptığımı biliyorum ve eminim bir milyon tane daha yapacağım ama bunu yapmak zorundayım, Darius ve kapıdan her çıktığımda korkup kaçamazsın. Eğer gerçekten yaşayacaksam, böyle olmaz.”

Yüz ifadesi hüzünle çarpıldı. “Biliyorum ve senin için tek istediğim de bu, yaşaman. Özgürce. Korkusuzca. Diken üstünde olmadan.”

Sevgi, dudaklarıma ıslak bir gülümseme ilıstirdi. “Bunu istediğini biliyorum ve ben de istiyorum ama bunların hiçbirisi senin sorumluluğun değil.”

“Lanet olsun, değil,” diye homurdandı.

Tam bir koruyucuydu.

Sesime biraz hafiflik katmak için kendimi zorladım. “Bıraktığın için teşekkür ederim, Darius. Arabayı halledeceğim. Bu konuda endişelenme. Şimdi işe gitsen iyi olur. Patronun huysuz bir tipe benziyor.”

Darius gülmedi. Dudakları büzüldü ve ben kapının kilidini açıp dışarı kaymaya başladığımda sertçe yutkundü. Ayakta durmayı başaramadan uzandı ve beni durdurmak için elimden tuttu. Sözleri jilet gibiydi. “Sadece... Jud’dan uzak dur, Salem. O güvenebileceğin türden biri değil.”

Üzüntü derimin altına işledi. “Merak etme, Darius. Ben kimseye güvenmem.”

Sadece bu küçük aileye güveniyordum.

Ön kapı çarparak açıldığında ve Juniper dışarı fırladığında kamyon-
dan indim. Tek basamaktan atladım ve beni karşılamak için kaldırımdan
aşağı koştu.

“Anneciğim! Sonunda buradasın! Tanrım, Louise, senin için endişe-
lendiğimizi bilmiyor musun? Nereye gittin? Yağmurda kaybolup okya-
nusa kadar yüzdüğünü ve yunuslarla birlikte yaşamak zorunda kaldığını
sanıyordum.”

Aşk, kaburgalarımı yumruk gibi sıkıp ezmeye başladı. O kadar yo-
ğundu ki, küçük kızım bana doğru uçarak gelirken neredeyse dizlerimin
üzerine çökecektim. Juniper kıkırdamalar, gülümsemeler ve başının iki
yanında iki vahşi topuz haline getirilmiş siyah, dağınık saçlardan olu-
şuyordu. Pembe, tombul yanaklar ve minicik, tatlı bir ağız. Kendini
kollarıma attı, onu yakalayacağımı, ayaklarını yerden keseceğimi ve onu
göğsüme bastırıp sıkıca sarılmadan önce etrafımda döndüreceğimi zaten
biliyordu. Tatlı erik kokusunu içime çekerken yanaklarımız birbirine
yapışmıştı.

“Kaybolmak ve yunuslarla yaşamak mı? Hiç şansın yok. Seni her za-
man bulacağım.” Arkamızda, Darius’un uzaklaştığını gördüm. Gözleri
üzerimizdeydi. Bakışlarında katı bir koruyuculuk vardı. Ve işte, o an
anlamıştım. Onca yıl boyunca çaresiz hissettiğini ve şimdi burada oldu-
ğumuza göre, bizim için her şeyi yapabileceğini anlamıştım.

Ancak benim neler yaşadığım hakkında hiçbir fikri yoktu. Sanırım
sonunda buna saygı duymak zorunda kalmıştım. Yıllarca savaşmak iste-
mişti ve şimdi eline bir fırsat geçmişken benim yanımda olmaktan başka
bir şey yapamazdı.

Juniper’ın dudaklarından bir kıkırdama daha döküldü, yüzümü gö-
rebilecek kadar geri çekilirken küçük burnu kıvrıldı. Koyu, kara gözleri
benimkilerle mavinin aynı tonundaydı.

Fakat onunkiler... Masumiyetle parlıyordu. Ona vermek istediğim
umut ve inançla.

“Çünkü ben senin dünyayım, değil mi, anneciğim?”

Beş yaşındaki çocuğuma sımsıkı sarıldım.

Benim hayatım.

Benim yaşam kaynağım.

Son dört yıldır her sabah kalkıp savaşıma amacım. Devam etme amacım.

“Bu doğru, Juni Arıcığım, nereye gidersen git, seni her zaman bulacağım.”

Onu kendi etrafımda döndürdüm. Gülüp kollarımda kıvranırken küçük kollarını göğsünün üzerinde sıktı. O çukurdan bir bağlılık fışkırdı ve bu bağlılığın içimde sonsuza dek kazılı olacağını biliyordum.

“Ta gökyüzünde olsam bile mi?” Çınlayan sesi kulaklarımda dans etti ve ruhuma sızdı.

Hepsi bir şakaydı. Oynadığımız oyunlar. Onu bulmak için ne kadar ileri gidebilirdim? Onu korumak için ne kadar ileri gidebilirdim? Farkında değildi, buna bir sınır koyulamazdı çünkü sınırları sonuna kadar zorlardım.

“Bu doğru. Gökyüzünün en tepesinde olsan bile.”

“Mars’ta bile mi?” Bunun üzerine kendini geriye attı, kollarını iki yana açtı, yüzünü bulutsuz gökyüzüne doğru kaldırdı.

Onun parlak ruhunun kollarımda yandığını hissedebiliyordum. Ellerimde tuttuğum değerli bir hazineydi.

“Mars’ta bile.”

Omuzlarıma tutunmak için kendini yukarı doğru salladı. Yüzünde devasa bir sırıtış vardı. “Çünkü beni yıldızlara kadar seviyorsun.”

“Bu doğru... Yıldızlara kadar.”

Aya kadar.

Güneşe kadar.

Benim yol gösterici ışığım, tek amacım.

Kapıda bir hareket hissettim ve başımı kaldırdığımda Mimi’nin orada durduğunu gördüm. Yıpranmış yüzü endişe ve rahatlama doluydu. Büyükanнем seksen yedi yaşındaydı; kısa boylu, iri yapılydı ve tanıdığım en güçlü kadındı. Yıllar gençliğinin sınırlarını bulanıklaştırmış olabilirdi fakat canlılığını çalamamıştı.

"İşte buradasın, genç bayan," dedi. Ses tonuna bakılırsa benim de başımın belada olduğundan emindim.

O tarafa doğru yürürken Juniper'ı kendime yakın tuttum. "Umarım mesajlarımı almışsındır. Eve gelemediğim için çok üzgünüm."

"Telefonum çalışmaya başladığında, arabanın bozulduğu ve bir arkadaşınla birlikte olduğun mesajını gördüm."

Arkadaşın kelimesini bir suçlama gibi söylemişti. İkimiz de öyle bir arkadaşım olmadığını biliyorduk.

"Bu senin için endişelenmediğim anlamına gelmiyor." Endişeli bir şekilde kaşlarını çatı.

"Biliyorum. Özür dilerim. Arabam bozuldu." Telaşla elimi havada salladım, içimden bir endişe dalgası daha geçti. En son ihtiyacım olan şey başka bir sorundu.

"Sana o şeyin bozulmak üzere olduğunu söylemiştim."

"Yanılmamışsın."

Kapı aralığına yaslandı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"İşte bu yüzden dün gece dışarıda tek başına gezip dolaşmanı istemedim. Sana fırtınanın yaklaştığını söylemiştim. Zavallı, ağrıyan kemiklerim en azından bir işe yarıyor."

Gezip tozmak mı? Yakınından bile geçmezdi.

Bir şekilde büyükanne ve abimi, caddenin karşısında tanıştığım komşu kadınla şehir merkezinde bir şeyler içmek için buluşacağıma ikna etmiştim. İnanması zor muydu? Kesinlikle öyleydi. Fakat sanırım hepimiz kayıtsız kalmıştık. Amacımız ve talebimiz normalliğe alışmaktı. Umutsuzca istediğimiz şey. Annemden kalan son mücevheri pazarladığımı bilmesine gerek yoktu.

Mimi'nin gözleri şüpheyile kısıldı. "Peki, kimdi bu arkadaş?"

Tedirgin bir şekilde ön kapıya doğru son adımı attım, Mimi'nin gözleriyle karşılaşmadan önce bakışlarım bir an için ayaklarıma kaydı. Yalan söylemeyi düşündüm fakat sonra kadının zaten içimi görebileceğini fark ettim. Ne de olsa beni o yetiştirmişti.

"Sanırım dün gece arkadaşım oldu diyebiliriz."

Juni alkışladı, sesi heyecan doluydu. “Yeni bir arkadaşın mı var, anneciğim? Bu çok ama çok güzel! Yeni insanlarla tanışmak gerçekten çok önemli.”

“Doğru, Juni Arıcığım,” dedim ona ama dikkatim hâlâ beni bir aşağı bir yukarı süzen büyükannemdeydi.

“Yakışıklı mı?” diye sordu, kaşları neşe içinde kalkmıştı.

Eski eve adım atarken, “Mimi,” diye azarladım. Ana oda küçük, halı yıpranmış ve mobilyalar eskiydi ancak Mimi burayı bir ev haline getirmeyi başarmıştı. Her köşe, çocukluğundan kalma biblolarla doluydu ve duvarları aile resimleriyle kaplamıştı.

Juni ve ben sadece iki yatak odası olduğu için ana oturma odasında kalıyorduk. Darius ve Mimi’yi yataklarından kaldıracak değildim. Darius tartışmaya çalışmıştı fakat ben ısrar etmiştim. Buranın parasını o ödüyordu ve Jud’a da söylediğim gibi, ben yardıma muhtaç birisi değildim. Son dört yıldır ufak tefek işler yaparak geçinmeyi başarmıştım ve bu değişmeyecekti.

Mimi bizi içeri kadar takip ederken güldü. “Ben de bir zamanlar gençtim, küçük hanım. Bana bunu söyleme bile. Biraz eğlenmenin zamanı geldi.”

Juni’yi ayağa kaldırarak, “Eğlence fikrini aklımdan bile geçirecek durumda değilim, Mimi,” dedim. Juni koşarak pencerenin yanına kurduğu oyuncak bebeklerin yanına gitti, oynamak için dizlerinin üzerine çöktüğünde fısıldayarak şarkı söylüyordu.

Gölgelerin içinde bir ışık gibiydi. *Karanlıktaki fenerim*. O, kalbimin her zaman takip edeceği yerdı. Kızıma bakıyor olduğumu fark ettim çünkü nihayet ona dönüp baktığımda Mimi’nin ifadesi yumuşamıştı.

“Ne zaman hazır olduğuna genellikle kalbin karar verir Salem, kafan değil.”

Kuşkulu bir şekilde güldüm. “Dürüst olmak gerekirse, önemli bir şey değildi, Mimi. Sadece yağmurda bana yardım etmek için duran iyi bir adam. Tesadüfen Darius’un patronu olduğu ortaya çıkan bir adam. Ortada hiçbir şey yok, o yüzden şu anda beyninde dönen skandal fikirleri unut.”

“Skandal fikirler için yaşıyorum.”

“Mimi.” Ofladım.

Gülerek mutfağa doğru yürümeye başladı. “Yaşlı olabilirim ama ölü değilim kızım, o yüzden yanaklarının kızardığını görmemişim gibi davranma. Ortada hiçbir şey yokmuş, kıcıma anlat.”

“Yüzüm kızarmıyor, Mimi,” diye bağırdım arkasından.

Kapı aralığında gözden kaybolduğu anda yanağıma dokundum ve parmak uçlarımdaki sıcaklığı hissettim.

Lanet olsun.

“Hazır başlamışken, dün gece her ne yaptıysan itiraf etsen iyi olur çünkü bir *arkadaşınla* buluşmadığına eminim ama yeni arkadaşlar edinme fikri hoşuma gitti.” Sesi mutfaktan geliyordu.

İki kez lanet olsun.

“Mimi, *kıç* kötü bir kelime.” Juni bunu o kadar rahat söylemişti ki, sanki tüm konuşmanın bir parçasıymış gibiydi. “Başın belaya girmeden ve Antarktika’da mola vermek zorunda kalmadan önce bunu itiraf etsen iyi olur, genç bayan.”

“Antarktika’da mola mı? Bunu hiç istemeyiz, değil mi? Onun yerine sana bir buzlu dondurma vermeme ne dersin, melek kız?” Mimi neredeyse şarkı söylüyordu.

Juni ayağa fırlayıp mutfağa doğru koştu. Çocuk pembe fiyonklar ve parlak, göz kamaştırıcı bir hayattan ibaretti.

“Anlaştık!”

“Ah, Mimi, onu çok şımartacaksın.”

“Mimiler bunun içindir, tatlı çocuğum.”

“Ve sen benim en iyi Mimi’msin, değil mi?” Juni, sevimli yüzünde parlayan umutla onun yanında durarak sordu.

Onları girişe kadar takip ettim, boğazımdan hafif kahkahalar yuvarlanıyordu. Juni büyük büyükannesine gülümsemeye devam etti. Mimi onun çenesine dokundu.

“Bu doğru, Juni Arıcığım. En iyisi ve bunu asla unutma.”

Göğsüm sıkıştı.

Kapı zili arka arkaya beş kez çaldığında neredeyse tavana çarpacaktım. Dikkatle o tarafa doğru ilerledim, her an tetikteydim. Perdeden dışarı baktım ve içimde biriken korku bir anda söndü. Kilidi açmaya çalışarak içeri doğru seslendim. “Sanırım bir ziyaretçin var, Juni Arıcığım.”

Küçük komşu çocuğu ve onun babasının kız arkadaşı Eden’a kapıyı açtığımda, Juni çoktan yanımdaydı. *Hani şu, dün gece sözde dışarı çıktığım kadın.*

Onlarla dün evlerinin önünde oynarken tanışmıştık. Çocuğun eli Eden’inkine sarılmıştı ve endişeyle onun yanına atladı. “Merhaba, merhaba, merhaba! Beni hatırladınız mı? Tam şurada oturuyorum.”

Heyecanla sokağın tam karşısındaki evi işaret etti. Juni kıkırdadı ve kıvrandı, onun da yüzünün kızardığından emindim.

“Elbette seni hatırlıyorum! Sen benim yeni en iyi arkadaşım Gage’sin, seni aptalcık. Seni dün yepyeni kırmızı bisikletinle gördüm.”

Küçük çocuk, kızın söyledikleri çok komikmiş gibi kahkaha attı, gamzeleri ve kahverengi gözleri dikkat çekiyordu.

“Bu dünyadaki en havalı bisiklet. En yüksek dağa kadar süreceğim. Bugün denemek ister misin? Bayan Murphy sana sorabileceğimi söyledi. Değil mi, Bayan Murphy, değil mi?” Kelimeler ağzından heyecanla döküldü.

“Doğru, Gage.”

Eden, ikisine bakarken gülümsemesi hayranlık vericiydi, bana küçük bir şaşkınlıkla baktığının farkındaydım. Sanki bunu kendisinin de yaşadığına inanamıyormuş gibiydi. Onu gerçekten tanıımıyordum ama çocuğun hayatında kendi hayatındaki her şeyi değiştiren bir rol üstlendiği açıktı.

Hayranlığı yalın, sevgisi şiddetli ve tamamen adanmıştı. Eden uzun boylu, ince yapılı ve sarışındı. Mütevazı çiçekli bir elbise ve sandalet giymişti. Onunla ilgili her şey yumuşak, zarif ve nazikti. “Umarım dayatmacı olmuyoruzdur. Gage bu sabah uyandı ve hakkında konuşabildiği tek şey Juni’nin oynayıp oynayamayacağını sormak için buraya gelmekti.”

Göğsüm umutla sıkıştı ve gerginlikle seğirdi. “Hiç de dayatmacı değilsiniz.”

Eden gülümsedi, dilinden saf bir şefkat dökülüyordu. "Tamam, güzel. Başa çıkılması zor olabiliyoruz."

"Denemek ister misin?" Gage, Juni'ye döndü.

"Evet! Lütfen, evet!"

Dün onlarla tanıştıktan sonra içeri girer girmez, Juni onunla oynamak adına bir bisiklet almak için yalvarmıştı. Ben de ona hak ettiği her şeyi vermek için çok çabalıyordum. Gecenin dokuzunda, fırtınanın ortasında dışarı çıkıp bir şeyler toparlamaya çalışmamın nedeni de tam olarak buydu.

Aptalca mıydı? Belki.

Ancak Darius'tan başka bir şey isteyemezdim. Mimi'nin ilaçlarını ve bu evin kirasını öderken omuzlarına bir yük daha yükleyemezdim, bu yüzden o son birkaç aydır görüştüğü kızla takılmaya gittiğinde sıvışmış ve doğruca bir tefeciye gitmiştim.

Bir parçam, ona ait son yüzüğü de elimden çıkardığım için kendimi suçlu hissediyordu. Ancak annem... Onun da aynı şeyi yapacağını hayal etmek zorundaydım.

Onu çok genç yaşta kaybetmiştik. Ben dört, Darius sekiz yaşındaydı. Kendisinde olduğunu bile bilmediği bir kalp rahatsızlığı yüzünden vefat etmişti, bir anda olmuştu. Babamız hiç ortada olmadığından, Mimi bizi büyütmek için devreye girmişti.

Gage, gamzeleri, sevimliliği ve mükemmel nezaketiyle dikkatini bana çevirdi. "Bayan Salem, Juni gelip benimle oynayabilir mi çünkü biliyorsunuz sokağın hemen karşısında oturuyorum ve sonsuza dek en iyi arkadaşım olması gerekiyor."

"Bence bu çok hoş olur," diye fısıldadım.

Birdenbire etkisi altına alınmış ve yenik düşmüştüm. Çünkü Juni ve ben, bir yerde hiç birkaç aydan fazla kalmamıştık. Onun için hayal ettiğim, istediğim şey buydu. Bu söyleyebileceğimden, ifade edebileceğimden daha fazlasıydı.

Bir arkadaş. İnsanların onunla ilgileneceğini, ona göz kulak olacaklarını, onu seveceklerini bildiği güvenli bir yer. Her zaman geri dönebileceği bir yuva.

Duygular gözlerimin arkasında toplandı. Umut aynı anda hem kör edici hem de korkutucuydu. Kendimi toparlamak ve bırakmamak için gözlerimdeki ıslaklığı kırıştırmak zorunda kaldım.

Eden uzanıp hafifçe koluma dokundu, sesi o kadar yumuşaktı ki, iki çocuk sahanlıkta zıplamaya başlarken beni tuttu. "Burada olmanıza çok sevindik."

"Teşekkür ederim." Kelimeler titriyordu.

Gülümsedi. "Ve ayrıca, ileri gitmek istemem ama bu yaz okul bittikten sonra beş ve altı yaşındakiler için bir başlangıç bale dersi veriyorum. Gelecek hafta başlıyor. Haftada üç gün. Çalıştığım okulda ücretsiz. Juni'nin bize katılmasını çok isteriz."

"Bale mi? Ah, anneciğim, anneciğim, lütfen!" Elbette Juni bunu duymuştu, küçük kartal kulakları tetikleydi, parmakları dua eder gibi birbirine dolanmıştı. "Bale ayakkabılarını çok istiyorum ve belki Rusya'ya gidip dans edebilirim!"

Sevecenlikle Eden'a baktım.

Orada, hayallerimiz yatıyordu. Uzun zamandır düşünülmesi mümkün olmayan hayaller ve şimdi... Belki... belki de ulaşabileceğimiz bir yerdeydiler.

"Bu harika olurdu."

O bale ayakkabılarını nasıl bulacaktım, hiçbir fikrim yoktu fakat bir yolunu bulacaktım.

Eden'in gülümsemesi suratına yayıldı. "Harika. Bu ikisinin birbirine iyi uyum sağlayacağım biliyordum. Sanırım sen ve ben de öyle olacağız."

Bileğime tekrar dokundu. Sanki içimde yazılı olan her şeyi görmüş gibiydi. Her sırrı. Her korkumu. Sanki sessizce yanıma gelmeyi teklif ediyordu. Bir arkadaş gibiydi. Uzun zamandır bir arkadaşım olmamıştı.

Boğazım düğümlendi. "Bence de."

"Çocuklar ön tarafta oynarken gelip benimle sohbet eder misin?"

"Elbette."

"Ön tarafta olacağız, Mimi," diye evin içine doğru eğildim ve seslendim.

"İyi eğlenceler," diye bağırdı.

Dışarı çıktım ve kapıyı arkamızdan kapattım. Juni ve Gage el ele kaldırımından aşağı doğru koşmaya başladılar.

Eden, “Kaldırımında bekleyin,” diye seslendi ve çocuklar kayarak durdular. Karşıya geçerken onları kuşattık ve kaldırımından yukarı, kiraladığımız evle temelde aynı olan ancak yıllar içinde biraz daha fazla bakım ve güncelleme gördüğü belli olan eve doğru yürüdük.

Ön kapıdan bir adam çıkınca neredeyse tökezliyordum. Uzun boylu, siyah saçlı, açıkta kalan her santimini dövmeler kaplamış olan bir adamdı. Saf bir gözdağı gibiydi. Tehditkârdı. Beni sinirlendirecek şekilde, son derece korkutucuydu. Her yerinde kalın çizgiler ve sert hatlarla kötülük yazılıydı. Ancak bu tatlı mı tatlı kadın, ona doğru süzülüyor ve adamın kollarını ona dolmasına izin veriyordu. O kadar zıtlardı ki, sanki birbirlerinin içine geçerek bir bütün oluşturmuşlardı. Belli belirsiz fısıldaşıyorlardı, sözleri sadece birbirleri içindi.

Omzunun üzerinden karanlık gözlerle bana bakışında tanıdık bir şey bilincimi zorladı. Delip geçen ve derimi yüzen bakışlar... Nabzım deli gibi atıyordu.

Eden, elini onunkine sararak döndü. “Salem, seni erkek arkadaşım Trent ile tanıştırmak istiyorum. Gage’in babası.” Sesi ona duyduğu bağlılıkla derinleşti. “Trent, bu sana bahsettiğim yeni komşumuz, Salem, Darius’un kız kardeşi.”

Adam beni baştan aşağı süzdü, temkinliydi fakat yine de elimi sıkmak için elini uzattı. “Memnun oldum, Salem. Darius’un bir kız kardeşi olduğunu bile bilmiyordum. Kardeşimin dükkânında, onun yanında çalışıyor.”

Aşinalığı ve benzerliği fark ettiğimde yerimde donakaldım. O keskin gözlerin beni ikiye bölecek güce sahip olması... Jud Lawson, onun kardeşiydi. Yağmurun altındaki adam. İçimde, artık kendimde bile zor tanıdığım bir şeyi ateşleyen adam.

Tenimde cızırdayan bir arzu. Unuttuğum bir ihtiyaç. İçimdeki ateş. Ancak içimi yakan ateşken, beni paramparça eden alevlerdi.

Ve o alevlerden çok ama çok uzak durmam gerektiğini biliyordum.

Beşinci Bölüm

74d

‘**B**ir sorunumuz mu var?’ Geçen hafta boyamasını bitirdiğim 1970’lerden kalma bir *Chopper*’ın benzin deposunu monte etmeye çalışan Darius’un arkasında durdum. Övünmek gibi olması önemli değildi, bu şey saf güzellikteydi.

Turkuaz ve siyahın birleşimi. Aklımdan çıkarmakta zorlandığım birinin gözleri gibiydi.

Bütün gün boyunca dükkânı saran gerginlikten sorumlu olan aynı gözler. Darius’un taştan duruşunda düşmanlık ateşi vardı. Döndüğünde bana bakmamıştı bile fakat bu, son dört saattir ondan yayılan kötülüğü hissetmediğim anlamına gelmiyordu.

Omzunun üzerinden bana zar zor bir bakış atmıştı ancak orada yatan anlamı yakalamıştım. Bu beni biraz kızdıran şiddetli bir korumacılıktı. Belli belirsizce, “Kız kardeşimden uzak durursan, sorun olmaz,” diye mırıldanırken vidayı sökmeye devam etti.

Ninova

Alçak sesle, sert bir kıkırdama duyuldu. “Yağmurda mahsur kalmış bir kadına yardım etmek için durmamla ilgili bir sorunun mu var?”

“Salem’in bu sabah dairenden elini kolunu sallayarak çıkması dışında bir sorunum yok.” Homurdandı. Kollarındaki dövmeler, kelimelerle birlikte esneyen kaslarının üzerinde kıvrılıyordu.

“Bana yetişkin bir kadın gibi göründü.”

Bahsi geçen gece boyunca beni uyutmayan, sert, hipnotize edici, muhteşem bir kadındı. Bunu belirteceğimi düşünmüyordum. Ben daha anlam veremediğim Darius ayağa fırladı, duruşundaki tehdit ve sesindeki zehirle etrafımda dönmeye başladı. “Kız kardeşimden uzak dur. Hayatında zaten başına gelenlerden daha fazla boka ihtiyacı yok.”

Doğrulama hissiyle göğsüm gerildi, kızın sadece bir çantası olabiliirdi fakat bir ton yük taşıdığını hissetmiştim. Aynı zamanda ağzımın kenarında inanmayan bir gülümseme belirdi.

“Bu imayı takdir ettiğimi sanmıyorum.”

Koyu renk gözleri parladı ve daha yakına eğildi, sesi sertleşti. “Seni tanımadığımı mı sanıyorsun? Nasıl bir adam olduğumu bilmediğimi mi düşünüyorsun?”

Tedirginlik rüzgâr gibi esti, kabardı ve eskiden olduğum kişinin kavrulmuş, çorak topraklarına doğru savruldu. *Ruhumun kuruduğu yere.*

Ellerim yumruk haline geldi. “Kim olduğumu sandığından emin değilim, Darius...” Adını sıkılmış dişlerimin arasından tıslayarak söyledim. “Ama söylediklerine dikkat etmeni tavsiye ederim. Sana bir şans verdim. Beni pişman etme.”

Sinirlenecek biri değildim. İçimdeki yaşlı şeytanı zincire vurmak için soğukkanlı davranmayı öğrenmiştim.

Ancak bu?

Yarı yarıya onu dükkânımdan atmaya meyilliydim. Diğer yanımda ise ikimizin de aşırı tepki verdiğini biliyordu. O sadece doğru olduğunu düşündüğü şeyi yapıyordu. Kendine zarar vermeden önce kız kardeşini savunuyordu. Siktir, onu suçlayabilir miydim?

Aramıza biraz mesafe koymaya çalışarak bir adım geri çekildim. Zaten kız kardeşiyle aramda bir şey geçmemişti, o yüzden bunların hepsi yersizdi. Darius yüzünü buruşturdu, sonunda çizgiyi aştığını fark etmişti.

Avucunu yüzünde gezdirip bakışlarını yere indirdi.

“Özür dilerim, efendim.” Özür diliyor olabilirdi fakat sesi sertti. “Daha önce incindi ve bir kenarda durup bunun tekrarlanmasını izleyebileceğimden emin değilim,” diye alçak sesle itiraf etti.

“Gerek yok, dostum. Sadece... Sakin ol. Her şey yolunda. Fırtınayı atlatması için onu güvenli bir yere götürdüm. Misafir odamda uyudu. Her şey bu şekilde başladı ve bitti.”

Kendimi zincirlenmiş hissettiğim kısmı atlamıştım. Büyülenmiş olduğum hakkında hiçbir fikri yoktu.

Doğruyu söylemek gerekirse, insanı hazırlıksız yakalayan, sonrasını düşünmeden sadece zevk uğruna geçirilen o vahşi gecelerden birini isteseydi... Onu o sınırsız kiyafetlerden memnuniyetle kurtarırdım.

Ancak Darius ile akraba olduğunu anladığım anda bu olasılık ortadan kalkmıştı. Böyle bir karmaşaya ihtiyacım olmadığına emindim. Yine de bundan daha fazlasını düşünmek, onda *daha fazlasını* hissettiren bir şey olduğu gerçeği.

Acı içime saplandı. O boş alana, göğsümde kalbimin kaybolduğu yere saplanan bir bıçakla donuk bir inilti yükseldi. Ve o boşluğun ortasında, daha fazlası için yer yoktu. Zorla gülümsedim. “İyi miyiz, dostum?”

Başını sallayan Darius bakışlarını kaldırdı. “Evet. Özür dilerim. Bu yersizdi. Konu ailem olunca biraz deliriyorum. Bu işi takdir ettiğimi bilmeni isterim. Buna ihtiyacım var ve beni tam olarak kalifiye olmadığım halde işe aldığınızı biliyorum.”

Hafifçe güldüm. “Dert etme. Ailemizi korumak söz konusu olduğunda biraz delirmiyorsak bizde bir sorun var demektir.”

Gerçek şuydu ki, aile her şey demektir.

“Bir dahaki sefere nasıl yaptığına dikkat et, tamam mı?” Geri çekilirken ağızından uyarı sözcükleri döküldü. Bunu sineye çekebilirdim fakat bir boka da bulaşmaya niyetim yoktu.

Yürümeye başlamıştım ki sert ve doğrudan bir cümleyle devam ettim. “Arabasını da hallettim. Numarasına ihtiyacım olacak. Gitmeden önce bana mesaj at.”

Bir an tereddüt etti, açıkça tartışmak istiyordu fakat sonunda teslimiyetle başını eğdi ve homurdanarak işine dönmek için arkasını döndü “Nasıl istersen, patron.”

Arkamı döndüğümde, Brock’u yeniden inşa ettiği motorun yanında durduğu yerden kendini beğenmiş bir puşt gibi sırtıp kalçasını ve kaşlarını sallarken yakaladım.

Dudaklarını sessizce oynatarak, “*Meme fotoğrafları,*” dedi ve abartılı bir şekilde başını sallayıp göz kırptı.

Bir elimi yüzümde gezdirdim.

Hayatımı sikeyim.

Onu görmezden gelerek, yavaşça yeniden inşa ettiğim motorun iskeletine doğru yürüdüm. Müziğin sesini tekrar açtım, kaynak maskemi taktım ve işimin içinde, ellerimin altındaki metalin hissinde kayboldum. İçindeki huzura gömüldüm. Sanırım bu bana hâlâ sunabileceğim bir şeyler olduğunu hatırlatıyordu. Karanlığın güzellik yaratabileceğini, mahkûmların zarafet fısıldayabileceğini, hayatım için gösterecek iyi bir şeyim olduğunu. Bir amacım olduğunu.

Saatler geçmiş olmalıydı, farkında bile değildim. Ses kulaklarıma çarpıp vücudumda titreşirken düşüncelerimin içinde o kadar kaybolmuştum ki, omzuma bir el indiğinde neredeyse aklımı kaybedecektim. Orospu çocuğunu yere sermeye hazır bir şekilde etrafımda dönerken maskemi çıkardım.

Eski alışkanlıklar zor ölürdü.

Gelenin en küçük kardeşim Logan olduğunu gördüğümde zorlanarak nefesimi verdim. Pislik herif kahkahalara boğuldu, geriye doğru tökezledi ve müziği bastırarak bağırdı. “Kardeşim, on beş metre havaya

zıpladın. Eğer restorasyon işi meyvesini vermezse, bence sende umut var. Olimpiyat sporcusu umudu.”

Bir rüyayı yakalar gibi ellerini kaldırdı.

Şerefsiz.

Maskemi masaya fırlattım ve alnımdaki teri kolumla sildim. “Evet, on beş yaşından küçük olmadığın için şanslısın. Doğranmak istemiyorsan bir adama böyle sinsice yaklaşma.”

Logan sanki bu bizim için olağan bir gerçek değilmiş gibi kahkaha attı. Dikkatim onun arkasında sırttan abimiz Trent’e kayarken gözlerimi devirdim. Trent’in oğlu Gage, babasının yanında zıplıyor ve her türlü umudu, ışığı ve bu dünyada doğru olan her şeyi temsil ediyordu.

Bu dağılmış, güzel aileye alışmak bile bir çırpıda olmuştu. Yaralarımız derindi, çirkin ve acımasızdı. Ancak işte buradaydık ve sonsuza dek bir diğerimiz için savaşıyorduk.

“Ona bir, iki, üç, güm yapacaksın, değil mi Jud Amca, değil mi?” Gage küçük yumruğunu öne doğru savurdu ve tüm bu süre boyunca kıkırdarak güzel bir tekme attı. Sevimli yüzüne her baktığımda beni neredeyse öldüren tatlı yeğenim. Çok fazla takılıyorduk. Onu o kadar çok seviyordum ki, içim acıyordu. “Doğru, Kafesteki Gage’,” dedim ve çocuk bunu söylediğim anda bana doğru koşarak geldi.

Sevgi kaburgalarımı sertçe dürtüyordu. Onu bu şekilde kaç kez karşıladığımın bir önemi yoktu, kayıp hâlâ aşikârdı. Doldurulmak için yalvarıyordu. Kendini bana doğru atarken onu yakaladım ve her zaman yaptığım gibi sırtımın üzerine aldım. Ringdeymişiz gibi davranarak onu döndürdüm.

“Ne? Beni ezeceğini mi sanıyorsun! Sana izin bile vermeyeceğim, amca.” En sevdiğim küçük güreşçim etrafımda çırpındı ve minik kollarını beni boğacakmış gibi boynuma doladı. “Sen bir canavar kadar büyük olabilirsin amca ama ben bir çakal kadar kurnazım. Sana neyin çarptığını bile anlamayacaksın.”

* Orijinali Gage in The Cage olan terim, kafiye nedeniyle tercih edilmiştir ve Türkçe çevirisi bu şekildedir.

Kahkahalarımı tutuyordum, Trent ise çalışma masasına yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş ve ayaklarını bileklerinden çapraz şekilde yerleştirmişti.

Ağzından bir kıkırdama çıktı. “Bunu itiraf etmek bana acı veriyor ama Logan ilk kez haklı. Son on dakikadır burada durmuş seni bekliyorduk. Burada olduğumuzu fark etmedin bile. İşte bu hiç güvenli değil.”

Gage beni alt etmeye çalışırken duvara monte edilmiş devasa saate baktım.

“Üzgünüm, zamanın nasıl geçtiğini anlamadım.” Doğrusu bu öğleden sonra bir aile toplantısı planladığımızı unutmuştum. Bunun suçunu düşüncelerimin olmaması gereken şeylerle meşgul olmasına atmalıydım.

“Siktir, aynen.” Trent sıırttı.

Gage saldırısını yavaşlatarak babasına baktı.

“Baba, bu tür sözler söyleyerek başını belaya sokacağını bilmiyor musun? Ve bela gerçekten kötüdür. Hâlâ bir şey öğrenemedin mi? Biz bütün A harf notlarını almak zorundayız ama sen F notlarını almaya devam ediyorsun.” Gage’in hayal kırıklığı içinde başım salladığını hissedebiliyordum.

Gülerek Gage’i sırtımdan attım, onu ayağa kaldırırken çocuk deli gibi cıyaklıyordu. Logan’ın bana o sırtışlarından birini fırlatmasıyla doğruldum.

“Sanırım burada F’leri alan Jud amcan, ah, küçük Gage.”

Pislik herif sinirlenmiş gibi gözlerini bana dikti.

“Ben tam ona buluşmamızı hatırlatmaya gelmiştim ki, beni tehdit etmeye başladı. Neden bu kadar saldırgan?” Logan gözlerini kırptırdı, başı zar zor sallanıyordu.

Adam delinin tekiydi, sürekli dalga geçiyor ve laf atıyordu. Çok kibirdi, yine de baştan sona iyiydi. Bu saçmalıkları yapmasına izin vermemin tek nedeni buydu.

Saçları benim ve Trent'inkiler gibi, gece kadar siyahtı fakat Trent ile benim gözlerimiz kömür karasıyken, onunkiler her zaman alaycı bir tavırla parlayan ışıltılı zümrüder gibiydi.

Bu manzara karşısında kalbim sızladı. Annemize o kadar benziyordu ki bazen ona bakmak acı veriyordu. Adam hem kulüpte hem de dükkânda göze çarpıyordu. Bu pislik Armani modeli de olabilirdi, özel dikim takımlarını giyiyor ve gösterişli arabasını kullanıyordu.

Boğazımdan alaycı bir ses çıktı. "Seni incitmek isteseydim, incinmiş olurdun."

"Bu adama inanabiliyor musun?" Logan, Gage ile konuşurken başparmağını bana doğru uzattı. "Boz ayı, ben sana söyleyeyim."

Gage kahkaha attı. "Normal ayı gibi mi? Yeterince tüyü olduğu kesin." İçimden çıkan ses hırlamaya yakındı.

"Bunu duydun mu, Gage? Kanıt. Tam şurada." Logan beni işaret etti.

Parmağını yüzümden vurarak uzaklaştırdım. "O parmağını bir daha bana doğrultursan, onu kaybedersin." Küçük bir çocukmuş gibi uyarmıştım fakat zamanının yarısında çocuk gibi davrandığına göre, başına gelecek olan buydu. Komikti çünkü borsayı yönetiyordu ve paraya para demiyordu. Zekâ konusunda ise fazlasıyla iyiydi fakat bir o kadar da düşüncesizdi. Herif yürüyen, konuşan bir akıl hastasıydı.

"Jud, dostum, hadi ama. Rahatla biraz. Sadece sana takılıyordum. Ben de şuradakinin eğlenceli biri olduğunu sanıyordum." Trent'in üst koluna alaycı bir yumruk attı. "Hepsi küçük güzel Eden sayesinde. Ona borcum olduğunu hatırlat."

"Evet, Logan amca babamın sonunda rahatlayacak bir şeyler aldığını, böylece artık bu kadar p-i-s-l-i-k gibi davranmasına gerek kalmadığını söyledi. Değil mi, Logan amca?"

Küçük Gage kocaman sırıtırken ben de başımı salladım. Kelimelerimize dikkat etmemiz gerekecekti. Çocuk fazla zeki olmaya başlamıştı ve bir gün tam olarak neden bahsettiğimizi bilerek bizi şaşırtacağından emindim.

Onu cesaretlendirme işi Logan'a kalmıştı.

“Bu doğru, Gage. Sonunda canavardan biraz merhamet gördük. Tanrı’ya şükürler olsun.” Çok dramatik bir şekilde ellerini dua eder gibi birbirine bastırdı ve yüzünü gökyüzüne doğru kaldırdı.

Tam Trent ona bir yumruğuyla vururken boğazından bir kıkırdama çıktı, Logan’ın ona indirdiğinden biraz daha sertti.

Logan geri sıçrayıp onun kolunu tuttu. “Ah, ş-crefsiz, acıttı.”

Logan’a ikimizden daha küçük olduğu için bok atıyor olabilirdik fakat zor durumda kaldığında kendi başının çaresine bakabileceğinden emindim. Olabildiğince rahat biriydi ancak yüzeyin altında bir şeyler gizleniyordu. *Lawson kanı*. Ve bu kan yoğun ve karanlık akıyordu.

Trent, Gage’in başının üstünden dudaklarını sessizce oynatarak, “*Amcık*,” dedi.

“Vay canına, Trent, vay canına.” Logan göğsüne dokunarak yaralanmayla alay etti. “İkiniz bir erkeğin egosu için tehlikelisiniz.”

“İnanın bana, egonun biraz sarsılması hiç de fena bir şey olmaz.” Trent homurdandı.

Bir el havlusu alıp teri emmesi için yüzümde ve saçımda gezdirdim.

“Bu şeyi yapmaya hazır mıyız?” Logan ellerini birbirine vurdu. Konuya girdiğinde tüm tavrı değişti.

“Evet.”

“Yapacak işlerimiz var!” Gage bağırdı, babasına sırtarak koştu ve tekrar elini tuttu.

Çalıştığım tezgâhtan ayrılıp onları ana dükkâna kadar takip ettim. Darius’un biz geçerken attığı şüpheli bakışı benden başka birinin fark ettiğinden şüpheliydim. En sağ köşede konumlanmış ve cam duvarlardan yapılmış ofisime girdik.

Kapıyı yavaşça kapattım, Logan kollarını iki yana açarak döndü. Kendini beğenmişliği etrafa dalga dalga yayılıyordu.

“Şimdi, hepimiz küçük kardeşinizin ne kadar zeki olduğunu biliyoruz ama bunu bir sonraki seviyeye taşımama hazır olun.”

Elindeki çantayı karıştırdı ve dizüstü bilgisayarını çıkardı. Masamın üzerine koydu, yüzünü dışarı çevirdi, kapağı kaldırdı ve bizi üç ayda bir

güncellediği çizelgeleri doldurmak için birkaç şey girdi. Masanın önündeki sandalyelerden birine çökerken ekrana dramatik bir el salladı.

Her türlü kendini beğenmişliğe sahipti. Ancak bu durumda... Hakkını vermeliydik.

“Okuyun ve ağlayın, çocuklar.”

Hızla yükselen rakamlarımıza baktığında, “Ağlamıyorum,” diye mırıldandı Trent şok içinde.

Logan güldü. “Mutluluk gözyaşları kardeşim, ruha iyi gelir. Görelim bakalım.”

“Gerçekten Logan, sen bir tür büyücü müsün? Çünkü bu şey yasal olamaz.” Sesim inançsızlık doluydu.

Logan’ın yüzündeki gülümseme kayboldu, ifadesi samimiyete dönüştü. “Senin paranla asla böyle bir kumar oynamayacağımı biliyorsun. Siz benim kardeşlerimsiniz. Sen agresif olmak istedin, ben de agresif oldum ve karşılığını da aldım. Bu kadar basit.”

Trent dövmeli elini ağzına götürdü. “Ne diyeceğimi bile bilmiyorum.”

Logan’ın yüzünde bir sırıtış belirdi. “Hımm... Bir bakalım... Şöyle bir şey olduğuna oldukça eminim: *Affet beni, ah, muhteşem kardeşim, seni hafife aldım. Hem de çok. Sen kesinlikle biz Lawson kardeşlerin en akıllısı ve en yakışıklısısn. Sen olmasan ben nerede olurdum? Sırf bu kadar harika, yakışıklı ve tanıdığım en havalı adam olduğun için sana bir daha yumruk atmayacağıma yemin ederim. Benim ateşli kadınıma bakarken bile.*” Elini sahte bir yeminle kalbinin üzerine bastırırken sırıtışı genişledi. “Bunun gibi küçük bir şey işe yarar.”

Bu, tekrar yumruk yemesinden iki saniye önceydi.

“Eden’a bakarsan gözlerini oyarım,” diye homurdandı Trent.

Gage çılgınca kıkırdadı. “Dikkat etsen iyi olur, amca. Herkes sana meydan okuyor ve ben bile seni kurtaramayacağım.”

“Asla, Gage. Bu devler beni seviyor.”

Bu kez Logan aramıza bakarken ses tonundaki alaycı ifade kayboldu.

“Elbette seviyoruz. Yine de bu sana Eden’a bakma izni vermez.” Trent bunu söylerken neredeyse gülümsüyordu.

Mucizeler gerçekten gerçekleşiyordu. Bu mucizenin Trent'in dünyasını değiştiren küçük, tatlı bir sarışın olduğundan oldukça emindim.

Logan teslim olmak için iki elini de kaldırdı. "Tamam, tamam. Seninle sadece dalga geçtiğimi biliyorsun. Senin adına sevindim kardeşim. Gerçekten. Eden kadar harika ve *ateşli* birini bulmana sevindim."

Yumruğunu Trent'in dizine vururken alaycı tavrını sürdürüyordu.

Trent homurdandı. "Biliyorum. Hâlâ rüya gibi geliyor. Bu kadar şanslı olacağımı hiç düşünmezdim. Konu açılmışken... Gage'in bugün burada benimle olmasının bir nedeni var. Haberlerimiz var."

Bakışlarını, kendisine gülümseyen Gage'e çevirdi. Göğsüm gerildi. Bu kadar mükemmel bir şeye tanık olmak zordu.

"Onlara söylemek ister misin, dostum?" Trent ısrar etti.

Tüm oda Gage'in gülümsemesinin gücüyle aydınlandı ve ayak parmaklarının üzerinde zıplamaya başladı, tüm o karamel saçları yüzünün etrafında zıplıyordu. "Bayan Murphy'ye evlenmek isteyip istemediğini soracağız!"

Ağzından kelimeler heyecanla dökülüyordu. Neredeyse Trent'in ruhunda parlayan umut ve endişe kadar şiddetliydi. Gözlerindeki kaygıyı gördüm. Onu asla bırakmayacak olan eski yaralar, mutluluğu hak ettiği gerçeğine karşı savaşıyordu. Adam bizim için her şeyini verebilirdi. Karşılığını almasının zamanı gelmişti.

"Yüzüklerimiz ve her şeyimiz bile var. Bayan Murphy tüm dünyadaki en mutlu kişi olacak. En yüksek dağın tepesine kadar." Kollarını başının üzerine uzattı. "Ve onu sonsuza dek seveceğimiz yer de orası olacak. Değil mi, baba?"

"Aynen öyle dostum, biz de bunu umuyoruz."

"Ummak mı?" Kaşlarım çatıldı. "O kız senin için deli oluyor, kardeşim. Endişelenecek bir şey yok."

Logan sandalyede arkasına yaslanarak, "Jud doğru söylüyor," dedi. "Eden inanılmaz biri. İkiniz birbirinize zıt olabilirsiniz ama birbiriniz için mükemmelsiniz."

Gage babasının elini sıkıca kavradı, inancı tüm yüzüne yayılmıştı.

“Baba, gördüğün gibi endişelenecek bir şey yok. O bizi seviyor.” Küçük sesi vurguyla büküldü.

Hayranlık Trent’in gözlerinde de yüzeye çıktı. “Biliyorum, dostum. Bazen bunu fark etmek benim için zor oluyor.”

“Artık farkına var, ahh.”

Trent kıkırdayarak dudaklarının arasındaki gerginliğin bir kısmını kırdı ve gözleri benimle Logan’ın arasında gidip geldi. “Bu cuma okulun son günü yapmak istiyorum. Okul biter bitmez. Bir sonun, bizim yeni başlangıcımız olabileceğini fark ettim. Bir sürpriz ayarlamayı umuyordum. Değer verdiğimiz herkesin tanık olması için orada bulunmasını.”

“Orada olacağım,” diye söz verdim.

“Sanki beni uzak tutabilirmişsin gibi,” diye ekledi Logan.

Trent çocuğuna doğru sırtıttı. Neşe, varlığının en karanlık yerlerini aydınlatıyordu. Ben de o kıvılcımı hissetmiştim. Abimin mutlu olduğu gerçeğiyle tatmin oluyordum.

Bu aile, sonunda güvendeydi. Suçları, kötülükleri ve yolsuzlukları gerçekten geçmişte bırakmıştık.

Dikkatim ofisimi dükkânın geri kalanından ayıran pencerelerden dışarıya, karşı taraftaki araba asansöründe duran sedana kaydı. İçimde bir şeyler değişti.

Çekim.

Cazibe.

Ateş.

O kadının gücü bana bir çığ gibi çarpmıştı. Ayaklarımı yerden kesen bir gümbürtü kopuyordu.

Bu, kara büyüydü.

Onu görmezden gelmem gerekiyordu. Ancak sonra telefonum aynı anda cebimde *biplediğinde* bunun kozmik bir şey olduğunu anlamıştım, Darius’tan Salem’in telefon numarasını içeren bir mesaj gelmişti.

Dudaklarımda bir tebessüm belirdi.

Ve bu tebessümün beni lanet bir aptal yaptığından oldukça emindim.

Altıncı Bölüm

Salem

Neden kıkırdıyorsun, Juni Arıcığım?” Ellerimi kurulayarak mutfak kapısına yaslandım ve oturma odasının penceresinin önünde dizlerinin üzerine çökmüş, elleri cama yapışmış kızıma baktım.

Daha fazla kıkırdayıp yüzünü cama bastırdı. Sokağın karşısında neye, daha doğrusu kime, baktığını görebilmek için o tarafa doğru ilerlediğimde içimde bir eğlence dalgası oluştu.

Küçük Gage de aynı pozisyondaydı, dudaklarını cama doğru üflüyor ve yanaklarını şişiriyordu. Her iki odanın da ışıkları açıktı ve ikisi de kendi kişisel fanuslarının içinde ışık saçmıştı.

Juni kahkahalarla inledi. “Anne, bak! Yeni en iyi arkadaşım dünyanın en komiği ve yıldızları da sevdiğini biliyor muydun?” Sesi heyecanla yükseldi. “Odasında tüm güneş sisteminin asılı olduğunu söyledi.” Mavi gözlerini sevinçle kocaman açarak bana baktı. “Mars bile var!”

“Mars bile mi? İmkânı yok.”

“Evet, var!”

Dudaklarımdan yumuşak bir kahkaha döküldü ve onun arkasında durup parmaklarımı banyodan kalma nemli siyah saçlarının uzun buklelerinde gezdirdim. Gage beni görünce deli gibi el salladı. Bir kahkaha daha attığında ben de ona el salladım.

Arkamızdan bir homurtu duyuldu. Arkama dönüp baktığımda Darius'un koridorun sonunda durduğunu gördüm. "Burada neler oluyor?"

"Görünüşe göre Juni'miz en iyi arkadaşına iyi geceler demenin yeni bir yolunu bulmuş."

"İşte böyle, D amca!" Juni daha yükseğe eğildi ve Gage'in yaptığı üfleme hareketini taklit etti ama ağzını tam olarak cama dayayamadı, bu yüzden sadece hava sıçrattı ve camın her tarafına salya akıttı. Bu sadece onun daha çok gülmesine neden oldu.

Darius yine homurdandı. "Hâlâ Juni'yle benim odamda kalmanız gerektiğini düşünüyorum. Böylece daha çok özeliniz olur."

Ben de ona gülümsedim. "Belli ki aldırıyor."

"Hayır, hiç. Küçük bile."

Başını salladı, tüm o aşırı korumacılık dışarı süzülüyordu. Kaşlarım çatıldı, onun böyle hissetmesi kalbimi acıttı. Korku ve keder onun neşesinin hırsızıydı. İnancının hırsızı.

"Onlar zararsız, Darius." Sesim fısıltılı bir yalvarış gibiydi.

Ön kapıya doğru ilerledi. Elini kapının tokmağına koyup durdu, bana bakmak için dönmeden önce düşüncelere daldı. "Kimseye güvenmediğimizi sanıyordum?"

Hüzün ruhumu sardı. "Belki de güvenmemizin zamanı gelmiştir."

Dehşet yüz ifadesini sardı. "Sana bir hayat vermek için çok uğraşıyorum, Salem. Gerçek bir hayat. Hiçbirimizin korkmak zorunda olmadığı bir hayat."

Dudaklarımda hüznünlü bir gülümseme belirdi. "Sonunda böyle hissetmeye başlamanı yanlış mı?"

Düşünürken dudakları inceldi. "Hayır," dedi en sonunda.

Tıpkı Gage'in oyuncak ayısını kendi camına dayadığı gibi, Juni de en sevdiği oyuncak bebeğini kapıldığı gibi pencereye dayadı. Darius onu izledi, sevgisi gözlerinden dışarı taşıyordu. Bakışlarını bana çevirdi. "Ben Carlylere gidiyorum. Sadece... Dikkatli ol, tamam mı?"

"Dikkatliyim."

Yıllardır dikkatliydim. Aslında bu konuda mükemmelleşmiştim.

Darius kapıdan çıkıp geceye karıştı, ben de eğilip kızımı başının üstünden öptüm. "Hadi Juni Arıcığım, yatmak için hazırlanmayı bitirmelisin."

"Hadi ama yapmak zorunda mıyım? Tam şuraya bak. Gage hâlâ oynamak istiyor ve Molly sonunda ona merhaba diyebilecek." Bebeğini sanki bir insanmış gibi bana doğru uzattı.

Sesimi sert tutmama rağmen ağzımdan hafif kahkahalar döküldü.

"Ona iyi geceler dilemesini söyle."

Altdudağını dışarı çıkardı. Üzgün yüzünü Gage'e çevirdi. O da suratını astı. İkisi kendi küçük dillerinde kaybolmuştu, çok tatlılardı. Özellikle de Gage, cama küçük bir kalp çizdiğinde.

Kalbim sızlıyordu. Juni kıkırdadı, kızardı ve omuzlarını yanaklarına doğru kaldırdı.

"Onu çok seviyorum, anne!"

"Görünüşe göre o da seni seviyor."

Küçük çocuğa bir el salladım ve perdeleri kapattım. Juni'yi sonunda ayağa kaldıran tek şey onun görüşünü kesmek olmuştu. Mimi'nin odasının karşısındaki ikinci banyonun bulunduğu kısa koridora geçtik. Kapısının arkasından horlama sesini duyabiliyorduk.

Juni burnunu buruşturdu ve kahkahasını tuttu, sözleri gizli bir fısıltı gibiydi. "Mimi çok yüksek sesle horluyor."

"Çok yüksek sesle demek, ha?" Kaşlarımı çattım.

Juniper göz kırparak başını salladı. "En kötüsü."

Çenesine dokundum. Şefkat göğsümde nabız gibi atıyordu. Güçlüydü. Sonsuzdu. Küllerin arasından çıkmayı başarmış bir hediye gibiydi. Benim tek amacımdı.

“Horlamaya başlama vaktin geldi,” dedim ona.

“Ah, iyi, tamam,” diye homurdandı.

Lavaboya gidip dişlerini fırçaladı ve sonra oturma odasına doğru koşmaya başladı. “Masal zamanı!”

Yerde yaptığımız derme çatma yatağa atladı ve ben de yanına tırmandım, o da birlikte okuduğumuz Vagon Çocukları’nın¹ ilk kitabını aldı. Minderin üzerine oturup onu kucağıma çektim ve yüzü dışarı dönük bir şekilde oturdu. İşaretlediğimiz sayfaya gittiğimde küçük kalp atışları göğsüme çarpıyordu.

Hafif ve yavaşça okumaya başladım, Juni’nin istediği gibi sesimi değiştiriyordum.

Başını geriye doğru sallayarak bana baktı, gözleri inanç doluydu. “Seninle bir yük vagonunda yaşamak ve istediğin her maceraya çıkmak isterdim anne ama ben en çok burayı seviyorum.”

Ruhum üzüntüyle sıkıştı. Bir yerden başka bir yere taşındığımız her seferinde, ona büyük bir maceraya atılacağımızı söyleyip, bunu hayatımızın korkunç bir gerçeğinden ziyade heyecan verici bir şeymiş gibi göstermeye çalışıyordum.

Eğilip dudaklarımı alnına bastırdım, onun tatlı kokusunu içime çektim. Gerçek şuydu ki, hayatımızın son dört yılı onu tam olarak anlayabileceğimden şüphe ettiğim bir şekilde etkilemişti. Kök salmasını engellemiştii. İstikrarlı ve güvende hissetmesini engellemiştii.

Tenine doğru fısıldadım. “Ben de en çok burayı seviyorum, Juni Arıcığım. Hem de çok.”

“Ama birlikte olduğumuz sürece iyi olacağız, değil mi? Nereye gidersek gidelim?”

“Nereye gidersek gidelim,” diye söz verdim.

Dudaklarında şakacı bir sırıtış belirdi. “Antarktika’ya bile mi?”

Onu gıdıkladım. “Antarktika’ya bile.”

Cıyaklayarak güldüğünde ben de yüzümü yanağına gömdüm, onu sevdim ve ona milyonlarca sessiz söz verdim.

¹ The Boxcar Children.

Nereye gidersek gidelim.

Nereye gidersek gidelim.

Kararlılık göğsümde nabız gibi atıyordu. Bir daha asla bu noktaya gelmemeye kararlıydım. Paranoyanın beni ele geçirmesine asla izin vermeyecektim. Artık duvarın dibinde duran boş valizi bir daha asla telaşla hazırlamayacaktım.

Bir daha asla gecenin bir yarısı, zar zor evimiz haline gelen bir yerden arabayla uzaklaşmayacaktık.

Yirmi dakika sonra Juniper mışıl mışıl uyuyordu, yanağını yastığına dayamıştı ve siyah saçları o kıymetli, melek yüzünün etrafına yayılmıştı. Uyuyabilsin diye ışıkları kısmıştım ve parmaklarımı saçlarında gezdirirken gece duvarlarda dans edip oynuyordu. Belli belirsiz bir ritim tutturmuştum. Sessizce, ona eksikliğini duyduğumuz huzuru veriyordum. Artık korkmamıza gerek kalmaması için, ayakta kalması için dua ediyordum.

Telefonum kanepede bıraktığım yerden titreşince kaşlarım çatıldı. Numaram tam olarak üç kişide vardı.

Mimi, Darius ve şimdi de Eden.

Ayağa kalkmadan önce Juni'nin şakağına nazik bir öpücük kondurdum, telefonumu elime alıp gelen mesajı okurken gözlerim kısıldı.

Kişi sayısını düzeltmeliydim, görünüşe göre artık dört kişiydi.

**Bilinmeyen numara: İyi ve kötü
haberlerim var, güzelim.**

Kalbim göğsümde çırpındı. Kelimeleri gördüğümde çok hafiflemiş ve heyecanlı hissediyordum ancak onları onun sesinin derin cızırtısını duyuyormuş gibi okudum. Juni'ye kitap okurken ses tonumu değiştirdiğim gibi. Ancak gerçekten pervasız olan yanımda bu hikâyenin bu kadar masum bir şekilde bitmesini istemiyordu. Kanepeye sürünerek ve bacaklarımı çaprazlayarak bir mesaj yazdım.

Ben: Kimsiniz?

Gönder tuşuna bastım. Tabii ki, kim olduğunu biliyordum. Bir kızı naz yapıyor diye yargılayamazdınız. Numaramı almak için Darius'a nasıl rüşvet verdiğini bilmiyordum fakat bu kötü çocuğun kendi yöntemleri olduğundan emindim.

Jud: Ne, beni tanımadın mı? Beyaz atlı prensini?

Bir yanıt yazarken dudağımı kemiriyor ve sırtıtmamak için kendimi zor tutuyordum.

Ben: Atla gelmemesine ve tamamen siyah giyinmesine rağmen mi?

Jud: Bu, o olmalı.

Ben: Prens hakkında bir şey bilmiyorum. Korkunç ve tehlikeli görünüyordu.

Bu oyunu neden oynadığımı bilmiyordum. Tek bildiğim, parmaklarım ekranın üzerinde uçarken kalbimin beklenmedik bir eğlence yolculuğuna çıkmış gibi hissettiğiydi. Onun cevabına karşı açtım.

Jud: Hiçbir fikrin yok.

Tüylerim diken diken oldu. Bunları bir uyarı olarak kabul etmeliydim. *Kan dolaşıma ipek gibi süzülen yavaş bir ihtiyaç kayması olarak değil.* Bunun izin veremeyeceğim bir yöne gitmesine izin vermeden önce kendimi toparlamaya zorladım.

Ben: Ne kadar kötü bir haber?

Jud: Triger kayışı. Motorda biraz hasar var.

Kahretsin. Juni'nin uyuduğu yere baktım. Endişe göğsümü yumrukladı. Telefonuma geri döndüm.

Ben: Peki ya iyi haber nedir?

Sorumdaki alaycılığı duyup duymadığını merak ettim. Bilincime sıran histerinin sınırını hissedebiliyor muydu? Çünkü bu haberde iyi bir şey olmadığından oldukça emindim.

Jud: Motor bloğunu çıkarmadık, böylece büyük paralardan tasarruf ettin. Ve bana sahipsin.

Nasıl cevap vereceğimi, ona aslında hiçbir şeyim olmadığını nasıl söyleyeceğimi bilemeden mücadele ediyordum. Büyük paralardan tasarruf ediyor olsam bile, hiç param yoktu.

Şu anda cüzdanımda bulunan tek şey, en az bin dolar değerinde olması gereken bir yüzük için aldığım yüz dolarlık bir banknottu. Geri dönüp almaya hiç niyetim yoktu çünkü kızıma alıştırmaya tekerlekli bir bisiklet almak için para biriktirmeye kararlıyım.

Kafamın arkasından küçük bir ses, “İyi seçimler yap,” diye seslendi.

Dikkatim tekrar kızımın üzerindeydi. Zaten nasıl ondan başkasında olabilirdi? Ayrıca, o yüz doların arabanın masraflarını karşılamasına imkân yoktu.

Sanırım çok uzun zamandır düşünüp duruyordum çünkü bir mesaj daha geldi ve onun da düşünüp düşünmediğini merak ettim çünkü değişimini, ses tonundaki değişikliği hissedebiliyordum.

Jud: Sana sahibim, Salem.

Kaburgalarım ağrıyan kalbimin etrafında kenetlendi.

Tamam, bu o kadar da *dikkatliydim* gibi hissettirmiyordu. Bu adam içimde inşa ettiğim duvarların arkasından sıvışma isteği uyandırıyor. Tahkim edilmiş, korunaklı ve güvenli bir yere doğru sızmak istiyordum.

Oraya gidemeyeceğimi bildiğim için kendimi cevap vermeye zorladım.

Ben: Senin sorumluluğunda değilim.

Jud: Arkadaşlar bunun için değil midir?

Kaşlarım çatıldı.

Ben: Biz öyle miyiz? Arkadaş mıyız?

Jud: Eğer bana sahip olmanın tek yolu buysa.

Sana Dek Birlikte

Ben: Beni tanıımıyorsun bile. Sana sahip olacağımı kim söyledi?

Kendimi irdelemeye başlamıştım. Daha da derinlerime iniyordum. Ancak beni çekiştiren ve yalvaran çekimi nasıl durduracağımı bilmiyordum. O, burada bile değildi ve kalbim zamanın dışında atıyordu. Damarlarımda bir çılgınlık ateşi yanıyor, orada oturup bir sonraki mesajının gelmesini beklerken ellerim titriyordu.

Jud: Bak, yabancıların tanıştıklarında birbirlerini tanımaya başladıkları bir durum var...

Gözlerimi devirdim ve etkilenmiş bir şekilde kahkaha atma dürtümü basturdım, mesajındaki alaycı tona kapılmıştım.

Ben: Öyle miymiş?

Jud: Tabii ki. Düşünüyordum da, sen ve ben bunu biraz gerçekleştirebiliriz.

Başım dönmeye başladı. Yükseliyor, sonra alçalıyordu. Gerçeğe dönmek zorunda kalmadan önce bir coşku ritmi hissetmiştim.

Ben: Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum, **Jud.**
Abim senin için çalışıyor.

Bu adam benim kargaşamı istemiyordu ve benim de herhangi bir bağ kurmaya gücüm yetmiyordu. Umursamayı göze alamazdım.

Kalbim korkuyla çarpıyordu. *Ya toparlanıp tekrar gitmek zorunda kalırsak?* Bakuşlarım tekrar uyuyan Juni Arıcığım'a döndü. Onun değerli, kıymetli bedenine baktım. Bu düşünce beni acıdan öldürüyordu.

Evet, kalmak istiyordum. Kalabilmemiz için dua ediyordum. Ancak bunu her seferinde bir adım atarak yapmalıydım. Üstüne üstlük... **Jud**, benim hakkımda hiçbir şey bilmiyordu. Sorumluluklarımı bilmiyordu. Benim en büyük, en güzel yükümlülüğümü bilmiyordu. En derin, en karanlık acım hakkında hiçbir fikri yoktu.

Jud: Bu doğru. **Abim** benim için çalışıyor.

Ses tonundaki vahşiliği hissettim. Aslında hiç umurunda değildi. Bu adam istediğini alırdı ve hiç özür dilemezdi. Ancak işte ben, ona benim de bu çekimi keşfetmeyi istediğimi söylemek isteyen bir aptaldım. Sahte olamayacak kadar yoğun bir çekim. Fakat yapamamıştım, yapamadım.

Mantıklı bir cevap yazmak için kendimi zorluyordum.

Ben: Şu anda arabamı tamir ettirecek param yok. Darius'un arabayı eve çektirip çektiremeyeceğine bakacağım.

Tepkimi hissetmiş olmalıydı çünkü cevap vermesi bir dakika sürdü.

Jud: Sana çoktan söyledim, sana sahibim.

Parçaları sipariş ettim bile.

Lanet olsun. Tartışmam gerekiyordu. Ona bunun onun görevi olmadığını söylemeliydim. Bu işin daha da ileri gitmesini engellemeliydim. Yine de zihnimde bir endişe nöbeti turmanıyor, reddedişimde delikler açıyordu. Ona borçlu olmak istemesem de, bir arabaya ihtiyacım vardı.

Ben: Bunu söylediğime inanamıyorum ama tamam. Gerçekten bir arabaya ihtiyacım var. Sana geri ödemenin bir yolunu bulacağım.

Jud: Gerek yok.

Parmaklarımı serbest bırakmadan önce söylemek istediklerimle savaştım.

Ben: Teşekkür ederim, Jud. Kurtarıcım olduğun için.

Benim kötücül, muhteşem kurtarıcım.

Jud: Benim için zevkti, güzelim.

Sırıtişını aramızdaki mesafeden bile görebiliyordum. O korkutucu, iri vücut, mutfağında duruyordu. Yalın ayaklı ve çıplak göğüslüydü. Nefesim kesildi. Hatıralar zihnime üşüşüyordu. O çökmüş bakışların altında hissettirdikleri... O kadar seksiydi ki, dizlerimin bağı çözölmüştü.

Jud: Numaranla birlikte kaydetmem için
o muhteşem yüzünün bir fotoğrafına ne dersin?

İnançsızlığım sırtışıma dönüştü. Bu adamda bir şeyler vardı.

Ben: Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum.

Jud: Bence harika bir fikir.
İyiliğinin karşılığını bile veririm.

Kelimelerin içindeki fesatlığı hissedebiliyordum. Ayartma ve tuzak doluydu. *Kahretsin*. Bu adam beni kandırmaya çalışıyordu. Tereddüt ettim, dilim aniden kuruyan dudaklarımı okşadı. Bir anda kavrulmuştum. Karanlık odada sanki bir suç işliyormuşum gibi etrafıma bakındım, sonra daha iyi düşünmeden mesajı yazdım ve gönder tuşuna bastım.

Ben: Peki. Ama cinsel içerikli bir
fotoğraf gönderirsen seni bıçaklarım.

Cevabını gördüğümde neredeyse gözlerim yuvalarından fırlayacaktı.

Jud: Merak etme, güzelim. Beni ilk kez
çıplak göreceksen, bu yüz yüze olacak.

Arzu bedenimi kavuruyor, alevler tenimde dolanıyordu. Bunun nasıl bir şey olabileceğini düşünmüştüm. Yemin ederim ki yanıyordum. Bu kadar uzun süre hiçbir şey yaşamamayı suçluyordum. Görülmüş olma korkumu suçluyordum. Dokunulmuş olma korkumu. Ancak sonrasında, bu adamın sözlerinin mabedinde, istediğim tek şey bu olmuştu. Dokunulmak. Görülmek. Gerçek hissetmek.

Açık mavi saten bir pijama takımı giyiyordum. Alt kısmı şort, üst kısmı ise kısa kollu bir gömlekti. Telefonumun kamerasını açtım ve yanımda yüzümü gördüm. Gözlerim büyümüş ve yanaklarım kızarmıştı. Her şey çok kötüydü. Yine de aptal gibi kanepenin koluna yaslandım, saçlarımın omuzlarıma düşmesine izin verdim, pijamamın ilk düğmesini açtım ve kamerayı yukarı kaldırdım.

Yüzümü, omuzlarımı, göğsümün açıkta kalan tenini ve göğüs dekoltemin belli belirsiz bir kısmını yakalayan bir fotoğraf çektim. Gölgelemin içerisinde fotoğraf seksi görünüyordu. Ya da belki de bu Jud Lawson'ın

bana hissettirdikleriydi. Ruhumun sönükleştiği andan beri gerçek hissettiriyordu.

Titreyen ellerimle, fikrimi değiştirmeden ve oynadığım tehlikeli oyunu düşünmeme izin vermeden önce gönder tuşuna basım.

Jud: Muhteşemsin. Seni yağmurda gördüğümde rüya gördüğümü sanmıştım.

Son mesajın hemen arkasından bir mesaj daha geldi.

Jud: Bana şunu söyle, güzelim. Hissettin mi? Dün gece bunu hissettin mi?

Ne olduğunu açıklamak zorunda bile değildi. Enerjinin çarpması, aramızdaki çekimin çatırtısı bu kadar canlı ve cesurken olmazdı.

Ellerim daha şiddetli bir şekilde titredi. Yalan söylemem ve ona hoşça kal demem gerektiğini, her ne yapıyorsak ona devam edemeyeceğimi biliyordum. Sonunda sadece canımı yakacaktı. Ancak ben ne yaptım? İhtiyaç dolu bir nefeste itirafımı yazdım.

Ben: Evet.

Bir saniye sonra bir fotoğraf belirdi. O ihtiyaç dolu hava ciğerlerimi yumrukluyordu. Jud söz verdiği gibi oradaydı. O devasa, krallara layık yatakta sırtüstü yatıyordu. Tepede uzun, yanlarda kırpılmış siyah saçlar, kalın siyah bir sakal, gecenin içinde beni delip geçen gözler. Yüzünün tüm sert hatları sergileniyordu, dolgun dudakları sırtacak şekilde kıvrılmıştı. Benim ona gönderdiğim açının aynısını göndermişti.

Göğsü, midemde şehvet düğümleri yaratmaya yetecek kadar görünüyordu. Kalçalarımı karıncalandıran ve merkezimi zonklatan sıcak bir lav gibi dolup taşıyordu.

Dişlerim kenetlendi, gözlerim her santimi yalayıp yutuyordu. Onu tamamen kaplayan belirsiz dövmeleri seçmeye yetecek kadar ışık olmasa da, onların da adam kadar gizemli olduğunu söyleyebilirdim. Kesinlikle duvarlarındaki resimleri yapan ressam tarafından çizilmiş gibiydi.

Şeytani ve meleksi bir ikilem. Karanlık ve aydınlığın savaşı. Kötülük ve umudun çatışması.

Bir mesaj daha geldiğinde damarlarımda yeni bir arzu dalgası dolaşmaya başladı.

Jud: O küçük, sıkı vücuda neler yapmazdım.

Hepsi bu kadardı, bu kadar dayanabilmişim. Ayağa kalktım ve parmak uçlarıma basarak o küçük banyoya gittim. Kapıyı kapattım ve arkamdan kilitledim. Nefes nefese tahtaya yaslandım.

Darius haklıydı, yeterince mahremiyetim yoktu. Dört uzun yıldır hissetmediğim şeyleri hissederken buna sahip olamazdım. Aslında, muhtemelen hiçbir zaman hissetmediğim şeyleri. Travmanın ekşittiği, çirkinleştirdiği ve iğrençleştirdiği bir şeydi bu, şimdi kanımda mutluluk gibi kaynıyordu. Telefonu tezgâhın üzerine koyup ellerimi iki yanına basturdum ve başımı eğerek temiz bir nefes almaya çalıştım.

Ancak adamların olan anılarım bana saldırırken onu içime çekmiş de olabilirdim. Aurası duyularımı doldurmuştu. *Narenciye, tarçın ve baharat.*

Bakışlarımı kaldırdığımda aynadaki gölgelerin arasından yansımanı gördüm. Lavabonun yanındaki duvara takılı gece lambası dışında oda karanlıktı.

Gözbebeklerim büyümüş, tenim kızarmış, dilim kurumuştu. İmgeleri reddetmekle fantezi dünyasına dalmaya, içimi yakan ve yalvaran bu duyguya teslim olmak arasında bocaladım, sendeledim ve de bölündüm.

Elimi titreyen karnımın üzerinde gezdirdim, artık kendimi tanıyamıyordum. Jud çoktan yok olmuş bir şeyi ateşlemişti. Alevler, kıvılcımlar ve ateş beni ele geçirmişti. Onlardan kaçmalıyım. Onlardan korkmalıyım. Elim iç çamaşırımın altına kaydığında, kendimi ıslak ve sabırsızca bulduğumda inleyerek aşağı kaydım. Parmak uçlarımda kasıklarımın üzerinde gezindi. O ateş yayılıyordu. Bir iniltiyi bastırmak için dudağımı ısırdım ve gözlerimi sıkarak kapattım. Zihnimdeki adamın görüntülerini memnuniyete karşıladım. Kokusunu. Gözlerini. O vücudunu. O dudaklarını.

Parmaklarımı bastırdığımda önümde onun diz çöktüğünü hayal ediyordum. Darbeleri onun dilinin gönderdiğini hayal ettim. Fısıldayanın

ve tüm bedenimi coşkuyla titretenin onun dudakları olduğunu. Doruk noktasına ulaştığımda nefesim kesildi, şok oldum, sersemledim ve yer ayaklarımın altından kaydı.

Telefonum tezgâhın üzerinde vızıldadığında ve başka bir mesaj geldiğinde gözlerim açıldı.

Jud: Kendine mi dokunuyorsun, Tatlı Büyücü?
Çünkü emin olabilirsin ki, ben öyle yapıyorum.

Yedinci Bölüm

Salem

On Üç Yaşında

‘**A**man Tanrım, Salem. O, gelmiş geçmiş en ateşli adam.” Talia kalp şeklindeki pembe yastığı göğsüne bastırırken skandalı fısıldadı. Salem ve en yakın arkadaşı, Salem’in yatağında bacak bacak üstüne atmış karşılıklı oturuyorlardı. Sesleri kısıktı, saat geç olmuştu. Skandal, doğru kelimeydi.

O, kulağını kapıya dayamış, konuşmalarını dinliyor olabilirmiş gibi Salem’in bakışları kaçamak bir şekilde kapalı kapıya doğru kaydı. Bu fikir Salem’in kalbini deli gibi attırdı ve midesini düğümledi. Bunun iyi mi, yoksa kötü bir şey mi olduğunu anlayamadı.

“Şşt.” Salem sır için öne doğru eğildi. “Biri seni duyacak. Hemen yan odadalar.”

Yaklaşık yirmi dakika önce Darius, arkadaşı Carlo ile verdiği bir partiden sonra tesadüfen içeri girmişti.

Talia sırtıttı ve gözlerini büyüttü. “Günaydın. Amaç bu.”

Salem, Talia'nın dizini dürttü, sözleri dudaklarının arasından çıkar-ken alçak sesle söyleniyordu. "O senin için çok yaşlı ve abimin en iyi arkadaşı."

"Daha da iyi. Yaşlı erkekler daha tecrübelidir."

Salem burnunu buruşturdu. "İğrenç. Ve o..."

Kelimeleri nasıl çerçeveleyeceğini bilmiyordu. Carlo'nun etrafta olduğu her an içinde bir huzursuzluk hissediyordu.

"Bir Yunan Tanrısı mı? İtalyan bir Adonis mi? Devam etmemi ister misin?"

Salem gözlerini devirdi. "Bu kadarı yeterliydi, teşekkürler."

Talia kıkırdayarak yatağın kenarından kalktı ve makyaj masasının aynasına doğru yalpaladı, dudaklarına bir tüp ıslıtlı parlancı sürerken kendini kontrol etti. Omzunun üzerinden Salem'a bakmadan önce dudaklarını şapırdattı. "Ve kaç yaşında olduğu kimin umurunda. Ben çok daha yaşlı görünüyorum, değil mi?"

Salem'in tavanının kenarlarına dizilmiş loş ışıkların arasından başını salladı. İkisi de öyleydi. Ancak Salem olayın aslını biliyordu. Darius yıllarca onu kovalamış, kendisinden ve arkadaşlarından uzak durması için uyarmıştı.

Düşüncelerinin o yöne gitmesine izin vermemesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Zaten oraya gitmelerini de istemiyordu. Öyle değil miydi?

Derin kahkahalar duvarlarda yankılandı. Midesi yine aynı şeyi yaptı. Talia bir çılgılık atarak ona doğru döndü, yatağına atlayıp dizlerinin üzerine çöktü. "Bunu duydun mu? Gülüşü bile ateşli." Dramatik bir şekilde sırtüstü düşmeden önce gözleri neredeyse kafasının içinde geri yuvarlanıyordu. "Sana çoktan âşık olmuş olması çok kötü."

Salem'in göğsü gerildi ve aceleyle, "Aprallığı bırak," dedi.

Talia ayak parmağıyla Salem'in kolunu itti. "Ancak kör olmayı bıraktığında."

Talia on dakika önce bir cümlemin ortasında bayılmıştı, tıpkı geceyi geçirdiği hemen her seferde yaptığı gibi. Mimi her zaman en iyi

arkadaşının bir açma kapama düğmesi olduğu şakasını yapardı. Sabahın altısında tam hız aralarına geri dönerdi.

Salem onu uyandırmadan tuvaleti kullanmak için sıvışmıştı. Dişlerini fırçaladı, sonra saçlarını uyumak için ördüğü örgüye doladı. Salem banyonun ışığını söndürüp kapıdan çıkıp karanlık koridora geri döndü, kapısına doğru parmak uçlarında ilerlerken çıplak ayakları sessizleşti.

Arkasından üzerine çöken varlıkla hareketsiz kaldı. Yakın. Yakın. Daha yakın. Ensesindeki tüyler ürperip havalandı ve yutkundu, arkasını dönmek için kendini topladı.

Carlo tam arkasında duruyordu. Talia haklıydı. Adam ateşliydi. Uzun boylu, zayıf ama güçlüydü. Daha çok bir adamdı. İki ay önce okula gitmeyi bırakmıştı, daha dün Mimi'nin Darius'a bu konuda ders verdiğini duymuştu. Carlo'nun kötü bir etkisi vardı.

Baş belası, demişti Mimi. Mimi de Darius'un onun etrafında eskisi kadar takılmasını istemiyordu. Belli ki Darius onu dinlemekte acele etmemişti fakat yıllar önce Mimi'nin yanına taşındıklarından beri Carlo onun en iyi arkadaşı olduğu için onu suçlamak zordu.

Carlo'nun kısa siyah saçları dalgalıydı ve gecenin bir yarısı bile şekillendirilmiş görünüyordu. Kıyafetleriyle arabası pahalı ve gösterişliydi. Gözleri de çenesi kadar keskindi. Alaycı bir gülümsemeyle duvara yaslandı. "Gecenin bir yarısı gizlice dolaşıyorsun, ne yapıyorsun burada?"

Salem'in kalbi deli gibi çarptı fakat ona kaşlarını çatmayı başardı. "Aynı şeyi senin için de sorabilirim."

Yoğun havada titreşen alçak, yuvarlanan bir sesle güldü. "Ah, *bambola*, etrafta sinsice dolaşmak benim işim. Seninki de tatlı olmak."

Bunu söylerken sırttı, Salem'in anlamadığı bir şakaydı bu. Salem birden kendini kapana kısılmış hissetti fakat çenesini kaldırırken sesinin meydan okumayla dolmasına izin verdi. "Burası benim evim. Seni ilgilendirmez."

Adam uzandı ve parmak uçlarını Salem'in çenesinde gezdirdi. "İşte burada yanıyorsun."

* İtalyanca, oyuncak bebek anlamına gelen kelime.

Titreyişlerle içinde sarsıldı. İyi türden olmadıklarından oldukça emindi.

“Carlo.”

Salem sesi duyunca sarsıldı ve koridorun başında Mimi’yi görebileceği kadar geriye doğru sendeledi.

“Sanırım annen nerede olduğunu merak ediyordur. Eve gitmelisin.” Mimi’nin sesi hiç duymadığı kadar sertti.

Carlo kıkırdadı, o kadar rahattı ki, sanki Mimi’nin sözlerindeki acıyı hiç umursamıyordu. Sadece öne doğru eğildi ve “Bir gün, *pupa*... Bir gün,” diye fısıldadı. Dönüp koridorda yavaşça ilerlemeden önce, yanından geçerken sahte bir nezaketle başını eğip Mimi’sine selam verdi.

Kapı açıldıktan kısa bir süre sonra arkasından tıkırdayarak kapandı.

Mimi’nin yüzü kıpkırmızıydı. “Ondan uzak dur, Salem. Olabildiğince uzak.”

Salem telaşla başını salladı. “Tamam, Mimi. Uzak duracağım. Söz veriyorum.”

* İtalyanca, bebek anlamına gelen kelime.

Sekizinci Bölüm

Jud

Pazartesi sabahı erken saatlerde, lobide muhtemelen var olmayan bazı evrakları arıyordum. Burası tam bir felaketti, günlerdir biriken yığınla form, makbuz ve diğer haltlardan oluşuyordu. Tamam, aylardır. Bu bokun kontrolden çıkmasına izin verdiğim bir sır değildi.

Kısacası, siyah kamyonet otoparka girdiğinde pek aldırış etmemiştim. Evet, erken bir saatti. Yediyi biraz geçiyordu. Ancak Darius'un güne erken başlayacağını biliyordum. Fakat normalde park ettiği yerin karşı tarafında bir yere park etti, kamyonet karşıya bakıyordu ve çok geçmeden, aniden sürücü kapısı açıldı.

Biraz fazla ani olmuştu. Çünkü dışarı çıkan Darius değildi, Salem'di.

Bu kız tam bir yıkımdı. Siyah, baştan çıkarıcı bir fiyonkla sarılmış bir hediyeydi. Lobinin önündeki koyu renkli pencerelerden onu izlerken donakaldım.

Simsiyah saçları omuzlarının üzerinde dans eden kalın dalgalar halinde kıvrılmıştı ve bir an duraksadığında sinirlerinin nasıl dağıldığı

gözden kaçmıyordu. Bu küçük ziyaretin gizli olmasını umuyormuş gibi etrafına bakındı, kız kendini toparlayıp otoparktan binaya doğru yürümeye başlamadan önce derin derin nefes aldı.

“Hay sikeyim.”

Bugün ayak bileklerinin hemen üzerine oturan, beli yüksek siyah bir kumaş pantolon giymiş, içine de ipeksi, bebek mavisi bir bluz sokmuştu. Yüksek topuklu ayakkabılar ve kırmızı ruj... Kasıklarım kıpırdadı, içim içime sığmıyordu.

Bu kız tam bir ziyafetti. Bir fanteziydi. Bir rüyaydı. İstememem gerektiğini bildiğim fakat yine de susadığım her şeydi.

Onu istemek kendime verdiğim tüm sözlere ters düşüyordu. Uğruna çabaladığım şeylere ters düşüyordu. Darius’un benden istediği her şey ters düşüyordu. Ancak içimden bunların hiçbirini umursamak gelmiyordu. Kesinlikle sorunluydum.

Arabası hakkında tartışmak için orada olduğunu düşündüm, bu biraz berbat bir durumdu. Ancak sadece iyilik yapmak istediğimi kabul etmek zorunda kalacaktı. Bana borçlu olduğu anlamına gelmiyordu. Sadece kolay bir şey teklif ettiğim anlamına geliyordu. Bana zarar vermeyecek fakat ona avantaj sağlayacak bir şeydi.

Etrafı tararken yüzünü binaya doğru kaldırdı. Yönünü değiştirirken dudakları şaşkınlıkla büzüldü. Karşı tarafta uzanan ve şu anda hepsi kilitli olan bölmelere doğru ilerlemeye başladı.

Lobinin pencerelerinden gözden kaybolduğunda, tezgâhın arkasından çıktım ve ana kapıya doğru ilerledim. Kapıyı iterek açtım ve yeni doğan günün sıcaklığına doğru adım attım.

Kızın gittiği yöne doğru sağa baktım, topuklu ayakkabılarıyla garaj kapılarının olduğu sıraya doğru kasıla kasıla yürüyordu.

“Kayıp mı oldun?” Bir kolumu duvara yasladım, keskin bir solukla arkasını döndüğünde sııttım, yüzü şaşkınlıkla kıvrıldı ve sonra rahadarak nefes verdi. Yıldırım gözleri kısılmıştı.

“Kimse sana birine böyle sinsice yaklaşmamayı söylemedi mi?” Sesi o alçak, baştan çıkarıcı şeyi yapıyordu ve ihtiyaç hissiyatı karnımda kök salmak için bir yer arıyordu. Tatmin edilmek için hırıliyordu.

Boğazımdan kaba bir kahkaha kaçtı. “Gizlice yaklaşmak mı? On beş metre uzaktayım. Buna gizlice yaklaşmak denmez. Seni burada başıboş dolaşırken gördüm ve acını dindirmeye geldim.”

“Kapını arıyordum.” Telaşlı bir şekilde elini devasa binaya doğru salladı.

Kaşlarımı çatırdı. “Çatı katımın mı?”

İsteksizce başını salladı, sanki orada dururken amacını yeniden düşünüyormuş gibiydi. “Evet.”

Başımı eğdim. “Binanın yan tarafına doğru. Ayrı bir dış giriş var. Bir dahaki sefer için.”

Sırıtişımın, önerim kadar net bir şekilde yerleşmesine izin verdim.

Lezzetli dudaklarının kenarlarını hafifçe çekştirerek ofladı ve bana doğru yürümeye başladı. “Pekâlâ. Tamam.”

Yaklaştı. Her adımında elektrik dalgaları yeri titretiyordu. Bedenime dokunuyor ve duyularımı harekete geçiriyordu.

“Dinle, erken olduğunu biliyorum ve hâlâ yukarıda olacağını düşündüm. Bu yüzden başka bir kapı arıyordum ve açılış saatinden bu kadar uzun süre önce randevusuz geldiğim için özür dilerim ama Darius’un kamyonetini iş için kullanması gerekmeden önce kullanmam gerekiyordu ve ben-”

Ağızından çığ gibi yuvarlanmaya başlayan kelimeleri kesip attı, dudakları sanki eski usul müzayedecilerden daha hızlı konuştuğunu yeni fark etmiş gibi inceldi. Yüz ifademden yayılan eğlenceyi hissedebiliyordum ve tökezleyerek üç metre ötede durdu.

İç çekti, sonra sesini çaresizlikle renklendirerek telefonunu bana çevirdi. “Bu sen misin?”

Kendimi duvardan ittim, ekranında ne olduğunu görmek için bir adım atarken gözlerimi kısarak baktım. Bir ilandı. Yayınlamakta olduğum ancak son dört haftadır görüşme çağrılarını görmezden geldiğim

bir ilandı çünkü bunu tamamlayacak zamanım yoktu. Pek de akıllıca bir iş kararı sayılmazdı fakat olan olmuştu.

“Evet?” Bunu bir soru gibi cevapladım.

Başını onaylarcasına salladı ve o muhteşem yüzünü bana döndürmeden önce araziye saran ormana baktı. “Geçici olarak... Yardım etmeme izin ver. Arabanın borcunu ödeyene kadar.”

Kaşlarımın çatıldığını hissedebiliyordum. “Bu konuda endişelenmemeni söylemiştim.”

“Ben de sana geri ödemenin bir yolunu bulacağımı söylemiştim.”

Aramızdaki gerilim arttı, gergin ve sınıksıydı.

“Lütfen, Jud. Senden öylece sadaka kabul edemem.”

Burnumdan verdiğim nefes hırıltıyla çıktı. Bu kız kesinlikle yardım kabul etmek istemiyordu. Gerçek şuydu ki, arabası o kadar eskiydi ki tamir etmeye bile değmezdi. Bu şey bir yığındı, tehlikeliydi ve güvenilirmezdi. Yeni bir arabaya ihtiyacı vardı. Ancak orada durup tamir masraflarını karşılayabilmek adına çalışmasına izin vermem için bana yalvardığını düşününce bunun bir seçenek olduğundan şüphelendim.

“Benden bir mülakat mı istiyorsun, Salem?”

Kaşları çatıldı. “Mülakata girmemi mi istiyorsun?”

“Burada çalışmak istiyorsun. Geçici olarak?” Soruyu havada bıraktım.

“Ah.” Avucunu alnına bastırdı ve etrafından bana baktı. “Peki.”

Alçak bir kıkırdama havayı doldurdu ve lobinin kapısını açabilmek için yer değiştirdim. “İçeri gel, güzelim.”

Salem gerginliğini derin bir nefesle dışa vurdu ve omuzlarını dikleştirerek o güzel kalçasıyla yanımdan geçip kapıdan içeri girdi. Onu geri çevirecek değildim. Aslında bana borcunu ödemesine hiç ihtiyacım yoktu fakat madem ısrar ediyordu, en azından neler yapabileceğini bilmem gerekiyor diye düşünmüştüm. Doğruyu söylemek gerekirse, yardıma ihtiyacım vardı. Bütün gün boyunca o topuklularla etrafta kasıla kasıla dolaşması fikri de hoşuma gitmiyor değildi. Arkasından içeri girdim, lobimin fuayesinde öylece durdu.

Bir fırtınaydı. Tatlı, çok tatlı bir vahşetti. Onda çok çekici bir şey vardı. Kızarmış hindistancevizi ve şehvetli bir gûnahtan oluşan lanet bir kokteyl gibiydi.

Uzun, tatmin edici bir içki içmek istiyordum.

Yanından geçip tezgâhın etrafından dolanırken ağzımın kenarına bir sırtış oturdu. Tekrar evrakları karıştırmaya başladım.

Etrafı karıştırırken, “Söyle bakalım, güzellik,” diye mırıldandım. “Neden burada çalışmak istiyorsun?”

Beş adım ötede durduğu yerden meydan okurcasına iç çekti.

“Borcumu ödemek için, Bay Lawson. Apaçık bir şekilde. Ve burada çalışacaksam bana güzellik demeyi bırakman gerektiğinden eminim.”

Yüksek tezgâhın üzerinden ona bir bakış fırlattım. “İmkânsız. Çünkü öylesin.”

Yıldırım gözlerinde şimşekler çıktı. Bir şehvet kurbacıyla, bir açgözlülük darbesi indi. Yavaşladım, ellerimi tezgâha bastırdım ve onu baştan aşağı süzdüm. Hislerimi kilit altında tutmalıydım, dibe vurmadan önce bu düşüşü durdurmalıydım. Fakat devam ettim ve kendimi bir çırpıda kenardan aşağı atıverdim. “Mesajıma cevap vermedin.”

Yanakları alev aldı. Evet, etkilenmişti. Atmosferin yoğunlaştığını hissedebiliyordum, aramızdaki bağı sıkılaştırmıştı. Kurduğumuz bağlantı, aramızdaki boşlukta tizleşiyordu.

Burnundan aniden aldığı nefesi üfledi, bir çekince ve kararlılık patlaması yaşıyordu. “Çünkü bu uygunsuz olurdu.”

“Eğer bunun uygunsuz olduğunu düşünüyorsan, bence sınırlarımızı yeniden düşünmeliyiz.”

Başını salladı. “Böyle bir şey olamaz.”

“Neyden bahsediyorsun?”

Çılgınca ikimizi eliyle işaret etti. “Bundan.”

Onun karşı çıkışı, bize engel olacak gibi durmuyordu. Özellikle de, onun da bunu en az benim kadar istediği ortadayken. Sahte kafa karışıklığının kaşlarımın kıvrımına tırmanmasına izin verdim, onunla alay

etmekten kendimi alamıyordum. Hem de alınganlaştığında bu kadar ateşli oluyorken. “Bu mu?”

“Bu,” diye tısladı hayal kırıklığı içinde.

Alçak sesle bir kahkaha attığında ona daha da yaklaştım. “Daha açık olman gerekecek, güzelim.”

Ağzından öfkeli bir ses döküldü ve geri kalan mesafeyi bana doğru yürüyerek kapattı. Onun bu yürüyüşü boğazımdaki havayı düğümledi.

“Benimle oyun oynama, Jud. Neyden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun. Anlıyorum. Eminim istediğini elde etmeye fazlasıyla alışkınsındır ve eminim ki onlara o gülümsemeyi gösterdiğinde kadınlar yatağına atlıyordur. Sen çekici ve yakışıklısın ve-” Serbest bırakmak üzere olduğu kelimeyi dudaklarım ısıarak engelledi. “Ama doğru olanı yapmak istediğim için buradayım, seni çekici bulduğum için değil. İlanı gördüğümde bir işaret gibi hissettim... Bir borcu ödemenin bir yolu gibi. O yüzden lütfen, yardım edebileceksem, bırak da edeyim.”

Lanet olsun. Bu kadın... Beni yerime oturtmakta tereddüt etmeyen bu küçük, vahşi kedi.

“Sana saygısızlık etmeye çalışmıyorum, Salem. Sadece bana nasıl hissettirdiğini açıkça belirtiyorum.”

Bir dakika boyunca ikimizi de birbirimize bağlayacak şekilde bana doğru baktı, sonra kendini toparladı. “Bunu keşfetmenin ikimiz için de iyi bir fikir olacağını sanmıyorum.”

Haklıydı. Sorun, onun yanılmış olmasını ne kadar çok istediğimdi.

Bakışlarını indirdi, bana bakmadan önce nefes aldı. Kayıp ve umutta derinleşen o çarpıcı yüz ifadesiyle beni tekrar kendine bağladı. “Ama bence şu arkadaş olayını deneyebiliriz.”

Göğsümde bir şey çırpındı. Sert ve yumuşak bir şey kalbimi sıkıyordu. “Tamam o zaman, güzelim. Ama daha fazlasını hayal etmiyordum gibi davranmayacağım.”

Aramızdaki ateş alevlendi ve teni kıpkırmızı oldu, onun da bunları hayal ettiği belliydi. Gerginliğimi dışarıya üfledim ve aradığım formu bulmak için etrafa bakınırken, az önce ona yapamayacağıma dair söz

verdiğim gibi davrandım. “Peki, daha önce hiç resepsiyonist olarak çalıştın mı?”

“Bir süre bir dişçi muayenehanesinin resepsiyonunda çalıştım.”

“Mükemmel. Açıkçası, sadece telefona bakabilirsen, omuzlarımdan büyük bir yük kalkmış olur.”

Kaşlarını çatığını hissettim. “Daha fazlasını yapabileceğime eminim.”

“Bu ofis tam bir karmaşa. Yalan söylemeyeceğim. Son ofis müdürüm beş ay önce doğum izni için ayrıldı ve bir daha geri dönmedi. Onu suçlayamam.”

Salem, ayak parmaklarının ucuna fırladı ve tezgâhın üzerinden diğer tarafta gizlenen felakete baktı. Nefes alışını korku doldurdu.

“Tereddüt mü ediyorsun?” Kaşlarımı çatıttım.

Evet, beş aydır tamamlanmamış sözleşmeler, makbuzlar ve her yere yığılmış ıvır zıvır vardı. Masanın üzerini kaplayan dosya ve kâğıt yığınları yüzünden masayı göremiyordunuz, o kadar çoklardı ki onları yere yığmayı tercih etmiştim.

“Böyle bir iş yürütemezsin.” Ses tonu inançsızlıkla doluydu.

İnanmaz bir sesle homurdandım. “Belli ki, öyle.”

Sonunda aradığım dosyayı buldum ve zafer dolu bir edayla kaldırdım.

“Ah. İşte burada.”

Bir başvuru formu çıkardım ve tezgâhın üzerinden ona doğru uzattım. Eğer bir iş istiyorsa, ona bir iş vereceğimi düşünüyordum. Belli ki kadının paraya, benim de yardıma ihtiyacım vardı. Çift taraflı kazanç gibi görünüyordu. Parmakları kâğıtta gezindi, nefes alışları kısaldı, korkusu kabardı ve dalga dalga yayıldı.

“Ne oldu, güzelim?”

Başını eğdi fakat endişeli bir şekilde dudağını çiğnediğini göremeyeceğim kadar değildi. Sonunda bakışlarını ve çenesini yukarı kaldırdı ancak sesindeki titreme kulaklardan kaçmıyordu. “Bu kayıtlara geçemez.” İçindeki korku patlamış ve doğrudan damarlarıma sıçramış olmalı diye düşündüm. Tüm bunlar olurken o orada, sert ve kararlı bir şekilde duruyordu. Yüzünde bir meydan okuma vardı.

İnsanların iki nedenden ötürü masa alundan iş yaptıklarını bilecek kadar kötü bir hayat yaşamıştım: Ya sahtekârlardı ya da saklanıyorlardı.

Kıçım üzerine bahse girerdim ki, durumu ikincisiydi. Yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Mantığım toza dönüşmüştü. Artık var olmayan parçacıklar halindelerdi. Aramıza örmeye çalıştığı tüm duvarlar o tek itirafı yerle bir olmuştu ya da belki de sadece vicdanım onların tepesine urmanmaya karar vermişti.

Çünkü içimdeki koruyuculuk kabarmıştı. Acımasızdı, şiddetliydi, hiddetliydi. Her nasılsa, uzanıp avucumu yanağına koyduğumda elimi sabit tutmayı başarmıştım. Başparmağım çenesindeki yara izini okşama-ya başladı. Sadece biliyordum, orada yazılı olan travmayı görüyordum.

Vücudu bir deprem gibi sarsıldı ve elleri tezgâhtan destek almak için hareketlendi. Nefesi kesildi ve gözleri sıkıştı. Binlerce şey talep etmek istiyordum fakat bir isim ve bir adres yeterliydi. O iblis, onu zincirlediğim en karanlık yerde çılgılık atıyor, çırpınıyor ve feryat ediyordu.

Ancak onu dizginlemiştim.

O anda onun ihtiyacı olan şeyin bu olmadığını biliyordum ve ona özlediğinden emin olduğum şeyi verdim. Bu sefer, kelimeleri söylediğimde, onlar bir vaat haline gelmişti. "Sana sahibim, Salem."

Uzun bir süre orada kaldı, nefesleri sığlaşmıştı, vücudunda zar zor kontrol altına alınmış panik titreyordu. Yine de dokunuşuma kendisini bıraktı.

"Sana sahibim," diye tekrarlardım, kelimeler kaba ve ilkeldi.

Sonunda gözlerini açtı, derinlikleri çok net tanıdığım işkence dolu bir denizdi. Aramızda anlayış ateşi alev aldı. Az önce bana pek kimseye sunmadığı bir şey sunmuştu: Güveninin küçük bir zerresini. Geri adım atarak bizi tutan çemberi bozdu, gömleğini, nefeslerini ve kalbinin atışını ayarladı.

Eliyle kapıyı işaret etti. "Gittiğimi fark etmeden önce Darius'un kamyonetini ona geri götürmeliyim."

Şaşkın bir kahkaha attım. "Tatlı Büyücü, çok tatlısın biliyorsun, değil mi?"

Geri çekilirken neredeyse gülümsüyordu. “Onunla birlikte döneceğim ve burayı düzene sokmaya başlayacağım.”

Arkamdaki dosya dolabına yaslandım, kollarımı göğsümde birleştirip pencereden sızan güneş ışığında parlayan kıza baktım. Siyah saçları, muhteşem vücudu ve görmezden gelinmesi zor bir ruhu vardı.

“Beni kurtardığın için teşekkür ederim.”

Dudaklarına bir sırıtış yayıldı. “Bunun tam tersi olduğuna eminim.” Kapıyı açtı, sonra arkasına bakmadan önce tereddüt etti. “Darius çok kızacak.”

Öfke göğsümde kıvrıldı. Anlaşılan sadece benimle konuşmamıştı. Kayıtsızca omuz silktim. “Sen halledebilirsen ben de halledebilirim.”

“Halledebilirim.”

“Güzel.”

Yüz ifadesi yumuşadı. Bu sert, acımasız kız tatlı olmaya başlamıştı.

“Birazdan görüşürüz,” dedim.

“Teşekkür ederim, Jud.”

Her yanımla şefkatle doldu. “Benim için zevkti, güzelim.”

Benim için çokça zevkti.

Dokuzuncu Bölüm

Zud

‘Sen her zaman benim tatlı oğlum olacaksın. Kimsenin seni farklı bir şeye ikna etmesine asla izin verme.’ Annesi dudaklarını oğlunun başının üstünde gezdirmeden önce bu sözleri fısıldadı. Gözleri çok yeşildi, gecenin içindeki zümrütler gibiydi. Onu yatağına yatırırken ona söyledikleri gerçekmiş gibi baktı.

O, güvendeydi. Ancak yıllar geçtikçe dünya değişmişti. Yer onun altında kaybolmuş ve uçurum tarafından yutulmuştu. Karanlık yağmur gibi yağarken düşmüş ve yuvarlanmıştı.

Kurşunlar ateşlendi. Kan, çok fazla kan vardı. Annesi ölmüştü.

“Sen bana aitsin.” Babası ağlarken bunu kulağına fısıldadı. Adam onu dizlerinin üzerinden ayağa kalkmaya zorladı. Silahı ellerine bastırdı. “Ya sen ya onlar.”

Silah sesleri çınladı. Kulaklarında sonsuza kadar yankılandı. İblis öfkelenirken ruhu paramparça oldu. Hiçbir şeyin önemi yoktu, doğru ya da yanlış yoktu. Ancak yanlış çok parlak parlıyordu.

Köşede sallandı. Saçlarını yoldu. Farklı olmak için yalvardı. Barış için çığlık attı. Af için, gitmesi için. Enkazdan sürünerek çıktı. Duvarlar ve sağlam bir zemin inşa etti. Bir umut inşa etti.

"Baba." Çocuğu kucakladı. Onu çokça sevdi. İyi olmak istedi. Her şey onun içindi. Fakat alevler sıçradı, duvarlara tırmandı ve tavanı yaladı.

Dumanlar yükseliyordu. Havayı dolduran ve umudu boğan ağır bir karanlık vardı. Tüketen, kafa karıştıran, önüne çıkan her şeyi yok eden kara bir veba. Yine de koştu, aradı, bir odadan diğerine düzensizliğin içinde el yordamıyla ilerledi.

Hiçbir şey yok. Hiçbir şey yok.

Korku, ciğerlerini dolduran duman kadar boğucuydu. Tişörtünü yüzüne çekti, gözleri genişlemişti ve görmüyordu; dünya ateşten ve beyaz sıcak acıdan oluşan bir bulanıklıktı. Önemli değildi, bastırmaya devam etti. Bastırdı. Sonsuz olan süre akıp gitti. Bir saniye, bir an. Sefalet, saatin tik taklarıydı.

Derinliklerinden bir kükreme yükseldi. "Neredesin? Lütfen. Kahretsin. Beni duyabiliyor musun?"

Alevlerin uğultusu çığlık atarak karşılık verdi. Dizlerinin üzerindeydi, ararken kör olmuştu. Azap feryat ediyordu. Uzaktan gelen siren sesleri kadar gürültülüydü.

Gözyaşları bulanıklaştı, kömürleşmiş etini yaktı.

Hayır. Lütfen. Hayır.

Boğuk bir nefesle ayağa kalktım. Acı dolu, kısık bir sesle inledim.

Ateşler içindeyken gözlerim etrafımı incelemek için etrafıma bakındı. Duyularım artık bana eziyet eden yılların içinde yuvarlanmadığını, aksine kıcımın kendi yatağımın rahatlığında olduğunu görünce şok oldu. Soluk pembe şeritler yatak odamın penceresinden içeri akıyor, yavaş bir sıcaklık dansı yapıyor, ben ise diri diri yanıyormuşum gibi hissediyordum.

Kalbim kederle çırpınırken ter etimi ve çarşaflarımı ıslatıyordu.

Sırtımdaki yara izleri hâlâ kırmızı ve hammış gibi çığlık atıyordu. Bunlarla başa çıkabilirdim. Beni parçalanıyormuşum gibi hissettiren vicdanıma ve kalbime yazılmış, kararmış ruhuma gömülmüş olanlardı.

Nefes almak için havayı içime çektim. Cığerlerim yeniden kömürleşmiş, yanmış ve kavrulmuş gibi hissettiğinde oksijeni cığerlerime indirebilmek istedim. Sanki en karanlık geceye dönüşen o güne geri dönmüş-rüm. Bu, zihnimin her zaman geri döndüğü andı. Rüyaların beni gerçek olan bir kâbusun içine çektiği yerdı.

Ruhumu kaybettiğim andı. Amacımı. Hakkımı. Başım öne düştü ve kalbimdeki öfkeyi, kaosu yavaşlatmaya odaklandım. Gerçi bunu hak etmişim, ne bekliyordum ki? Yine de denedim. Asla düzeltilemeyecek günahlarımın kefareтини ödemek için daha iyi olmaya çalıştım.

Beklerdim, belki de yeterli olacağı günü beklerdim.

Ayakta durmaya çalışarak duşa doğru ilerledim. Bir anda zihnime bir yüz girdiğinde bir boklar yediğimi biliyordum. Beni binlerce düğüm haline getiren kızın yüzü, gözlerimin önünden gitmemişti. Oraya vardığımda aşağıda, ofiste olacak olan kızın. Düşüncelerimden kıızıyamadığım kızın.

Salem ile ilgili bir şeyler vardı. Tehlikeli bir şey. Kaçınmam gereken bir şey.

Ve ben bunu öğrenmek isteyen mazoşistin tekiydim.

*Düzenleme
Ny.ozlem*

Onuncu Bölüm

Salem

Son üç gündür *Iron Ride*'da çalışıyordum. Haklı çıkmıştım. Darius öfkelenmişti. Ancak her ne kadar somurtkan, huysuz ve sinirli olsa da, en başta bana neden kızdığını unutturacak kadar iş vardı. Hatta önümüzdeki beş yıl boyunca hepimizin dikkatini dağıtmaya yetecek kadar iş vardı.

Pazartesi sabahı Jud ile olan ve beni tamamen sarsan etkileşimden sonra, ben de tam olarak bunu yapmıştım. Kendimi ofisi toparlamaya vermiş ve alanıma her girdiğinde tüm dünyamı sarsan adama mümkün olduğunca az ilgi göstermeye çalışmıştım.

Güçlkle her gülümseme beni çıldırtmıyormuş gibi davranmaya çalışmıştım. Sanki her gülümseme, beni hiç düşünmemem gereken şeyleri düşünmeye itmiyormuş gibi yapmaya çabaladım. Böylece makbuz, sözleşme ve ödenmemiş fatura yığınlarına dalmış, onları düzenlemek, anlamlandırmak için elimden geleni yapmış, muhasebe yazılımına girmiştim. Jud'ın muhasebecisinden bu bilgileri isteyen en az on beş cevapsız e-posta olduğu için dengeyi sağlamaya çalışmıştım. *Iron Ride* adına hiç

ödenmemiş müşteri hesaplarına gönderdiğim gecikme bildirimlerinin sayısından bahsetmiyordum bile.

Ruhum, biriken miktarla hem yükselmiş hem de alçalmıştı ve ben yapılacaklar listeme zar zor bir çentik atmıştım. Bu durum, bu kadınların sahibi olan adamı bir avcı gibi daha da gizemli kılıyordu. Hayatının ritmi, restore ettiği motosikletlerin ve arabaların nabzında açıkça görölüyordu. Lobiyi dükkândan ayıran cam kapıdan adamın uzakta, karşı tarafta olduğu yere baktım.

Diz çökmüştü, iri vücudu metali işlerken güç sarf ediyordu. Midem sıkışmıştı. Sanırım işinin bu kısmının neden bu kadar kolay işlediğini anlamıştım. O bir sanatçıydı. Bir heykeltıraştı. Bir zanaatkârdı.

Onun özeni; sunduğu sert, vahşi güzelliğe sarılmıştı. Kımıldadı ve gömleği kaslı sırtının geniş, çok geniş alanını kapladı. Ağzım kurumuştı. Salyalarım masanın üzerine damlayacak kadar uzun süre bakmadan önce, dikkatimi pozitif sonuçlarını girdiğim bilgisayara vermeye zorladım.

Bu karmaşanın hiçbirisi ona zarar vermiyor gibi görünüyordu. Hesapları kazançlıydı. O kadar kazançlıydı ki, bakiyeleri sindirmek biraz zaman almıştı. Garipti. Bana her şeye erişim izni vermişti ve çok çabuk güvenmişti. Bu anlamaya yaklaşmadığım bir şeydi.

Nasıl sadece... öylece verilirdi? Çünkü vermek tehlikeliydi.

Kendimi elimdeki göreve odaklanmaya zorladım. Yavaş fakat emin adımlarla, köşeye tıkılmış bir kutu makbuzun içinden geçtim. İşin içinde, ellerimi kullanırken ve önemli olduğunu hissettiğim bir şeyin parçası olurken kaybolmuştum. Sanki başka biri için bir fark yaratıyordum gibiydi, benim için *fark yaratan* biri için.

Bir his bedenime fısıldadığı anda durdum. Bir aura. Bir ima. O kadar yoğun olmasa da tenimi ürpertmeye yakındı. Sadece odaklanmamın sessiz yoğunluğu içinde esen bir huzursuzluktu.

Yavaşça, ana yüksek tezgâhın yan tarafındaki masada oturduğum tabureden kalktım. Dışarıdan bakıldığında ısıtılı koyu bir perde olduğunu bildiğim pencerelerin üstünden dışarı bakabilmek için daha da yaklaştım. Bu nedenle, bir kişinin bile perdenin arkasını görme şansı yoktu.

Yine de kaldırımın uzak tarafında duran bir araba gördüğümde kalbim kurşun gibi ağır bir şekilde çarptı. Caddenin tam karşısında değil, biraz daha solda, çalılıkların ve ağaçların sık yaprakları tarafından büyük ölçüde gizlenmişti.

Ancak onu görmüştüm. Sabah erken saatlerde evimizin önünde gördüğümce yemin edebileceğim siyah arabanın arka kısmıydı. Yine sokağın ilerisindeydi. O zaman onu fark etmemiştim bile, yolun yukarısında diğerleri gibi duruyordu.

Peki ya bu? Sonsuza dek diken üstünde olacağım yerde bir alarm kıvılcımı çaktı ve varlığımı sarsan bir titremeye, çınlayan bir uyarıya yol açtı. Tüm bedenim uğuldadı, her zaman yaptığı savaş ya da kaç tepkisini başlattı. Fakat ben, her zaman kaçış modundaydım.

Buradan çıkmam gerekiyordu.

Buradan çıkmam gerekiyordu.

Koş. Koş. Koş

Panik ciğerlerimdeki havayı ele geçirirken tezgâhtan geriye doğru tökezledim. Bir anda boğuluyormuşum gibi hissediyordum. Dünya dönüyordu, zemin titriyordu. Yapabileceğim tek şey *kaçmaktır*.

Çılgınca bir kaçış yolu ararken, omzuma bir el indiğinde çığlık attım. Şokla, korkuyla, biraz da o mücadelenin içinde, sonuna kadar savaşmaya hazır bir şekilde döndüm.

“Salem.” O gürleyen ses çıldırmış paranoyamı böldü. “Salem, bana bak, güzelim. Sadece benim.”

Nefes nefese kaldım, gözlerimi kırptım ve yönümü bulmaya çalıştım. Tezgâhın arkasındaki sol duvarı kaplayan bir dizi siyah dosya dolabına yaslanmış olduğumu fark ettim. Onları lobiden gizlemek için dışarı doğru çıkıntı yapan küçük bir duvar vardı. Bu da beni kapıdan girecek herhangi birinin görüş alanının dışında bırakıyordu.

Ancak Jud beni görmüştü. Beni dikkatle izlemişti. Obsidyen bakışları alevlendi, parladı ve panikle üzerimden geçti.

“Sana zarar vermeyeceğim, güzelim.” O kocaman ellerini sakinleştirici bir tavırla önüne uzattı, gözlerimi sıkarak kapattım ve boğazıma

saplanan sivri kayayı yutmaya çalıştım. Cığerlerim gümbürdüyor, kalbim kt küt atıyordu ve Tanrım... Bu çok utanç vericiydi.

“İyi misin?”

Başımı sertçe salladım.

“Neler oluyor? Seni korkutan neydi?”

Başım titrerken vücudum ürperdi. “Hiçbir şey.”

“Eğer seni bu hale getirdiyse hiçbir şey değildir.” Kelimeler dudaklarından dökülürken zehir gibi çatlıyordu.

Dilimden manik kahkahalar döküldü ve sözcüklerin akışını durduramayarak delirmiş bir elimi pencereye doğru salladım. “Ben sadece... Dışarıda sokakta duran bir araba var ve aynısını bu sabah bizim mahallede karşı sokakta gördüğüme yemin edebilirim. Muhtemelen bir şey yoktur.”

Ona bu bilgileri vererek ne yaptığımı sanıyordum? Fakat o güvenin bir parçası işte oradaydı, havaya sunulmuştu. Ellerine. Göğsünü döven büyük, çarpan kalbine sunulmuştu.

Dikkati pencerelere yöneldi. Onun gördüğü anı ben de görmüşüm. Vücudundaki tüm iri kaslar saldırgan bir tavırla esnedi.

“Bir şey yok,” diye tekrarladım, çoğunlukla kendimi sakinleştirmeye çalışıyordum.

Ancak Jud bunun bir şey *olmadığını* düşünmüyor gibiydi çünkü, “Burada bekle,” diye homurdandı. Sonra ağır motosiklet botlarını giydi, iri vücudu tezgâhın etrafında ve lobide devleşti, adam kapıdan çıkarken bana sert bir bakış attı.

Hiç yavaşlamadı. Tehditkâr adımlarla otoparka doğru ilerledi. Elini arkasına ve gömleğinin altına götürüp kot pantolonunun kemerinden bir silah çıkarmasını dehşet ve hayrele izledim.

Kasları düşmanlıkla titreşiyordu. Şiddetle.

Adamda karanlığını, tehlikeyi, kan dökclğn ve barbarlığını fısıldayan bir şeyler olduğunu biliyordum. Ancak o ana kadar bundan hiç bu kadar emin olmamışm. Siyah araba aniden bir lastik gıcırıtısı ve toz dalgasıyla tnediğ yerden uçtuğnda, yolun dörtte üçünü geçmişti. O tarafa doğru yığılan vahşileşmiş canavardan kaçıyordu.

Arkasını döndüğünde yüzündeki ifadeyi görmüştüm. Bir günahkârlık yumrusunu, kötücül bir düzensizliği. Midem bulanıyordu, nabzım fırladı.

Arabanın kaybolduğu noktaya dönüp baktığında havadaki kargaşanın kabardığını hissedebiliyordum. Her şey netleştğinde isteksizce döndü, silahını beline geri soktu ve otoparkta yürümeye başladı. Kalbim, bir izdihamın ortasındaymiş gibi atıyordu. Jud'ın attığı her adımda daha da sert vuruyordu.

Düşmanlığın ve görev bilincinin şok dalgalarıyla, titreşimler yeri sarstı. Nasıl ayakta duracağımı bilmiyordum. Kapıyı savurup içeri girdiğinde, parlak güneş ışınları süzülürken üzerine vurup onu bir tür haksız Tanrı gibi aydınlatığında herhangi bir şeyi nasıl yapacağımı bilemiyordum.

Yoğunluk çatırdadı ve odanın içinde kırıldı. Heybetli bir gücü vardı. Adam, kötü ruhlu bir kurtarıcıydı.

Kendimi dosya dolabının soğuk metaline bastırmaya geri dönmüş-rüm, nefes alamıyordum, zihnimde dönüp duran binlerce düşünceyi işleyemiyordum.

Asla gelmemeliydim.

Kalabileceğimi asla düşünmemeliydim.

Kendimi güvende hissetmeye başlamama asla izin vermemeliydim.

Ve en önemlisi, burayı asla ama asla evim olarak görmemeliydim.

Jud ilerledi, devasa, canavar gibi bir adam yaklaştıkça yaklaşıyordu. Siyah saçları, siyah sakalı ve kırmızı ateşler çıktığına yemin edebileceğim siyah gözleri vardı. Her adımda göğsüm daha da sıkıştıyordu. Attığı her güçlü adımda nabzım bir tuzak gibi gümbürdüyordu.

Fakat bu adımlar yavaştı, dikkatliydi. Ayakta kalmak ve etkilenmek için mücadele ediyordum. Tehlikeli adam, beni olduğum yere mihlayan gözleriyle aniden üzerimde yükseldiğinde sızlanmamak için.

“Gittiler.” Kelimeler dilinden diken gibi dökülüyordu. Öfkesi zorlukla kontrol altına alınmıştı. “Muhtemelen bir uyuşturucu ticareti ile ilgili. Burası şehrin en iyi tarafı sayılmaz.”

Boğazıma jilet gibi saplanan kayanın etrafından yutkundum. Temkinli bir şekilde korku ve paniğimi toparlamaya, mantıklı olmaya ve

her zaman yaptığım gibi ilk korkunç sonuca atlamamaya çalışıyordum. Yıllarımı kaçarak geçirmişken bunu yapmamak zordu. Her ses, fısıltı ve tonlama beni birinin bizim için geldiğine dair dehşete düşürmüştü. En kötüsü de bunun mantıksız olmadığını bilmektir. Bunu kanıtlamak için içimde oyulmuş delikler vardı. Şansımı denemek için aptal olmam gerektiği bir gerçektir.

Tedirgin bir şekilde başımı sallayarak gülümsüyormuş gibi yaptım. “Muhtemelen.”

Jud’ın kaşları çatıldı. Gözleri kim olduğumu, her sırtımı ve her korkumu en derinden görebilecekmiş gibi yüzümde gezindi.

Daha yakına eğilirken sıcak nefesi tenimde süzüldü. “Ama düşündüğün bu değildi, değil mi güzelim?”

İşte, buydu. Bu yüzden dikkatimi başka yöne çekiyordum. Bu yüzden dikkatimi dağıtmaya, rol yapmaya ve hafta başında yapmamam gereken bir tarafımı ortaya çıkardığımı görmezden gelmeye çalışıyordum.

“Kimden kaçıyorsun?” Sözlerinin altının cinayetle çizildiğine yemin edebilirdim.

Başımı iki yana salladım ve gözlerim onunkilerdeki yoğunluğu buldu. “Lütfen, bunu bana sorma.”

Onu tanı mıyordum. Ona güvenemezdim. Yüz hatlarında öfke parladı. Ellerimi tuttu ve parmaklarımızı birbirine geçirdi. Titreşimler tenimizin bağlantısı boyunca zıplıyordu, hissedilebilir ve gerçektir.

“Sana zarar vereni yok etmek istiyorum. Sadece bir isme ihtiyacım var.” Hırıltısı tehditkârdı. Aniden kollarımı başımın üzerine kaldırıp dolaba yasladığında boğazımdan bir nefes serbest kaldı. “Sadece bir isim.” Kulağa seks ve zor kullanma gibi geliyordu.

Gözlerim sıkıca kapandı. “Yapamam.”

İri elleri titreyen uzuvlarımdan aşağı kaydı. Sahip olduğum tüm dehşeti topluyor, onları avuçlarının içine alıyor ve paniği okşayarak uzaklaştırıyor gibiydi.

“Sana sahibim, Salem.” Homurdandı ve ellerini kollarımdan ellerime ve sonra tekrar aşağıya doğru gezdirirken gözleri benimkileri hiç bırakmadı. Ancak bu sefer durmadı, ellerini omuzlarımda ve yanlarımda

gezdirdi. Cığerlerim sıkıştı ve kalplerimiz bizi ayıran çıplak boşlukta öf. kelendi. İhtiyaç yoğunlaşmış havada zirve yapmıştı. Geniş göğsü çıkıntı yapıp kabarıyor, vücudundaki her kas geriliyordu.

Duvarın arkasında gizlendiğimizi biliyordum fakat bu olayda kendimi açıkta hissetmeme neden olan bir şey vardı. Sanki pervasızlığa doğru kendimi kaybederken, günaha adım atarken beni izleyen bir seyirci varmış gibiydi. Midem arzuyla kıvınlı ve meme uçlarım onun bakışları altında sertleşti.

Jud, sanki bedenimi kasıp kavuran arzuyu hissetmiş gibi inledi ve elleri kaburgalarımda o kadar genişledi ki neredeyse tüm vücudumu saracaktı. Başparmaklarını memelerimin kaya gibi sert tepelerine sürttüğünde burnundan sert bir hava püskürdü.

Dudaklarımdan bir inilti kaçtı. "Ah, Tanrım."

"Çok güzelsin. Aklımı kaybetmeme neden oluyorsun, Salem." Daha sert ovuşturdu, uzun süredir sönmüş olan alevi körüklerken beni yutmak ister gibi izliyordu.

Sanki bir savaşın içinde gibiydi; vücudu kararsızlık içinde sallanıyordu, halatlar kopmadan önce kendi savaşında kaybolmuştu. Bir anda ciğerlerimde kalan son oksijen de yok oldu. Çünkü dudakları benimkine kapanmıştı. Aramızdaki tüm engeller yıkılmış gibiydi.

Kendimi vermekten başka bir şey yapamıyordum. Öpücüğünün talepkâr vahşetine açılmaktan başka kontrolüm yoktu. Şiddetlenen sabit korkudan farklı bir şey hissetmek için, destek gördüğümü hissetmek için çaresizdim. Görülmüş hissetmek için. Tutulduğumu hissetmek için. *Gerçek olduğunu hissetmek için*. Bir anlığına, umut gibi gelebilecek bir şeye değinmek için.

Bu yanılttı, çok yanılttı. Fakat duramamıştım.

Hissetmek için umutsuz bir oyunla kollarımı boynuna doladım. Öpücüğüne açıldım, teslim oldum, kendimi tamamen ona sundum. Dili dolandı ve benimkinin üzerinde gezindi. Sıcak ve ılıktı; kanımı kabartan bir şehvet dalgası gönderiyordu. Bir inilti serbest kaldı. Ona mı yoksa bana mı aitti, emin değildim.

Daha da yaklaştı, o dev vücudu beni gölgede bırakıyordu. Her santimi sertti. Kollarını büken kaslar, göğsündeki kalp atışı... Aleti karnıma baskı yapıyor, sesler boğazıma tırmanıyordu. Ağgözlü ve vahşilerdi. Dudaklarımız pervasız bir şekilde çarpıştıkça, talep ettükçe ve sahip olmak için savaştıkça nefeslerimiz düzensizleşmişti.

Jud, dilinin her darbesinde daha fazlasını alıyordu. Ruhundan ilkel, kaba gurultular yükseliyordu. "Tatlısın. Fazla tatlısın. Bana ne yapıyorsun? Aklımı başımdan alıyorsun."

Arzu bizi tüketip kör ediyordu. Daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde acı çekiyordum. Sanki kendimi ona daha çok kaptınsam, her şey o kadar da acı vermeyebilirmiş gibi geliyordu.

Fakat bunu yapmamalıydım. Hayır. Kararlılık, netlik ve ölçülülük için çabalıyordum.

Öpücüğü yavaşlatmak için boşuna bir girişimde bulundum fakat o sadece çenemdeki yara izini öpmek için dudaklarının yerini değiştirdi ve burnunu örselenmiş etin üzerinde gezdirmeden önce inledi. Okşayışı çok nazikti.

Tanrım.

Eğer ona izin verirsem, beni mahvedebilirdi. Sonrasında, sanki beni etkilediği gibi onu da bir şekilde etkilemişim gibi nefes almaya çalıştı.

Sonunda bu çılgınlığı durdurmak için başımı metale yaslayacak gücü bulduğumda geri çekildi. Gülümsemesi sakalının altından sızdı, seksi dudakları kırmızı ve ıslaktı; sözleri ruhumu gümbürdeten sert bir sıyrık oluşturmuştu.

"Kara büyü."

Haklıydı, öyle olmalıydı. Kıvrılan, kırbaçlanan ve bizi birbirimize bağlayan bir büyüydü bu.

Sersemlemiş bir halde gözlerimi kırptırdım ve göğsünü itmeye çalıştım. "Jud, bunu yapamayız."

Bir kayayı itiyor da olabilirdim.

"Öyle mi, nedenmiş o?"

"Çünkü senin için çalışıyorum."

"Tuhaf. Seni maaş bordrosunda görmemiştim."

Kaşlarım çatıldı, pişmanlığım hızla yüzüme vurdu. “Bu hiç adil değil.”

Yüz hatları yumuşarken başparmağını yara izimin üzerinde gezdirdi, içimi bir titreme kapladı. Bu da adil değildi. Onun dokunuşu, cazibesi, karizması. Onun tüm kötülüklerine karşı duran bu şefkati. Gardımı indirmenin yapabileceğim en aptalca şey olduğunu biliyorken, olmam gereken yerde olduğumu hissettiren bu *çağrı*.

Bana baktı, yüzümü inceliyordu. Aramızı kasıp kavuran bu söylenmemiş sorunun cevabını arıyordu. Her şeyden sonra, en azından ona biraz gerçek borçlu olduğumu düşündüm.

“Âşık olacak durumda değilim, Jud.”

Eli hâlâ yüzümdeydi, başparmağı çenemi okşuyor ve içimi acı dolu bir rahatlık gibi sıkıştıran o şeyi yapıyordu.

“Aşkta bahseden kim, Salem?”

Yüzüne yayılan keskin, iç parçalayıcı acıyı görmeseydim cevabı bıçak gibi saplanabilirdi. *Eğer o obsidyen gözlerin kederden nasıl karardığını görmeseydim.*

Kalbim deli gibi atıyordu, onun da benim kadar kırılmış olmasının mümkün olup olmadığını merak ettim. Bu büyük, çok büyük bir sorundu. Gerçek şuydu ki, bu durum ondan daha çok hoşlanmama neden oluyordu. Bu sert, tatlı adam beni kolayca parçalara ayırabilirdi.

“O zaman ne-” Bir kapının çarpmasıyla sözüm kesildi.

Birbirimizden ayrıldık, Jud karşı tezgâha doğru uçarken ben de dosya dolaplarından lobideki ofis alanının derinliklerine doğru zıpladım.

Jud, endişeyle parmaklarını saçlarının uzun kısımlarında gezdiriyor, Brock sırtarak ve müstehcen gülümsemelerle içeri girdiğinde bana bakmamak için elinden geleni yapıyordu. Bakışları ikimizin arasında gidip geldi. Yüzünde neşe parlıyordu. “Vay canına. Ben de tam Salem’in işten sonra bir şeyler içmek isteyip istemediğini öğrenmek için gelmiştim ama görünüşe göre birkaç dakika geç kalmışım.”

Jud gerçekten de hırladı. Devasa elleri yumruk şeklinde kıvrıldı. Brock’un vücudundan bir iki uzvunu koparabileceğinden biraz korkmuştum.

Brock hiç umursamadan gülmeye başladı, ellerini teslimiyetle uzatırken sesi telkinlerle doluydu. “Sakin ol, oğlum. Silahlanmaya gerek yok. Bir erkek ne zaman sınırını aştığını bilir.”

Yüzünde dans eden bir sırıuşla geri çekildi.

“Neden bahsettiğinden emin değilim, Brock ama kıcını kaldırıp işinin başına dönmeni ve bir daha buralarda dolanmamanı öneririm. Duydun mu beni?”

Brock dikkatini bana çevirdi ve gözleri vücudumu taradı.

Jud’ın yalanı havada asılı kalmıştı. Karmakarışık saçlarımdan, dağınık kıyafetlerimden ve bluzumun kumaş pantolonumun bir tarafına sıkıştırılmamış olmasından yalanı açıkça anlaşılıyordu.

Lanet olsun.

Göze çarpmadan her şeyi düzeltmeye çalıştım. Görünüşe göre bu işleri daha da kötüleştirdi çünkü Brock’un gülümsemesi daha da büyüdü. Jud’a baktı. “Açık ve net patron, oldukça açık ve net.”

Kapıdan dışarı çıktı, Jud tekrar bana doğru geliyordu ve ben de kendimi onun etkisinden koruyabilecekmişim gibi ellerimi uzattım. “Hayır, Jud. Bunu yapabileceğimi sanmıyorum.”

Yüzüme doğru eğilip kulağıma sıcak bir fısıltıyla yaklaştı. “Bu gece seni evine bırakacağım. Oraya güvenle gittiğinden emin olmak istiyorum.”

Reddedişin kaşlarımin arasına yerleştiğini hissedebiliyordum, bunu yapmamamız için her neden bir bir zihnimde dolanıyordu. “Darius ile gidiyorum ve bunun kötü bir fikir olduğunu biliyorsun. Bence bunu burada bırakmalıyız. Sen beni tanıyorsun, ben de seni tanımıyorum ve-”

Jud, eğildi ve kaşlarımin arasına yerleşen kırıksıklığı usulca düzelterek itirazımı kesti. “Telaşa kapılma. Bu sadece bir gezinti.”

Sonra uzaklaşmaya başladı ancak yaptığım düzenli yığınlarda durakladı, işaretparmağı kağıtları dürtükledi. Tekrar bana baktı. “Ve bilgin olsun, bana şimdiden arabanın maliyetinden çok daha fazlasını kazandırdın. Paçayı kurtardın, güzelim ama umarım kalırsın.”

Sonra dükkâna açılan tek kapıyı açarak dışarı çıktı ve beni soluk soluğa bıraktı.

On Birinci Bölüm

74d

Havadaki değişimi hissettiğimde saat beş buçuğu geçiyordu. Tüyle-
rimin diken diken olduğu ve midemin yumruk gibi sıkılacağını
sandığım bir değişim hâkimdi.

Üzerinde çalıştığım *Chopper*'ın önünde diz çöktüğüm yerden dön-
düğümde Salem'in kasıla kasıla dışarı çıktığını gördüm. İpeksi bir bluz,
boyalı siyah bir pantolon ve sağduyumu ayaklar altına alan yüksek to-
puklu ayakkabılar giymişti.

Her geçen saniye daha da bulanıklaşan kararlılığımın üzerinde de-
likler açıyordu. Onu görmek vücudumdaki her hücrenin sersemleme-
sine neden olduğu için sınırları belirsizleştirmişti. Kısa devre yapmıştı.
Duyularım aşırı yüklenmişti çünkü kahretsin, onu istiyordum. Ellerimi
o siyah saçların arasına sokmak, o mavi gözlerin türbülansında kaybol-
mak, o çekici dudaklarında boğulmak istiyordum.

Onu doğru olmayan bir şekilde istiyordum. Tehlikeli bir şekilde.
Uğruna yaşadığım her lanet şeyle çelişen bir şekilde.

Lobide daha önce yaşadıklarımın kalıntıları hâlâ sinirlerimde uğulduyordu. Caddenin karşısında park etmiş siyah BMW'ye yöneldiğimde hiç tereddüt etmeden onun için mücadele etmeye hazır olmam. İçimdeki şeytanın zincirlerinden kurtulmak için çırpınmaya, sarsılmaya ve zincirleri parçalamaya başlaması. O korkak kaldırımdan atlayıp kaçtığı anda, motosikletime atlayıp onu avlamak istemem. Gerçek şuydu ki, orada oturan kişiyle ilgili her şey son derece taslak halindeydi.

Bir anda anlamıştım. Bu, toplumun süprüntüleri arasında yaşadığım onca yıl boyunca beni hayatta tutan *içgüdüydü*.

O pisliği arabadan indirmeye ve arazimde ne aradığını öğrenmeye kararlıydım. Sorun şuydu ki, tehdit ortadan kalktığı anda bu öfke dağılmamıştı, sadece farklılaşmıştı. Değişmişti. Yeni bir şekil almıştı. Geri döndüğümde bu vahşi, yırtıcı kızı solgun, titrerken ve sanki kaçamaya-cağı bir hayaletle yüz yüze gelmiş gibi bulduğumda onun için daha fazla savaşmak isteyen bir canavara dönüşmüştü.

Sadece onu rahatlatmak istemiştım. Ona her şeyin iyi olacağına dair söz vermek istemiştım. Sonra ona dokunmuştım ve her şey mümkün olmuştu. Bu kadın bir öpücükle aklımı başımdan almıştı.

“Merhaba, güzelim,” diye seslendim.

Normalde buraya kendinden emin adımlarla girerdi fakat bu sefer gözleri etrafta geziniyor, benim dışımda her şeye takılıyordu.

Sonunda gerginliğini üzerinden attı ve çenesini kaldırarak bana doğru yürüdü. “Hazır mısın?”

Ayağa kalkıp anahtarı çalışma masasına fırlattığı anda yüzümde bir sırtış belirdi. “Acelen mi var?”

İma, sözlerle birlikte dışarı çıktı, geri dönüşü yoktu. Dükkanıma girmesi bile nefesimi kesmişken olmazdı.

Sesi neredeyse meydana okuyan bir tona dönüştü. “Aslında, evet.”

Kalçamı masaya dayadım ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. “Peki, neden?”

Bir nefes verdi ve başını salladı. Tekrar etrafına bakındı, soruma cevap vermedi fakat kendi sorusunu yöneltmekten çekinmedi. "Darius nerede?"

"Hem onu hem de Brock'u erkenden gönderdim. Bu hafta harcadıkları mesaiyi düşününce, gevşemek için erken bir iş çıkışını hak ettiklerini düşündüm."

Salem kaşlarını çatı. "Ve Darius itiraz etmedi mi?"

"Ona devam etmesini söyledim. Seninle olduğumu söyledim." Omuz silktim. "Ve patron benim."

O güzel yüzünde eğlenceli bir ifade belirdi ve sınırlarını görmek istencesine yavaşça yaklaştı. Suyu tamamen dalmadan önce ne kadar derine inebileceğini anlamak ister gibiydi. *Cazibe ağır basmadan önce.*

Ancak cazibe zaten oradaydı. Yem sunuyor, çekiyor ve kendine bağlıyordu. Bizi yaklaşıtıyordu. Bu çekimin yaptıkları hafife alınamazdı.

"Vay canına, bunu kendi yararına kullanmayı gerçekten seviyorsun, değil mi?" Sesinde alaycı bir ton vardı.

Gülümsemeye karşı koyarak tekrar omuz silktim. "Sadece gerçekten mecbur kaldığımda."

"Ve bu da o durumlardan biri miydi?"

Salem'ın topukları sert zeminde tıkırdadı. Her biri zeminde botlarımı titreten ve bacaklarıma tırmanan bir yankı yarattı. Beni işgal ediyordu, tatlı büyücü büyüsünü yapıyordu. Kasıklarına dolanmasını çok istediğim parmaklarıyla beni sarıyordu.

Ona doğru yaklaştım, üzerinde durmak için hareket ettiğimde nefeslerinin nasıl sığılaştığını görmeyi seviyordum. Kadın; bu küçük, kıvrımlı şey, odaya dolup taşan büyük bir varlığa sahipti ve yıldırım gözleri odanın ortasına iniyordu. Beraberinde lanet olası gök gürültüsü kopmuştu. Derin, karanlık ve baştan çıkarıcıydı.

Dolgun dudakları da o öpücüğün anısında kayboluyormuş gibi aralandı. Evet, bu da yardımcı olmuyordu. Parmaklarım kıpırdadı, uzanıp benim olması için can attığım şeyi almam adına beni zorluyordu.

Sonra daha iyi düşünmüş gibi göründü ve bir adım geri çekildi. Saçının bir tutamını parmağına doladı, ne söyleyeceğini düşünürken bir süre gözlerini kaçırdı. “Dinle, Jud-”

“Hadi gidelim buradan.”

Salem’in dikkati tekrar bana döndü, alnında ciddi bir çizgi belirdi. “Bence konuşmalıyız.”

Evet ve ben bu konuşmanın ne olacağını biliyordum. Çekincelerinin uçuştüğünü hissedebiliyordum. Reddetmenin sivri dikenleri baratabilirdi.

Yakınına eğildiğimde kokusu burnuma dolmuştu: Kızarmış hindistan-cevizi ve şehvetli günah.

Parmak uçlarımı çenesi boyunca gezdirdim. “Onun yerine seni motorumun arkasına bindirmeme ne dersin? Tam ait olduğun yere.”

Şok onu bir santim geriye itti.

Evet, tatlım, sen de beni şok edip duruyorsun.

Tepkimi kontrol edemiyordum. Aklımı kaçınıyor olabileceğimi düşündüren o ihtiyaç beni etkisi altına almıştı.

Bir saniye sonra, kollarını göğsünde kavuştururken şakacı bir şekilde kaşlarını çatı. “Motoruna binmemi mi istiyorsun? Bütün mesele bu muydu?”

Bütün mesele mi? Yakınından bile geçemezdi. Ancak çok iyi bir başlangıçtı. Dürüst olmak gerekirse, onu gözümün önünden ayırmak istemiyordum.

Yine de ona ayak uydurarak kelimelerimi hafif tuttum. “O bacakların beni sarmasını sağlamanın tek yolu bu olabilir.”

Alt dudağını ısırды, yine de boğazından hafif bir kıkırtı yükseldi.

“İnanılmazsın. Nasıl da kurtardın.”

Sırıttım. “Hiç aynaya baktın mı, güzelim? Bir erkeği suçlayamazsın.”

Bana ters ters baktı fakat yüz ifadesinde gülümseme vardı ve bütün gün mücadele ettiğim gerginliğin bir kısmı uçup gitti.

“Pekâlâ, zaten şoförümü eve gönderdiğine göre, sanırım daha iyi bir seçeneğim yok, değil mi?” Dönüp motorumun özel bölmemde park

edilmiş olduğu yere doğru salına salına ilerledi. Kalçaları ve poposu dükkânın içinde sallanıyordu.

Lanet olsun.

“Bir erkeği gerçekten ama gerçekten suçlayamazsın,” diye mırıldandım duyulmayacak bir ses tonuyla. Masadan telefonumu aldım ve onu takip ettim. “Ön taraf kilidlendi mi?”

“Evet, her şey hazır.”

“Teşekkür ederim, tatlım.”

“Bu benim işim,” diye karşılık verdi.

Garajın düğmesine basmak için hareket ettim. Ilık akşam ışığı içeri doldu. Parlak, altın rengi ışınlar onu ve motosikletimi aydınlatıyordu.

Parmaklarım resim yapma isteğiyle kaşınıyordu. Molozların içinde bir umut bulmuşçasına güzel bir şey yaratmak istiyordum.

Bir kask kapıp Salem’in kafasına yerleştirdim, kayışı bağlarken parmaklarım hızlıydı. Tüm dikkatim o yüz üzerindeydi, başka bir yere bakma şansım yoktu. Bacağımı motorumun üzerinden geçirip marşa bastığımda ve elimi uzattığımda bile.

Bir anlık dalgınlıkla, elimi kabul etmeden önce bakışlarını indirdi. Arzu ve bağlılık karışımı bir şeyin damarlarımda dolaşmasıyla, neredeyse beni tekrardan kontrolden çıkaracaktı. Onu sarıp sarmalamak ve asla gitmesine izin vermemek istiyordum.

Bu düşünceyle savaştım çünkü aptalca olduğunu biliyordum. Kalbim aşılamayacak bir çizgiyi zorluyordu, odaklanmam gereken şey onu eve götürme göreviydi. Ona bu küçük dağ şehrinde eşlik etmek, onu kapısına bırakmak ve güvende olduğundan emin olmak. İşte bu kadarla kalmalıydı.

Ancak Salem, kollarını belime doladı ve boynumdaki hassas tene sıcak nefesi değdi. Tam o sırada, tekrar ellerime almak için can attığım o dolgun memelerini sırtıma bastırıyordu. İhtiyaç, ağırlığını koydu ve şehvet kontrolü ele aldı.

Kendimi garaj bölmesinden çıkmaya zorladım. Dikkatlice yola çıkmadan önce garajı arkamızdan kapattım ve onun evine doğru yöneldim.

Güneş ışınları, yolu bir koruma çiti gibi saran yüksek ağaçların üzerinde dans ediyor ve çiseliyordu. Dalların ve yaprakların arasından süzülen ısıtılı küreler gönderiyorlardı.

Yol altın parıltılarla aydınlanmıştı. Aynı anda benim bedenim de aydınlandı. Salem tutuşunu sıkılaştırmaya devam etti. Kalbi sırumda gümbürdüyordu, ruhunu döven bir kafa karışıklığı davulu gibiydi.

İstek. Korku. Varlığının içinde titreşen ve kulağıma fısıldayan bu umut sesi.

Bunu görmezden gelmeliydim. Bunun için hiç zorlamamalıydım bile fakat sağa dönmem gerekirken sola dönen aptal da bendim.

Şaşkınlığını, kollarının titreyişindeki tedirginliği hissedebiliyordum fakat ikimiz de fikrimizi değiştiremeden kasabanın hemen dışına çıkan iki sapaktan daha dönmüştüm. Yavaşlayarak bir sıra yüksek ağacın arasından geçen tanıdık, toprak patıkaya girdim. Gözlerden uzak bir çayırın ortasında durdum. Yatağı yabancı otlar ve çiçeklerle kaplıydı. Morlar, beyazlar ve pembeler. Zemin parlak, puslu bir yeşildi. Uzaklaşan ışığın parıltılı ışınları alanı yakıp geçerken manzara büyüleyici bir parlığa bürünmüştü. Motoru durdurdum. Tek ses, çarpan kalplerimiz ve içinden akan derenin şırıltısıydı.

“Burası da neresi?” diye fısıldadı Salem. Sesinde bir şaşkınlık vardı. Sonra tekrar titremeye başladı. “Burada ne işimiz var?”

“Bazen kafamı boşaltmak istediğimde buraya gelirim.” İtiraf, huzurlu sessizlikte gürledi. Bu doğrudu fakat buraya gelmenin bu kızı düşüncelerimden uzaklaştıracağından şüpheliydim.

Bizi dengede tutmak için botlarımı iki yanıma dikerek ona dönüp baktım. “Konuşmamız gerektiğini söyledin, o halde konuşalım.”

Emin olamayarak gözlerini kırptırdı. “Jud, ben-”

Aniden dönüp onu belinden tuttuğumda çığlık attı. Onu kucığıma çektim, böylece bacakları bana sarıldı. Bilirsiniz, *arkadaşça* bir şekilde. Kahrolası kendime engel olamamışım.

Ağızından şaşkın bir soluk döküldü ve o gözler, kaskını çözüp yere bıraktığımda bana meydan okuyordu. Ellerini omuzlarıma geçirdi. “Jud. Ne yapıyorsun?”

Dudaklarımda bir sırıtış belirdi. "Üzgünüm."

Gözlerini devirdi. "Hiç de üzgün görünmüyorsun."

Sanki kurtulacakmış gibi kucığımda kıpırdandı. Kasıklarım sızladı, Salem altdudağını ısırdı ve kıpırdamadan durdu. Kahretsin, onu tekrar öpmek istiyordum.

"Sana eve gitmem gerektiğini söylemiştim."

Bu fısıltılı sözlerde bir tür acı vardı ve onun çarpıcı yüzüne bakarken içimde bir savaş başladı. Çenesini baş ve işaretparmaklarımla arasına aldım. "Bunu biliyorum ve gideceğiz ama bir şeyi bilmem gerekiyor, Salem. Başının belada olup olmadığını bilmeliyim. Güvende misin?"

Cevaptan zaten emindim fakat bunu bana söylemesine ihtiyacım vardı. Yüz ifadesinden milyonlarca şey geçiyordu. Korku. Dehşet. Keder.

Sonra seksi bir gülümseme takındı. Cesurca bir dikkat dağıtma çabasıydı. "Ben iyiyim."

Kaşlarımla çatıldı. "Keşke bana yalan söylemesen, güzelim."

Gülümsemesi kayboldu ve dikkatini çayırın güzelliğine doğru kaydırıldı. Kalın, siyah saç tutamları yüzünün etrafında dalgalanıyordu. Göğsüm sıkıştı ve ellerimi belinde tutmak için kendimi zorladım. Başparmaklarımla sanki bana gerçeği söylemesi için onu kandırabilirmişim gibi karnını belirsizce okşuyordu.

Yalnız kalmak zorunda olmadığını anlamasını diliyordum.

Gözucuyla bana baktı. "Ve sana bunu benden istememeni söylemiştim."

İçinde kıvranan duygularla göz kırptı, ruhunun kamçılanan parçaları havada çırpınıyordu. Derin bir nefes aldı, ardından söylemek üzere olduğu şeye kendini hazırlamış gibi göründü.

"Benim için yaptığın her şeye minnettarım, Jud. Seninle tanıştığım andan itibaren bana hep iyi davrandın. O fırtına sırasında ortaya çıkmasaydın ne yapardım gerçekten bilmiyorum. Ama benim hayatım..." Bir an için duraksadı, başını zorlukla sallamadan önce kendini topladı ve acı dolu kelimeler serbest kaldı. "Uzun zamandır berbat bir haldeydi. Dağınıklıktan da öte. Bu temel bir hayatta kalma mücadelesi ve ben bunu zar zor bir arada tutuyorum."

Gözlerindeki uçurumda azap dönüyordu.

“O zaman birazını senin için tutmama izin ver.”

“Jud...” diye soludu.

“Sana her ne oluyorsa görmezden gelebileceğimden emin değilim, Salem. Ayrıca arkadaşlar bunun içindir, değil mi?” Bununla birlikte, bir sırtışın dudaklarıma yayılmasına izin verdim.

Salem yine kıpırdandı. “Arkadaşlar, ha?”

Kendini vücuduma bastırduğunda tıkanıp kaldım, sonra şaşkın bir kıkırdamayla kollarımın ona sarılmasına izin verdim, böylece onu kucaklayabilecektim.

Dudaklarımı kulağına yaklaştırdım. “Yalan söylemeyeceğim, Salem. Seni istiyorum. Bu kıyafetleri bu ateşli, küçük vücuttan sıyrıp seni bu çayıra yatırmak istiyorum. Beni ne kadar delirttiğini göstermek istiyorum. Ne kadar güzel olduğunu göstermek istiyorum. Seni ne kadar çok istediğimi göstermek istiyorum. Tekrar tekrar gelmeni sağlayabilirim.”

Vücudu ürperdi ve tırnakları omuzlarıma daha da battı. “Jud.”

“Ama şu anda ihtiyacın olan şeyin bu olduğundan emin değilim,” diye devam ettim.

Salem kendini geriye çekerek gözlerimle buluştu. “Haklısın, Jud. Ama sorun şu ki, bunun ne olduğunu bilmiyorum. Neye ihtiyacım olduğunu, ne istediğimi ya da bunu anladığımda istediğim şeyi umut edip edemeyeceğimi. Burada kalıp kalmayacağımı ya da ne kadar kalacağımı bile bilmiyorum.”

İç sesim buna isyan etti. Kalmasını talep etmek isteyen parçamı, sahip olma isyanını bastırmaya zorladım. Uzandım ve avucumu yanağına koydum.

“Demek istediğim, ne kadar uzun süre olabilirsem o şeyin bir parçası olmam gerektiğini düşünüyorum. Ben buradayım, güzelim. Hepimizin yanımızda birine ihtiyacı var. Zor zamanlar geçirdiğimizde sırtımızı yaslayabileceğimiz birine.”

Kaşları çatıldı. “Arkadaş olarak mı?”

Kalçalarını oynattım. “Olmama izin vereceğin tek şey bu mu?”

İşte, onu zorluyordum. Sürekli bulanıklaşan o çizgileri aşıyordum.

Ancak bu çekimi durdurmak için ikimizin de yapabileceği bir şey olduğundan emin değildim.

O muhteşem dudaklardan küçük bir inilti çıktı ve bu vahşi kız ne diyeceğini bilemiyormuş gibi gözlerini tekrar yere indirdi. Sonunda bana baktı, bakışlarında bir gizem vardı. “Bana daha önce hissettiğimden emin olmadığım bir şey hissettiriyorsun, Jud ve dürüst olmak gerekirse bu beni korkutuyor. Bana sahip olamayacağım bir şey hissettiriyorsun.”

Öfke alevlenerek kanımı kaynattı.

Yüzüne bu bakışı yerleştiren her kimse onun peşine düşmek ve onlara gerçekten korkmanın nasıl bir şey olduğunu göstermek istiyordum. Onları ortaya çıkarmak istiyordum. *Canlarını acıtmak*. Bir daha asla yapmayacağıma dair kendime söz verdiğim şeyi yapmak. Belki de işin en tehlikeli kısmı buydu.

“Görünüşe göre bana da uzun zamandır hissetmediğim bir şey hissettiriyorsun, güzelim ve bu da beni korkutuyor.”

Hafif bir kahkaha dudaklarını terk etti ve beni ikiye bölen bir ifadeyle bana baktı. Umut ve umutsuzlukla. İnanç ve çaresizlikle.

“Berbat bir durumdayız, değil mi?”

Parmaklarım başının yan tarafındaki saçların arasından geçti, başparmağım çenesinin açısını izledi. “Evet, tatlım. Çok güzel, kahrolası bir berbat durumun içindeyiz.”

Bir dakika boyunca, sevimsiz aptallar gibi birbirimize bakıp gülümsedik. Sanki ikimizin de varlığından haberdar olmadığı bir yerde buluşuyormuşuz gibiydi.

“Gerçekten gitmeliyim,” diye fısıldadı en sonunda.

“Tamam, güzelim.”

Tereddüt ettikten sonra, “Sana güvenebilirim, değil mi?” diye sordu.

Göğsüm sıkıştı. Kendime güvenmezken buna nasıl cevap verebilirdim ki?

Yine de cevapladım. “Elbette.”

“O zaman benim hakkımda bilmen gereken bir şey var, Jud. Tabii eğer arkadaş olacaksak.”

Parmaklarımı saçlarında gezdirmeye devam ettim. “Öyle mi? Neymiş o, güzellik?”

“Benim bir çocuğum var.” Salem’in mavi gözleri samimiyetle derinleşti. “O benim dünyam. Tüm dünyam.”

İrkilmek istememiştim fakat siktir, irkilmiştim. Ruhuma bir bıçak saplanmıştı. İtiraf ettiği şeyin etkisini saklamaya çalıştım. Bana güvenmeye çalışıyordu. Bu kartı pek sık göstermediğini hissediyordum ve bu da rahatsız ediciydi.

Ancak Salem bunu hissetmişti. Benim kastettiğim duygulardan farklı olarak, reddedilmenin yıkıcı acısını hissetmişti. Sert bir meydan okuma yüz ifadesini ele geçirdi, o hipnotize edici bakışları keskinleşti ve vahşi kedinin pençeleri ortaya çıktı. Çocuğuna duyduğu sevgi apaçık ve iç parçalayıcıydı. O anda, kemiklerine kadar işlemiş olan o şiddetli tutkuyu anlamıştım ve buna büyük saygı duyuyordum.

Ancak o kucağımdan kayıp indiğinde, söylemek istediğim her şey boğazımda düğümlendi. Her itiraf. Her neden. Çılgılık atan, pençeleyen ve beni derimden çıkacakmış gibi hissettiren amaç.

Ne kadar süre dilsiz gibi oturduğumu bilmiyordum ama en sonunda Salem, hayal kırıklığıyla başını iki yana salladı. Kaskı yerden kapı, taktı ve arkamdan tırmandı. Sert olmalarına rağmen kollarını bana doladı. Sanki aramızda bir kanyon açılmış ve bizi birbirimizden daha da uzaklaştırmak için ortasından bir deniz yükselmiş gibiydi. Kalbim ağzımda, kontak düğmesine bastım ve ağır motor gürleyerek canlandı. Çayırdaki geri döndüm ve yavaşça ağaçların arasından geçip yola çıktım.

Çocukları sevmediğimden değildi. Çocukları çok severdim. İçim sıkışıyor ve ruhum sızlıyordu. Sorun da buydu, değil mi?

Yolda ilerlerken, dönüşleri geldiğimiz gibi dikkatle alırken, acı zehrin ağzıma dolduğunu hissedebiliyordum fakat bir şekilde ağaçların dalları arasından yola süzülen parıltılı ışınlar farklı hissettiriyordu. Sönen bir ışık gibilerdi.

Tutunmak için kalmak ve beni altına çekmek isteyen ıstırapla savaştım. Sonsuza dek beni ele geçirecek olan o karanlıkta boğulacaktım.

Salem'in mahallesine son dönüşü yaptığımda, yüzüme lanet bir gülümseme yerleştirdim, böylece onu bıraktığımda ona gösterebilecektim. Tam bir pislik olmadığımı bilecekti.

Evlerinin önünde durdum. İçim karmakarışık, arkamı dönüp onu kollarıma almak, ona bunun harika olduğunu -çocukların nefes almaya yepyeni bir anlam kattığını- izin verirse bunu da koruyacağımı söylemekle kaçmak arasında gidip geliyordum.

Siketim.

Çok derine iniyordum. Fazla derine.

Ayak desteğini tekmeleyip motoru durdurmayı başardım ve Salem'in ayağa kalkmasına yardım ettim. Ben inerken de beni dikkatle izlemeye devam etti, ben de iki adım atıp onu takip ettim. Özür dilemek, boğazımdan bir ses çıkma ihtimali olmadığını çok iyi bildiğim halde ona bir şeyler söylemek için bir yol aradım.

Ancak evlerinin ön kapısı çarparak açıldı. Ciğerlerimdeki hava boşaldı, karnıma bir tekme yemiş gibiydim. Tökezledim. Beş yaşlarında küçük bir kız dışarı fırladı. Sırıttı ve gülümsüyordu, simsiyah saçlarını atkuyruğu yapmıştı. Bir hödük gibi tökezledim, diyecek sözü olmayan lanet bir mankafaydım.

"Anneciğim! Bütün işleri halledip döndün ve aman Tanrım, motosiklete mi biniyorsun?" Küçük sesi bir heyecan içindeydi ve sevinç içinde çığlık atıyordu.

Salem nefes aldı, sevgisi serbestçe akıyordu ancak kızına dönmeden önce bana şaşkın bir bakış fırlattığında hâlâ çekincelerini görebiliyordum. Sesi sahte bir coşkuyla çarpıtılmıştı. "Kesinlikle!"

Küçük şey kendini Salem'in kollarına atana kadar koşmaya devam etti. Salem onu kucakladı ve sıkıca sarıldı. Mide bulantısı içimi kemiriyordu. Tam orada kusacağımı sandım.

"Çok hızlı mı gitti? Bir saatte bin kilometre gibi mi? Bahse girerim onu o kadar hızlı sürebilirsin ki, akşam yemeğini yiyene kadar Çin'e kadar gidebiliriz. Ne dersin?"

Çocuk bunu sorarken bana bakıp sırıttı. Ağzımda kırılğan bir gülümseme belirdi. "Orası çok uzak."

“Maceralar bunun için var. Daha önce hiç gitmediğin yerlere gitmelisin ki ilk başta gitmek istemesen bile yeni şeyler deneyimleyebilesin. Ben ve annem bunu yapıyoruz.”

Elimi başımın üstünde gezdirdim, gülümsemem azaldı. Bir yanımda daha fazlasını sormak istiyordu. Ayrıntıları öğrenmek istiyordu. Bilmek istiyordu. İşgal etmek, öne çıkmak ve buna boyun eğmek. *Bu çekime. Bu cazibeye.*

Bu istek bana her şeyi siktir etmeyi düşündürdü. Sadakat, fırtınadaki bir kadının bakışında kırılmıştı. Kara büyüye kapılmışım. Diğer yanımda direnmem gerektiğini biliyordu, bunu hemen o anda bitirmeliydim. Hatırlamak için.

Kaçışımı düşünerek motoruma baktım. Ancak dikkatim yolun karşı tarafında durmakta olan arabaya takıldı. Eden’in en iyi arkadaşı Tessa, gülümseyerek ve hevesle arabadan atladı.

Harika.

Onu severdim fakat kız ele avuca sığmıyordu ve o anda onunla uğraşamayacağıma emindim. Ancak Salem’in ifadesini bölen acıyı görmüştüm. Kollarında tuttuğu tek hazinesini reddediyordum.

“Gitsem iyi olur.” Sözlerim yere devrilen tuğlalar gibiydi.

Aramızdaki enerji kamçılandı, bir fırtına savruldu. Sanki Salem’in ruhu fiziksel olarak bana doğru tırmanıyor, bağlanıyor ve bırakmayı reddediyormuş gibi havada çılgılık atıyordu. Ya da belki de asıl sorun, bunu yapanın benim ruhum olmasıydı. Çoktan devrilmiş ve ayaklarının dibine düşmüş olan bu parça, bana vereceği her şey için yalvarmak istiyordu.

Salem o meydan okuyan, yaralı çenesini kaldırdı. Cehenneme gittiğini ve oradan çıkmak için son nefesine kadar savaşmaya hazır olduğunu gösteren bir bakış fırlattı.

Vahşet etrafını sardı ve kelimeleri dilinden ısıarak çıkardı. “Evet, bence de gitmelisin.”

On İkinci Bölüm

Salem

Bu da neydi böyle?

Kızıma sıkıca sarıldım ve Jud uzaklaşırken onun arkasından baktım. İri gövdesi yamacın üzerinden geçip gecenin karanlığında kaybolurken o ağır motorun sesi gümbürdüyordu.

“Vay canına anne, gerçekten bu kadar hızlı gitmek zorundaymış. Eminim Çin’e hemen gitmesi gerektiğine karar vermiştir çünkü akşam yemeği neredeyse hazır. Mimi’nin neredeyse bütün gün yemek yaptığını biliyor muydun? Ve tahmin et ne oldu! Çok lezzetli kokuyor!” Juni o küçük tatlı yüzünde bir sırıtişla bana baktı. Sonra sesi bir sır söyleyecekmiş gibi alçaldı. “Sence yeni bir maceraya atılmak için karnında endişeli sinekler mi var?”

Kollarım ona daha sıkı sarıldı. Keşke bilseydim, anlasaydım, çoktan acıttığı yere gitmiş bir aptal olmasaydım. Farklı bir şey beklediğim yere. *Daha iyi bir şey.*

Şakağına bir öpücük kondurdum. “Sanırım öyle, Juni Arıcığım.”

Doğruydu. O kadar endişeliydi ki kızın adını öğrenecek kadar bile yanında kalamamıştı. Hayal kırıklığı şiddetlendikçe göğsüm sıkışıyor-
du. Acı, ortasında şişelendi.

Ne korkak ama.

Demek istediğim, sadece arkadaş olmamız gerekiyordu ve bir çocuğum olduğu için mi irkilmişti? Sanırım ikimiz de bunun asıl mesele olmadığını biliyorduk, değil mi? Bu öğleden sonraki öpücük bir uyanış gibi hissettirmişti.

Sanki hayatımda ilk kez dokunulmuştum. Gerçekten görülmüş gibi hissetmiştim.

Sonra çayırda bana o ikel, evcilleşmemiş nezaketle ve dizginlenemez bir ilgiyle yaklaşması... Daha fazlası olmadığını düşünürsek aptallık etmiş olurduk. Belki de en iyisi buydu. Kayıtsız kalamazdım. Başkasına güvenmeye başlayamazdım. Ayakta duracaklarına, savaşacaklarına ve savunacaklarına güvenemezdim. Gidemeyecekleri yerlere birilerini davet edemezdim.

En kötüsü de... midem bulanıyordu. Kalabileceğimizden çok şüpheliydim ve bir parçamı daha kaybetmek aklımın alabileceği bir şey değildi.

Bu iş daha fazla uzamadan, kuyruğunu bacaklarının arasına kısırmış ve yüzünde o ifadeyle gitmesi daha iyiydi. Üstelik sunduğum tek hediye reddeden bir ifadeyle gitmişti. Benim bu yanıma, tek amacımı bilmesi için sunduğum.

Juni'nin saçlarının kokusunu içime çektim, o da kıkırdadı ve kıvrandı. "Anne, bırak gideyim. Kucaklaşma zamanı değil. Bunun için hikâye saatlerini beklemelisin."

Onu ayağa kaldırdığımda şefkatli kahkahalar acının içinden geçmeyi başardı.

"Öyle mi?" Parmaklarım tombul yanağının kenarını okşarken fısıldadım.

Sonra sokağın karşısından gelen bir cıyıklama sesi duyunca sustum. Juni'yi tekrar kucağıma alıp eve doğru koşmak istedim. Onu saklamak istiyordum.

"Aman Tanrım, sen Salem *olmalısın*."

Kendimi Jud'ın tepkisine o kadar kaptırmıştım ki orada birinin olduğunu fark etmemiştim.

Harika, bana karşı bir darbe daha.

Bu dikkatsizlik çok fazla olmaya başlamıştı. Bir kadının arabasının kapısını kapattığını ve beni tanıyormuş gibi cadde boyunca yürümeye başladığını izlemek için döndüm. Uzun boylu ve incecikti, solgun bir teni ve yüzünün tamamını kaplayan çilleri vardı. Parlak, şüphesiz doğal kızıl saçları omuzlarının etrafında salınan bir atkuyruğuyla toplanmıştı.

"Sonunda seninle tanışmak çok güzel!" Kaldırıma adım attığında sesi sıcak bir karşılama tonuyla yükseldi. Duraklamadı, yavaşlamadı, sadece kollarını devasa, zorba bir kucaklamayla bana doladı.

Sırtım kaskatı kesildi.

Kimseye güvenme.

Ancak beni ileri geri sallayıp mutlu sesler çıkarmaya başladığında, omzumdaki o inatçı tavrı yerle bir ettiğinden neredeyse emindim. Geri çekildi ve kollarımın dışından bana tutundu.

"Cidden, Eden bana muhteşem olduğunu söyledi ama kutsal olan her şey üzerine yemin ederim ki kadın, bir yangın başlatmak üzeresin."

Kaşlarımın çatıldığını, kafamın karıştığını hissedebiliyordum.

"Ah, pardon. Ben Tessa, Eden'ın en iyi arkadaşı ve suç ortağıyım." Beni hafifçe salladı. "Sokağın karşısında yaşayan yeni bir arkadaşından bahsedip duruyordu ve ben de seninle tanışmak için sabırsızlanıyordum. Çok iyi arkadaş olacağız. Bunu biliyorum. Sıkı tutun: Üç amigo."

Kelimeleri gökyüzüne yazar gibi uzatırken altdudağımı ısırdım. Bu kadın deliydi ve onu biraz sevmiştim. Bu da kötüye işaretti.

Daha fazla yara almadan oradan çıkmak için bir bahane bulmaya çalışarak temkinli bir şekilde etrafıma bakındım ancak dikkatim Jud'ın az önce yok olduğu boş yolda kayboldu. Kalbim bir taş gibi ağırlaştı.

Pisliğin tekiydi.

Neden umursuyordum ki? Ne bekliyordum ki? Bu işe bulaşmamam gerektiğini zaten biliyordum. İşte bu, bana kazandırdığı şeydi. Ya da çok, çok daha kötüsü.

“Ve Tanrım, Jud Lawson mı?” Tessa kendini yelpazeledi.

Sözleri beni gerçekliğe geri döndürdü. Çatuk kaşlarını yerini kayıtsızlığa bıraktı. “O yeni patronum ve arabam bozulduğu için beni eve bıraktı.”

İşte, söylemiştim. Bu yeterince gerçektir.

Neşe çilli yüzünü doldurdu ve mavi gözleri duyduğu skandalla dans etti.

“Arkadaş mı? Eğer arkadaş dediğin buysa, tanımı yeniden düşünmem gerek. İkinizin arasında yürürken gerçekten alev alacağımı düşünmüştüm. Kıvılcım, çatırtı, güm.”

Elleri de ağzı kadar hızlı hareket etti.

“Hayır, asla öyle bir şey değildi.”

Sırıttı. “Tabii, tabii. Eminim sıcak lavlar da *sıcak* değildir ve inan bana, o yanardağ patlamak üzereydi.”

“Yanardağ mı?” Juniper’ın küçük sesi konuşmamızı böldü. “Yanardağa gitmek istiyorum! Adalar, dağlar ve en güzel şeyleri yapıklarını biliyor muydun? Bir gün annem ve ben Havai’ye bir maceraya gideceğiz.”

Parmaklarımı saçlarında gezdirdim. Tanrı’ya şükürler olsun ki küçük şeyim konuşmayı yeniden yönlendirmişti.

“Evet, eminim annen o yanardağa tırmanmayı çok isterdi.”

Kadın bana abartılı bir şekilde göz kırptı.

Aman Tanrım.

Yüzüm kızardı ve utanmamıştım bile.

“Eminim ister! Çok ama çok büyükler!” Juni ona doğru zıpladı.

“Evet, kesinlikle büyükler.” Tessa, kızıma doğru eğilmeden önce bunu söylerken bana bir sırıtış gönderdi. “Ve sen de Gage’in hakkında konuşmadan duramadığı biricik Juni olmalısın. Bana yepyeni bir en iyi

arkadaşı olduğunu ve onun müthişten de daha müthiş olduğunu söyledi.” Juni’nin burnuna dokundu.

Juni burnunu kırıstırdı ve kıkırdadı. “Öyle mi dedi?”

“Evet, kesinlikle ve sana şunu söyleyeyim, sokağın karşısında senin gibi havalı biri yaşadığı için çok mutlu bir çocuk.”

Juni kendinden geçmiş bir kahkaha attığında bir adım öne çıkarak elimi omzuna koydum, bu kadının oluşturduğu tek tehlikenin nezaketle öldürmek olduğundan oldukça emin olmama rağmen hâlâ koruyucu modundaydım. “Tessa, bu Juniper, benim kızım.”

Juni elini uzattı. “Tanıştığımıza memnun oldum, hanımefendi.”

Tessa kahkahalara boğuldu. “Ah, görgü kuralları... Ama birinin bana hanımefendi demesi için çok gencim.” Bunu ağzının kenarından söyledi, Juni’ye fısıldarken dilinden alaycı bir ifade döküldü.

“Kaç yaşındasın ki sen?”

Bu sefer bir kahkaha patlatan bendim. Çabucak ileri atılarak elimi kızımın ağzına kapattım ve onu geri çektim. “Aslında hâlâ şu görgü kuralları üzerinde çalışıyoruz.”

Tessa güldü. “Özür dilemene bile gerek yok. Onu seviyorum.” Kadın bana gülümsedi. “Cidden, burada olmana çok sevindim. Şuradaki âşık çocuk gelip Eden’ımla geçirdiğim tüm yakın arkadaş zamanını çaldığından beri yanımda küçük bir desteğe ihtiyacım var.”

Abartılı bir surat ifadesiyle başparmağını Eden’in evine doğru uzattı. “O kadar pasta yedikten sonra hep orada oluyor.”

Zihnim ona ayak uydurmak için yarıştı. *Pasta mı?*

“Yani, zavallı kızı suçlayamam, adam s-e-k-s-i,” diye devam etti. “Kardeşi gibi, ne dediğimi anladıysan.”

Kendi omzuyla benimkini dürttü, kelimeleri öneride bulunur gibiydi. *Vay canına.*

“Tamam, gitsem iyi olacak. İkkinizle de tanışmak çok güzeldi.”

Başım döndü. Bir adım bile atamadan yüzü aydınlandı. “Aman Tanrım, bekle.”

Sesi yaşadığı aydınlanmayla alçaldı ve sanki sonsuza dek arkadaşmı-
şız gibi beni iki eliyle tuttu. "Tahmin et, ne oldu?" diye vızıldadığında
bir sır verecekmiş gibiydi.

"Şey..."

Sesi heyecanlı bir sessizliğe büründü, kelimeler zorlukla nefes alırken
ağzından, "Trent, cuma günü evlenme teklif ediyor," diye döküldü.

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu ve orada yaşayan kadının çok na-
zik davrandığı eve baktım. Bizi sorgusuz sualsiz karşılayan ve görünüşe
göre vahşi arkadaşına da bizden bahseden kadın.

Ev. Kelime, zihnimin arkasına fısıldandı. Onu kök salmadan önce
silkeleyip attım.

"Bu harika," dedim zorla.

Ellerimi sıktı. "Evet, çalıştığımız okulda onun için bir sürpriz plan-
ladık. Her ikisinin de ailesi orada olacak ve aman Tanrım, çok romantik
olacak. Sonra Jud o gece Gage'i kampa götürecektir ama cumartesi günü
onlar için büyük bir sürpriz kutlama yemeği yapacağız. Sen ve Juni gel-
melisiniz."

"Ah, ben-"

Söylemek için fırsat bulamadan reddimi yarıda kesti. "Ah, kesinlikle
geliyorsun. Eden seni çoktan sahiplendi, bu da benim seni sahiplendi-
ğim anlamına geliyor ve görünüşe göre Jud da sahiplenmiş..."

Cümlesini havada bıraktı.

"Jud sahiplenm-" Kelimeleri bile oluşturamadım.

Dudaklarını müstehcen bir sırıtış kapladı. "Şey, o kötü çocuk tam
anlamıyla çekicilik, karizma ve özgüvenden ibaret, asla sendeemez ama
sen onu öyle bir sersemlettin ki, neredeyse ayaklarını kucından ayıramaz
hale geldi. Bence sahiplenmiş."

Kaşlarım çatıldı.

"Gerçekten çok hızlı gitti, anneciğim. Sanki pantolonunda karın-
calar var gibiydi. Yeni macerası için gergin olduğundan eminim." Juni
sanki çocuk her şeyi çözmüş gibi bana bakıp gülümsedi.

Tessa güldü. “Evet, yeni macerası için kesinlikle gergin.” Tekrar göz kırpmaya başladı ve sonra uzanıp Juni’nin burnuna dokundu. “Senden hoşlandım, tatlım.”

Juni gülümsedi. “Ben de senden hoşlandım.”

Tessa dikkatini tekrar bana çevirdi. “Tamam, gerçekten gitmem gerek.”

Hızla beni sıkıca kavrayarak tekrar şok etti. Ancak bu kez... bu kez ben de ona sarılmıştım.

Bir aptaldım. *Aptal*.

Geri çekilirken bir yandan da konuşmaya devam ediyordu. “Eden’in telefonundan senin numaranı çalacağım ve detayları sana mesaj atacacağım. Orada ol, bebeğim. Hayır cevabını kabul etmeyeceğim. *Varlığınız* bekleniyor. Ve şşt.” Parmağını dudaklarına bastırarak abartılı bir ses çıkardı.

Juni, “Bütün sırları saklayabilirim Bayan Tessa, hiç merak etmeyin, en ufak bir şeyi bile,” diye söz verdi.

“Sana güveniyorum,” dedi Tessa ve ardından dönüp yolun karşısına geçerek Eden’in yürüyüş yoluna çıktı.

Küçük bir el benimkini tuttu, Juni neredeyse cık cık edecekti. “Vay canına... Bu seferki tam bir kasırğa, anneciğim.”

Ben de tam olarak böyle hissetmiştim, sanki bir kasırgaya kapılmış gibiydim. Bakışlarım Jud’ın kaybolduğu yere kaydı.

Oradan nasıl çıkacağımı bilmiyordum.

On Üçüncü Bölüm

Jud

A ile kutlamalarına karşı çıkan biri değildim fakat Tessa bu işi bambaşka bir boyuta taşıyordu. Ben ve kardeşlerim nasıl mı kutlama yapardık? Genelde *Absolution*'daki locamızda birkaç bira devirirdik.

Ancak bu kız özel bir oda hakkında, yavrularını gagalayan çılgın bir kuş gibi çırpınıyordu. Lüks bir restorandaki özel odada sıcak pembe bir bomba patlamıştı ve süslemeler her yere saçılmıştı. Tavandan sarkan flamalar, her yerde siyah ve sıcak pembe balonlar, her yüzeyde birbiriyle uyumlu çiçek aranjmanları ve arka duvardan sarkan özel bir tabela.

“Sakin olur musun?” Homurdandım. “Eden, zaten *evet* dedi. İkisi için önemli olan tek şeyin bu olduğuna eminim.”

Tessa üçüncü kez, şeker iskambil kâğıtlarıyla süslenmiş bu abartılı kapkek sergisini yeniden düzenlemeye başlamıştı. Her ne haltsa, hepsi as kartıydı. Kaşlarını çatarak bana baktı.

“Kapa çeneni. Mükemmel olmasını istiyorum. Bu en iyi arkadaşımın nişan partisi. O kapıdan girip sürprizle karşılaştığında...” Elini lüks

odayı ayıran çift kapıya doğru salladı. “Onun için hazırladığımız şeyi gördüğünde hayrete düşmesi, şok olması, nefesinin kesilmesi gerekiyor.”

Aksini düşüneneğime inanamıyormuş gibi elini göğsüne bastırdı. Kız delinin tekiydi. Ancak Eden’i deliler gibi seviyordu, yani önemli olan da buydu. Yine de ona kızmadan edememiştim. Eden’in tanıdığım en az gösterişli kadın olduğunu düşünürsek, sosisli sandviç ve birkaç soğuk birayla barbekü yapmamızın onun umurunda olmayacağından emindim. Fakat her neyse, mekân güzeldi ve yemekler cennet gibi kokuyordu, bu yüzden çok fazla şikâyet etmeyecektim.

“Ayrıca, bana tam olarak bir parti planlayıcısı gibi görünmüyorsun. Senin bu konulardaki görüşlerinin bir önemi yok.” Tessa bana alaycı bir bakış fırlattı.

“Yine de faturayı benim ödememle ilgili bir sorunun yok.” Kaşlarım, garsonların hazırladığı uzun ziyafet masalarına yaslandığım yerden meydana okurcasına kalktı. Dördü de Tessa kadar hızlı koşuşturuyor, devasa gümüş reşo kaplarını getirip ocakların üzerine yerleştiriyordu.

Tüm bir pırzola, lazanya, tavuk pilaki, bir vejetaryen meze ve ayrıca bir sürü farklı garnitür ve başka şeyler de vardı. Diğer tepsiler meyveler, peynirler ve etlerle doluydu. Tessa’nın gırtlığına kadar gömüldüğü tatlı fiyaskosundan bahsetmiyordum bile.

“Eden için sadece en iyisi olmalı.”

“Bu doğru! Babam ve yeni annem için sadece en iyisi olmalı çünkü onlar tüm dünyanın uzmanları ve biz onları en yüksek dağa kadar seviyoruz. Değil mi teyze, değil mi?” Gage, kekleri daha iyi görebilmek için ayak parmaklarının üzerinde yükselirken, hevesli bir gülümseme ve sevinçle zıplayarak gelmişti. “Nefis!”

Sanki bir suçluymuşum gibi dudaklarını uzatarak, “Bu doğru, Gage,” dedi. Gerçeklerden o kadar da uzak değildi.

“Değil mi, amca?” Gage başını eğerek bastırdı. O bizim küçük arabulucumuzdu.

“Evet. Bu doğru, Kafesteki Gage. Annen ve baban için en iyisi olmalı.”

"Şimdi yeni annem gibi, şimdiye kadarki en iyi sosisli poğaçaları yapan ve her gece bana masallar okuyan çok güzel bir eş bulmalısın."

Sevgi göğsümü sıkıştırdı, hepsi bir acı düğümüyle karışıyordu. Başını okşadım ve endişemi dışarıda tutmaya çalıştım. "Bu çok hoş olurdu."

Kelimeler kırılıyordu ve tamamen yalandı fakat çocuğun çok tatlı olduğunu düşününce aynı fikirde olmaktan kendimi alamamıştım.

Dün Trent ile birlikte dizlerinin üzerine çökmüş, Trent Eden'a karısı olmayı teklif ederken Gage de ona annesi olmayı teklif etmişti. Sanırım herkes bunun ne kadar sevimli olduğunu görünce kendisini kaybetmişti, en çok da Eden'ın evet dememe ihtimali olduğunu düşünen abim yeniden sarsılmıştı. Kendini başka bir darbe için hazırlıyordu.

Hiç şansı yoktu. Etrafındaki en iyi kızı bulmuştu. Şeytanlarını bilen ve onlara rağmen onu seven birini. Yara izlerinin ötesinde, altında ne olduğunu gören. İki birbirlere daha iyi yapmak için bir araya geliyorlardı.

Eski bir acı beni derinden yaraladı, kör bir bıçak yavaşça göğsüme saplandı.

Siktir.

Bunu yenmek zorundaydım. Kardeşimi kıskanacak değildim, o bunu hak etmişti. Yardımcı olmayan şey, arkasından beni tüketmek isteyen türden gelen suçluluk duygusuydu. Aklım, Salem'i onun evine bıraktığım çarşamba akşamına gidip geliyordu. Tam bir pislik gibi davranmıştım. Peki bu beni durdurmuş muydu? Hayır.

İş haftasının geri kalanında onu görmezden gelmeye devam etmiştim. Sorun şuydu ki, ne diyeceğimi bilmiyordum. Nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. Onunla her yalnız kaldığımızda boğazımda düğümlenen kederi aşmanın bir yolu yoktu. O lacivert gözlerini sanki farklı bir şey bekliyormuş gibi bana diktiğinde kederim daha da artıyordu. Daha iyi bir şey bekliyormuş gibiydi.

Hissettiğim tek şey utançtan ibaretti.

Bana hayal kırıklığıyla baktığında bile, ikimizin de görmezden gelmeye çalıştığı çekim hâlâ kuvvetliydi. Sanki ruhu tuğladan bir duvarla

çevriliydi. Sadece o duvarın ortasında bir krater açılmıştı ve bir parçası sessizce o kraterin içinden geçmem için bana yalvarıyordu.

Aslında ikimiz de o zayıf noktanın en başından beri tehlikeye atılması gerektiğini biliyorduk.

Perşembe günü düpedüz acı vericiydi, sahte hoşluklardan ve zar zor, kısa konuşmalardan başka bir şey yoktu. Parmak ucundaydık. Numara yapıyorduk.

Cuma günü öğlen işten ayrılmış, evlenme teklifi için bolca zamanım olduğundan emin olmak için okula gitmiş, sonra Logan ve ben dün gece Gage'i kampa götürmüştük. Böylece Eden ve Trent geceyi baş başa geçirebileceklerdi. Eden bu gece de kamp yapacağımızı sanıyordu ve Trent'in onu kutlamak için baş başa bir akşam yemeğine götüreceğini düşünüyordu. *Baş başa* akşam yemeğinin tanıdığı herkesle olduğunu bilmiyordu.

"Gelmiş geçmiş en iyi partiye sahip oldukları için çok şaşıracaktılar."

"Doğru. Jud amcan sayesinde değil. Bilirsin, gözünün önünde ne olduğunu asla bilemez." Tessa bana bir tür imayla dolu şımarık bir sırıtış gönderdi.

Kaşlarım çatıldı. "Bu ne anlama geliyor?"

Omuz silktili. "Sadece söylüyorum."

"Sadece *neyi* söylüyorsun?"

Bana biraz yarım yamalak, şaşkın bir bakış attı. "Ne demek istiyorsun?"

Kaşları daha da çatıldı. Lafı geveliyordu. Yine de ona baskı yapamadım çünkü Logan elinde bir hediye ve kibirli yüzünde bir sırıtışla içeri girdi.

"Parti ayağınıza geldi. Başlayabiliriz."

Tessa gözlerini devirdi. "Ah... parti Eden ve Trent buraya geldiğinde başlayacak, ahmak surat. Şimdi kucunı kaldırıp buraya gel ve yardım et. Kurulumu yardım etmek için kırk beş dakika önce burada olman gerekiyordu."

"Kötü bir saç günü geçiriyordum ama bu harika bir saç gününe dönüştü."

Aşağılık herif şöminenin üzerindeki aynada kendine baktı ve muhtemelen iki saatini harcayarak mükemmelleştirdiği saçına dokundu. Dönüp boştaki eliyle silahlarını savurmadan önce yansımasına bir sürü gülünç surat ifadesi yaptı. “Ortalığı ateşe verecek kadar iyiyim.”

Göğsümden bir homurtu yükseldi. “Sana ortalığı ateşe vermeyi göstereceğim.”

Sırıttı. “Vay canına, sinirliyiz. Görünüşe göre burada birinin biraz sevgiye ihtiyacı var. Ne yazık ki, bütün kadınlar onun yerine küçük kardeşine koşuyor. Çok yazık.”

“Hayal kurmaya devam et.”

“Hayal kuruyorum, tabii. Hayallerimi yaşıyorum.”

Başımı salladım, dışarı taşmak isteyen kahkahamı tuttum. Herif saçmalıyordu. Hediyesini hediye masasına koyduktan sonra, zengin odaya bakarak bize doğru keyifle yürüdü. Kısık bir ıslık çaldı. “Bu gece kimin ödeme *yapmayacağını* biliyorum.”

Neyse ki, o kadar yakındaydı ki tek yapmam gereken uzanıp kafasının arkasına bir şaplak atmaktı.

“Dostum. Ne yaptığımı sanıyorsun? Neden bu kadar saldırgansın?” Logan sanki ben hatalıymışım gibi tükürürcesine söyledi, dudaklarında muzip bir sırıtiş vardı.

“Terbiyeli ol, dostum.”

Çapkın bir gülümsemeyle kaşlarını kaldırdı. “Yemeğe bu kadar para harcamak istediğim tek zaman, bundan bir şey elde edeceğim zamandır.”

“Eh, ölmeyeceksin, o da var,” diye karşılık verdim.

Gage deli gibi kıkırdadı. “Dikkat et sen iyi olur Logan amca, Jud amca senin işini bitirmek üzere.”

“Haklısın, Kafesteki Gage. Logan amcanın işi bitecek.” Kafamı deli kardeşime doğru eğdim.

“Ah, rüyanda görürsün.”

“Rüyamda görmeyeceğim,” diye homurdandım. “Ben gerçekleri konuşurum.”

“Siz ikiniz şunu keser misiniz? Yapacak işlerimiz var,” diye azarladı Tessa. “Logan, sen masadaki herkesin yerine hediyeleri koy. Jud, sen de isim kartlarını hazırla. Masanın başında Trent ve Eden’den başlayarak sağa doğru sıraladım.”

Elindeki desteyi bana doğru itti.

“Ciddi misin?” Lanet olası bir oturma planı mı vardı?

“Çok ciddiym.” Bana ters ters baktı.

Doğru, tabii. Siktiğimin Pinterest’i.

Öfkeyle başımı salladım çünkü bu savaşı kazanamayacağımı anlamıştım. Yirmi kişilik masaya geçtim ve Eden ile Trent’in kartlarını masanın başına yerleştirdim. Sonra uzun kenardan sağlarına doğru ilerledim; Logan, Gage, sonra ben. Yanımda *Absolution*’da çalışan ve artık aileden biri gibi olan birkaç çalışanımız vardı. Karşı tarafa geçip yerleştirmeye devam ettim; Eden’in öğretmen arkadaşlarından bazıları, Tessa’nın kendisini, Eden’in babasını ve sonra...

Bu da neydi böyle? Kartta yazan isim karşısında donup kalmıştım.

Salem.

Tam karşımda oturacak şekilde ayarlanmıştı. Midem bulandı ve sıkıştı, sonra etrafımdaki dünya dönmeye başladı. Vücudumdaki tüm rüyelerin diken diken olduğunu hissettim ve o enerji havaya karıştığında kasıklarım da aynı şeyi yaptı.

Tam zamanında arkama baktım ve onun çift kapılı girişte durduğunu gördüm.

Elleri, çarşamba günü beni neredeyse dizlerimin üzerine düşüren küçük kızın omuzlarına kenetlenmişti. Kararsız görünüyordu, ileriye doğru bir adım atmaya çekiniyordu çünkü mayın tarlasına girmiş olabilirdi.

“Juni Arıcık! Tüm dünyadaki en iyi arkadaşım! Bizimle parti yapmaya mı geldin?” Gage o tarafa doğru hızla giderken çığlık attı.

“Evet!” diye cıyıkladı kız. “Bayan Tessa gelmemiz gerektiğini söyledi çünkü sen ve baban evleniyorsunuz!”

Göğsüme yumruk darbeleri indi.

"Ve şu güzel parti elbiseme bak! Annem bunu dikti çünkü özel bir mağazadan aldık, defolu ürünlerden. şimdi tam oldu ve artık bir prensesim!"

Yumrukdar ölümcul bir şekilde sıkılaşmıştı. Kendimi o küçük tadı şeyin tuzağından kurtarmak zorundaydım. Ancak Salem'in gözlerindeki vahşetle karşılaştığımda sarsıldım.

Yıldırım gözleri... İçimi dağlamış ve sahip olduğum tüm aklı başında düşünceleri dağıtmışlardı. Aklımı kaçınyordum.

Cehennem kadar sıcak bir vücuttan ibaretti, arzu dolu kıvrımlara ve baştan çıkarıcı hatlara sahipti. Krem rengi, daracık bir bluz giymişti ve ellerim hemen altına girmek için can atıyordu. Siyah, dökümlü bir etek ve o topuklu ayakkabılardan bir çift daha... Kahretsin, kalbim o aptal, yoldan çıkmış şeyi yapıyordu. Duygularım kısa devre yapmış, mantığımı çekiştirip duruyorlardı.

İstek.

Utanç.

Rahatlama.

Pişmanlık.

En aptalca olanı ne miydi?

Son üç gündür kötü giden her şeyin şimdi yoluna girdiği hissiydi.

En Dördüncü Bölüm

Salem

Özel parti odasına açılan çift kapılı girişte donakaldım. Buraya gelmemem gerektiğini bilmem gerekirdi. Hazırlanırken en az on beş kez gidip gitmemeyi yeniden düşünmüştüm. Sonunda her şeyi unutmaya karar vermiştim çünkü bu şekilde dışarı çıkmak kesinlikle korkunç bir fikirdi.

Sonra Tessa'dan bir mesaj almıştım. Ona bir iyilik yapıp yolda siyah kurdele alıp alamayacağımı sormuştu, böylece o da eşyaları kurmaya odaklanabilecekti.

Şüphesiz, olan da tam olarak buydu. *Bir kurmaca.*

Çünkü Tessa omzunun üzerinden bana bakmak için yana kaydı. Bir anda, dikkati benimle masanın yanında kıpırdamadan duran adam arasında gidip gelirken sırtışının dudaklarını büktüğünü gördüm. Bir enerji seli odadaki oksijeni emdi ve varlığıyla odayı doldurdu.

Jud, masanın yanında durmuş, benim bir halüsinasyon olduğumu düşünmüş gibi gözlerini kırıştıırıyordu. Yüz ifadesinden yumuşak bir

şey süzülse de çenesi sıkıca kenetlenmişti. İfadesinde, beni dizlerimin bağını çözmekle tehdit eden bir şeyler vardı.

Ellerimi Juni'nin omuzlarında koruyucu bir şekilde kıvrarak başımı kaldırdım. Onun ilgisini reddetmek istiyordum çünkü bizim ilgimizi hak etmediği açıktı.

Bana kendimi güvende ve korunmuş hissettirmişti. Ancak ona birazcık açıldığım, kendimi birazcık verdiğim anda onu ayaklarının altında ezmişti. Ben daha iyisini hak ediyordum, Juni daha iyisini hak ediyordu ve belki de burada, *Redemption Hills*'te olmak daha iyisini hayal etmenin sorun olmadığını anlamama yardımcı olmuştu. Fakat aklımın, *daha iyi olanın* Jud Lawson olabileceğini düşünmesine izin veren aptal bendim.

Gage ve Juni ayaklarımın dibinde zıpladılar, daha dün sabah görüşmelerine rağmen birbirlerini yıllardır görmemişler gibi sarıldılar.

"Hadi, kapkekleri görmelisiniz!" Gage parmaklarını Juni'ninkilerin arasından geçirdi ve ikisi koşar adımlarla odanın diğer ucuna gittiler.

Juni gittiği anda kendimi açıkta kalmış hissettim, orada durmuş bir yabancı gibi kıpırdanıyordum. Bu sırada Jud ise bana bakıyordu. Ortamın ısısı alevlendi ve şiddetle zonkladı.

Bunun etkisine karşı yutkundum ve Tessa bana doğru hareket ettiğinde kendimi gülümsemeye zorladım. "Tanrı'ya şükür, buradasın! O kurdele olmasaydı ne yapardım hiç bilmiyorum. Kapkek sergim tam bir felaket."

Yüz hatlarında zevk ifadesi belirirken gözlerim kısıldı. İçinde siyah kumaş kurdele olan çantayı ona uzattım. Süslemelere bakılırsa, gayet iyi gidiyordu.

"En azından bunu yapabilirim." Ses tonum alaycıydı.

Yüzünde sahte bir masumiyet ifadesi belirdi. "Ne ima ettiğin hakkında hiçbir fikrim yok. Sen bu partiyi kurtardın. Eden'in buraya geldiğini ve tatlıların üzerinde uygun bir kurdele olmadığını hayal edebiliyor musun?"

"Tam bir trajedi."

Gülerek bana sarıldı.

“Cidden, burada olduğun için çok mutluyum. Bana kızabilirsin ama gelmemeyi düşündüğünü anlayabiliyorum ve bunun olmasına gerçekten izin veremeyiz. Biz artık en iyi arkadaşız, unuttun mu?”

Ruhum dans etti ve duygularım boğazımdan yukarı tırmandı. Gözlerimi sıkarak ona sarıldım fakat adamın yaydığı sıcaklıktan kaçamıyordum.

Gözlerimi açtığımda bakışlarının beni öldürdüğünü gördüm. Koyu gri bir kumaş pantolon ve açık gri bir gömlek giymişti. Kollarını tenindeki mürekkebi ortaya çıkarmak için yukarı kıvrımışken bu kadar iyi görünmesinden gerçekten nefret ediyordum. Karnımın guruldamasından daha çok nefret ediyordum. Düşüncelerimin, onun ellerinin ve dudaklarının üzerimdeki hissine geri dönmesinden de. Kasıklarım titriyordu.

Tessa, kendini geri çektiğinde dikkatimi Jud’dan ayırdım ve onunla tanıştığımda yaptığı gibi üst kollarımı tuttu. Bakışları üzerimde gezindi. “Çok güzel olmuşsun.”

Ben de uzanıp onu aynı şekilde tuttum. “Sen kendini gördün mü?”

Tessa parlak, gözleriyle aynı renkte olan elektrik mavisi bir elbise giymişti. Askılı, vücuda oturan ve dantelli bir elbiseydi ve göğüslerinin arasından aşağıya doğru iniyordu. Kızıl saçları kocaman bukleler halinde çıplak omuzlarına dökülüyordu.

Kıpırdadı ve göz kırptı. “Sınıfın ineği için hiç de fena değil, ha?”

“Hiç de fena değil.”

“Tamam, hazırlıkları bitirmem gerekiyor. Konukların geri kalanı birazdan gelmeye başlar, Eden ve Trent de on beş dakika içinde burada olurlar.”

“Ne yapabilirim?”

“Açık büfeye bir göz atıp ihtiyacımız olan her şeyi koyduklarından emin olabilir misin?”

“Elbette.”

Yiyeceklerin yerleştirildiği uzun masa sırasına doğru ilerledim. Tüylerim diken diken oldu çünkü her adımında o gözlerin bana takıldığını hissedebiliyordum. Çelişkili ve kafa karıştırıcıydı.

Arkama bakma isteği duyuyordum, bu pervasızlığa kapılmadan önce kendimi durdurdum.

Jud, elini çoktan göstermişti, değil mi? Düşünmeden aldığı karar yeterince açıktı. Bunu hatırlamam gerekiyordu. Ancak aramızdaki bağlantıyı bırakmama asla izin vermemişti.

Arkamdan bir güç doğruldu, nefesim kesildi ve bedenimde bir ürperti dalgası yarattı. *Narenciye, tarçın ve baharat*. Sıcak bir sonbahar gecesi gibiydi. Kendimi, sırtımı ona dönük şekilde bırakmaya zorladım çünkü onunla yüz yüze gelebileceğimden emin değildim.

“Buradasın,” diye gürledi o derin ses.

Kendimi onun çekimine karşı korudum, sahip olduğum her savunmayı ortaya koyuyordum.

“Davet edildim.” Bunu küçümsercesine söyledim. Jud, uzanıp sağ elimin dıştaki iki parmağını kavramaya cüret etti. Kolumda bir sıcaklık zonkladı.

“Şikâyet ettiğimi söylemiyorum.”

Kararlılığımın üzerinde çatlaklar oluşmuştu fakat çatlaklardan süzülenler ateşti. Ona doğru döndüğümde sesim tıslamaya dönüştü. “Bir şey söylemeye hakkın olduğunu sanmıyorum Jud, o yüzden neden konuyu burada kapatmıyoruz?”

Yüzündeki her sert, yakışıklı çizgi büküldü ve o siyah gözler parladı. Alevlerle ve baştan çıkarmayla doluydu.

“Sanırım bunu konuşmamız gerekiyor.”

Dilimden bir alay fırladı ve aramıza biraz mesafe koymak için kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. “Seninle konuşmaya çalıştım Jud, açılmaya çalıştım ama sen bana bunu neden yapamadığımı hatırlattın. O yüzden, dediğim gibi bu konuyu kapatalım.”

Dikkatimi vermek için daha güvenli bir yer ararken, odanın uzak tarafına dönüp Gage ve Juni'nin yerde yatığı, Gage'in sırt çantasında

getirdiği oyuncak zulasını karıştırdığı yere baktım. Kıkırdamaları dalgalanıyordu, neşesi çok huzurlu ve doğruydu.

Duygularım boğazımın dibinde kabardı. Jud'ın dikkati de oraya kaymıştı. Ellerinin yumruk haline gelişini ve varlığındaki her kasın kasılışını gözden kaçırmak mümkün değildi.

Ciddi miydi?

İnançsızlığın, öfkenin, çarşamba günü panik beni neredeyse tüketirken ofisinde bana gösterdiği gerçek ilginin etrafında yutkundum. Orada olacağına söz verdiğinde. *Beni öptüğünde.*

Juni'nin ağzından kıkırdamalar döküldü ve ortaya çıkardıkları umuda ürperdim. En çok istediğim şey buydu, kızıma normal bir hayat vermek istiyordum. İyi bir hayat. Mutluluk, güvenlik ve arkadaşlarla dolu bir hayat.

Bir ev.

Jud'ın çenesi kasıldı fakat ifadesinin altında *hüzne* benzeyen bir şey yatıyordu. Kaburgalarımın kurtulmak isteyen ilgiye karşı, uzanıp onun için bu kederin bir parçasını tutma dürtüsüne karşı gözlerimi kırıştırdım.

Bir grup yeni misafir içeri doluştu ve Tessa'nın sesi düzensizliğin üzerinden yükseldi. "Trent mesaj attı, o ve Eden az önce park etmişler. Hazırlanın, parti zamanı millet."

Juni yerinden fırladı ve hızla bana doğru geldi. Elini tutmak için uzandım.

"Parti zamanı, anneciğim!" Sonra gülümsemesi büyüdü. "Bak anneciğim, bu senin motosikletli arkadaşın. Çin'e kadar o kadar hızlı mı gittin?" diye Jud'a sordu elimi tutarken.

Onu sarmak istedim. Onu sarmak ve reddedilmenin acısından korumak istedim. Jud'ın ağzından sadece tok bir kıkırdama çıktı ve ona bakarken yüz ifadesi yumuşadı.

Kaburgalarım ağrıyan kalbimin etrafında kenetlendi ve yemin edebilirim ki, bir anda tüm varlığım savaşa girmişti. Bir niyet savaşına.

Bir tarafım Juni'yi alıp kaçmamı, burayı terk etmemi çünkü ikimizi de bu duruma asla sokmamam gerektiğini söylerken diğer tarafım teslim olmam için yalvarıyordu. Ait olacağım bir yer için.

"Evet, hızlı gitmem gerekiyordu." Dikkatini bana verirken sesini pişmanlık doldurdu. "Ama geri döndüm."

Boğazım karıncalandı, tenim yapış yapış oldu ve kızıma daha sıkı sarıldım. İşler daha da zorlaşmadan, "İzninizle," diye fısıldadım.

Jud'ın etrafından dolandım ve Juni'yi uzaklaştırdım. Arkamda gerildiğini hissedebildiğim aramızdaki bağdan uzağa. Kulak asmamam gerektiğini bildiğim bir çekimden uzağa. Bu çekim akıl sağlığımı sorgulamama neden oluyordu.

Juni yanımda zıplayıp duruyordu, prenses elbisesi içinde çok sevimliydi. "Çok iyi vakit geçireceğiz, anneciğim."

"Öyle mi?"

"Evet! Yemeklerin kokusunu aldın mı? Çok fazla çeşit var ve karnım gurulduyor. Hepsini yiyip bitireceğim ki bir kapkek yiyebileyim çünkü Gage gökyüzüne kadar süper ekstra özel olduklarını söyledi."

Bunu söylerken üç kez zıpladı ve beni durdurdu.

Vay canına.

Birisi heyecanlanmıştı. Farkındalık üzerime çöktü. Bu gecenin kızım için ne anlama geldiğini fark etmiştim. Juniper daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştı. Kutlamalarımız her zaman sadece ikimize aitti. İkimiz de maceraya atılmak istemesek bile bizim *maceralarımız* bize aitti. Birbirimize güvenirdik. Beni korkutmasına izin vermemeye çalıştığım bu hayallerle, umutla karışık bir endişe içimi doldurdu. Juni çekincelerimi hissetmiş gibi elimi sıkı, kanıma bir sakinlik yayılmıştı.

"Vay canına, bunlar çok güzel kapkekler olmalı," diyebildim sonunda.

"Sanırım kremalarında elmas var." Juni bunu fısıldayarak söylemişti fakat bir yandan çenesini eğerek başıyla onaylıyordu.

Sırrımızı, "Elmas mı?" diye soluyarak tekrarladım.

"Şey... Parıltıları gördün mü? Öyle olmalılar."

Dudaklarım keyifle kıvrıldı. "Gelmiş geçmiş en iyi partiyi verebil-
mek için yerlerimizi alsak iyi olacak gibi görünüyor."

Juni'yi diğer konukların toplandığı masaya götürdüm. Jud'ın tam
karşımda oturduğunu görünce boğazımdan sessiz bir inilti yükseldi. Sol
tarafa, üzerinde farklı tebrik ifadeleri olan el boyaması mini pankartları
dağıtmaya başlarken gülümsemesini gizlemeye çalışan Tessa'ya baktım.

Kesinlikle tüm bunlar bir kurmacaydı.

Jud'a göz attım. Utanmadan, o karanlık gözleriyle beni taradı. Bakış-
ları açgözlülükle parlayan sıcak kömürler gibiydi ve bakışlarında teşhis
etmek için aptal olacağım başka bir şey daha vardı.

Çünkü bu gerilim, sarsılmış ruhumu çekiştiriyordu. Sanki kırık par-
çalara sesleniyor gibiydi. Onun dokunuşuyla, onun ilgisiyle canlanan
parçalara... Parçalamasına izin vermeyi reddettiğim parçalara.

Akşam yemeği harikaydı. Masa, sevinçlerini paylaşmak için orada
olan Eden ile Trent'in arkadaşları ve aileleriyle doluydu. Eden şoka
girmiş, sürprizle karşılaştığında gözleri yaşarmıştı. Yeni nişanlısı süre-
kli olarak yanağına, şakağına, parmak eklemlerine ve ağzına öpücükler
konduruyordu.

Etraflarına sevgi saçıyorlardı.

Bunun bir parçası olduğum için minnettardım fakat içimi kaplayan
huzursuzluğa da engel olamıyordum.

Ben bunu yapmamıştım. Saklanmıştım, gizlenmişim ve kapanmış-
tım. Sadece kenarlarda var olmuştum. Bu şekilde büyük ve güzel bir
şeyin parçası olmak için adım atmamıştım fakat orada olmak istemiyor-
muş gibi davranmakta giderek zorlanıyordum.

Eden'in babası Gary sağımda oturuyordu, yemek boyunca benimle
sohbet ederken o kadar sıcak ve içtendi ki, kızımın ve benim de bu sıkı
sıkıya bağlı kalabalığın bir parçasıymışız gibi hissetmemizi sağlamıştı.

Tüm bu süre boyunca Jud, masanın üstünden bana bakmaya de-
vam etti. Sanki çok önemliymişim gibi beni izliyordu. Sanki geçen iki
saat boyunca içinde bir şeyler değişmiş ve yeni bir şekil almıştı. Kafamı

kaldırdığımda beni yine o bakışların şiddetiyle kışkırttığında, peçetemi boş tabağımın yanına koydum, sandalyemi geriye ittim ve ayağa kalktım. “Bana bir dakika müsaade edin.”

Gary endişeyle bana baktı. “Her şey yolunda mı?”

Ona sahte bir gülümsemeyle baktım. “Sadece bir içki daha almam gerekiyor.”

Sırıtip Juni’ye göz kırptı. “Sen yokken ona ben göz kulak olurum.”

Minnettarlık damarlarıma yayıldı ve odanın uzak tarafına kurulmuş bara doğru ilerlerken ona küçük bir baş selamı verdim. Bir kadeh daha şampanya söyledim. Geceyi atlatmak için buna ihtiyacım olacaktı. Çünkü kalbimin aşmaya çalıştığı görünmez bir bariyere yaklaştığımı hissediyordum.

Kadehi kabul ettim ve dirseğimle bir el hissettiğimde sıçradım. Yumuşak gülümsemesiyle orada duran Eden’a döndüm.

“Eden. Selam.”

“Selam, Salem. Burada olduğun için ne kadar mutlu olduğumu söyleyebilmek adına gizlice buraya geldim. Juni ile birlikte bu geceyi bizimle paylaşmaya geldiğiniz için.”

Tereddütle bir nefes verdim. “Gelmemiz gerektiğinden emin değildim.”

Gülümsemesi derinleşti. “Umarım artık... buraya ait olduğunuz konusunda hiçbir şüphen yoktur.”

Göğsüm sıkışmıştı ve bunu inkâr etmeyi, sanki sokağın karşısındaki bu küçük aile kalbimde yer etmemiş gibi davranmayı düşündüm fakat ağzımdan bir itiraf kaçmasına engel olamadım. “Bunun benim için ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrin yok.”

“Sanırım var.”

Gözlerim yaşlarla doldu ve bir adım öne çıkıp onu kucakladım. “Seni o kadar iyi tanımadığımın farkındayım ama sen ve Trent’in, birbirinize ait olduğunuzu biliyorum. Buna tanık olduğum için minnettarım.”

Geri çekildiğimde, "Buna hâlâ inanamıyorum. Uçuyormuşum gibi hissediyorum. Kendimi dünyanın yaşayan en şanslı kadını gibi hissediyorum," diye itiraf etti.

"Bence de öyle olabilirsin."

Her zamanki nazik gülümsemesiyle bana baktı ancak dikkati omzumun üzerinden aniden arkamdan bastırdığını hissettiğim güce kaymaya devam etti. Emredici ve güçlü bir varlık gibi oradaydı.

Elimi tekrar sıkarken sesi fısıltıya dönüştü. "Sanırım bazen hiç beklemediğimiz bir anda onunla karşılaşırız."

Başını Jud'a doğru eğip onun yanına ilerledi. Jud'ın yüzündeki duygu yoğunluğunu görmek için tam zamanında döndüm. Kollarını Jud'ın beline doladı, Jud da kollarını onun omuzlarına dolayarak başını göğsüne yaslamasına izin verdi.

Sadece onun için söylediğinden emindim ama, "Onu gerçekte olduğu gibi gördüğün ve yapmış olduğu şeylerden ibaret biri olarak saymadığın için teşekkür ederim," diye mırıldandığını duyabiliyordum.

Onun göğsüne doğru, "Başka bir şey göremezdim," diye mırıldandı.

Havada titreşen bir enerji vardı. Başka tarafa bakmaya çalıştım. Bunun beni ilgilendirmedigini, Jud ve Eden'in özel bir anı paylaştıklarını kendime hatırlatmaya çalıştım fakat kendimi kapana kısılmış gibi hissediyordum.

Omzunun üzerinden bana pişmanlıkla bakarken tutulmuş gibiydim. Etrafıma bakmadan geri döndüm fakat başka bir bedene çarptım. Kendi etrafımda döndüm ve başka bir çift büyük el beni yakalamak için fırladı.

"Logan. Selam."

Parti başlamadan önce Tessa tarafından üçüncü Lawson kardeşle hemen tanıştırılmıştım. O da iki kardeşi kadar yakışıklıydı fakat farklıydı, sanki tüm korkutuculuğunu kibrinin çizgilerinde saklıyordu.

Zümrüt gibi parlayan gözleriyle bana gülümsedi, gözlerinin derinliklerinde alaycı ve hınzır bir şey vardı. "Konuşma fırsatımız olmadı, bu yüzden buraya gelip bunu düzeltebileceğimi düşündüm."

Jud aniden onun yanında belirerek Logan'ın kafasının arkasına bir şaplak attı.

Logan o noktayı ovuşturup güldü ve Jud'a ters ters baktı. "Ne oluyor, dostum? Neden hep bu kadar saldırgansın?"

Jud homurdandı, bir yandan kardeşine bakarken bir yandan da gözlerini üzerimde gezdiriyordu.

"Yapma."

Logan'ın kaşları kalktı ve Jud ile bana bakarken ağzında bir sınıtış belirdi.

"Ne yapmayayım?" Sözcüklerin arasında bir alay vardı, Jud'ın kolundaki kasların şişmesine neden olan bir azarlama saklıydı.

"Sadece... Yapma." Jud'ın sözleri sertti ve boğazımdaki yumru daha da sıkılaştı.

Çünkü Jud bana bakmaması gereken bir şekilde bakmaya devam ediyordu.

Sahiplenici bir şekilde, hoşgörülle. Birden çok yoğun şeyler hissetmeye başladım. Beni kaldırıyor, yakıyor ve hissetmeyi göze alamadığım bu karmaşanın içine sarıyordu.

"Ah." Logan sıırttı. "Ne olduğunu anladım."

"Hiç havamda değilim, Logan." Kaba uyarı Jud'ın ağzından sıyrıldı.

"Peki o zaman," dedi Logan.

Jud yine homurdandı fakat çenesiyle Logan'ı işaret etti. Aralarında sessiz bir konuşma paylaştılar ve ikisi de bana bakınca ayaklarımda üzerinde kıpırdandım.

"Seninle tanıştığıma memnun oldum, Salem," dedi Logan geri çekilirken, yüz hatlarında eğlendiğini belli eden bir ifade belirmişti.

"Ben de." Boğazımda düğümlenen kelimeleri zorla çıkardım, sonra döndüm ve kaçabilmek için koridora doğru fırladım.

Nefes almaya ihtiyacım vardı. Kafamı boşaltmam gerekiyordu. Onun kışkırttığı kargaşadan kurtulmalıydım. Ancak ağır ayak sesleri arkamda yankılandıkça daha çok boğuluyormuş gibi hissediyordum.

İssiz koridorda arkamı döndüm ve başımı kaldırdım. “Benden ne istediğini bilmiyorum.”

Jud, bir adım öne çıkıp beni duvara yasladı. Kalbim göğsümde parçalanırcasına atıyordu. Korkmalıyım fakat tam tersi bir etki yarattığında bir sorunum olduğunu anlamıştım. *Tam olarak öne doğru eğilip burnumu gömleğine bastırmak istediğimde.*

“Özür dilerim.” Sözleri keskindi.

Çarşamba gecesi verdiği tepkiyi hatırlamak için kendimi zorladım. “Önemli değil, Jud. Unut gitsin.”

“Belki de unutmak istemiyordumdur.”

“Neden?” diye meydan okudum.

O gözler yukarıdan sarkan puslu ışıkların altında parlıyordu. “Çünkü yapmak istediğim son şey seni incitmekti.”

“Beni incitemezsin.” Yalan olmasına rağmen savunmamı durdurmadan ağzımdan çıkmıştı.

Ziyafet odasından gelen, Eden’in sesi koridorda yankılanmadan önce bir şarap kadehinin şingirtisini duyabiliyordum.

“Hayatımın en önemli günlerinden birini paylaşmak üzere burada bulunduğunuz için hepinize çok teşekkür ederim. Sizi burada görmenin ne anlama geldiğini ifade edemem. Hepinizi çok seviyorum. Her birinizi.” Takırtılar tekrar duyulmadan önce bir alkış tufanı koptu.

“Sevdiğimiz herkes burada olduğuna göre, sizinle paylaşmak istediğimiz başka bir şey var,” dediğini duydum.

“Jud, içeride olmalısın. Ailenle birlikte.” Çekip gitmesine, çarşamba gecesi yaptığı gibi beni orada bırakıp gitmesine ihtiyacım vardı.

Onun yerine daha yakına eğildi, nefesi yüzümü okşadı ve elini çene-me doğru kaldırdı. Bu dokunuş, damarlarımdan geçen bir rahadık gibi içime işledi. Aramızdaki bağlantıdan ateş fişkırıyordu. “Yine de buradayım, seninleyim.”

“Bir bebeğimiz olacak.” Eden’in mesafeli sesinde duygular dalgalanıyordu.

Şaşkınlık ve heyecan boşlukta yankılandı.

Jud'ın gözleri irileşti ve ben de onun bu sersemlik anından yararlanarak etrafından uzaklaştım çünkü tüm bunlar çok fazlaydı. "İçeri geri dönmeliyiz."

Sanki Jud tek başına tüm sınırları yıkmıyormuş gibi kapılara doğru koştum. Arkamdan geldiğini hissettim, adım adım beni karşılıyordu. Yanımdan geçip masanın etrafından dolanırken sırtımı okşadığında parmaklarından özlem akıyordu. Sırtım ürperdi.

Benden ne istiyordu? Juni ile hiçbir şey yapmak istemediğini zaten göstermişti. Benim tek amacım buydu ve bu durum asla değişmeyecekti.

Gage sandalyesinin üzerinde ayağa fırladı ve ağzına tıknığı kapkekin etrafından bağırmaya başladı. "Yeni bir kardeşim ve yeni bir annem mi olacak?"

"Evet," diye fısıldadı Eden. Varlığından dalga dalga hayranlık akıyordu.

Tökezleyerek sandalyeme geri döndüm ve koltuğa çöktüm. Juni dizlerinin üzerindeydi, üstümü çekiştiriyordu. "Anne! Gage'in bir kardeşi olacak!"

Odanın havasını çalan adama değil, odayı dolduran bağlılığa odaklanmayı seçtim. "Bu harika."

Trent, sandalyesinden fırlayıp koşarak yanlarına giden Gage'i kucağına aldı. "Bu hayatımın en güzel günü."

"Benim de Gage, benim de ve seninle geçirdiğim her gün öyle." Eden konuşurken boğulacak gibiydi.

Bir bağlılık çemberi üçünü de sıkıca sardı. Mutluluk iniltileri odayı doldurdu. Çok güzeldi. *Gerçekti.*

Juni'nin yanağına dokundum ve o da bana gülümsedi. "Burayı seviyorum, anneciğim."

"Biliyorum, Juni Arıcığım. Biliyorum. Ben de burayı seviyorum." Muhtemelen fazlaca.

Gage bağırarak aşağı indi ve ayağa kalkıp Trent'e sıkıca sarılan, onun sırtını sıvazlayan ve alçak sesle bir şeyler söyleyen Jud amcasına doğru

koşmaya başladı. Trent onun omzunu sıktı. Aralarındaki sadakat şiddetli ve gerçekti, bundan hiç şüphe yoktu. Nefes almakta zorlanıyordum.

Jud, Gage'i kollarına almadan önce bana bir kez baktı. Sevinç ve acı yüz ifadesini ikiye böldü. Göğsümü deliyordu, başka tarafa bakmaya çalıştım fakat gözlerim daha derinleri görmekten başka bir şey yapamadı. Kedere, hüzne ve de altında yatan eziyete.

Bunu yapma, Salem.

Kendini kaybetme. Sakın kendini kaybetme.

Gage'i sırtüstü yatırdığında vahşiliğinin yerini şefkat aldı. Gage kollarını onun kalın boynuna doladı, "Seni yere sereceğim, amca!" diye bağırdı.

"Kafesteki Gage, hiç şansın yok," diyerek onunla güreşti.

Ben onu durduramadan Juni ayağa fırladı ve masanın etrafından dolanmaya başladı. "Sana yardım edeceğim, Gage!"

O da kendini Jud'ın üzerine attı. Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu ancak Jud onu yakaladı ve diğer omzuna fırlattı. Jud, şakacı bir şekilde kükreyip onları döndürürken çılgık attılar ve birbirlerine sıkıca tutundular. Onları sabit tutmak ve düşmemelerini sağlamak için iki elini de sırtlarına koymuştu.

Dehşet damarlarıma hücum etti ve bu aptal umudu da beraberinde götürdü.

"Acele et Juni Arıcık, onu yakalamalıyız. Sıkı tutun!" Gage bağırdı.

Juni güldü ve kollarını Jud'ın boynuna doladı. Jud, dramatik bir şekilde dizlerinin üzerine düştü, hepsi bir yığın halinde yere yığılırken dikkatliydi. Etrafında çırpınarak onu *sıkıştırdılar*.

"Zafer!" diye bağırdı Juni.

Bir yanım kızıma koşup onu bu yerden kaçırma isteğiyle yanıp tutuşuyordu. Burası güvenli değildi. Adım attığımız yer bilinmeyen bir bölgeydi. Kalplerimizin tehlikede olduğu bir yerdi. Tüm bunlar olurken vücudumdaki her hücre bir özlem dalgasına kapılmıştı.

Sandalyemin koluna ölümüne tutunduğum sırada sıcak bir el, benim elimi örttüğünde yerimde sıçradım. Sağ tarafıma baktığımda Gary'nin bakışlarındaki sempatiyi gördüm.

“Bazen en korkutucu yolculuklar, kaybolmuşların en sonunda onları eve götürecek doğru yolu bulduğu yolculuklardır.” Kaşlarını çatılırken başımı salladım. Elimi daha sıkı tuttu.

“Korkmak sorun değil, cesur olanlar her zaman korkar. Sadece risk almaya ve korkmaya değer olduğunu bilirler.”

Duygularım boğazımda düğümlendi, ruhum allak bullak oldu ve Juni ile Gage aniden yanıma atladıklarında tekrar sarsıldım.

“Tahmin et ne oldu, anneciğim? Gage, az önce bana evinde uyumak isteyip istemediğimi sordu ve annesi EVET dedi! Lütfen, lütfen, lütfen.” Juni parmaklarını dua eder gibi birbirine geçirdi.

“Lütfen, Bayan Salem! Ona çok iyi bakacağız ve evimizde bir kale var, içinde bile uyuyabiliriz.”

“Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum, Juni.”

“Lütfen anneciğim, çok uslu olacağım ve daha önce hiç arkadaşım bile olmadı.”

Kalbim kederle yerinden fırlayacak gibi oldu ve ben daha izin vermeden kelime hırıltıyla dudaklarımdan döküldü. “Tamam.”

Ne diyordum ben? Ne düşünüyordum? Güvenimi gerçekten tanımadığım insanlara mı veriyordum? Fakat ruhum, onların iyi insanlar olduklarına yönelik beni telkin ediyordu. Ayrıca, normal bir hayat umuyorsak şansımızı denememiz gerektiğini biliyordum.

“Yaşasın!” Juni ve Gage aynı anda bağırdı.

Eden, yüzündeki o bilmiş gülümsemeyle arkalarından yaklaştı. Her ikisinin de omuzlarına ellerini yasladı. “Onu ağırlamayı çok isteriz. Gage, onunla tanıştığı andan beri yatıya kalmasını istiyor.”

Zihnim bir bahane bulmak için yarıştı. Bunun neden korkunç, çok korkunç bir fikir olduğuna dair bir şeyler aradım. “Sorun olmayacağına emin misin? Sen ve Trent geceyi yalnız geçirmek istemez misiniz?”

İşte, bu iyi bir bahaneydi. Zihnim deliliğe doğru kaymama izin verdiğinde geçerli bir nedendi.

Eden kıkırdadı. "Trent dün gece beni çok yordu. Bu iyi bir dikkat dağıtıcı olacak."

Kendimle mücadele ederken dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Buraya nasıl geldin?"

Arkamdan gelen gür sesle sarsıldım ve orada bir kale gibi duran Jud'a bakmak için yer değiştirdim. Boğazımda yükselen arzuyu yuttum. "Lyfi kullandık."

Başım sertçe salladı. "Seni eve bırakayım."

"Bu-" Eğildi, elleri sandalyemin arkasında, dudakları kulağımdaydı.

"Seni bırakacağım, Salem. En azından bunu sana borçluyum."

* Amerika Birleşik Devletleri merkezli bir ulaşım ağı şirkettir.

On Beşinci Bölüm

Jud

Tok bir sesle, “Hazır mısınız?” diye sordum.

Arkasında durduğum yerden ona baktım. Juni’nin Trent, Eden ve Gage ile birlikte uzaklaşmasını izlerken Salem ürperdi.

Parti sona ermişti ve Eden’in bagajı insanların getirdiği hediyelerle doluydu. Arkadaşları ve ailesi gecenin karanlığına karışmış, herkes Eden ve Trent’in paylaştığı hayatın tadını çıkarmıştı.

Salem yavaşça yerleşti. Bunu yaptığında yerin sarsıldığını hissediyordum. Enerji gecenin yoğun havasında kabarcıklar oluşturmuştu. O etek ve bluzun içinde orada dururken... Sikeyim, göğsüm ağgözlülükle sızlıyordu.

“Özür dilerim.” İtirafım taş gibi aramıza düştü. Sert, pürüzlü ve ağırdı. Ama gerçek buydu.

Salem’in muhteşem yüzü bembeyaz kesildi, vücudu neye inanacağını bilemiyormuş gibi titriyordu. “Bunu neden yapıyorsun, Jud?”

Kafa karışıklığı çok yoğundu, başımı zar zor salladım. “Bilmiyorum. Tek bildiğim seni düşünmeden duramadığım. Dükkânda olanlara geri dönmeden duramıyorum. Korkuna. Sana dokunduğumda hissettiklerime.”

Baştan çıkarıcı dudaklarının kenarları titredi ve bunu engelleyebilecekmiş gibi kollarını göğsünde kavuşturdu. “Ve bunun bir şeyleri değiştirmedigini zaten anlamıştık, değil mi?”

“Değiştirmiyor mu?”

Çekim, çizgileri bulanıklaştırıyordu. Kırbaçlanmış, kamçılanmış ve kıvrılmış bir şekilde, etrafımızda karanlık bir fırtına gibi yükseliyordu. Dili dudaklarını ıslatmak için dışarı fırladı. “Kızım benim önceliğim ve her zaman da öyle olacak, Jud. Bununla ilgili bir sorunun olduğu çok açık.”

Acı göğsüme saplandı. Evet, o değerli şeyin kapıdan uçarak çıktığını ilk gördüğümde canım çok yanmıştı. Zihnim oraya gittiğinde, asla tam olarak ödeyemeyeceğim o cezayla benimle alay etmişti. Ancak Salem ile arama örülen duvarın canımı daha çok yakabileceğini düşünüyordum.

Kırılgan kelimeleri dilimden zorla çıkardım. “Sadece şaşırmıştım.”

Yüzünü buruşturdu. “Yalancısın.”

Sinirlerim gerildi ve telaşla elimi saçlarımda gezdirdim; bir cevap, bir sebep bulacakmış gibi yere doğru gözlerimi kırptırdım.

“Uğraştığım haltlar var, Salem. Karanlık, çirkin haltlar.”

Ne yaptığımı sanıyordum? Ancak iki kez düşünmeden bu itiraf, teklif etmemem gereken bu bildiri ağzımdan kaçmıştı. Fakat işte oradaydı, yaz gecesinin derinliğinde asılı duruyordu. Çıplak ve ilkeldi. Salem’in çenesi ona karşı kenetlenmişti, o yara izi muhteşem yüzünde dans ediyordu.

“Bu hepimiz için geçerli değil mi?”

Boğazım düğümlendi, kelimeler boğuktu. “Benimki gibi değil.”

Suçluluk duygusunun pençesine takıldım ve aklanmak isteyen bir suçlu gibi hâlâ orada durmaya devam ediyordum.

“Benden ne istediğini bilmiyorum,” dedi en sonunda. Çok çarpıcı bir kadındı. Bir gizemdi. Mükemmellikti.

“Resmini çizmek istiyorum.” Kelimeler güçlkle dudaklarımı terk etti. Kendimi tam olarak kaybetmişim.

Kaşları kavislendi ve sesi bir suçlamaya dönüştü. “Benim *resmimi* mi çizmek istiyorsun?”

“Her zaman resimlerime aktarmaya çalıştığım güzelliğin sen olduğunu düşünüyorum.”

O fırtınalı bakışlardan milyonlarca düşünce geçti. Parçaları birleştiriyordu. Sanki tekrar oturma odamda sınısıklam duruyordu ve o resimleri soruyordu. O zaman sormak istediği sorulara cevap veremeyerek konuyu kapatmışım. Ancak bu gece, onu içeri davet etmekten nasıl vazgeçeceğimi bilemiyordum.

“Jud...”

“Benimle eve gel, Salem.”

Çekinceler onu bir adım geriye savurdu.

“Arkadaş olarak,” diye açıkladım.

Salem gözlerini devirdi. “Ciddi misin?”

“Sadece... seninle olmak istiyorum. Seni henüz eve götürmek istemiyorum.” İlerledim ve yaklaştıkça sesim alçaldı. “Son üç günden nefret ettim, Salem. Bana bakışlarından nefret ettim. Seni incitmekten nefret ettim. Aramızdaki gerginlikten nefret ettim. Sadece nefret ettim.”

Parmak uçlarım çenesini okşadı.

“Jud...”

“Lütfen.”

Yıldırım gözleri bana sertçe çarptı. “Kalbim sana âşık olmayı kaldıramaz, Jud.”

“Aşktan bahseden kim, güzelim?” Dudağımın kenarında bir gülümseme belirdi, yumuşak ve gerçekti. Her şeyin farklı olmasını diliyordum. Salem da gülümsedi.

“Saçmalıyorsun.”

“Bana bilmediğim bir şey söyle.”

Gözlerini kırıştıtarak bana baktı ve o şefkatli parmak uçları göğsümdeki gümbürtüyü buldu. "Senden hoşlanıyorum. Çok."

Elim elinin üzerine kapandı, göğsüme bastırdım. "Sanırım ben de senden çok hoşlanıyorum."

Gülümsemesi kasvetli bir hal aldı. "Berbat durumdayız, Jud."

"Evet, çok güzel bir berbat durum ve bunun bana nasıl görüldüğünü sana göstermek istiyorum."

Dikkati sevimli kızının gittiği boş sokağa yöneldi. Bu küçük kız ruhumdan bir parça çalmıştı. Gözleri annesinin gözlerinin rengindeydi ve ruhu inancın sesiydi.

"Trent ve Eden ona iyi bakacak," diye söz verdim. "Kardeşim bir pislik gibi görünebilir ama var olan en iyi kalbe sahiptir. Masumları korumak için kurşun yemeyi bile göze alır ve sana söz veriyorum, kızın da buna dahil." Bunu gerçekten kastederek söylemiştim.

Bakışlarını tekrar bana çevirdi. "Kolay kolay güvenmem."

Avucumun içindeki elini sıktım, parmak eklemlerini dudaklarıma götürdüm. Alevleri ve ateşi görmezden gelmeye çalışıyordum. İçimden geçen sahiplenme kükremesini, onun korkusunu hatırlayınca kabaran korumacılık hissiyatını yatıştırmaya çalışıyordum. Bu kızın başı dertteydi, bunu biliyordum. Ruhumun derinliklerine kadar biliyordum. Onu sarıp sarmalamak ve bu her neyse ondan korumak isteyen bir aptaldım.

"Bana güvenemeyebilirsin, bebeğim ama onlara güvenebilirsin."

"Büyüleyici," derken sesi alaycıydı. "Ve seninle evine gelmemi mi istiyorsun?"

"Sadece açıkça söylüyorum."

Tereddüt etti. "Sanırım korktuğum şey, kendime güvenemeyecek olmam. Sende özel bir şeyler var, Jud."

Göğsüm sıkıştı. "Hayır, bebeğim, bence tam tersi."

Bir an için, dünya etrafımızda dönerken birbirimize bakarak öylece durduk. İnsanlar restorana girip çıkıyordu, sokakta arabalar hızla geçiyordu ve gökyüzü, yıldızların muazzam ışıltısıyla parılıyordu.

Sonunda elimi uzattım. "Benimle gel."

Elimi kabul etmeden önce sadece bir saniye tereddüt etti. Koluma bir sıcaklık yayıldı. Salem muhtaç bir ses çıkardı ve aramızdaki gücü hissedenden tek kişinin ben olmadığımı biliyordum. Çekimi hisseden sadece ben değildim. Bu çekimle savaşmalı, ona sırumuzu dönmeliydik.

Ancak yine de onu kaldırımdan aşağı, motorumu park ettiğim yere götürdüm. Salem, simsiyah saçları, baştan çıkarcı kıvrımları ve acımasız gözleriyle gelip motorun yanında durdu. Harekete geçen tek şey kasıklarım değildi. Uzanıp benim olmayanı almamak için ellerimi yumruk haline getirmek zorunda kalmıştım.

Yine de o tarafa doğru eğildim ve gidondan sarkan kaskı kurtardım, kafasına yerleştirip kayışını bağlarken bakışlarım azmini kaybetmemişti. Harley'yimi dışarı bakacak şekilde bırakmıştım, üzerine tırmandım ve onu arkamdan yönlendirdim. Sırtıma bastırılmış o sıkı vücudun yarattığı his hoşuma gidiyordu. Benim hatlarım için şekil almış gibi olan vücudunun beni tamamlaması hoşuma gidiyordu.

Bedenim sarsıldı, kollarını belime doladığında titriyordu. Ellerim onunkileri sıktı, sonra motoru çalıştırdım. Kükreme kulaklarımı doldurdu ve damarlarımda adrenalin patlamasına yol açtı.

Redemption Hills şehir merkezinden geçen ana caddeye çıktım. Hava ılıktı fakat bu dağların yükseklerinde tüylerimizi diken diken edecek kadar da soğuktu. Ya da belki de bizi sınıksız saran bu duygu yüzündendi. Göklerin bizi kucaklaması yüzünden de olabilirdi. Bu ısrarlı çekimin, gitmesine izin veremediğim bu hissin bir nedeni vardı.

Altımızdan geçen her kilometreyle birlikte duygular da yoğunlaşıyordu. Yol bulanıklaştıkça, gece derinleştikçe ve onun ruhu beni bir tuzığa düşürdükçe her şey katlanılması zor bir hal alıyordu. Gerçek şuydu ki, *Iron Ride* otoparkına girdiğimde onun yanından başka bir yerde olmak istemiyordum.

Küçük bir ihanet.

Yine de yavaşladım ve garaj kapımı açmak için düğmeye dokundum. İçeri girerken bizi sabit tutmak için ayaklarımı açıp motoru durdurdum. Yoğun atmosferi sessizlik kaplamıştı. Tek ses onun nefes alışları ve kalbinin gümbürtüsüydü.

Kahretsin.

Onu buraya getirerek ne yapıyordum? Yine de en azından bana hissettirdiklerini anlamasını sağlamadan onu evine bırakma düşüncesine dayanamıyordum. *Onda gördüğüm şeyi, kalbimde ve zihnimde uyandırdığı güzelliği anlamasını sağlamadan.*

Kalkmasına yardım ettikten sonra ben de ayağa kalktım. Kayışı hızla çözüp bana uzatmasına sııttım, tüm siniriyle dükkânımın ortasında bir cadı gibi duruyordu. Bu büyücü kadın beni tatlı büyüğü altına almıştı.

“Burada öylece durman bile lanet olası bir rüya gibi.”

Yutkunduğunda boğazı düğümlendi ve ellerini oynattı. “Burada ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok, Jud.”

“Sana göstereceğim.”

Tekrar eline uzandım ve girişı geçtik, onu merdivenlere götürürken topukları arkamda takırdıyordu. Yer değiştirerek onu önüme aldım. “Yukarı çık, güzelim.”

Temkinli bir şekilde ilk adımı attı ve o geçerken kulağının dibine eğilip nefes almaktan başka bir şey yapamadım. “Merak etme, bebeğim. Düşersen seni tutarım.”

Yıldırım gözleri omzunun üzerinden bana dikildi. “Peki ya beni yularlayan sen olursan?”

Alaycı bir şekilde kaşlarımı çattım. “Bir arkadaş neden gidip böyle bir şey yapsın ki?”

Boğazından derin bir kahkaha yükseldi. “Arkadaş, ha?”

Ona abartılı bir şekilde başımı salladım. Saf masumiyet gösterisinde bulunmuştum ve hemen bunun arkasını görmüştü.

Aslında ona burada ihtiyacım vardı. İçimde bir açlık dolanıyordu ve bunu doyurabileceğimden, nasıl doyacağımdan, daha fazlasını istemekten nasıl vazgeçeceğimden emin değildim. O öpücük sadece daha fazlasını arzulamama yol açmıştı.

Merdivenlerden çatı katıma çıktık ve tuş takımındaki kodu girip kapıyı açtım. Normalde boş ve geniş hissettiren evime girebilmesi için kapıyı açık tuttum. Karanlık ormanlarda ve kumaşlarda yapay bir sıcaklık

vardı fakat gerçekten hissettiğim tek şey hayaletlerin ulumaları, gölgelerde yaşayan iblislerin çılgınlarıydı.

Salem, içeri adım attı ve dikkati hemen uzak duvarda asılı olan yerden tavana kadar uzanan tabloları gitti. Rüyalarımın bir dışı vurumuydu. Beni uykuya iten kâbusların. Asla kaçamadığım günahlarımın.

Soruların teninden akıp geçtiğini hissedebiliyordum; bana bakışım, zihnimin derinliklerinde neler yaşandığını görmesine izin vermemi isteyişini.

Elimi sırtının en alt kısmına koydum. Ciddiyet, aramızdaki bağı sıkılaştırdı. “Sana göstereceğim.”

Salem, eğildi ve son gelişinde yaptığı gibi topuklu ayakkabılarını çıkardı. Bu onu on santim aşağı indirmişti, çıplak ayaklarıyla çok seksiydi. Sol elinin parmaklarını benimkilere geçirirken aynı anda sağ elinin parmaklarına da topuklularını geçirdi.

Huzur derimin altında fisıldadı. Damarlarıma dolan ve ruhuma kadar sızmakla tehdit eden yavaş bir yanma hissetmiştim. Lanet olası bir aptaldım fakat yine de onu çatı katına, açık oturma odasının içinden mutfağın en sağ tarafına ve oradan da yatak odamın çift kapısına götürmüştüm.

Salem duraksayarak dikkatini bana çevirdi, sesi kuşkuluydu. “Yatak odan mı?”

Alçak sesle güldüm. “Bana güvendiğini sanıyordum?”

Gözleri kısıldı. “Öyle bir şey demedim. Ayrıca, az önce sana güvenmemem gerektiğini söyleyen sendin.”

Hırıltılı bir sesle, “Fikrimi değiştirdim,” dedim.

“Bana dokunursan seni bıçaklarım.” O mavi gözleri fesatlıkla parlıyordu.

Göğsümde bir kahkaha patladı. Kahretsin, bu kız dayanabileceğimden çok fazlasıydı.

Benim küçük vahşi kedim.

Çift kapının sağ tarafını açmak için uzandım. Salem, temkinli bir şekilde açıklıktan içeri baktı. İhtiyacın ve huzursuzluğun dalgaları süzülmeğe başlamıştı. Yüzümü ona döndüm, elini çekiştirerek geriye doğru

yürüdüm ve onu içeri çektim. Dikkati dağınık yatak odasında gezindi. Her şey inşa ettiğim zenginliğin abartılı bir gösterisiydi. Bir değişiklik için doğru olanı yaptığımı hatırlatıyordu. O anda bunun geçerli olup olmadığını merak ediyordum.

Odanın sol duvarındaki kapıya doğru ilerlemeye devam ettim. O bana bakarken kapının önünde durdum. Oda karanlık, bakışları parlaktı.

“Ne yapıyoruz, Jud?”

Huzursuzlukla titredim.

“Endişelenmeli miyim?” Endişemi kırmak için alay etmeyi denedi. “Kurbanlarını burada mı saklıyorsun?”

Uzanıp yüzündeki bir tutam saç geriye ittim, kulağının arkasına sıkıştırdım ve gerçeği mırıldandığımda sesim titremeye yakındı. “Trent dışında kimse buraya girmedi.”

Logan bile. Kaşları çatıldı ve muhteşem yüzü gölgelendi. Yüz ifadesinin değişmesini izledim, ona nadiren biriyle paylaştığım bir şeyi verdiğimi fark etmişti.

Terk edilmiş ruhuma bir bakış attı. Kapının kilidini açan şifreyi girdim ve Salem’i stüdyoma aldım. Bu stüdyo çatı katının yarısını kaplıyordu.

Gömme ışıkların yumuşak parıltısı devasa alanı zar zor aydınlatıyordu, sadece gölgeli odanın üzerine sızan beyaz bir ışıktan ibaretti. Etrafa saçılmış şövaleler ve her yere yığılmış tuval yığınları dışında hiçbir mobilya yoktu. Boya kovaları ve malzemeler etrafa saçılmıştı. Merdivenler ve iskeleler duvarlara tırmanıyordu.

Salem tökezleyerek içeri girdi, gözleri irice açılmıştı ve gördüğü manzara karşısında ağzından bir nefes çıktı. Boya odanın her santimini kaplamıştı, sadece tuvaleri kullanmakla kalmamıştım. Sanatım yerlere ve duvarlara yayılmıştı. Her yüzey, zihnimin yansımasıyla kaplanmıştı.

Boyadığım ve sonra tekrar boyadığım imgelerden oluşan bir kaleydoskoptu. Vuruşların neredeyse manik olduğu yerlerde düşüncelerim, korkularım ve utancım sahnelere damgalanmıştı.

Burası bir kâbustu. Bir karmaşaydı. Bir rüyaydı.

Şaşkınlık dudaklarından hırıltıyla döküldü ve Salem, stüdyonun derinliklerine doğru ilerledi. Odanın ortasında yavaşça arkasına döndü ve loş, puslu ışıktaki etrafını inceledi.

"Beni tanımadığını söylemiştin," dedim alçak sesle. Hastalıklı bir itiraftı.

Topuklu ayakkabılar Salem'in parmaklarından kayıp yere düştü. Uzak duvara doğru yürüdü, adımları o kadar yumuşaktı ki karanlıkta yavaş bir dans izliyormuşum gibi hissettim. Dönüp parmak uçlarını duvara bulaşmış dengesiz tasvirlerin üzerinde gezdirmeden önce bana bir kez baktı.

Cehennemden tırmanan şeytanlar.

Cennetten düşen melekler.

Rüyaların fısıltıları.

Yarım, tanımsız yüzler.

Kırbaçlar ve sonsuz ateş.

Çok fazla ateş.

Bazıları ailemin ilkel ana hatlarıydı.

Umudun, neşenin ve çaresiz bağlılığın fırça darbeleri.

Kaybettiklerimin ve sarıldıklarımın belli belirsiz tonlamaları.

Hepsi gelişigüzel bir şekilde her düz yüzeyde bir araya getirilmişti.

Sanki ona doğru çekiliyormuş gibi hareket etti, parmakları sonsuza dek aklımdan çıkmayacak olan çocuğun kaba görüntüsü üzerinde tırırıyordu. Salem'in göğsü yükselip alçaldı ve şifreli şeklin izini sürerken vücudu sarsıldı. Eski bir ıstırap kanımı dondururken hava ciğerlerimde kilidlendi.

"Bu benim, Salem." Dövmeli ellerimi ceplerime soktum. Utanç on kat artarak üzerime geldi. Bana bakmak için arkasını döndü, gözyaşları yanaklarını ıslatmıştı.

"Jud." Adım dudaklarından bir iniltiyle döküldü.

"Çirkin olduğu konusunda seni uyarmıştım."

Başını iki yana salladı. "Bu hayatımda gördüğüm en güzel şey." Göğsüne dokundu. "Ve en yıkıcı olanı."

İşte karşımdaydı, bana farklı bir gözle bakıyordu. Ona en başından beri göstermem gereken şekilde. Çünkü diğer herkesin anladığı şey aldatmacaydı. Yara izlerini ve trajediyi anlamıyorlardı. Ancak Salem... Ona bunu göstermek zorunda hissetmiştim. Lanet bir aptaldım fakat işte burada, her şeyi ayaklarına seriyordum.

“Beni böyle mi görüyorsun?” diye fısıldadı, bir korku ve şaşkınlık ibaresi sesine yerleşti. Kaşı muhteşem şekilde havalanmıştı.

O donmuş kan damalarımda gümbürdedi, daha sert çarptı. Bir tür uyarıydı. Ya da siktir, bu belki de düpedüz bir özgürleşmeydi. Stüdyomda süzülen bir büyücüyle bulduğum bir andı.

“Hayır, Salem. Sanırım sorun da bu. Seni tamamen farklı bir şekilde görüyorum. Kafamı karıştıran bir şekilde. Çünkü sana baktığımda, güzellik görüyorum. Işık görüyorum. Bir hazine, iyilik ve doğru olan her şeyi görüyorum.”

Yavaşça yer değiştirdi, dikkatle bana doğru ilerlerken bakışları yumuşaktı. Her adımında enerji dalgaları yayılıyordu. Odanın ortasında durdu, başını dik tutmasına rağmen kız savaşıyordu.

“Ve ben, kaybolduğum bir fırtınada beni bulan bir adam görüyorum. Beni kurtarmak için zaman ayıran bir adam. Koruyucu bir adam. İyi ve nazik bir adam. Aynı zamanda kırılmış bir adam. Acını görüyorum, Jud. Görüyorum. Hissediyorum çünkü o benim de içimde yaşıyor.”

“Beni şaşkına çeviriyorsun. Ne halt ettiğimi bilmiyorum.” Ruhundan enerji fışkırıyordu. İhtiyaç hissi bağırsaklarımı yumrukladı ve kelimeler beni düşük bir talepte bıraktı. “Kendini en güzel ne zaman hissediyorsun, Salem?”

Bu vahşi, acımasız kız gerçekten de kızardı. O lezzetli tenden sıcaklık yayılıyordu.

O çarpıcı yüzünü kaldırdı. “Sanırım bunu unutmuş olabilirim.”

Öne doğru bir adım attım. Havadaki enerji titredi ve sarsıldı. “Sana baktığımda gördüğüm tek şey bu. Güzellik. Sen bunun tanımısın. Utangaç olmana gerek yok, korkmana gerek yok. Benimle güvendesin, güzelim.”

Bu vahşi söz, alevleri daha da körükledi. Gözlerindeki korkuyu silmek istiyordum. Gerçek şuydu ki, bana vermesini hak etmediğim fakat yine de arzuladığım güvenin bir parçasını istemekten kendimi alıkoyamıyordum. Ateşten kaçmalıyım ancak bir adım daha attım. Salem, dilini dolgun dudaklarında gezdirirken gözleri beni öldüren o şeyi yapıyordu. Yoğun, vahşi ve baştan çıkarıcıları.

Kadın bir anda bir cadıya dönüşmüş, bakışlarımın altında canlanmıştı.

“Sana baktığımda nasıl hissettiğini görmek istiyorum, Salem. Göster bana.”

Aramızdaki çekim donuk alacakaranlığın altında parladı. Kıvılcıklar ve alevler etrafımızı sarıyordu. Tereddüt etti, düşündü ve sonra gözlerini bana dikerken eteğinin arkasındaki fermuarı gevşetmek için uzandı. Bıraktı ve etek ayak bileklerine kadar düştü.

Siktir. Yutkundum, nefes almaya çalışıyordum. Kumaşı kenara atı ve bol, dökümlü, örgü bluz ve bir çift beyaz iç çamaşırıyla orada durdu. Bacakları çıplaktı. Kıvrımlı, tatlı ve... kahretsin. Ağzım kurumuştur.

Ona doğru gitmekten kendimi fiziksel olarak alıkoyamak zorunda kaldım. Yakasının kıvrımını ayarladı, bir omzundan narince sarkmasına izin verdi ve yavaşça yerde dizlerinin üzerine çöktü. Dizlerini birbirinden ayırdı ve bunu yaparken ağzından bir hırıltı çıktı, sanki o da benim içime saplanan aynı şehvet okuyla kazığa oturtulmuştu.

“Kahretsin.” Ağzımdan sert ve kısık bir ses çıktı.

Başını yana doğru eğdi, böylece yara izi ortaya çıkmıştı. Saçları siyah bir nehir gibi omuzlarından aşağı yuvarlandı. Tutulduğumu, mecbur bırakıldığımı hissediyordum. Gölgeler arasında dalgalanan bir büyü beni rehin almıştı.

Kara büyü.

Salem, elini karnının üzerinde gezdirdi, gözleri delici bir şekilde karşıdan bana bakıyordu. “İşte Jud, sen bana bakarken böyle hissediyorum. Sanki önemliymişim gibi. Saklanmak zorunda değilmişim gibi. Sanki yıllardır ilk kez görülüyormuşum gibi. Sanki *var oluyormuşum* gibi.”

En Altıncı Bölüm

Salem

Dizlerimin üzerine çöktüğümde boğazım beklentiyle düğümlendi. Tutulmuş, büyülenmiş, mest olmuşum. Ansızın gelen şiddetli bir fırtınaya yakalanmıştım. Ansızın vuran bir tsunamiyle karşılaşmıştım. İkimiz de bir akıntıya kapılacaktık.

Stüdyosunun her tarafını kaplayan kalın boya darbeleriyle yazılmış azabın, tuvale dokunan ıstırabın bir parçası haline gelmiştim. Olabildiğince hareketsiz kalırken, yoğunlaşan hava ciğerlerime girip çıkıyordu. Görmesi için bir resim gibiydim, bir araya getirebileceği bir unsurdum. Beni yontması, şekillendirmesi ve duvarlarıyla eşleşen iğrenç bir güzelliğe dönüştürmesi için buradaydım.

Jud kapının yanında durdu. Devasa omuzları geniş göğsünden çıkan her sert ve sıcak nefesle sarsılıyordu. Bir canavardı, bir hayaletti, bir kuleydi ve de bir kaleydi. Kaybolmak istediğim kapkaranlık bir sığınaktı. Hâlâ resimlerin etkisindeydim. Girdap gibi dönen, fısıldayan ve duvarlardan çılgılık atan telkinlerin baskısı altındaydım. Sanki canlıydılar ve duyulmak için haykırıyorlardı.

Bu kötü çocuğun zihnini kirleten kaos siyahlar, beyazlar ve kırmızılarla yazılmıştı. Ancak bunu daha önce fark etmiştim, değil mi? Tanıştığımız ilk gece oturma odasındaki resimlerin kişisel olmaktan çok daha fazlası olduğunu sezmiştim. O bir sanatçıydı fakat o zaman bunun gerçekte ne anlama geldiğine tam olarak hazır değildim.

"Sen önemlisin, Salem. Sen önemlisin. Kendine bir bak, güzelim."

Bu adamın kalbinde, düzensizlikle karışık bir çekicilik vardı. Göğsüm sıkışırken kanım damarlarımda gürledi.

"*Güzellik*. Bu kelimenin tanımısın." Kelimeler dudaklarından sert bir nefesle döküldü ve ayakkabılarını yavaşça çıkardığında boğazımda zar zor kayan hava tam orada öldü.

Obsidyen gözleri en karanlık geceden fırlamış gibi parlıyordu, beni karşıdan bakışlarıyla bir çırpıda bitirirken sertti. Başını çevirmeden eğildi ve ayaklarındaki çorapları çıkardı. Yutkundum, sonra gömleğinin düğmelerini çözüp onu da çıkardığında neredeyse bayılacaktım.

Jud geniş omuzlardan ibaretti. Her yeri kaslıydı, kolları ve göğsü dolgundu, karnı şekillenmişti, beli aşağı doğru inceliyor ve daralıyordu. Derisinin büyük bir kısmı duvarlarla aynı çılgılığı atıyor gibi görünen mürekkeple kaplıydı ancak bu mürekkep, kirşlerden gelen az miktardaki ışıktaki belli belirsiz kalıyordu. Yine de tonlamayı seçebilecek kadar anlayabiliyordum.

Saf korkutmadan oluşuyordu. *Tehdit, tehlike ve hayattan*. Dağ gibi bir an orada durdu, sonra ileri doğru bir adım attı. Enerjisi zemine yayıldı. Bir hayalet gibi, canlanmış bir resim gibi yanıma yaklaştı. Beni bütünüyle kapladı ve gölgeler içinde okşadı.

Haklıydım. Bu adam kesinlikle ama kesinlikle tehlikeliydi, buna hiç şüphe yoktu. Yine de orada kaldım, bakışlarına tutuldum, şimdiye kadar hissetmediğim kadar güvende hissediyordum.

Benim için geldiğini sanmıştım fakat çıplak ayaklarıyla yanımdan geçip gitti. Arzu onun ardından dalgalanıyordu. Tanrım, bu da seksiydi. Jud Lawson, bir anomaliydi.

Çatışma ve barıştı.

Uyum ve anlaşmazlık.

En uzun gecede kör edici bir ışıktı.

Kalp, akıl ve sağduyu hırsızıydı. Çünkü orada bir adak gibi dikilmek, onun için poz vermek... Aklımı kaçırdığıma dair hiç şüphem yoktu. Yüzümü döndüğüm duvara doğru ilerlerken aurası odanın içinde dalgalanıyordu. Bir şövaleyi yaklaştırdı, üzerine koyduğu tuval binlerce kez boyanmış gibi görünüyordu. Birkaç kavanoz boya açmak için diz çöktü. Bir fırça aldı ve beni inceledi, bakışları altında titriyordum.

"Güzelim," dedi tok bir sesle. "Seni yağmurun altında gördüğüm anda hayal gördüğümü, bir halüsinasyon olduğunu düşünmüştüm."

"Korkmuştum," diye itiraf ettim, seslerimiz yoğunlaşmış havada dans ediyordu. Sesim, olması gerekenden daha yüksek çıktı. Kalplerimizin gürültüsü havada yankılanıyordu. *Birbirimize karşı yankılanan çılgınca atışlar*. Seksi dudaklarının kenarında bir sırıtış belirdi, sonra önce bana ardından da tuvale bakınca sırıtışı kaydı. Resmi yapmaya başladı. Vuruşları, sanki görüntüler düşünmeden ondan akıyormuşçasına hızlıca süzülüyordu.

"Korkunu hissettim, Salem. Çaresizliğini hissettim. Acaba o zaman, birbirimize iki yabancından daha fazla bağlı olduğumuzu hissetmiş miydim, o gece motorumun arkasında olman gerektiğini ve hayatımda önemli bir yere sahip olacağını biliyor muydum merak ediyorum."

Kıpırdamadan durmaya, yutkunmaya, nefes almaya çabaladım ancak duvarlar etrafımda döndü ve toplandı. Jud, hareket etmedi fakat sanki duvarlar bizi içine almış ve daha da yakınlaştırmış gibiydi. Fırçasını tuvalin üzerinde uzun, çılgınca darbelerle gezdirmeye devam etti.

"Korkmaktan çok yoruludum," diye itiraf ettim. "Kaçmaktan çok yoruludum."

Duvarlar etrafımda sarsıldı. Parçalanıp yıkılabileceklerine dair bir uyarı veriyorlardı. Haurılamam gerekiyordu. Dikkatli olmayı hatırlamalıydım.

Kimseye güvenme. Ancak bunu yapmak gittikçe zorlaşıyordu.

Sakalının altından çenesini sıkıldığını görebiliyordum. "Bunu senin için silmek istiyorum, Salem. Sahip olduğun her yarayı toplayıp onları yeni bir şeyle boyamak istiyorum."

"Bazı yaralar iyileştirilemez, Jud."

Bu benim ruhumdan gelen bir itiraftı. Ta kederin hüküm sürdüğü yerden sürüklenmişti.

Gözlerini kırıştırdı, kendi fırtınasına kapıldığı belli oluyordu. "Bunu da üstlenmek istiyorum. Hak etmiyorum ama istiyorum."

"Nasıl hak etmiyorsun?"

Sanırım bu yüzden ona o kadar kızdıktan, hayal kırıklığına uğradıktan sonra onu buraya kadar takip etmişim. Gözlerindeki kuyuda gördüğüm gerçek, onu kaçmaya iten kederdi.

Kalın boğazından sert bir alay yükseldi, sesle birlikte tiksinti de yayıldı. "Hâlâ anlamadın mı?"

"Acı çeken ve etrafındakilerin bunu bilmesine izin vermeyen bir adam görüyorum."

"Sadece sen görüyorsun."

"Ben." Bunu iddia mı ediyordum yoksa bir soru muydu anlayamadım.

Arzu etrafıma dolandı, tadını alabiliyordum. Havada bir tatlılık vardı. Onu ciğerlerime çektim, damarlarıma hücum ettiğini ve karnımı doldurduğunu hissediyordum. Dizlerimin üzerinde rünediğim yerden kalçalarım istemsizce büküldü, onun için yalvardı. Bunu yapmamalıydım ancak içimde tutuşan yepyeni bir ihtiyaç vardı.

Bu sadece canımı yakacaktı. Ama elim karnımdan aşağı doğru basıyor, düşünceler zihnime hızlı çarpıyordu. O öpücüğün anısı, o eller, sadece teslim olmanın ne kadar iyi hissettireceği gerçeği...

Bir hırıltı havada yankılanırken o simsiyah gözler parladı. Şehvetle kararmışlardı. Dili dudaklarında gezindi.

"Salem." Bu bir uyarıydı.

"Bana en güzel ne zaman hissettiğimi sordun. Bana baktığında nasıl hissettiğimi sana göstermemi istedin. Bu, Jud. Bunu hissediyorum."

Arzulandığımı hissediyorum. İstendiğimi hissediyorum. *Gerçek* hissediyorum.”

Artık sis yoktu. Titreyen parmak uçlarım iç çamaşırlarımın lastiğinin altından zorlukla kaydı ve yalvarış ağzımdan döküldü. “Beni istemeni istiyorum. Tıpkı benim seni istediğim gibi.”

İşte, acı için yalvarmaya başlamıştım. Ancak duramıyordum. Beni o şekilde izlerken olmazdı.

“Büyücü, bana ne yaptığını sanıyorsun?”

Dudaklarımın arasından yumuşak bir ses yükseldi. “Sarhoş olan benim, Jud. Ona neyin çarptığını bilmeyen benim.”

Fırça parmaklarının arasından kayıp yere çarptı. Jud, yavaşça bana doğru yaklaştı.

Karanlık bir kuleydi.

Vahşi bir savaşçıydı.

Kötü bir kurtarıcıydı.

Öyle olmasını istiyordum. Bana ve bize destek olmasını istiyordum ancak bunu ondan asla isteyemezdin.

Çıplak ayaklarının üzerinde ilerleyerek uzandı ve işaretparmağının kıvrımıyla çenemi yukarı kaldırdı. “Ben iyi bir adam değilim, güzelim. Görmüyor musun?” Sert, engebeli yüzünde gölgeler dolanıyordu.

“Görüyorum, Jud. Kibar, iyi, nazik ve vahşi bir adam görüyorum. Benim gibi hayaletleri olan bir adam görüyorum.”

Başparmağının ucu dudaklarımda gezindi. Karnım gerildi ve kalçalarım yeniden büküldü. Gövdesindeki bazı şekilleri seçebileceğim kadar yakındı. Duvarlara çizilmiş resimlere çok benziyorlardı.

Şeytanlar ve melekler. Savaş ve yaşam. Keder ve yıkım. Acı çeken denizler ve ufalanan dağlar. Ancak sol tarafında dokunmak istediğim sekiz kalın harf vardı: *ACIMASIZ*.

Pes edip kelimenin izini sürmek için uzandığımda ruhum da parmaklarım kadar çılgınca titredi. *Bildiri*. Sanki kabartma yazıyla okuyumuşum gibi gözlerimi kapattım ve Jud dokunuşumun altında titredi. Utanç tüm benliğini sarıyordu.

“Gerçekte kim olduğum, Salem.”

Kaşlarım çatıldı. “Bu ne anlama geliyor?”

“Korkunç şeyler yaptığım anlamına geliyor.”

Her şey titriyordu; kalbim, ruhum ve gece. Bu kötü bir şeydi. Kötü *olduğu* gözlerindeki itiraftan belliydi. Gözlerindeki hayaletler sadece numara değildi. Yine de bir aptal gibi basturdum ve bakışlarımı onun sert, haşin güzelliğine doğru kaldırdım.

“Ama bu geçmişte kalmadı mı?” Çünkü bu adamın zalim olduğuna inanamıyordum. Aşağılık ve ahlaksız olduğuna. Acı çekebileceğine.

“Geçmişte kalmış olması benim, ben olmadığım anlamına gelmez. İçimde yaşamaya devam etmediği anlamına gelmez.”

Jud, hâlâ çenemi tutuyordu. Elini iki elimin arasına alıp kocaman avucunu yanağıma basturdum. Sıcak teninden yayılan rahatlığı hissediyordum. Şefkati, nezaketini, gösterdiği özeni. “Sen iyi bir adamsın, Jud.”

Boğazından bir homurtu yükseldi. Önümde yavaşça dizlerinin üzerine çöktü, elini boynumun yan tarafına, nabzımın şiddetlendiği yere ve kalbimin gürültüsünün üzerine kaydırды. Hâlâ dizlerinin üstünde yükselmeye devam ediyordu. Göğüslerimin üzerinde gezinmek için daha da aşağı inerken avuç içleri genişçe açıldı. İhtiyaç dolu bir nefes boğazımı tırmaladı.

“Hayır, güzelim. Değilim. Çünkü öyle olsaydım, bunu yapıyor olmazdım.” Ağzı çizdiği yolu takip etti. Çenemde, boynumda, göğüslerimin arasındaki hassas tenimde dolaştı.

Tüylerim diken diken oldu, artık tamamen titriyordum. Ülerlerken nefes aldı fakat aurasının altında ezilen, nefes alma ihtiyacıyla kıvranan bendim. Narenciye, tarçın ve baharat, hem ciğerlerimi hem damarlarımı dolduruyordu. O geç sonbahar gecesinde uyuşturulmuştum. Karnımı öpene kadar aşağı doğru eğilmeye devam etti. Parmaklarım saçlarının uzun parçalarına dolanırken göğsüm yükselip alçalıyordu.

“Bana durmamı söylemelisin, güzelim çünkü bu tatlı şeyin tadına bakmak üzereyim ve korkarım bir kez tadına bakınca asla durmak istemeyeceğim.”

Şehvet bedenimi yakıyor, alevler tenimi yalıyordu. Ateşten korkmam gerekirdi fakat parmaklarım sadece daha sıkı yumuldu.

“Arkadaş dediğin beni bekletmez.” Kelimeler ağzımdan çılgınca bir alay, bir teklif ve bir yalvarışla döküldü. Çünkü Tanrım, bu adamın dudaklarını üzerimde istiyordum.

Bir kahkaha attı ve beni baştan aşağı titretti. Karıncalanmalar yayılıyordu. Jud geri çekildiğinde göz göze geldik, iri elleri belimden tutuyordu. “Zirveye ulaşmak ister misin, bebeğim?”

Delirmişçesine başımı salladım.

“O gece, ben sana mesaj atarken kendine dokundun mu?”

Dilim kurumuş dudaklarımı okşadı. “Evet.”

“Hayal ettiğim şey buydu, güzelim. Seninle kendime bir ziyafet çekmek. Sen de aynı şeyi mi düşünüyordun?”

“Evet.” Diz çöktüğü yerden, sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi beni kaldırdı ve oturmam için yerimi değiştirdi.

Ciğerlerimden şaşkın bir nefes döküldü ve ellerim dik durabilmek için arkamdan fırladı. Dizlerim ayrıldı, merkezim sıırılsıklam olmuştu. Jud, iki parmağını iç çamaşırımın üzerinde gezdirdi. “Çok ıslak.”

İşte, kasırğa oradaydı. İtme ve çekme kuvveti. Bu derin, yoğun, ür-kütücü adam, bu çocuğun bir marka gibi taşıdığı seksi küstahlık ile karşı karşıyaydı.

“Buna ihtiyacım var, Jud.”

Daha önce hiçbir şeye o anda buna ihtiyaç duyduğum kadar ihtiyaç duymamıştım. Parmaklarını iç çamaşıırıma geçirdi ve yavaşça bacaklarımdan aşağıya doğru sürükledi. Ağzından bir tıslama çıktı.

“Kara büyü.” İri elleri kalçalarımı kavradı, beni daha yakına çekip içine dalmadan önce gözleri beni yutuyordu. Dili gezindi, beni bu hafta öprüğü gibi yalıyor, emiyor ve yiyordu. Yumuşak ya da tatlı bile değildi. Bu bir yok edişti, tamamen tüketmeydi. Dili beni çılgınlığa sürükledi.

Kalçalarım titrerken parmaklarım çekildi. “Jud. Evet. Tanrım. Sana ihtiyacım var.”

“Bana sahipsin, güzelim. Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum.” Kelimeler titreşti. Tüylerim diken diken oldu. Kalçamı kaldırdı, rotasını değiştirerek kalçamın üzerinden arkasını öptü ve gezindiği yerleri yaladı.

Dudaklarımdan bir inilti döküldü. “Jud.” Kısık bir sesle güldüğünde devasa tutuşu altında kıpırdandım. “Lütfen.”

O gözler benimkilerle buluştuğunda hava değişti, yoğunluğu kavrayabileceğimden daha büyüktü. “Sana söyledim. Sana sahibim, Salem. Sana sahibim.”

Sonra yavaşça kalçamı indirdi ve uzanıp iki büyük parmağını dudaklarımdan geçirdi. Onları emip inledim.

“Aferin kızıma.” Onları çekip çıkardığında titredim, Jud onları merkezin derinliklerine iterken asla bakışlarını kaçırmıyordu. Nefesim kesildi. Parmakları neredeyse dayanabileceğimden daha fazlaydı. Bu adamın beni mahvedeceğine hiç şüphe yoktu. Yine de, “Lütfen,” diye yalvardım.

Parmaklarını sokup çıkarmaya başladı. Aşağı eğilip hassas tenimi emdi. Dişlerinin arasına çekti; diliyle yalıyor, okşuyor ve döndürüyordu. Sadece bir dakika sürmüştü ve çoktan kendimi kaybetmiştim. Onun güzel, tehditkâr elleri altında parçalanmışım. O enerji, bir mutluluk heyelanıyla tenime hücum etti.

Bir anlık ateş. Bir yanış. Beni bilinmeyen bir yere fırlatan bir akım. Göremediğim bir yere. Düşünemediğim bir yere. Sadece ben ve bu çelişkili adamın olduğu yere.

Onu istiyordum fakat içimden bir ses korkmam gerektiğini söylüyordu. Ancak korkmuyordum. Yenilmiştim. Kendimi bıraktım ve zevkin kazanmasına izin verdim. Beni yönlendirdi, zirveye ulaştığımda vücudum dalgalanıp titrerken parmakları yavaşlıyordu. Dalga dalga, coşku ve şenlik sürüyordu. Kendimi hiç o anki kadar iyi hissetmediğime emindim. Ben yavaşça zirveden aşağı inerken burnunu karnıma yerleştirdi ancak ikimiz de yere değmemiştik.

Orada öylece durduk, bakışlarımız birbirine dolandı. Sonra Jud, elini boynumun arkasına doladı ve beni öpüşünün baskısına doğru çekti. Dilinde güç, dudaklarında gerçek vardı. Başım dönene kadar beni öptü.

Nefes alamıyordum. Parmaklarım saçlarında, sakallarında, omuzlarında ve kalın, kaslı sırtında geziniyordu. Dişlerimiz ve ruhlarımız birbirine çarparken göğüslerimiz birbirine yapıştı. Bu bağ için çaresizdik. Enerji aramızda kamçılandı.

Önüne çıkan her şeyi silip süpüren bir kasırgaydık. Tırnaklarım göğsünü kazıdı, gittikçe aşağı indi. Umutsuzca, daha fazlasını istiyordum.

Kasları esnerken eğildi. "Dikkatli ol, güzelim."

"Motorunun arkasına tırmandığım gece arabamı bırakırken dikkatli olmayı da bıraktığımdan oldukça eminim."

Boğazının derinliklerinden hınzır bir gülüş yükseldi. Sanki dilim onun tadını alabilecekmış gibi kıkırdadım. Kemeriyile boğuşurken göğüs kaslarını ve karnını öptüm. Jud homurdandı ve o büyük eller yüzümün yanlarını buldu. "Salem."

"Sana dokunmama izin ver." Çılgın dudaklarımdan hırıltılı bir ses çıktı, en sonunda tokayı çözüp düğme ve fermuarı çekiştirirken dudaklarım daha aşağı noktaları öptü. Ellerim onun kaslı karnına kaydı ve bu ihtiyaç içimde bir dürtü gibi dönmeye başladı. Zorunluluktu.

"Ben de sana baktığımda bunu görüyorum, Jud. *Güzellik*. Bunun tanımısın." Pantolonunu çılgınca iterken bana söylediği itirafın aynısını onun tenine karşı söyledim. "Sana bakmak canımı yakıyor, seni çok istiyorum."

Dizlerini yukarı kaldırdı. "Lanet olsun, güzelim, bana ne yapmaya çalışıyorsun?"

"Bana yaptıklarının birazını."

Sonunda pantolonunu geniş kalçasından aşağı indirdim, iç çamaşırını da aşağı ittim ve... Vay canına. Varlığını bir ürperti kapladı.

Jud, tekrar alçak sesle güldü ve ağızım açık kaldığı için uzanıp başparmağını altdudağımın üzerinde gezdirdi. "Şimdi bana ne yaptığını görüyor musun, Salem? Arzuyla yatıp kalkanın sen olduğunu mu sanıyorsun? Sende kaybolmak için ölüyorum." Jud dev gibiydi. Kalın, uzun ve iriydi. Sıcak, sert ve damlıyordu.

Ayrıca hiç de utangaç değildi. “Bakalım o ateşli, küçük ağız neler yapabiliyor, değil mi?”

Kasıklarımda bir ateş tutuştu ve her parçam arzıyla sıkıştı. Ellerimi kalçalarına dayayıp ağızımı onun etrafında gerdiğimde bir inilti serbest kaldı. Onu dibinden kavramak için hareket ederken alabildiğim kadarını aldım.

Jud, daha derine doğru kendini itti. “Evet, güzelim. Aynen böyle.” Onu emip yaladım.

İki eliyle saçlarımı sıktı. Beni sert, umutsuz bir ritimle yönlendirmeye başladı.

Sırtı bükülürken inledi. Bu his havada asılı kalmıştı, parıldıyordu ve heyecan vericiydi. “Salem.” Bir enerji dalgası beni ele geçirdi ve ağızımı gevşetip beni istediği gibi almasına izin verdim.

Kalçaları oynadı, sonra derin, gırtlaktan gelen bir sesle, “Siktir,” diye kükredi. Boğazımın arkasında nabızı atarken iki eliyle başımın yanlarından tuttu. O zevk dalgalarıyla sarsılırken ben de yutkundum.

Geldiğinde beni sıkıca kavradı. “Salem... muhteşemsin, güzelim.”

Tamamen rahatladığını kelimelerin ağzından dökülen tadlı mırıltılara dönüşmesinden anlayabiliyordum. Yavaşça geri çekildim ve parmak uçlarını ellerimin üstünde gezdirirken onu ağızımdan çıkardım.

Kaba bir kahkaha dudaklarım terk etti, o karanlık gözler gecenin içinde dans ediyordu. “Pekâlâ, güzelim.”

Bakışları hayranlığa dönüştü, umursamaz kalbimde bir yerlere çarpı. Bu adama âşık olmamam gerektiğini biliyordum fakat Mimi’nin haklı olabileceğinden korkuyordum. Zamanının geldiğine her zaman biz karar veremiyorduk. İşte bu yüzden, bu konumda olmama izin verdiğim için bile aptaldım, dünyanın elimden kayıp gittiğini ve yerini bu adamın sağlam ritminin aldığını hissettiğim bir konumda.

Jud, pantolonunu çekiştirdi fakat düğmelerini ilikleyip fermuarını çekmeye vakit ayırmadan kolunu belime doladı ve bizi yavaşça yere yatırdı. Sırtüstü yatıyordu ve beni üzerine çekerek bizi göğüs göğüse getirmişti.

“Dizlerin için özür dilerim.” Bunu söylerken sırtı ve yüzüme düşen saçlarımı geriye doğru taradı. Şakacı, alaycı tavırları tüm gücüyle geri dönmüştü.

Sırttım. “Kesinlikle sıyrıklar oluşacak. Görünüşe göre burada halıya ihtiyacın var.”

Parmak uçlarımdan göğsündeki imgelerin üzerinde kaymasına izin verdim.

“Bu bana az önceki performansın tekrarını garanti ediyor mu?” Sözcüklerin içinde yaramazlık vardı. Omzuna bir şaplak attım, yine de gözlerinin derinliklerine bakarken gülümsememle savaşıp kahkaha attım.

“Olabilir,” diye itiraf ettim.

Yüzünün her sert noktası yumuşadı ve bakışları yüzümde gezindi, sanki herhangi bir çekince ya da pişmanlık arıyordu. “Seni buraya bunun için getirmedi.”

“Bütün arkadaşlarına böyle davranmıyor musun?” Alay etmeye çalışmışım fakat sesim duygusallıkla kalınlaştı. Ben ona bakarken o saçlarımı yüzümden geriye doğru taramaya devam etti. Tanımak istediğim adam, bu çarpıcı yaratıktı.

“Biz böyle miyiz güzelim, arkadaş mı? Ben de sana dokunursam beni bıçaklayacağını sanıyordum.”

“Eğer yapmasaydın seni bıçaklayabilirdim.”

“Ve sanırım son birkaç gündür yaptığımız gibi senin etrafında parmak ucunda dolaşmaya devam etmek zorunda kalsaydım ölürdüm. Aramızdaki mesafeden nefret ediyordum.”

“Ben de öyle.” Gerçek şuydu ki, onun arkadaşlığına ya da başka bir yalanla adlandırmak istediğimiz her şeye alışmışım. Vücudundaki kaslar esnedi. Azap yüzeye çıktı.

“Her şeyi berbat ettim, Salem. Bunu bil. Ben sadece... Senin kızın...”

Bu keder, gözlerindeki karanlık uçurumda bir yıkım feneri gibi parlıyordu. Kalbim kilit altında tuttuğum sırlarla, Jud’ın da sakladığını bildiğim sırlara çarptı.

Yine de bir aptal gibi fısıldadım. “Ne? Ne oldu? Bana her şeyi söyleyebilirsin.”

Ağzından uğursuz kahkahalar döküldü ve başı yattığı sert zemine çarparak sallandı. “Hayır, işte sorun da bu, Salem. Bir keresinde açıldım ve kim olduğumu itiraf ettim. Pek de iyi sonuçlanmadı.” Yan tarafına kazınmış dövmenin göğsümü yaktığına yemin edebilirdim.

Acımasız.

İçimdeki huzursuzluğu yuttum ve o gözlerin kudretine, yüzeyin altında bekleyen karanlığın körfezine daldım.

“Karım-”

Nefesimin serbest kalmasını istememiştim fakat kalmıştı, havada bir şok etkisi yarattı. Jud’ın dudakları titredi ve kolunu sırtıma daha sıkı doladı. “Daha iyi bir adam olmaya çalıştım, Salem. İçinde büyüdüğüm o siktiğim hayatını geride bırakmaya çalıştım.”

Korku kanıma işliyordu. Onun korkusu. Benim korkum. Aramızda kükreyen bir gök gürültüsü gibiydi.

Bana baktı, ses tonunda alaydan eser kalmamıştı. “Babamız şiddet yanlısı bir motosiklet kulübünün başkanıydı. Ben o hayatın içinde büyüdüm, Salem. Bize yağmalamayı öğretti. Yok etmeyi. Öldürmeyi.”

Son sözüyle dişlerini gıcırdattı. Utanç, teninde kıvılcımlar saçıyor-du ve hava boğazımda kilitlendi. Korku, incinmişlik ve acısının telaşı boğazımda düğümlenmişti. Sırtımın alt kısmını yakan ellerini boyayan kanın sızıntısını fiziksel olarak hissedebiliyor gibiydim.

Kalkıp gitmeliydim, kaçmalıydim, saklanmalıydim.

Eşyalarımı toplamalı ve asla arkama bakmamalıydim.

Burada, ona sarılmış halde bulunmak yapmam gereken son şeydi.

Ancak zaten oradaydım, varlığına gömülmüş durumdaydım. Adam bataklığı.

Devam etmeden önce dili dudaklarında gezindi. “Gage doğduğunda o hayatı geride bıraktık. Özgür kaldık çünkü Trent’in onu o şekilde yetiştirme ihtimali yoktu. Hepimiz ikinci bir şans istedik. Daha iyi bir şey olmak için. Tüm kötülüklerin yerine iyi bir şeyler sunmak için.”

Sesi pişmanlıkla dalgalandı, sonra sağ elinin parmaklarını saçlarına geçirirken gözleri üzerimde oyalandı. "O kızla tanıştum."

Dudağı büküldü. Kendimi onun bedenine gömmek, acısının üstesinden gelmek istedim.

"Onu çok ama çok sevdim." Bu itirafla birlikte kaba bir kukurdama duyuldu. İçindeki kederin parçaları dökülüyordu.

"Jud..."

Sözümü kesmek için başını salladı ve elimi tutmak için hareket etti.

Derin bir nefes alıp itirafta bulunmadan önce parmak eklemlerimi dudaklarına bastırdı. "Asla geri dönmeyeceğime dair kendime söz verdim, Salem. Temiz yaşayacağıma. Dürüst olacağıma."

Etrafındaki her şey titriyordu. Azap vücudundan yayılıyordu. Yuvarlanan kahkaha kin doluydu.

"Eski bir pislige bulaştım, Salem. Sahibinin tahsil etmeye geldiği eski bir borç. Kardeşim Logan..." Başını iki yana sallayarak sözlerini bitirdi. "Bunu yapmak zorundaydım. Onu korumak zorundaydım."

Konuşamadım, acının yüzündeki her çizgiyi dehşete dönüştürmesini izlemekten başka bir şey yapamıyordum. "Ama berbatı, Salem. Benden yapamayacağım bir şey yapmamı istediler. Düzeltmeye çalıştım. Geri almaya çalıştım. Durdurmaya çalıştım ama artık çok geçti. Böyle olsun istememiştim."

Kelimeler boğazında kaldı, aklımda sorular dönüp duruyordu. Kalbim onu zorlamama izin vermedi. Yapabileceğim tek şey onu dinlemektir. Vermek istediği şeyi almak ve sonunda beni yok etmemesi için dua etmek.

Sertçe yutkundü ve sonra zorla, "İtiraf ettim, Salem. Eve geldim ve itiraf ettim çünkü ondan sır saklamaya dayanamıyordum. Aramızdaki yalanlara daha fazla karlanamadım. Böyle bir suçluluk duygusu içindeyken onun yanında uyuyamazdım. Ama o benim gerçekte kim olduğumu gördü, Salem. O cevabı gördü ve eşyalarını topladı," dedi.

Sempati kalbimi parçalıyordu çünkü Eden'a fısıldadığı sözleri hatırlamıştım.

Onu gerçekte olduğu gibi gördüğün ve yapmış olduğu şeylerden ibaresi biri olarak saymadığın için teşekkür ederim.

Keder ruhumun derinliklerinde yüzüyordu. Karısı bunu görememişti ve Tanrım, gidemeyeceğim yerlere doğru kaydığımı hissedebiliyordum. Jud'ın eli benimkinin üzerinde kıvrıldı ve avuç içini elimin arkasında aşağı yukarı gezdirdi, bu hareketi rahatlık sunuyor gibiydi. Soluklandırıyordu ve acıyı hafifletiyordu. Ona bunları ben sunmak istiyordum.

Sonra sanki ağzından kınılğan kelimeler dökülürken uçup girmesini engelleyebilecekmişim gibi elimi sıkıca kavradı. "Bir yaşındaki kızımızı da yanında götürdü, Salem. Onu aldı ve ben onu bir daha hiç görmedim."

Sıcak hava ciğerlerime doluştu ve acı bastırdı. Çok iyi bildiğim bir acı. Onunla savaştım. Reddettim. Kaçmak isteyen gözyaşları akıyordu fakat bu benimle ilgili değildi.

Tökezlemesine sebep olan bir taş olabileceğimden hiç bu kadar emin olmamışken, onun kayası olabilirmişim gibi ona daha sıkı sarıldım.

"Juni'yi gördüğümde bu yüzden endişelendim. Çok canım yandı. Kızımınla aynı yaşta olan bu küçük kız karşımdaydı. Tanımadığım kızım. Tek bildiğim siyah saçları ve çok tatlı bir kahkahası olduğu ve içimde asla doldurulamayacak kadar derin ve geniş bir boşluk bıraktığı. Seni burada bulundurmamalıyım bile, Salem. Sana dokunma lütfuna bir dakika bile sahip olmamalıyım ama nedenini anlamana ihtiyacım var. Sorun sen ya da çocuğun değilsin. Sorun benim, her zaman benim."

"Çok üzgünüm, Jud."

Omuz silkti, gülümsemeye çalıştı fakat başaramadı. "Ve ben sadece daha iyi olmaya çalışan bir aptalım. Doğru olanı yapan. Bir gün umarım..."

İkimiz de ne söylemeye hazırlandığını anladığımız anda sözünü kesti, geri gelmelerini bekliyordu.

Aştan bahseden kim?

Reddedilmek içimde bir delik açmıştı. Tanrım, ne kadar aptal ve umursamazdım. Ancak böyle yaratılmıştım ve bunu nasıl durduracağımı

bilmiyordum. Ondan uzaklaştım, titrediğimi gizleme şansım yoktu. İç çamaşırlarımın ve eteğimin yerde biriktiği yere uzanırken yüzümü başka tarafa çevirdim, boğazımdan patlamak isteyen histerik kahkahayı tuttum.

İnanılmaz inançsızlığım tamamen kendime yönelikti. Çünkü bunun için onu nasıl suçlayabilirdim ki? Suçlayamazdım. Yine de bu aptalca istek yanıp tutuşuyordu. Bedenim canlı, kalbim adanmış halde yanıyordu.

Jud'ın arkamda durmak için doğrulduğunu hissederken kıyafedermi giydim. Varlığı güçlüydü. Pantolonunu kalçalarına yeniden yerleştirip fermuarını çekerken hışırdadı. Temkinli bir şekilde ona baktım. Yüzü başka tarafa dönük duruyordu ve sırtının genişliğini ilk kez gördüğümde nefesimi tuttum. Orası da dövmelele kaplıydı ancak desenlerin altındaki deri boğumlu, buruşuk ve pembeydi. Diri diri yakılmış gibiydi. Boğuk bir çığlık boğazımı tırmaladı ve elimi ağzıma götürerek onu kapatmaya çalıştım.

Jud bunu duyunca kaskatı kesildi, nereye baktığımı fark etmişti. Akıma kapılmış gibi titreyerek ayağa kalkmaya çalıştım. Adımlarım emin değildi, o tarafa doğru kayarken silikti. Titreyen bir elle uzandım ve çürümüş etin izini sürdüm. Jud, dokunuşumun altında titredi.

“Seni gerçekte olduğun gibi görüp yapmış olduğun şeylerden ibaret saymayacak birini hak ediyorsun.” Bu gece daha önce söylediklerinin doğruluğunu tekrar fısıldadım.

Tanrım, bunu onun için istiyordum, *onu önemsiyordum*. Belki de bu beni en büyük aptal yapıyordu. Bana dönüp baktığında yüzündeki hüznü gördüm.

“Buna layık olmak için çok uğraştım.” Jud kıpırdanıp biraz daha yaklaştı. “Sorun şu ki, kötü kısımlarını görseydin sen de kaçırdın.” Yanağımı okşadı. “Belki de yapman gereken tam olarak budur. Asıl problem, seni elimde tutmayı ne kadar çok istediğim.”

Tüm bunlar bir uyarı gibiydi. Bir haber. Bir kehanet.

Sonra içini dökmemiş gibi sırtıttı. “Hadi, şu tatlı kucığını eve götürelim. Seni bırakacağımı söylemiştim. Bunu yapmazsam nasıl bir arkadaş olurum?”

Doğru. Arkadaş.

Jud gömleğini yerden alıp yeniden giyinirken ben ayakkabılarıma doğru ilerledim ve dikkatimi ayaklarıma verdim, daha fazlasını kaldırabileceğimden emin değildim. Bu çekim gücünün sonunda beni rüketeceğinden endişeleniyordum. Mesafeye ihtiyacım vardı, onun da öyleydi. İkimizin de *bunu* kaldırarak durumda olmadığı çarpıcı bir şekilde ortaya çıkmıştı. Bu yüzden, aramızdaki sızlayan bağı görmezden geliyorduk. Paylaştığımız şey ikimiz için de pek bir şey ifade etmiyormuş gibi davranıyorduk.

Çatı katına geri dönüp aşağı inerken sahte gülümsemelerden başka bir şey yapmıyorduk. Ancak beni dükkânın karşısındaki özel bölmesine park ettiği motoruna götürmek yerine, yanına park ettiği pikabına göndürdü. Kilitlere bastı ve garaj kapısı arkamızdan kalkarken içeri turmandık. Aramızdaki sessizlik en az motor kadar yüksek sesle bağırıyordu.

Jud, beni eve bırakıyordu. O enerji, aracın içinde çatırdadı, gürledi ve çığlık attı. İkimizin de görmezden gelmek için savaştığı, derinliklerden gelen bir çatırtıydı.

Evimin önüne gelip kaldırımda durduğunda neredeyse canım acıdı. İndi, ön tarafa koştu ve kapıyı açtı. Dışarı çıkarken bana yine o ölümcül sınıtışlarından birini attı.

İlgisiz ve kaygısız. Ancak altında yazılı olan acıyı görüyordum.

Yürümeye başladım, elimi onunkine sürttüm ve dikkatimi onun sert, unutulmaz yüzüne kaydırdım. Aptalca, pervasızca bir risk alırken sesim halsizdi. “Belki de sadece bunu görebilecek doğru kişiye ihtiyacın vardır.”

Yüz ifadesi solup değişti, sakalının altındaki gülümseme hüznüydü. “Ah, güzelim, korkarım ki böyle bir aşk canını çok fena yakabilir.”

Temkinli bir şekilde başımı salladım ve tökezleyerek geçitten yukarı çıktım. Kapı eşiğinde durup ona baktım. Yolcu kapısını kapatmış ve metale yaslanmıştı, elleri ceplerindeydi ve bir ayağını diğer ayağının bileğinin üzerine atmıştı.

“Arkadaş mıyız?” diye sordu.

“Eğer bana sahip olmanın tek yolu buysa.” Yüzümde yumuşak bir gülümsemeyle bana verdiklerini ona geri fırlattım.

Jud alçak sesle güldü. “Ah, Tatlı Büyücü, sende bir şeyler var.”

Dudaklarımda şefkatli bir gülümseme belirdi, göğsüm zonklamaya başladı. Nerede durduğuma dair hiçbir fikrim yoktu. Ne kadar uzağa uçacağımı ya da nereye ineceğimi bilmiyordum. Kaçacak mıydım yoksa kalacak mıydım, bilmiyordum. Ancak şüphesiz bir şekilde bildiğim şey, bu geceyi bu adamla deneyimlediğim için asla pişman olmayacağımdı.

Anahtarımı kilide sokmadan önce ona el salladım ve içeri girdim. Mutfak girişinde karanlık bir figürün gezindiğini fark ettiğimde yerimde sıçradım, sonra onun Darius olduğunu anladığımda yaşadığım şoku uzun bir nefesle dışarı attım.

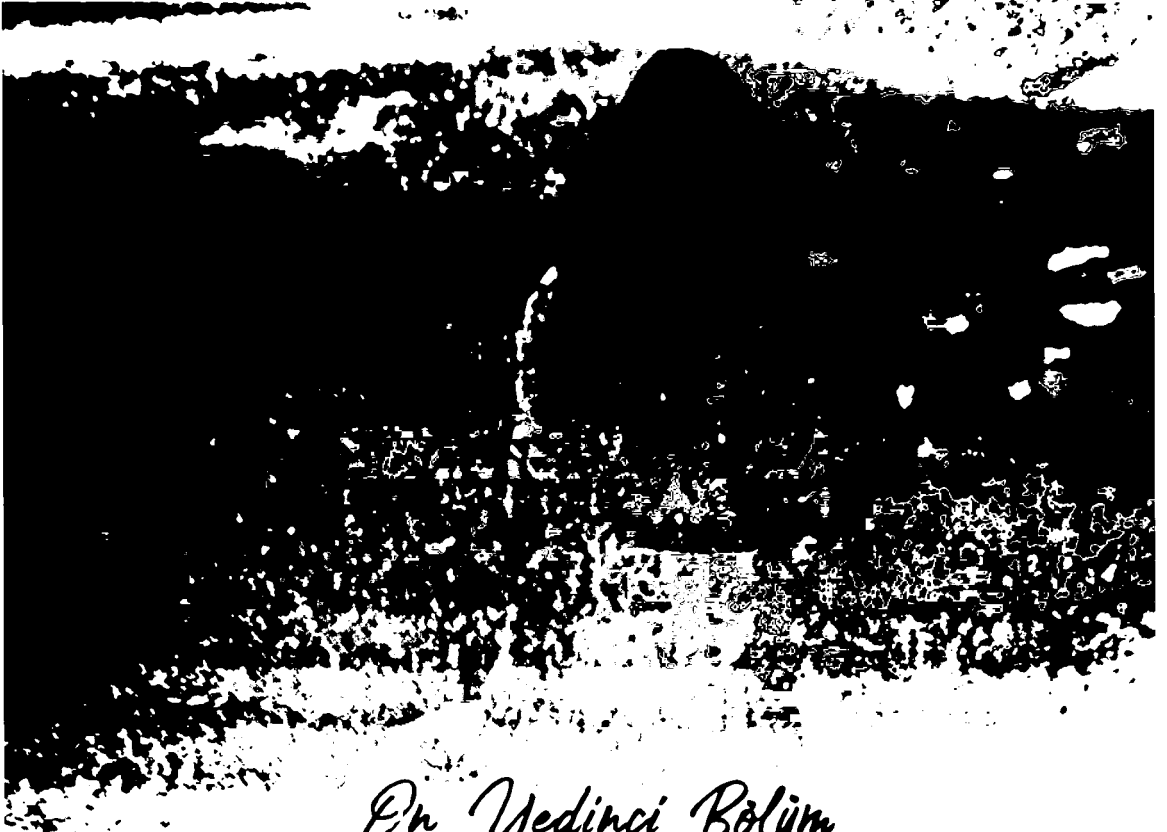
“Kahretsin. Beni korkuttun.”

Yüzünü iğrenir gibi buruşturdu. “Sana ondan uzak durmanı söylemiştim.”

Tüm varlığım titredi. “Bana bunu söyleyemezsin.”

Öfkeyle titriyordu. Bana doğru yaklaşırken başını eğdi. “Bunu senin için yaparken mi? Seni korumaya çalışırken mi? Sana ve kızına normal bir hayat şansı vermeye çalışırken mi?”

Kalbim sertçe atıyordu, göğsümde bir şimşek çaktı ve Darius daha da yaklaşarak kelimeleri yüzümden iki santim ötede gıcırdattı. “O zaman evet, Salem, bunu söyleyebilirim.”

On Yedinci Bölüm

Salem

On Altı Yaşında

Salem oturduğu yerde huzursuzca kıpırdandı, kalçası kanepenin minderinin kenarına zar zor tutunuyordu. Kendini yabancı hissediyordu. Rahatsız. Sanki buraya ait değilmiş gibiydi. Tamam, *sanki* diye bir şey yoktu. Bu basit bir gerçektir.

Darius, bir grup arkadaşıyla birlikte uzak duvarın dibinde toplandığı hareketli odanın öbür ucundan ona bir bakış daha fırlattığında bunu hatırladı. Parti tıklım tıklımdı, ışıklar sönmüktü ama DJ'in kurulduğu yerden renkli flaşlar yayılıp duruyordu. Hareketli ritim sağır edici bir seviyede gümbürdüyor, duymayı neredeyse imkânsız hale getiriyordu.

Salem, dikkatini abisinin ona attığı hançerlerden uzaklaştırarak birasından rahatsız edici bir yudum aldı ve kendisiyle flört eden rastgele bir adamla ilgilenen Talia'ya dikkat etmeye çalıştı. Talia müstehcen bir bakışla Salem'a döndü.

"Gördün mü, sana bunun bir şenlik olacağını söylemiştim," diye bağırdı Talia gürültünün üzerinden.

“Tam bir şenlik.” Salem gözlerini devirdi. Talia uzanıp onu bileğinden yakaladı ve salladı.

“Hadi, eğlenmene bak. Neden gelmiş geçmiş en sıkıcı insansın?”

Salem kıkırdamaktan kendini alamadı. “Ben sıkıcı değilim.”

Talia ona baktı, ciddi görünüyordu. İnanmayan bir göz kırpmışından başka bir şey yapmadı.

Salem iç çekti. “Peki, tamam.”

Hayatı ciddiye alıyordu. Hedeflerini. Hayallerini. Mimi’sini gururlandıracak, üniversiteye gidecek, kendine ait bir evi olacaktı. Büyükanesinin Salem ve Darius’a baktığı gibi ona bakmaya kararlıydı. *Bunun* için çok fazla zamanı yoktu. Ki bu sorun değildi çünkü zaten burası ona göre bir ortam gibi hissettirmiyordu. Odasında saklanıp en iyi arkadaşıyla film izlemeyi, Talia’ya göre çok yaşlı olduğu belli olan bir adamın ona şeker gibi yedirdiği sevimsiz bir repliği izlemesine tercih ederdi.

Ya da belki de Salem, kendini üçüncü teker gibi hissediyordu. Bir yedek. Engelleyici bir unsur. Çünkü kimse onunla flört etmiyordu. Asla. Bu yüzden tedirginliğini bardağının arkasına saklamaya çalıştı, onun yaptığı gibi gölgelerin arasında kaybolmaya.

Ancak Talia dirseğiyle onu sertçe dürttü. “Bak, kim gelmiş.” Salem başım kaldırdığında ön kapıdan yeni bir ekibin girdiğini gördü. Beş kişiydiler. Onlar içeri girdiğinde hava değişti, tedirgin edici bir huzursuzluk ve entrika yüklendi.

Bunun ağırlığı altında ezilmek istedi ama Carlo kalabalığı inceledikten sonra ona kilitlenen gözlerin altında donakaldı. Sanki bir gönül eğlencesi aramak için kasıtlı olarak eleme yapmış gibiydi. Biri omzuna vurdu ve Carlo ona döndü. Salem, onun delici bakışlarından kurtulduğunda nefes aldı.

Midesi bulanıp bulanmamakta kararsızdı. Çekiciydi fakat... değildi de. Ne olduğunu hiçbir zaman tam olarak anlayamıyordu. Böylece, odanın öbür ucunda tesadüfen gerçekleşmiş gibi görünmeyen etkileşimleri uzaktan izledi. Darius başıyla onaylarken Carlo’nun alçak sesle, sanki talimat veriyormuş gibi, başlarını birbirine eğerek kardeşiyle konuşmasını ve odayı hâkimiyet altına almasını izliyordu.

El sıkışırken aralarında bir anlaşma olduğunu fark etti. Kirlî türden olduğunu hemen fark etti ya da belki de sadece zaten bildiği şeyleri yazılamıştı. Darius'un birdenbire paraya sahip olması, hareket etme şekli, sakladığı sırlar...

Carlo duvara yaslanıp ellerini pantolonunun ceplerine sokarak ona bakınca Salem, dik dik baktığını fark etti, gözlerini kırıştırdı ve dik-katini başka yöne çekti. Sonra tekrar baktı. Gülümsemesi bir meydan okumaydı. Isı, teninin üzerinde kayıyordu. Salem, nefes alamıyormuş gibi hissetti.

Talia'nın koluna dokundu. "Gidip biraz temiz hava alacağım."

Talia kaşlarını çatı. "Seninle gelmemi ister misin?"

"Hayır, sorun değil. Arka tarafta olacağım." Zaten olduğundan daha fazla moral bozucu olmak istemiyordu. Kanepeden kalktı ve insanların bacaklarının ve vücutlarının üzerinden geçerek evin içine doğru ilerledi, kalabalığı itti. Arka taraftaki sürgülü kapıdan geçip verandaya ulaştığında rahatlamıştı. Dışarıda da bir o kadar insan vardı ama dağılmışlardı, bu kalabalık evdeki gibi omuz omuza değildi.

İçeriden gelen müziğin sesi yarı yarıya kısılmıştı.

Verandayı geçip iki adım atarak çimenliğe indi ve bir ağacın altında neredeyse تنها bir yer buldu. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu, düşündü, sonra Talia'ya bir mesaj gönderip gitmeye karar verdi.

Ancak arkasından bir ses ona, "*Pupa*," diye fısıldadı. Dudakları ensesinde gezinirken neredeyse bir tıslama gibiydi. "Sanırım zamanı geldi, sence de öyle değil mi?"

Carlo ona gülümserken yavaşça döndü, çatık kaşlarında bir şaşkınlık vardı. Yarı şefkatli, yarı küçümseyiciydi.

Kalbi deli gibi atıyordu. Çekim ve korkuyu hissediyordu. "Neyin?" diye sormayı başardı.

Adam parmak eklemlerini çenesinde gezdirdi, başını eğdi. "Benim olduğunu anlamanın."

On Sekizinci Bölüm

Jud

Pazartesi sabahı, dükkândan lobiye açılan kapıyı iterek içeri girdim. Resepsiyon masasının arkasında oturan Salem'ı gördüğümde rahat bir nefes almaktan başka yapabileceğim bir şey yoktu.

Bu sabah dönmeyeceği düşüncesiyle kafayı yemişsem, ne olmuştu yani? Dünü, cumartesi gecesi aramızda geçenler için endişelenerek geçirmiştim. Yoğun ve hızlı bir şekilde ilerlemişti.

Eller, dudaklar ve siktiğimin kanayan kalpleri.

İkimiz de içimizi kesip açmış gibiydik. Benim yaptığım itiraflar ve onun bana sanki izin versem onların bir kısmını benimseyebilirmiş gibi bakması. Sanki beni daha farklı görebilecekmiş gibiydi.

Bana biraz netlik kazandırabilirmiş gibi elimi yüzümde gezdirdim. Ne için yaşadığımı, sadakatimin nerede yattığını hatırlamak istedim fakat o anda yapabildiğim tek şey, verdiğim her sözün altını oyup duran kıza biraz daha yaklaşmaktı.

Aramıza yaklaşık yirmi beş kilometre koymam gerektiğini fark etmiştim fakat hayır, bunun yerine masaya doğru yürüdüm. “Günaydın, güzelim.”

Ben daha konuşmadan başını kaldırmış bana bakıyordu, sanki o da o enerji patlamasından etkilenmiş gibiydi. Beni görünce yüzünde bir rahatlama ifadesi belirdi ama o yıldırım gözleri ihtiyarla doluydu. Bu sabah siyah saçları mükemmel bir şekilde dağılmıştı, dudakları parlıyordu, gömleği cumartesi gecesi daha iyi göremediğim için gerçekten pişman olduğum memelerinin üzerinde tam olarak gerilmişti.

“Günaydın, Bay Lawson.”

Huysuz bir kahkaha attım. Kendimi tutamamıştım, yolun geri kalanını ona doğru yürümekten alıkoyamadım. Gözlerinin üzerimde gezinmesi hoşuma gidiyordu, üst katta yaptıklarımızın anısıyla gözlerinin içi alevlendi.

“Bay Lawson, ha? Böyle mi olacağız?” Kollarımı yüksek tezgâhın üzerine koydum ve ona tepeden bakıp sııttım.

Dili dolgun, yumuşak dudaklarını yalıyordu. Kasıklarım bu manzara karşısında hareketlendi.

“Bence en iyisi bu, sence de öyle değil mi?” Bunu fısıldayarak söyledi, dolgun kirpiklerinin altından bana bakmadan önce yalnız olduğumuzdan emin olmak için etrafına bakındı.

Tanrım, çok güzeldi. Karnıma bir yumruk yiyor gibiydim, duyularıma bir şok yaşıtıyordu. Sonsuza dek içinde kaybolmak istediğim lanet bir fanteziydi. Yapamayacağımı çok iyi bildiğim halde açgözlülük ediyordum. Juni’nin tatlı yüzü zihnimi işgal etti. Küçük sesi, hayata karşı heyecanı, tam olarak çıkaramadığım ve zaman geçtikçe daha da sıkı sarıldığım, kaybolacaklarından korktuğum başka bir küçük kızın anıları... Tüm bunlar, Salem’a biraz daha yaklaşmanın kötü sonuçlanacağını hatırlatıyordu.

Yine de eğildim ve itirafın dilimden dökülmesine izin verdim. “Bana ne dersen de güzelim, bu sabah seni burada otururken bulduğum için çok minnettarım.”

“Olmayacağımı mı sandın?” Sesi hırıltılıydı, hava gittikçe yoğunlaşıyordu ve bu bağ, izin veremeyeceğimiz bir şekilde boğucuydu. Fark etmezdi. İçinde kaybolmuştum, onun çekiminde tökezliyordum.

“Benden saklanma ihtimalin var sanıyordum.” Düşüncesi bile beni isyan ettirirken bir sırıtışın ağzımı kaplamasına izin verdim.

Acımasız.

Salem bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Ayrıntıları bilmiyor olabilirdi fakat ne yaptığımı biliyordu. Kanı, günahı ve ahlaksızlığı görmüştü. Birden gerçeğin farkına vararak enseme ovuşturdum. Hâlâ orada oturuyor olmasının nasıl mümkün olduğunu merak ediyordum.

“Akıllı olsaydım, saklanırdım.” Sözcükler alay doluydu fakat gözlerinde teslimiyete çok yakın bir şey parlıyordu. Gerçek şuydu ki, ikimiz de ne halt ettiğimizi anlamıyorduk. Tehlikeli bir zeminde yürüyorduk.

“Sanırım işleri daha da karıştırmak için burada kalıyorum,” diye itiraf etti.

“Hayır, bebeğim...” Başımı masanın üzerindeki azalan yığınlar doğru çevirdim. “Yapacağın son şey bir karmaşa. Bu felaketi düzene sokabilecek tek kişinin sen olduğunu düşünüyorum. Ayrıca, saklanmaya karar verirsen, gelip seni bulmam gerekeceğinden eminim.” Ses tonumu şakacı tutmaya çalıştım ancak hırıltılı çıkmasına engel olamadım. Sahiplik duygusu tavan yapmıştı.

İnanmayan bir ses çıkardı fakat bana içime işleyen o baştan çıkarıcı gülümsemelerden birini gönderdi.

“Beni bulmaya gelirdin, öyle mi?”

“Evet.” Bir aptal gibi öne doğru eğilmeye devam ettim. Ona çekiliyordum. Tezgâhın üzerinden sürünerek geçip bu kızı kucağıma oturtmak istiyordum. *Tamamen farklı türde bir işe girişmek.* “Seni bir kez tattığımda asla durmak istemeyeceğimi söylemiştim.”

Alevler yükseldi. Tüm odayı saran lanet bir orman yangınının ortasındaydık. Yıldırım gözleri çarptı ve Salem, geri çekilip bizi birbirimize bağlayan bağı koparmadan önce sertçe yutkundu. Boğazını temizledi

ve bana dönmeden önce tekrar kapıya baktı. “Sanırım arkadaş olarak kalsak daha iyi olacak, Jud.”

“Ah, biz arkadaşız, güzelim. *Çok ama çok iyi arkadaşız.*”

Sesimin imalı çıkmasına engel olamadım. Gözleri sanki bana bakamıyormuş gibi kapandı ve adım dudaklarından bir yakanş gibi döküldü. “Jud.”

Çekincelerimiz, ikimize de yeni bir yol göstermeyen geçmişlerimiz ve ikimizin de onun söylemeye hazırlandığını bildiğimiz şeyin gerçekliği içinde bir dakika öylece kaldık. Sonunda konuşmaya başladığında bana baktı. “İkimizin de bunu kaldırabileceğinden emin değilim, Jud. Senden uzaklaşma düşüncesi bile canımı yakarken olmaz.”

Belki bunu itiraf etmeme, değerlendirmeme izin vermemiştim fakat ben de aynısını hissediyordum. Gerçek şuydu ki, ortadan kaybolursa onu bulmak için ava çıkardım.

“Dün buraya gelmeyeceğime binlerce kez karar vermiştim,” diye devam etti. “Her şeyi olduğu gibi bırakmaya karar vermiştim ama işte buradayım, ki bu muhtemelen yapabileceğim en aptalca şey. Ama bana fazlasıyla yardım ettin, Jud ve ben...” Bir anlığına kelimeler durdu, ardından itirafı dudaklarından döküldü. “Ben de sana *yardım etmek* istiyorum. Sanırım bunu başarmanın tek yolu, bu işi gerçekten arkadaş olarak yapmamız.”

İyilikle dolup taşıyordu. Kız, adeta bir iyilik kuyusuydu. Dizlerimin üzerine çökmek istememe neden oluyordu. Haklıydı. Tabii ki, haklıydı. Yine de bu, önerisinin içimde bir bıçak gibi dönmediği anlamına gelmiyordu.

“Tamam,” dedim.

Salem kabul ettiğime şaşırmış gibi gözlerini kırıştırdı.

“Tamam,” diye tekrarladı sanki bu sorunun çözülme ihtimali varmış gibi.

Tezgâhtan kalkıp ana dükkâna açılan kapıya doğru ilerlemeye başladım fakat sonra vazgeçtim ve rotamı değiştirdim. Tezgâhın etrafında dönerek aramızdaki boşluğu silmek için üç adım attım. Salem, şaşkınlıkla

baktı ve elim saçlarına dolandı, dudaklarım onunkinden bir santim uzaktaydı.

“Tamam,” diye homurdandım tekrar. “Ama bu dilimde hâlâ senin tadını alamayacağım anlamına gelmiyor. Seni tekrar tatmak istemediğim anlamına da gelmiyor.” Dudaklarım kulağına gitti. “Senin peşine düşmemi istemiyor musun, Salem? Anladım. Ancak korkarım ki, kalbim seni çoktan sahiplenmiş olabilir.”

Göğsümdeki çarpıntıya dokundu. “Ben de korkarım ki, bu kalp de benimki kadar kırık ve sonunda sadece birbirimizi inciteceğiz. Âşık olacak durumda olmadığım konusunda seni zaten uyarmıştım.”

Dudaklarımın kenarında bir gülümseme belirdi ancak sesimdeki hafifliği korumak zordu. “Âşktan bahseden kim, güzelim? İkimizin de sonsuzluk arayışında olduğunu sanmıyorum.”

Bunu söylemek lanet olası bir yalan gibi geliyordu. Hem de Salem, Kennedy’den beri kalbimi o yöne çeviren ilk kadıncı. Aklımı, bekleyen yıkıma doğru kaydırabilecek tek kişiyken. Çünkü ona bakmak... Hayatımdaki çirkin bir şeyin düzelmiş gibi hissettirdiği o anı yaşıyordu ve içimdeki ölü parçaların bir zerresi onunla *sonsuzluğun* nasıl bir his olabileceğini merak etti.

Düşünceler, “*Ya eğer?*” sorusuna dönüyordu.

Bu kız... sanki o sözlerin anlamını biliyormuş gibi bana fısıldamıştı. Onlar Eden’a söylediklerimin aynısıydı çünkü Trent’in bu dünyanın sunduğu her şeyi deneyimlemesini istemiştım. Kennedy’nin gerçeği öğrendikten sonra beni gördüğü aşağılık, çöp parçası yerine birinin onu bütün ve iyi olarak görmesini istemiştım.

Eşyalarını toplarken Kennedy’nin nasıl benden korkarak titrediğini hatırlıyordum. Onu durdurmaya çalışmıştım. Bu işleri bıraktığıma söz vermiştim. Bir daha o lağım çukuruna adımımı atmayacağıma. Günahlarımın bittiğine.

Bir daha asla öldürmeyeceğime.

Bu sadece onun daha hızlı hareket etmesini sağlamıştı. Giderken bana bakmayı bile reddetmişti. Yere doğru yaptığı bir uyarıyla ayrılmıştı. “*Eğer bizi bulmaya çalışırsan, polise giderim. Onlara her şeyi anlatırım.*”

Gerçek şuydu ki, onun bildikleri, hayatımızı saran yozlaşmanın sadece yüzeyini kazımişti ve kardeşlerimi işin içine katmayacaksa her türlü cezayı seve seve kabul ederdim. O yüzden, gitmesine izin verip sadece gidişini izlemiştim. Yapacak ya da söyleyecek hiçbir şey olmadan, savunmasız, kalması için hiçbir neden olmadan orada çaresizce durmak canımı en çok yakan şey olmuştu. Belki de haklı olabileceği endişesi. Arkalarından kapının çarpılması, tokmağın suçlu kararıyla yere inmesi.

O günden sonra beklemiş, sözümü tutmuştum. Bir gün eve döndüğünde güvenebileceği adam olmaya çalışmışım.

Salem'a baktım. Midem düğümlendi ve kalbim hızla çarptı.

Bana hissettirdikleri *ihanetti, hainlikti*.

"Jud." Salem adımı söyledi. Sesinde saygı vardı. Ruhum ne yöne gitmesi gerektiğinden emin olamadan çırpındı.

Uzandım ve dudaklarında gezindim. "Bu tatlı, lanet olası dudaklar. Hissettiğim en güzel şey."

Yıldırım gözleri parladı ve dudaklarından bir hava sızdı. Boşlukta ihtiyaç rüzgârı esiyordu. Şehvetten daha fazlasıydı. Bu hepsinden daha büyük bir sorundu. Geçilmesi mümkün olmayan bir çizgiyi daha geçmeden önce kendimi toparlamam gerekiyordu.

Kendimi doğrulmaya zorladım ve ona rahat bir sınıtış gönderdim. "Araban önümüzdeki haftaya kadar hazır olur ama o zamana kadar ön tarafta üzerinde adın yazan bir araba var."

Arka cebimden anahtarları çıkarıp masasına fırlattım. Dün akşam bir arkadaşımı aramıştım ve o da bu sabah erkenden bırakmıştı.

Salem'ın kaşları çatıldı. "Jud... hayır. Zaten çok fazla şey yapın. Bunu kabul edemem."

"Elbette kabul edebilirsiniz. Arkadaşlar bunun içindir, güzelim, bilmiyor musun?"

Botlarımın üzerinde dönerek dükkâna geri döndüm. Kendimi işe vermenin ve ona dönüp gerisini, yaptığım şeyin temel kötülüğünü itiraf etmemi isteyen bu duygudan kurtulmanın tam zamanı olduğuna karar vermiştim.

Parlak siyah zemin üzerinde seke seke ilerlerken Brock'u görmezden gelmeye çalışıyordum fakat o ukala her zamanki gibi saçmalamaya devam ediyordu.

"Ahh, cennetten yeni çıkmış biri için fazla asık suratlı görünüyorsun. Kızın aklı başına geldi ve seni vurdu mu, yoksa sen koca bir pislik olup onun küçük tatlı kalbini mi kırdın? Belki de ağlamak için bir omuza ihtiyacı vardır diye oraya gitmeliyim."

Piç kurusu kalçalarını salladı. Gözümü kan bürürken rotayı değiştirdim.

Ellerim yumruk şeklini aldı ve bastırmaya çalıştığım öfke yükselip serbest kalmakla tehdit etti. Kızımı Salem'dan olabildiğince uzak tutmam gerektiğinin kanıtıydı çünkü kız beni delirtiyordu. Her şey altüst olmuştu.

"Ağzından çıkanı kulağın duysun, Brock. Sana bir daha söylemeyeceğim."

Sırıttı. "Ah, hadi ama patron. Seni bu kadar ateşleyen ne? Fazla ereksiyon mu yoksa bir türlü sertleşemiyor musun?"

Dükkânda bir karaltı uçtu. Bir anda Brock üzerinde çalıştığı kamyonun yan tarafına doğru itildi. Darius boğazına bir levye dayamıştı.

Ne sikim oluyor?

"Vay canına, dostum, sadece şaka yapıyordum." Brock çığlık çığlığa bağırdı.

Darius homurdandı. Daha sert bastırarak Brock'u metale öyle bir yapıştırdı ki, Brock ayakları yere neredeyse hiç değmeye kadar geriye doğru eğilmeye devam etti. Brock hırıldadı ve nefes nefese kaldı, elleri çılginca çubuğa karşı mücadele ediyordu.

Ellerimi yatıştırıcı bir şekilde uzatarak o tarafa doğru ilerledim. "Levyeyi yere bırak, Darius."

Gözleri nefretle parladı, dişlerini sıkıyordu. Sorununun Brock ile hiçbir ilgisi olmadığı o bakışta açıkça anlaşıyordu. Bir adım daha ilerleyip onun yanına geldim, başımı eğdim ve bir elimle çubuğu kavradım. "Onu bırakmanı söyledim. Bir daha söylemeyeceğim."

Bir homurtu daha yükseldi ve Darius geri çekilerek Brock'u tuttuğu yerden kurtardı. Brock sağa sola zıplamaya, öksürmeye ve ellerini sallamaya başladı.

"Ne yapıyorsun, dostum?" Bir elini orada dikilmiş, aklını kaçırmak üzere olan Darius'a doğru savururken bağırdı. "Delirdin mi sen? Bu hiç hoş değil. Beni öldürebilirdin."

"Dışarı," diye emrettim, Brock'un tarafına bile bakmadan, karanlık tarafımla tanışmak üzere olan Darius ile göz göze geldim.

"Patron-"

"Siktir git dışarı, dedim Brock. Biraz ara ver. Bir saat içinde geri gel, bir dakika bile önce değil."

Darius'un çıkışmasına sinirlenmişti fakat göt herifin ne zaman çenesini kapatması gerektiğini öğrenmesi gerekiyordu.

"Peki." Telefonuyla anahtarlarını çalışma masasından kapı ve ben Darius ile hesaplaşmaya devam ederken yan kapıdan dışarı fırladı. Ağır kapı Brock'un arkasından çarptı ve ben de çubuğu Darius'un elinden çekip aldım.

"Bir sorunumuz mu var?"

İşte oradaydı. Geçen hafta Salem'in gözlerinde gördüğüm korkudan beri serbest kalmaya çalışan öfke orada beni bekliyordu. Zincirlerini koparmaya çabalayan bir iblis. Beni yerinden sökülmeğe susamış hale getiren tarafım. Onun kargaşasında kendini bulan, yüzündeki ifadeyi kendi yüzüme yansıtabilecekmiş gibi hissedenden tarafım.

Hıncımı kardeşinden çıkarmak istemem bir sorun gibi görünüyordu. Gerçi herifin de bir sorunu vardı çünkü bir adım öne çıkmıştı. Normal bir insan için muhtemelen göz korkutucuydu.

"Sana ondan uzak durmanı söylemiştim." Kelimeler ağzından dö-küldü.

"Burada çalışıyor. Birbirimize rastlamamız kaçınılmaz." Küçümsememe engel olamadım.

İnanmaz bir sesle alay etti. "Cumartesi gününden bahsediyorum ve bunu biliyorsun."

“Kardeşimin nişan partisindeydi. Oraya *Lyfi* ile gitmişti, ben de ona eve bırakarak paradan tasarruf etmesine yardımcı olacağımı düşünüyordum. Bu kadar basit.”

Bu durumda küçük bir yalandan zarar gelmez diye düşünüyordum.

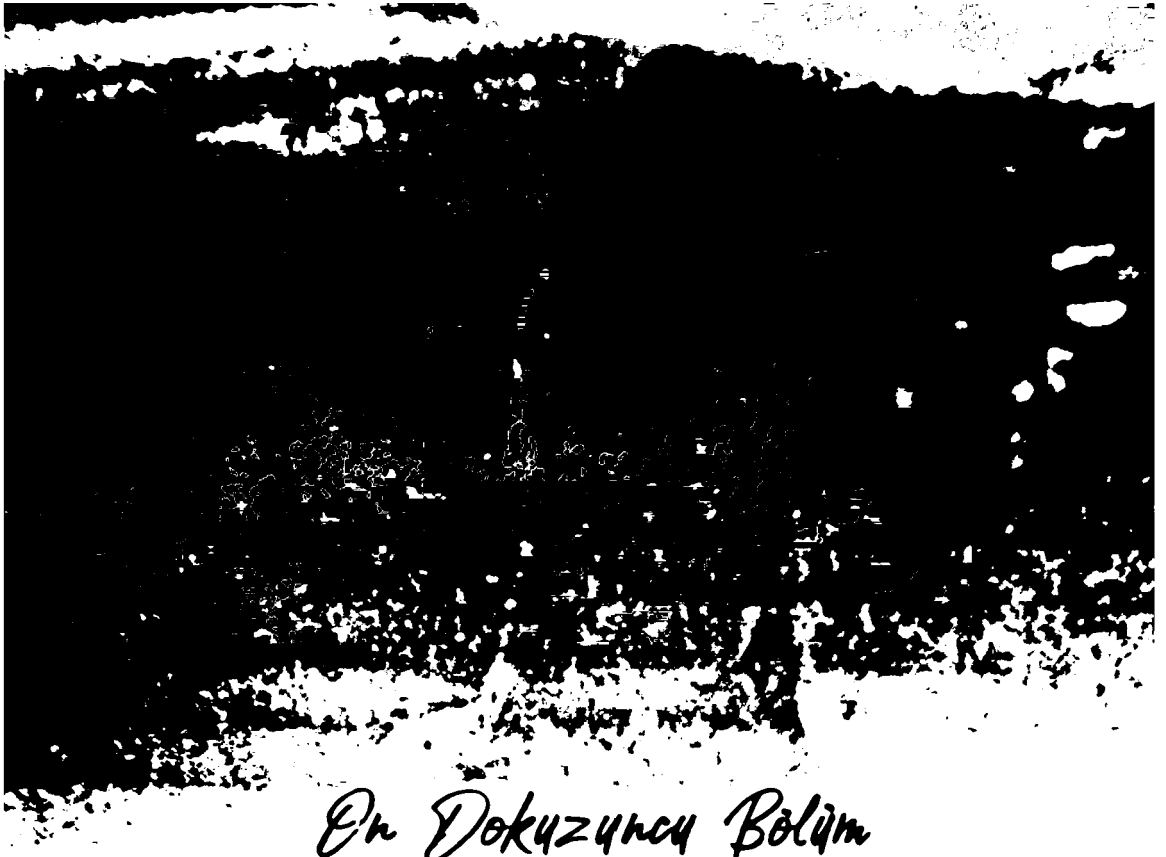
“Basit mi? Beni aptal mı sanıyorsun?”

Göt herif yüzüme doğru eğildi. Onu yere sermemek için kendimi zor tutuyordum. Kıvranan canavarı evcilleştirmek için. Yıllar önce bir daha asla serbest bırakmayacağıma söz verdiğim canavarı.

“Dinle, senin problemin ne bilmiyorum ama attığın laflarla sabrımın sonuna geldim. Kız kardeşin benim arkadaşım. Onu önemsiyorum, onun için en iyisini istiyorum ve bana ihtiyacı olursa yanında olacağım. Bu yüzden, siktirip geri çekilmen senin yararına olur, değil mi? Bu senin son uyarın olacak.” Söylediklerimin havada asılı kalmasını izin verdim. “Anlaştık mı?” Elindeki çubuğu bir alet kutusunun tepesine fırlattım. Metal şangırdadı.

Burnunu çekti, geri adım attı. Yüz ifadesinde nefret hâlâ kaynıyordu.

“Evet, patron. Anlaştık.”

En Dokuzuncu Bölüm

Salem

Garaj yoluna girdiğimde motor mırıldandı. Jud, gidip bana Eden'in kullandığı gibi ama siyah yerine gümüş rengi olan bu şirin küçük *Mercedes SUV*'yi aldığından beri bu arabayı kullanıyordum. Park edip motoru durdurdum ve lüksün, deri kumaşın sessiz konforunda oturdum. Jud, bana karşı çok iyi olan *arkadaşım*, dikkatli olmalıydı yoksa bunu geri vermeyecektim. İç çektiğimde kâküllerim havalandı. Dikkatli olması gereken kişi bendim. Çok rahat olmaya başlamıştım. Fazla kayıtsızdım. Var olmayan bir gerçekliğe yerleşiyordum.

Çünkü var olmayan kişi de bendim.

Bu düşünce beni habersizce vurduğunda kasvet ruhumu ele geçirdi, içime sızmaya ve beni ele geçirmeye çalıştı. Bir yerde ne kadar uzun süre kalırsak, bulunmamızın o kadar kolay olacağı gerçeği beni vurmuştu. Her geçen gün daha da güçlenen o ezici hisle savaşıyordum.

Kalmak istiyordum. Tanrım, kalmak istiyordum.

Sanırım burada ailemle birlikte olmak bunu mümkün kılıyordu. Midem bulandı. Jud, bunu bir olasılık gibi *hissettirmişti*. Ancak gerçekten ne değişmişti? Darius'un zamanın geldiği konusunda ısrar etmesi mi? Yeterince zaman geçmişti ve artık bir önemi yok muydu?

Hüzün ruhumu titretti, keder ortaya çıkan umudu kesiyordu. Carlo'nun ne kadar ileri gidebileceğini biliyordum. Ne tür hastalıklara tenezzül edebileceğini. O canavar hâlâ dışarıdaydı ve o olduğu sürece Juni ile asla güvende olamayacaktık.

Soruların içinde kaybolmadan önce yolcu koltuğundan çantamı aldım ve kapıyı açtım. *Iron Ride*'da çalıştığım bir hafta daha geçmişti. En sonunda bu hafta çekler gelmeye başlamıştı. Çantamı omzuma attım, içinde Jud'ın ben ayrılmadan hemen önce bana ödeme yaptığı yüz dolarlık banknotlar vardı. Tam olarak on beş taneydi. Evet, bir kız buna gerçekten alışabilirdi.

Gerçek şuydu ki, işimi seviyordum. Bir takımın parçası olmayı seviyordum. Kendimi işe vermeyi seviyordum. Daha büyük bir şeyin parçası olmayı ve aynı zamanda aileme yardım edebilmeyi seviyordum. Gururum kabarmıştı, çok yabancı bir duyguydu. Uzun zamandır hissetmediğim bir duygu. Bu duygunun ağırlığına karşı gözlerimi kırptırdım ve kendimi kaldırımdan ön kapıya doğru yürümeye zorladım, topuklarım betona vuruyordu. Anahtarımı kilide soktum, tokmağı çevirdim ve kapıyı açtım.

Ocakta pişen domuz etinin nefis kokusu burnuma süzüldü. Sıcaklığın beni karşılamasını içime çektim. Eve adımımı ve çantamı yere attığım, arkamdan kapının kilidini çevirdiğim anda anıların hücumu başladı.

"Merhaba?" diye seslendim.

"Buradayız, anneciğim! Poponu kaldırıp buraya gelsen iyi olur çünkü neredeyse akşam yemeği vakti geldi ve Mimi'yle ben bütün gün mutfakta terledik." Juni elleri kalçalarında ve küstah bir tavırla kemerli girişte belirdi.

Bir kıkırdama yükseldi. "Öyle mi?"

Kararlı bir şekilde başını salladı. “Evet. Mimi bana büyüdüğü yerdeki tüm yemeklerin nasıl yapıldığını gösteriyor ve bir ara Meksika’ya maceraya gitmek istiyorum. Ama sadece karar verdiğimizde ve geri döneceğimizden emin olduğumuzda.”

Suçluluk duygusu anında içimde kabarıp gururumu yok etti. Kızımın üzerine kazınmış olan yaralardan nefret ediyordum. Onu o an gördüğümde, burası hakkında aynı şeyleri hissetmeye başladığım anlamıştım. Rahat, huzurlu, daha büyük bir şeyin parçasıymışız gibi hissediyorduk. Bu varoluş, artık sadece ikimizden ibaret değildi.

Sanki *yuvasını* bulmuştu ve kızım orada öylece durmuş, onu bu güvenli ortamdan tekrar koparmak zorunda kalabileceğim endişesini dile getiriyordu. Dizlerimin üzerine çöküp bunun asla olmayacağına dair ona söz vermek istedim. Gerçek bir sığınak bulduğumuza ve kalabileceğimize dair bir söz. Ancak kızıma bu kadar büyük bir yalan söyleyemezdim.

Zorla gülümsedim. “Bence bu harika bir macera olurdu, Juni Arıcığım.”

“Ben de, tatlı çocuğum, ben de.” Mimi mutfaktan bağırdı.

Kemerin arkasından baktığımda göğsümde aşk çılgınları yükseliyordu. Mimi ocağın başında eti karıştırıyordu ve üzerinde tüm çocukluğum boyunca giydiğini hatırladığım önlük vardı. Önünde üç sıra derin cebi olan minik pembe çiçekler tutturulmuştu.

“İş nasıldı?” Ukala bir tavırla kaşlarını kaldırdı.

Tezgâha yaslandım. “Yoğundu.”

“Ve?”

“Ve ne?”

“Yakışıklı nasıldı?”

“Mimi,” diye azarlayarak ona sert bir bakış attım.

“Gerçekten harika motosikletleri ve arabaları mı kastediyorsun?” diye sordu Juni tiz bir sesle. “Onları gördün mü, Mimi? Gage amcasının on altı yaşına geldiğinde ona bir tane yapacağını ve beni de bindireceğini söyledi. Sabırsızlanıyorum, bunun için sadece on yılımız var ama

annem gelmiş geçmiş en havalı yerde çalışıyor ve patronu bir motosiklet adamı.”

Juni, mutfakta at sürüyormuş gibi koşturmaya başladı fakat boğazından motor sesi çıkartıyordu ve hayali gidonlarını çeviriyormuş gibi yapıyordu. Tek kelimeyle harikaydı.

Mimi, saf bir şefkatle güldü. “Vay canına, bu da bir şeydir. Sadece on yıl.”

Bir kaşığı tencereye daldırıp domuz etinin içinde kaynadığı et suyundan bir yudum alırken bakışları bana döndü ve gözlerini kısıtı. “Gerçi ben annenin patronunun gelmiş geçmiş en havalı kişi olabileceği fikrine kapılmıştım.”

“Mimi,” diye tekrar azarladım fakat bu sefer fısıltıyla konuşuyordum ve o sıcaklık yanaklarımı yeniden yakıyordu.

Lanet olsun.

“Her gece yüzündeki o ifadeyle buraya girdiğini fark etmediğimi mi sanıyorsun? Gözlerindeki o ışıkla? Değiştin.”

Juni dörtmala diğer odaya geçerken kaşlarım çatıldı ve Mimi bu fırsatı değerlendirerek tezgâhın etrafından dolanıp benim durduğum yere geldi. Uzanarak başparmağının ucuyla gözlerimin arasını ovuşturdu, sonra elinin aşağı kayarak yanağımı okşamasına izin verdi. “O ışık dört yıl önce sönmüştü, Salem. Onu bir daha görebileceğimden emin değilim.” Keder tüm benliğimi sardı.

“O parçamı geri alabileceğimden emin değilim,” derken soluk soluğaydım.

“Hayır, tatlı çocuğum, o parça gitti ve o eksik parça sonsuza dek acıyacak. Ancak bazen o parçayı seninle birlikte tutabilecek biri çıkar.”

Kalbim göğsümde çarparken ruhum acı içinde ağlıyordu. Bir damla gözyaşı serbest kaldı ve Mimi onu sildi.

“Annemi kaybettiğimde öleceğimi sandım, Salem. Yatağıma kıvrılıp gözlerimi kapatacağımı ve bir şekilde onun olduğu yere uçup gideceğimi düşündüm.”

Duygular boğazımı tıkadı. Yıkıcı ve çok fazlalardı. Gözlerim bu saldırıya karşı kapandı ve Mimi sevgi dolu bir kucaklamayla elini yüzüme daha sıkı bastırdı.

“Ama sonra bu iki küçük melek kapımda belirdi. Hem kaybolmuş hem annesizlerdi, korkmuş ve kırılmışlardı. Böylece uçup gitmek isteyen parçam o yeni yuvaya bağlandı. Seninle ve kardeşinle kurduğum yuvaya.”

“Onu özlemekten hiç vazgeçmedin mi?” Soru boğazımda düğümlendi.

“Tabii ki hayır, bunu istemezdim de. Ama sen ve kardeşin o parçayı benimle birlikte tuttunuz. Yeniden şekillendirdiniz. Yeniden biçimlendirdiniz.”

“Beni düzeltecek birini aramıyorum.”

“Hayır, Salem ama kalbinin de kendi yuvası için acı çektiğini bilmediğimi mi sanıyorsun? Bir bağ kurmak için? Yanına gelip o boş yeri tutacak biri için? Seni anlayan biri için? Yükü tek başına taşıyamayacak kadar zayıf hissettiğin zamanlarda sana destek olabilecek biri için?”

Jud’ın acı dolu itirafı zihnimi yaktı. Yürek parçalayıcıydı. Fısıldıyordu. Yalvarıyordu. “*Bir yaşındaki kızımızı da yanında görürdün, Salem ve onu bir daha hiç görmedim.*”

Onun da kucaklanmaya, *sevilmeye* ihtiyacı olan bir parçası olduğunu biliyordum. İçimdeki eski sefalet inliyordu. Bu düşüncenin zihnime sızmasına izin vermemem gerektiğini biliyordum. Güvenmekten daha iyisini biliyordum.

Titreyen çenemi kaldırdım ve kelimeler, kemiklerimde taşlaşan nefretin ağırlığıyla sertleşti. “Carlo’nun benim için o kişi olacağını düşünmem ne tuhaf. Sevecek, değer verecek, hayatın tüm trajedilerinde beni taşıyacak ve zaferlerinde yanımda duracak kişi o olacaktı ama beni mahveden o oldu.”

Mimi’nin yüz ifadesi, kalbini kıran o eski öfkeyle karışık bir sempatiyle karardı. “Buna gerçekten inandın mı? Seni seveceğine ve değer vereceğine?”

Onun yalın gerçeği karşısında içim içimi yedi.

“O kötü bir çocuktu ve kötü bir adama dönüştü,” diye devam etti. “Seni manipüle etti, sana yalan söyledi ve seni olmadığı biri olduğuna inandırdı.”

“Ve ben de bu tuzağa düştüm.”

“On altı yaşındaydın, Salem. O daha büyüktü. Güçlüydü, çekiciydi ve gözünü sana dikmişti. O çocuktan hiç hoşlanmadım ama hiçbirimiz onun kötülüklerinin ne kadar derin olduğunu hayal edemezdik.”

“Ben bir aptaldım.”

Başını iki yana salladı. “Hayır, tatlı çocuğum, aptal değildin. Sadece insanların iyiliğine inanan genç bir kızdın; daha iyi olabileceklerine, sevgi sayesinde kurtulup onarılabileceklerine inanan biri.”

Gözyaşlarım durmaksızın döküldü ve yutkundum. “Öyle olabilirler mi?”

Yaşlı, buruşuk ağzının kenarında yumuşak bir gülümseme belirdi. “Bazıları bu hayatta ışığı seçer, Salem, bazılarıysa karanlığı. Bazıları da yol boyunca kaybolur ama içlerinde hâlâ iyiliğin ateşiyle yanarlar.”

“Nasıl bileceğim?” diye fısıldadım.

“Bence zaten biliyorsun,” dedi ve işaretparmağının ucuyla kalbimde yankılanan isyana dokundu. “Tam burada, içten içe.”

Haklıydı. Biliyordum. O zamanlar çok genç olmama rağmen vicdanım Carlo’nun kötü ve yanlış biri olduğunu fısıldamıştı; içimdeki bir parça bunu anlamış ve tereddüt etmişti.

Tıpkı şimdi, Jud’ın haklı olduğunu fısıldadığı gibi.

Sonra ocağın yanına geri döndü ve bana göz kırptı. “Sadece her kim olduğunu *bildiğinde*, senin de dizlerinin titrediğinden emin ol.”

“Mimi.” Hırıltılı bir nefes verdim, kısık sesle güldüm ve ona yemek-te yardım etmek için mutfığa doğru ilerlerken başımı salladım.

“Ne?” Omzunu koluma çarptı. “Kahretsin kızım, bu yakışıklının seni her yerde titrettiğine eminim. Umarım iyi yerlerinden.”

Kasıklarımın arasındaki adamın anılarıyla tüm varlığım alevler içinde kalırken bir kahkaha attım. O ağız ve o eller, bana yaptıkları...

“Ah, ben de öyle düşünmüştüm.”

“Ne düşündün?” Gülümseyerek kendimi savundum.

Bana en masum omuz silkişini gönderdi. “En sevdiğin yemek için açlıktan öldüğünü.”

Bir kıkırdama serbest kaldı. Sıcaklık ve karşılama...

Yuvam.

Bu umudun içimde kök salmasına nasıl engel olacağımı bilmiyordum.

“Böö!”

Nefes nefese, kalbimin kaburgalarımın fırlamasını engelleyebilecekmiş gibi elimi göğsüme bastırarak döndüm.

Tessa çıldırmış gibiydi. İki büklüm olmuş, evimizin ön bahçesinde arkamda durduğu yerden dizini tokatlıyordu. Juniper’ın çimenlerin üzerinde takla atmasını izliyordum ve onun orada olduğunu fark etmemiştim bile. *Kayıtsızdım. Umursamazdım.* Tamamen kendime yönelik sinirli bir iç çektim.

“Aman Tanrım, az önce üç metre havaya zıpladın. Kendini görmeliydin.” Nefes nefese kalmıştı, sanki ben değil de o korkmuş gibiydi.

Juni de kahkaha attı. “Gökyüzüne kadar atladı, değil mi, Bayan Tessa?” Juni tatlı gözlerini bana çevirdi. “Başından beri Bayan Tessa’nın geldiğini görmüştüm anne çünkü sana rüm kalbinle seveceğin çok güzel bir sürprizimiz var!”

Gözlerim daha da kısıldı ve ikisi arasında gidip geldi.

“Bu doğru. Büyük bir sürprizimiz var. Dışarı çıkıyoruz!”

“Ha?”

Sırıttı, kızıl atkuyruğu omuzlarının etrafında fazlasıyla heyecanlı bir şekilde sallanıyordu. “Doğru yanıt şu; kesinlikle evet ve şükürler olsun, beni evimden dışarı sürüklediğin ve bana gerçek bir eğlence gecesi yaşattığın için teşekkürler, Tessa.”

“Teşekkür ederim ama Juni’ye bakıyorum...”

Juni, mazeretini saçmamış gibi kıkırdayınca sözümü yarıda kestim ve sineklikli kapıdaki rahatsızlığı hissedince bakışlarım eve doğru kaydı. Mimi kapıyı iterek açtı ve dışarı çıktı, o da deli gibi sırıtıyordu.

“Düzeltiyorum, Juni’ye ben bakıyorum ve tatlı çocuğum... artık arkadaşların var, bu yüzden eğlenceli bir gece geçireceksin. Tıpkı geçen cumartesi gecesi yaptığın gibi.”

Mimi kaşlarını kaldırıp indirdi.

“Peki nereye gidiyoruz?”

Tessa kalçasını salladı. “*Absolution*, bebeğim! *Rockçı* olma zamanı. Bu gece çok iyi olması beklenen bir grup çalacak ve erkek arkadaşımın doğum günü ama o biraz sıkıcı. Korkarım hiç eğlenceli olmayacak, bu yüzden bizimle gelmelisin. Bir ortağa ihtiyacım var.” Elimi işaret etti.

Kaşlarım çatıldı. “Ortak mı?”

Elini havada gelişigüzel salladı. “Tamam, tamam, senin bir ortağa ihtiyacın var çünkü bu iriyarı dağ gibi adamının ortaya çıkabileceğine dair içimde bir his var.” Bana üç kez abartılı bir şekilde göz kırptı.

Harika.

Kurduğu tuzağa düşmediğimde Tessa masum, umursamazca omuz silkti ve sesi rahat bir manipölasyonla değişti. “Yani, eminim onu eğlendirecek başka birini bulabilir ve seni bilmem ama Eden ile Trent evlendiğine göre, Trent’i desteklemek için orada olmamız gerektiğini düşünüyorum, değil mi? Bilirsin, kulüp onun bebeği gibi. Onun kalbi ve ruhu. Ekmeği ve tereyağı. Ayrıca şimdi, bakmaları gereken bir bebekleri mi olacak?” Sesi trajediyle birlikte alçaldı.

Ona ters ters baktım. “Saçmalıyorsun.”

Trent’in zengin olduğu belliydi. Üç kardeşin de parası vardı. Ancak içime sinmeyen şey, Jud’ın orada olma fikriyle midemin düğümlenmesiydi. O kulüpteydi. Bensizdi. Tam da Tessa’nın ima ettiği şeyi yapıyordu, onu eğlendirecek başka birini bulabilirdi.

Lanet olsun. Bu kötü olmuştu.

Juni Arıcığım diğer elimi çekiştiriyordu. “Bu bir parti, anneciğim! Gitmelisin. Ve tahmin et, ne olacak? Gage evime gelip yatıya kalacak

ve Mimi bize özel *tacolarını* yapacak, patlamış mısır yiyip sırlarımızı anlatacağız, bu yüzden gitmelisin çünkü sırlarımızı duymana izin yok.”

“Her şey ayarlandı. Tartışmaya gerek yok.” Mimi çantamı Tessa’ya uzatırken sırttı.

Vay canına.

Bir kapı çarpıp Gage’in küçük sesi havaya karıştığında omzumun üzerinden bakmak için irkildim.

“Merhaba, Juni Arıcık!”

Eden, onun elinden tutmuş bize doğru getiriyordu. Onlar yaklaşıırken dev bir sırt çantası omuzlarında zıplıyordu. “En yüksek dağa kadar, en çok eğlenmeye hazır mısın?”

“Evet!” Juni o tarafa doğru fırladı, kayarak kaldırımında durdu ve karşılamak için üzerine atladı. “Bugün hayatımın en güzel günü!”

Tessa’ya ölümcül bir bakış attım, zaferle sırttı. “Biliyorum, harika-yım, değil mi?”

Eden, kaldırıma çıkarken yumuşak bir sesle kıkırdadı ve bana küçük, özür dileyen bir el salladı. “Görüyorum ki Tessa’lanmışsın.”

“Görünüşe göre ölümcül bir hastalık.”

“Öyle ve asla iyileşemeyeceksin. Ama merak etme, ilahiyat doktorası yapan kız burada ve bu işte beraberiz.” Eden’in dudakları şefkatli bir gülümsemeye dönüştü ve elini hâlâ düz olan karnının üzerinde gezdirdi.

Sevgi çiçek açarken, ortasında bir korku belirdi. Bunu yapmamalıydım. Daha fazla derinleşmeme izin vermemeliydim. Çünkü içime yayıldığını, çatlaklardan filizlendiğini hissediyordum. Sevginin. Umudun. *Yuvamın*. Hepsi kulağıma fısıldanıyordu.

Yüz ifadesi nazikleşen büyükanneme baktığımda, “*Zamanı geldi*,” diyerek dudaklarını oynattı.

Juni, Gage’in elini tuttu ve ikisi birlikte hızla merdivenleri tırmanmaya başladılar. Giderken, “Hoşça kal, anneciğim!” diye bağırdı. Belli ki, bu gecelik gitmiş olmama çok üzülmüştü. Tereddüt ettim, savaştım, tamamen kararsızdım.

“Git o zaman,” diye ısrar etti Mimi. “Çocuklar iyi olacaklar. Seni ve kardeşini çok iyi yetiştirdim, değil mi?”

Gülümsemem kasvetliydi, kelimeler ağzımdan fısıldanarak çıkmıştı. “Bizi en iyi sen yetiştirdin.”

“Hadi yapalım şunu!” Tessa yanımda bağırdı ve elimi tekrar kaparak beni sokağın karşısındaki Eden’in arabasına doğru çekti.

Kayarak durmaya çalıştım. “Bekle... Henüz giyinmedim bile.”

“Ah, iyi misin? Gerçekten bunu daha önce düşünmediğimi mi sanıyorsun? Öncesinde içmek ve hazırlanmak için benim evime gidiyoruz. Senin için bir kıyafet seçtim bile.” Tessa kapıyı açıp içeri girmemi işaret etti, ardından eliyle bir hareket yaparak dramatik bir şekilde alçaldı. “Arabanız bekliyor, hanımefendi.”

İçeri tırmandım, boğazımın dibinde fokurdayan kahkahayı zar zor bastırabildim. “Sen delisin. Bunu sana hiç söyleyen oldu mu?”

Sırıttı. “Her gün.”

“Bu geceye içiyoruz!” Tessa, şampanya kadehini kaldırıp benimkiyle ve Eden’inkiyle tokuşturdu; gerçi Eden’inki köpüklü elma suyuyla doluydu. Anlaşılan Tessa, gerçekten de her şeyi düşünmüştü.

Ruhum, daha önce hiç tanımadığım bir yumuşaklıkla doldu, hayatım boyunca hissetmediğim bir tür yumuşaklıkla. Çünkü ikisi de her şeyi düşünüyor, gerçekten önemsiyor ve bunu hissetmem için ellerinden geleni yapıyordu. Tanrım, bunu hissediyordum. Uzun yıllar sonra ilk kez, arkadaşlığın ne olması gerektiğini gerçekten anlamıştım.

Ama ruhum yine de kayıpla, ihanetle ve geçmişin izleriyle inliyordu; o zaman yaptığım hataları tekrarlamaktan korkuyordum. Yine de Mimi haklıydı ve içimde bir parça bunu biliyordu.

Çekincelerimi bir kenara iterek tam boy aynaya göz attım ve Tessa’nın dolabının arkasından bulduğunu söylediği elbiseye baktım. Elbisenin kesinlikle onun bedeni olmadığı ortadaydı, bu yüzden yalan söylediğini anlamıştım ama bunu yüzüne vurmadım çünkü kendimi güzel hissediyordum. Canlı, heyecanlı, gerçek.

Ve tüm duygularım dudaklarımda birikmişti.

“Çok seksi görünüyorsun.” Tessa ellerini çılgınca çırpı. “Jud’ın seni görmesi için sabırsızlanıyorum.”

“Jud ile sadece arkadaşız.”

Gözlerini devirdi. “Geçen hafta sonu sen restorana girdiğinde Jud’ın korkudan dehşete düşmüş olma ihtimali var. Bana partiden sonra seni eve götürüp kötü şeyler yapmadığını söyle.”

Yanaklarım ısındı ve anıların saldırısına uğrarken dudaklarımı birbirine bastırdım.

“Aman Tanrım, yapmış.” Ellerini yüzüne bastırdı. “Ben sadece seninle dalga geçiyordum ve o bunu yapmış. Anlat bana. Bu kızın detaylara ihtiyacı var.” Çılgınca kendini işaret etti.

“Bu doğru. Çünkü ezik erkek arkadaşının ona nasıl doğru davranacağına dair en ufak bir fikri bile yok.” Eden, bunu bardağının arkasından söyledi ve sanki bu sözlerden sorumlu olan kendisi değilmiş gibi bir yudum aldı.

“Hey.” Tessa suratını asıp Eden’in koluna hafifçe vurdu. “Bugün Karl’ın doğum günü, bu gece onunla uğraşmak yok.” Ardından bana döndü ve surat asmayı abartarak ekledi. “Korkunç, yıkıcı bir şekilde doğru olsa bile. Ama onu seviyorum,” diye fısıldar gibi dikizledi.

Eden ise açık bir anlaşmazlıkla gözlerini bana dikti ve dudaklarını kıpırdatarak, “*O tam bir pislik,*” dedi.

Şaşkınlığım boğazımda düğümlendi. Sanırım o zaman ben de onların üçlüsünün bir parçası olmuştum. Tessa, Eden’in yüzünü işaret etti. “Bunu duydum.”

“Neyi?” Eden kıkırdadı.

İşte yine o kasırgaya kapılmıştım. Beni nereye götüreceğinden ya da nereye ineceğimden emin değildim. Çünkü Tessa kolumdan tutmuş ve bir aptal gibi beni sarsıyordu. “Peki, anlat bana! Beş yıldır falan orgazm olmadım. Bilmek istiyorum. Doğru bir şekilde yaptı mı? Sana iyi davrandı mı? O senin joker kartın mı?”

Şaşkınlık kaşlarımı çatı. “Benim neyim mi?”

Sarsaza Dek Birlikte

Öfkeyle iç çekti. "Senin asın mı? Hiç beklemediğin biri mi?"

Sinirlerim varlığım boyunca sarsıldı ve zihnim uyarılarla dönerken midem bir istekle sıkıştı.

Dikkatli olmalısın. Kimseye güvenme. Ve ne yaparsan yap ne olursa olsun, sakın âşık olma.

Yeni arkadaşlarıma baktım, o "kimseye güvenme" anlayışı yok olmuştu. "Kesinlikle beklediğim son kişiydi," diye fısıldadım.

Tessa cıyıkladı. "Ne bekliyoruz? Hadi gidip erkeğini alalım."

Arkasından tökezleyerek çıktım. Keşke bu kadar kolay olabilseydi. Bir erkeği sevebilmek, onun da beni sevebilmesi ve onun hayatında var olabilmek...

Ancak üzücü, yıkıcı gerçek şuydu ki, bir gün yok olacağımdan korkuyordum.

*A*bsolution'ın en uzak köşesine yerleştirilmiş kabinde oturmuş bir bira içiyordum.

Loş ışıklar, geniş mekân boyunca gerilmişti; kulüp, lüksün iki katlı bir binada hafif salaşlıkla harmanlandığı, karanlık bir hava yaratan bir yerdi. Gölgelelerin arasında gizlenen bir kötülük varmış hissi veriyordu, sanki her köşede bir ayartma pusuya yatmıştı ve bu, gerçeklerden o kadar da uzak değildi.

Her zamanki gibi mekân tıklım tıklımdı. Kapıda uzun bir sıra vardı ve içerideki kalabalık, sahneye çıkmaya hazırlanan grubu izlemek için mükemmel bir yer kapmak adına neredeyse birbirini eziyordu. DJ, şu anda hoparlörlerden yükselen bir dans ritmiyle ana etkinlik öncesi atmosferi iyice alevlendiriyordu.

Trent, bu gece büyük bir grubun sahne alacağını söyleyerek benim de gelmemde ısrar etmişti; Logan ve ben grubun ortakları olduğumuz için burada yüzümüzü göstermek iyi olacaktı. Normalde beni bu tür

yerlere getirmek için çok fazla çaba gerekmezdi ama doğrusu, bu gece bambaşka bir eğlence arzuluyordum.

Güzelim kıvrımları ve yıldırım gibi gözleriyle beni yerime mıhlayan, siyah saçlı bir kadının içinde kaybolduğum türden bir eğlence.

Ancak kalıcı bir şekilde arkadaş bölgesine hapsolduğümü düşünürsek -üstelik faydalı olan türünden de değil- muhtemelen şu anda tam da olmam gereken yerdeydim. Dikkatimi dağıtacak bir şey arıyordum, beni yavaş ama kararlı bir şekilde delirten bu içsel kaşıntıyı dindirecek bir yol bulmam gerekiyordu.

Onun dükkânımda bir hayalet gibi süzülerek dolaşması, her adımıyla beni büyülemesi...

Daha da endişe verici olan, içimdeki şeytanın kıpırdanışığıydı. Onun sürekli tetikte olmasıyla birlikte içimde av peşine düşme dürtüsünü nasıl tırmaladığını, nasıl sarsıldığını ve uluduğunu hissediyordum.

İçgüdülerim, Salem'in derin bir takip edilme korkusu taşıdığını söylüyordu. Ve bundan emindim, o korkuyu doğuran her piç kurusunun peşine seve seve düşerdim.

Siktir. Bu kadın içime işlemişti, hem de çok ama çok kötü bir şekilde. Çünkü bu koca yerde onunkinden daha ilginç bulduğum tek bir yüz yoktu. Büyüleyiciydi.

Biramdan bir yudum daha alıyordum ki, kardeşlerim sahnenin yakınında toplanan insan kalabalığını yarararak geldiler. İki de karşımdaki kabine geçtiler.

"Tam zamanında," dedim, dövmeli elini saçlarında gezdirirken bana homurdanan Trent'e sırtarak. "Zor bir gece miydi?"

"Eğer bir şeyler ters gidebilecekse, bu gece hepsi ters gitti. Yeni barmen bir şekilde en az on bin dolar değerinde bir vodka duvarını devirdi ve bunu inkâr edip suçu Leann'e atmaya çalıştı, bu yüzden Sage onu kovmak zorunda kaldı. Adam sinir krizi geçirdi ve dava açacağını söyledi. Büyük bir olay yarattı. Leann gözyaşları içinde kaldı. Erkek tuvaletlerinden ikisi tıklandı. Ah, bir de bu geceki grubun davulcusu mahvoldu. Dümdüz, duvarlara çarpan bir sarhoş."

Biramı ona doğru kaldırdım. “Yani, acını dindirmek için içeride kedi gibi yalayıp vodka içtiğini mi söylüyorsun?”

Logan kahkahayı bastı ve Trent’i omzundan tutup sallarken, herif rahat bir şekilde sırıtıyordu. “Bu göt herifin yapması gereken şey buydu ama hâlâ eskisi gibi burada fırtınalar estiriyor, gecemi mahvediyor. Yani hadi ama, şuraya bak... Kötü gece diye bir şey yok; dışarıda tadına bakmamız için bizi bekleyen şu lezzetlere bak,” dedi ve dans pistinde yarı çıplak dolaşan kadınlara bakarken inledi.

Komik olan, bir ay önce ben de gönüllü olurdum buna. Güzel ve sıcak bir vücut bulur, onun bana hissettirdiği kadar iyi hissetmesini sağlardım; sonra birkaç saat içinde yollarımızı ayırırdım. Kapıyı hep açık bırakmıştım, hayatım bir gün bana geri dönerse hiçbir bağ, hiçbir engel olmasın diye... Bu düşünce tedirgin etti ve yerimde hafifçe kıpırdandım.

Logan, kendini beğenmiş yüzünü bize doğru çevirip, “Bu adamın oğluna bakmak için gecelerimi feda ediyordum, burayı kurup çalıştırabilsin diye. Umurumda falan olduğundan değil, çocuğu gerçekten seviyorum ama artık bebek bakıcılığı yapmadığıma göre biraz eğlenme sırası bende. Ve bir de ne göreyim? Kim benim için bunu mahvetmeye çalışıyor? Görünüşe göre ortamın neşesini kaçıran adamımız geri dönmüş,” dedi ve kafasını sahte bir acıyla salladı.

Trent tekrar homurdandı ama sonra bir şey oldu, dünyanın değiştiğini hissettiğim o anda, ağzına lanet olası bir sırtış yayıldı. Kalabalık sanki dağılmıştı ve ben sadece tek bir kişiyi görebiliyordum, bedenim yoğun bir heyecanla titredi.

Salem.

Midem kaskatı kesildi. O buradaydı.

Eden ve Tessa ile kol kola girmişti, üçü de bize doğru yürüyordu. Her kıvrımını saran dar siyah bir elbise giymişti. Yırtmacı yandan yukarı doğru uzanıyor, yakası mükemmel göğüslerinin arasından aşağı doğru iniyordu. Tüm bu yıkım siyah, baştan çıkarıcı bir fiyonkla sarılmıştı. Siyah saçları dağınık ve dalgalıydı. Gözleri etrafı tanyor, her yere bakıyor fakat kaçınılmaz olarak bana dikiliyordu. Sanki ikimizin de seçme şansı yokmuş gibiydi.

Bu çekim.

Trent'in yüzündeki ifade asık surattan neşeye dönüşürken biramdan bir yudum almak için kendimi zorladım.

Aşktan gözü dönmüş piç kurusu.

Logan, Trent'in kaburgalarına dirsek atarak, "Ah, nasıl olduğunu anlıyorum," diye sızlandı. "Şimdi mi gülümseyeceksin? Ben de beni sevdiğini sanıyordum."

"Güçbela." Trent, tüm dişlerini göstererek sırıttı.

Logan, elini kalbinin üzerine bastırdı. "Vurulдум."

"Sana vurulmak neymiş göstereceğim." Trent kahkahalarını güçlükle zapt edebiliyordu.

"İkiniz de çok vahşisiniz."

Eden, Tessa ve Salem kıkırdayarak ve belli belirsiz fısıldayarak masanın kenarına doğru geldi. Üçü de çok tatlıydı.

"Başardık! Ama onun sayesinde değil." Eden, ona el sallayan Tessa'ya kaşlarını çatarak baktı.

"Ah, onu dinleme. Bizi gördünüz mü?" Tessa, melodramatik bir şekilde elini vücudunda gezdirip ardından Eden ve Salem'a doğru salladı. "Hadi ama. Bana tüm bunların fazladan zaman harcamaya değmediğini söyleyin."

Tessa haksız sayılmazdı. Ne kadar kendimi engellemeye çalışsam da, bakışlarım masanın yanında duran Salem'a kilitlenmişti. Bir cadı gibiydi; bir fantezi, büyüsünü usulca mırıldanan tatlı bir büyücü.

Midemde yoğun bir şehvet yumrusu oluştu. Kasıklarım ise, "Evet, lütfen," diye haykırıyordu. Salem da sanki her hücresiyle aynı şeyi söylüyormuş gibi bana bakıyordu.

Ona çenemle hafifçe selam verdim. "Selam, güzelim."

Sanki onu görmek önemsizmiş gibi son derece rahattım ama gerçekte bu kız beni öylesine etkilemişti ki, elinin bir dokunuşuyla adımları unutturacağından emindim. Kendimi oturmaya zorladım çünkü ayağa kalkarsam, bana bir daha geçemeyeceğimizi söylediği o çizgiyi aşacağımı biliyordum.

“Bırak beni,” dedi Trent, Logan’ı kabinden çıkması için d rtterek nişanlısına ulaşmak istediğini belli etti.

“Hey.” Logan sanki Trent onu itmiş gibi hafifçe tökezleyerek dışarı çıktı, ayağı fırladı ve giydiği siyah gömleği d zeltdi. Herif yine manken gibiydi, sırtıyordu, çekiciydi ve evet, tüm bu ilgisini Salem’a yöneltiyordu.

Elim bira şişesinin etrafında kıvrıldı, dizim durmaksızın seğırmeye başladı. İçimdeki hırıltının serbest kalmasını istememiştim ama çoktan olmuştu.

“Seni tekrar görmek güzel, güzellik,” dedi Logan, Salem’in ellerini tutarak onu baştan aşağı süzdü. Sesi kulübün uğultusunu bastırarak kadar yüksekti.

“Ben de seni gördüğüme sevindim,” diye bağırdı Salem ama gözleri bana çevriliydi.

Hava sanki titriyordu. Oturmaya devam etmek acımasızcaydı. Ayağı kalkma ve onu sahiplenme dürtüsü dayanılmaz h le gelmişti.

Logan, Eden’a doğru eğilip ona sıkıca sarıldı. “Abla, bu gece çok iyi görünüyorsun.” Trent’in hâlâ boynunu kırmamış olması ş şırtıcıydı.

Sonra Tessa’ya döndü, saçlarını karıştırmak, “Tessa,” dedi.

Tessa onun göğsüne bir yumruk attı. “Logan! Neyin var senin? Tam bir pisliksin. Bu kusursuz tasarım için ne kadar zaman harcadığımı biliyor musun?” deyip saçını düzeltmeye çalıştı.

“Karıştırmak sadece yarım saniyemi aldı ama bu elin, bu gece gevşek bir aletten alacağın zevkten çok daha fazlasını vereceğini düşündüm, o yüzden rica ederim,” dedi Logan, parmaklarını kızın yüzünde oynatarak.

Kız parmaklarını tokatlayarak uzaklaştırdı. “İyy. Çok kabasın. Bugün Karl’ın doğum günü. Hepinizden en iyi şekilde davranmanızı bekliyorum,” dedikten sonra bizi tek tek parmağıyla işaret etti.

Bir k k rdama duyuldu. Logan kesinlikle bir pislikti ama Tessa’nın erkek arkadaşı kadar pislik değildi. O adam A sınıfı bir hıyardı. Kendini her şeyin üstünde sanıyor ama aslında birinin onu suda boğarak haddini bildirmesi gerekiyordu.

“Tamam, içki almaya gidiyoruz. Size bir şeyler getirelim mi?” Eden önce bana, sonra Logan’a bakarak sordu, Trent sonunda tamamen dışarı çıkıp kollarını ona doladığında gülümsemesi sevinçle aydınlandı.

Onu sıkıca kendisine doğru çekti. “Bize hizmet etmene gerek yok, bebeğim.”

“Belki de burada çalışmayı özlemişimdir,” diye alay etti.

“Belki de sadece kucağımda oturmanı istiyorum. Ya da belki masamın üzerine uzanmanı.” Trent onun çenesi boyunca bir dizi özensiz öpücük serpiştirdi. Onu biraz daha yaklaştırırsa, kucaklaşmaları müstehcen bir hal alacaktı.

Tessa, Trent’in kolunu itti. “Ah, yüzüme vurma şunu. Senden nefret ediyorum.”

Trent ona sırıttı. Eden kıkırdadı ve kendini onun elinden kurtardı. “Hemen döneceğiz. Sen orada bekle ve uslu bir çocuk ol.”

Trent, ona suratını astı. Saf pislik herif, olabildiğince mutluydu.

“Çabuk dönün,” diye şarkı söyledi Logan, telkinlerle dolu bir sesle, üç kadın kalabalıkta ilerlemeye başlarken.

Mantıksız bir öfke kabardı. Trent ve Logan kabine geri döndüler. Logan, koltuğuna yerleşirken bana çok masum bir bakış attı. “Neden bu kadar... gergin görünüyorsun, kardeşim?” Başını daha da eğdi, sesinde bir alay vardı. “Kahretsin, seni tanımasam cinayet işlemene iki saniye kaldığını söylerdim. Seni rahatsız eden bir şey mi var?”

Evet, dostum, aklımı kaçırıyorum.

“Sanırım geçen hafta sonu bunu yeterince açık bir şekilde ifade ettim,” dedim.

Yüzündeki şaşkınlık sahtekârlıktan başka bir şey değildi. “Sen neyden bahsediyorsun?”

Biramdan bir yudum aldım. “Sen ne olduğunu bilirsin.”

Gözlerimin Salem’in kalabalığın arasında ilerleyişini takip etmesine engel olamadım. Görebildiğim tek lanet şey bu kızdı.

Elini havaya doğru savurarak, “Ah... şu,” dedi Logan. Sanki konuyu yeni algılamış gibiydi. Şakağını kaşdı. “Biliyorsun, mesajı aldığımı

sanmıştım ama sonra, bu ateşli kadın geldi, yani kavurucu bir seksiliktaydı. Ve sen hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi zavallı kucını oraya oturtun. Bu yüzden oradaki diğer her erkek gibi, bu gece biraz eğlence arıyor olabileceğini düşündüm. Yani, eğer ilgilenmiyorsan, o zaman benden daha iyi bir seçenek düşünemiyorum. Zaten hepimiz benim daha iyi bir seçim olacağımı biliyoruz.” Trent’in göğsünü okşadı. “Haklı mıyım? Haklı olduğumu söyle.”

Trent, alçak sesle kıkırdadı. İçimden bir hırlı serbest kaldı. Logan, gülerek masanın tepesine vurdu. “Şu haline bak, *Hulk** gibi tişörtünü yırtmak üzeresin. Bence ortaya çıkıp söylemelisin. Onu istiyorsun ve ne yani? Bu konuda bir şey yapamayacak kadar utangaç mısın?”

“Utangaç mı?” Ona ciddi bir bakış attım. “Sana utangaç gibi mi görünüyorum?”

“Akli başında her kadının yapacağı gibi seni geri çevirdi diyeceğim ama sana nasıl baktığını da gördüm, o yüzden öyle olamayacağını düşünüyorum.”

“Hayır. Akli başında olmaya çalışıyor,” dedim ama bunu yaparken aklımı yavaş yavaş kaybediyordum. Aslında çuvallayan bendim; o satırları ben yazmıştım. Dürüst olmak gerekirse, arkadaşlık rolüne tutunmaya devam etmiştim çünkü ödüm kopuyordu. Bana hissettirdikleri beni korkutuyordu; o kız, hayattaki amacımı sorguluyordu.

“Siktir,” diye yüksek sesle homurdandım çünkü gerçekten de öyleydi ve bu işin en korkutucu kısmıydı. Kendimi toparlamalı, ne için burada olduğumu hatırlamalıydım; ona daha fazla alan veremezdim.

“Logan’a katılıyorum,” dedi Trent Logan’ın omzuna vurarak. “İkiniz de az önce soğukkanlılığınızı kaybetmek üzeresiniz.”

İnleyerek sakalımı kaşıdım ve biramdan uzun bir yudum aldım. “Sarı boku yedim,” diye itiraf ettim sonunda çünkü artık inkâr edecek bir şey kalmamıştı; ikisi de içimi görebiliyordu.

“Nasıl yani?” Logan koltuğuna geri oturdu.

* Yeşil Dev, tişörtünü yırtarak öfkeyle yıkıcı bir canavara dönüşen bir Marvel karakteri.

Kelimelere inat, inanmayan bir kahkaha yükseldi. "İkimiz sadece arkadaş olmamız gerektiğini düşündük."

Logan kahkaha attı ve sanki hayatında duyduğu en histerik şeymiş gibi masaya bir kez daha vurdu. Bir parçam ona hak veriyordu.

"Arkadaş. Aman Tanrım. Bu paha biçilemez."

Ona ters ters baktığımda daha çok güldü.

"Benden tavsiye, kardeşim. *Arkadaş olmak* işe yaramaz. Gerçekten tüm bunları görmezden gelebileceğini mi sanıyorsun?" Logan parmağını havada döndürürken, sanki aramızdaki öfkeli enerjiyi harekete geçirebilecekmiş gibi soruyu imalı bir şekilde sıraladı.

"Benim için çalıştığını düşünürsek, bence olabileceği tek şey bu." Diğer beş bin nedenin yanı sıra.

"Ah, şurada oturan Trent *aslında* Eden ile evleniyor ve biliyorsun, burada *Absolution*'da çalıştığı süre boyunca küçük aletiyle o tatlılıkla birlikte oldu."

Trent homurdandı. "Laflarına dikkat et."

Logan iki elini de kaldırdı. "Hey, dostum, sadece olduğu gibi söylüyorum. *Küçük* de dahil." Sonuncusunu ağzından kaçırdı.

"Kıçını tekmeleyeceğim," diye uyardı Trent, yine de dudaklarında bir gülümseme vardı.

"Dehşete düştüm." Logan sırtıttı.

Trent, başını salladı. "Sen bir felaketsin, dostum. Bana seninle ne yapmam gerektiğini söyle."

Logan kolunu kabinin arkasına attı ve işaretparmağıyla beni gösterdi. "Hayır dostum, bence burada felaket olan kardeşimiz." Sesinin tonu değişti, gerçek bir soruyla doldu, iliklerime kadar işledi. "Bir hamle yapacak mısın, yapmayacak mısın?"

Öne doğru eğilip dirseklerimi masaya dayadım. Sanki kelimelerin gerçekliğini silebilirmiş gibi parmaklarımı ağzımın üzerinde gezdirdim.

"Yapamayacağımı biliyorsun."

"Evet, peki neden?"

"Nedenini biliyorsun."

Logan ne demek istediğimi anlayınca alaycı bir tavırla bana baktı. "Benimle dalga mı geçiyorsun? Hâlâ onu beklemediğini söyle bana."

Cevap veremedim.

İnançsızlık Logan'ın başımı iki yana sallamasına sebep oldu. "Kennedy seni terk etti, dostum. Çocuğunu alıp kaçtı ve arkasına bakmadı. O seni hak etmiyor. Gitmesinin çok kötü olduğunu biliyorum ama seni sen olduğun için görmeyen hiç kimse senin yanında durmaya layık değil ve bu da lanet olası gerçek."

"Peki, ben gerçekte kimim?" diye sordum oldukça dibe çökmüş bir halde. "Bir canavar mı?"

Sırttı. "Evet. Oyuncak ayı türünden."

Siktiğimin Logan'ı. Ancak onun da olayı buydu. Adam kim olduğumuzun yarısını bile bilmiyordu. Yaptıklarımızın yarısını. İşlediğimiz günahları ve sürdürdüğümüz acımasızlıkları. Bunları ondan saklamış, onu elimizden geldiğince korumuştuk fakat bu saçmalıkların bir kısmının yüzeyin altına sızdığına şüphe yoktu.

Başımı iki yana salladım ve sanki dikkatimi dağıtacakmış gibi hareketli kalabalığa baktım. "Pek sayılmaz," diye mırıldandım.

"Bunu kendin söyledin, Jud." Trent masanın üzerinde öne doğru eğildi, dövme parmağını tahtaya sapladı, sesi sadece gürleyen ritmin üzerinde duyulabilecek kadar yüksekti. "Burası. Bu bizim ikinci şansımız. Buraya gelmemizin tek sebebi."

Acı bilincimi tırmaladı ve bakışlarım kardeşlerimin arasında gidip geldi. Benim için en önemli olan iki kişiydi. Bunu gerçekten anlayabilecek tek kişilerdi.

"Ve ben o ikinci şans çoktan kullandım, değil mi?"

Trent'in dili dudaklarını ıslatmak için dışarı çıktı. "Siktir et, dostum. Logan'ın dediği gibi, Kennedy seni hak etmiyordu. Bir saniyeni bile."

Mutsuzluğun eski izleri alaycı bir tavırla geri döndü. "Onu ya da kızımı hak etmeyen bendim."

Logan öne doğru eğilerek, "Saçmalık," diye tükürdü. "Sen en iyisisin. Lanet olası en iyisi, bu yüzden bunların hiçbirinin yoluna çıkmasına

izin verme. Evet, acıttı. Biliyorum, dostum. Biliyorum.” Yüzü soldu. “Ama sadece tek bir hayatımız var, bu yüzden çok şanslıyız ve bunu yaşamak senin görevin. Seni mutlu eden şeyin peşinden git. Seni gerçekten görmek için zaman ayırmayan birini bekleyerek mutsuzluğun içinde debelenmek... Siktir, Jud, doğru olan için yaşamak istediğini biliyorum ama bence bunun gerçekte ne olduğunu anlamanın zamanı geldi.” Logan’ın sesindeki tüm şakalar gitmişti.

Sanki fırtınadan çağırılmış gibi sağıma doğru süzülen kıza baktım. Gözleri dalgalı bir denizin rengindeydi. En koyu, en derin mavi. Vücutu saf bir baştan çıkarıcı görevi görüyordu.

Aklımı başımdan alıyordu.

Bir fanteziydi.

Bir rüyaydı.

Kara büyüydü. Vicdanım suçlulukla çığlık atıyordu. Çünkü geçen her saniye, onu daha çok istiyordum.

Kalabalık coşup eğlenirken, sahnedeki grubun hoparlörlerinden bangır bangır müzik yayılıyordu. Mekân bir kaostu. Düzensizdi. En iyi türden bir kargaşaydı. İnsanlar şarkı söylüyordu, bağıyorlardı, dans ediyorlardı. İçkileri havaya kalkıyor ve kalpleri serbest bırakılmayı vaat ederek çarpan ritimde özgürleşiyordu.

Özgürleşiyorlardı.

Hareketli kalabalığın arasından sıyrılıp Eden, Tessa ve Salem’in kulübün uzak tarafında dans ettiği yöne doğru ilerlerken, ihtiyacım olan şeyin tam olarak bu olduğunu hissettim; üçü de kendilerini tamamen ritme bırakmıştı, saçları havada savruluyor, sıcaktan ıslanan tenleri ışıktan parlıyor ve sanki dünyadaki hiçbir şey umurlarında değilmiş gibi gülerek dans ediyorlardı. Hayatı ve sunduğu her şeyi kutluyorlardı ve ben de Salem’in aynısını yapmasını istiyordum; kendini bırakmasını, içindeki tüm korkuların eriyip gitmesini ve sonunda daha iyi bir şeye teslim olmasını diliyordum.

Daha iyi bir şeye.

Midem düğümlendi, göğsüm gerildi ve bu berbat his beni ele geçirirken ben de onu istiyordum; Trent, grubu kendi küçük alanlarına kadar takip etmiş, barda dışarı bakan bir tabureye yerleşerek tehdit oluşturmaya hazır bir tehlikeye dönüşmüştü. Gözleri çevreyi tanyor, herhangi bir aptal tehdit oluşturmaya kalkarsa anında harekete geçmeye hazır bekliyordu. Botlarım sert zeminde müziğin ritmiyle gumbürderken yıkıma doğru ilerliyordum fakat buranın benim varış noktam, olmam gereken yer olduğunu hissederken başka bir yere nasıl gideceğimi gerçekten bilemiyordum.

Salem kalçalarını sallarken siyah elbisesi kıvrımlarını öyle güzel sarıyordu ki, arkasından yaklaşıp ellerimi beline dolamak ve burnumu saçlarının o hipnotik düşüşüne bastırma isteğini bastırmak için kendimi fiziksel olarak zorlamak zorundaydım. Trent'in yanındaki tabureye oturmak için kendimi toparladım, tabureyi biraz sürükleyerek dışarı bakacak şekilde yerleştirdim ve o da benim için sipariş ettiği birayı bana uzatırken, "Görünüşe göre buna ihtiyacın olacak," dedi.

Uzun bir yudum alarak, "Evet," diye homurdandım.

Derin bir nefes alarak, "Hayat ne garip, değil mi?" dedi Trent. "Her şeyin nasıl olması gerektiğini bildiğimizi sanırsanız, sonra hayat gelir ve bizi öyle bir sarsar ki... elimizde kalanlara şaşırırsınız."

Yüzündeki bilmiş ifadeyle bana baktı. Boğazındaki yavru baykuş dövmesi, yutkunduğunda aşağı yukarı hareket ediyordu. "Sen bunu çok iyi biliyorsun, dostum. Kalbini ortaya koymanın ne kadar korkutucu olduğunu. Sevmenin ve bir anda her şeyin elinden alınabileceğini bilmenin nasıl bir his olduğunu. Logan haklı."

Konuyu geçiştirmeye çalışarak, "Ne konuda?" diye sordum.

"Adım atmakta. Birini sevmene izin vermekte."

Söyledikleri içimde bir fırtına kopardı. Alarm zillerinin çaldığını hissediyordum.

"Aşk mı? Cidden mi? Biraz fazla ileri gitmiyor musun?"

Alaycı bir tebessümle kaşını kaldırdı. "Fazla mı ileri gidiyorum, yoksa tam üstüne mi bastım?"

“Sadece onu becermek istiyorum, dostum.” Sırıtişımın dudaklarını aralamasına izin verdim.

Trent inanmaz bir kahkaha attı. Ardından yanağıma küçümseyici bir şaplak kondurdu. “Eğer derdin sadece onunla yatmak olsaydı, bunu çoktan yapmış olurdun,” derken sesi alaycıydı.

Sonra bardağını kaptı, ayağa kalktı ve kendini beğenmiş yürüyüşüyle Eden’ın dans ettiği yöne doğru ilerlemeye başladı. Bana giderken amığı anlamlı bakış, söylediklerinin arkasında durduğunu gösteriyordu.

Eden’ın hareketleri pürüzsüzdü, sanki dans etmek onun doğasında vardı. Yanında Tessa ise enerjisiyle göz kamaştırıyordu. Kaygısız, neşeli ve tamamen kendine has bir şekilde dans ediyordu. İkisi birlikte sahneye ait gibiydi.

Ne kadar çok olmuştuk ama.

Ve onun yanında da... Salem vardı. Salem, ritmi yarı tempoda anıyordu. Kalçaları sallanıyor ve bu yavaş baştan çıkarıcı hareketlerde titreyordu.

Bana doğru baktı. Yıldırım gözleri beni çarpmıştı. Enerji çatırdadı. Elimini yüzümde gezdirdim.

Siktir. Kendine hâkim ol, dostum.

Trent, Salem’a yapmak için can attığım şekilde Eden’ın arkasından yaklaştı. Yüzünü onun boynunun arkasına gömdü. Onu göğsüne doğru çekti.

Salem hareket ederken bana baktı. Gözleri fısıldar gibiydi, sanki ay-nısını yapmam için bana yalvarıyordu. Aramızdaki bağ hareketlenmişti, gürlüyor ve titriyordu.

İyi bir hedef bulmak için kalabalığı taramaya çalıştım. Kolay, çabuk, bağlanmanın olmadığı bir hedef. Bakışlarım tekrar kıza döndü. Bakışları beni taradı, içim titredi.

Sikerler.

Bir anı kafama diktim ve ayağa kalktım, sadece bu küçük şeyi kabul edecektim; onunla dans etmenin ne zararı olabilirdi ki? O tarafa doğru ilerlemeye başlamıştım ki, aniden yanımdan hızla geçen bir pislik tarafından itilip kakıldım ve doğruca kızların yanına gitti.

Karl, o piş kurusu. Takım elbise giymiş, saçları mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş ve yüzünde dangalak bir ifade vardı. Tessa, onu karşılamak için kollarını havaya kaldırdı. Zavallı kız.

“Karl, mutlu yıllar bebeğim!”

Şerefsiz, aralarına daldı. Sol kolunu Tessa’nın beline dolayarak onu kendine yaklaştırdı ancak sürünge aynı şeyi sağ koluyla da Salem’a yaptı. İkisini de kendine doğru çekti, eğildi ve sanki bir şekilde daha fazlasını alabilecekmiş gibi onları geriye doğru bükü.

Hayır.

Kesinlikle hayır.

Fakat bu kıskançlık tamamen başka bir şeye dönüştü. Salem’in gözleri Karl’ın omzunun üzerinden benimkilerle buluştuğunda kocaman oldu. Ben ise çoktan yola koyulmuştum.

Karl’ın omzuna dokundum. *Bilirsiniz, gerçekten arkadaşça.* “Sanırım yanlış kadına kollarını doladın, dostum.”

Kendini beğenmiş bir sırıtişla bana doğru eğildi, ağzı oldukça gereksiz düz dişlerle doluydu. Kollarını daha sıkı sardı. “Hayır. Sanırım gayet iyiyim. Bugün benim doğum günüm ve ne istediğime daha yeni karar verdim.”

“Bırak beni.” Salem onu itmeye çalıştı. Göt herif kıpırdamadı bile.

Elim koluna kenedendi. “Sana onu bırakmanı söyledi.”

“Siktir git,” diye bağırdı.

“Ne oluyor, Karl?” Tessa, onun açgözlülüğünü daha da arttıran barın kargaşası içinde çılgılık arttı. Bu siktiğim herifi elini uzatıp istediği her şeyi alabileceğini düşünüyordu.

Salem’dan panik yayılıyordu. Birinin peşinde olduğunu düşündüğü o gün dükkânımda gördüğüm paniğin aynısıydı bu. Sanki bir anda geçmişte kaybolmuştu.

İtti ve yumruklarıyla göğsüne vurdu. “Bırak beni.”

Adam ona daha sıkı sarıldığında bir çılgılık boğazım yırttı.

Aşağılık herif başka uyarı almayacaktı. Ellerim ceketinin sırtındaydı, onu geri çekip uzaklaştırmaya başladım. Göt herif, ben onu sürüklerken sendeleyip bir hata yaptı; iki kız da geriye tökezlerken çeneme vurdu.

Gömleğinin yakasından yakaladım, kolumu geri çektim ve kibirli suratına bir yumruk attım. Burnu kanamaya başladı. Onu bir çöp yığını gibi yere bıraktığımda korkakça yığılmıştı.

Nefesler ve çığlıklar havaya karıştı. İnsanlar yoldan çekilmek için geri sıçrarken bazıları, özellikle kavgaya susamış olanlar, daha da yaklaştı. Karl denen hıyar da onlardan biriydi. Ayağa fırladı ve bana doğru atıldı.

Trent, arkamdan sırtarak bakıyordu. Bu herifin gerçekten bir şansı olduğunu düşündüğü için içten içe gülüyor gibiydi. Kıpırdamamıştı bile, gösterinin tadını çıkarır gibi arkasına yaslandı ama Eden'ı arkasına aldı. Karl bana doğru gelirken kükredi. Onu iki elimle tuttum ve sıksa kışını güzelce bir salladım.

“Siktir olup sakınleş. Yoksa bu doğum gününü asla unutamayacağın bir doğum gününe çeviririm.”

Yüzüme tükürdü.

“Ah, orospu çocuğu.”

Ancak Tessa aniden orada belirdi, ceketini çekiştiriyordu. “Kes şunu Karl, kes şunu.”

Gitmesine izin verdim, ona izin vermekten nefret ediyordum fakat bahsettiğimiz kişi Tessa'ydı. Erkekler konusunda berbat bir zevki olduğu belli olmasına rağmen çok tatlı bir kızdı. Ancak Karl döndü ve onu itti. Sertçe. Tatlı şey geriye uçtu ve Salem'a çarptı. İkisi de devrildi, kışları yere çarptı ve lekeli betonun üzerinde takla atmaya başladılar.

Ve Karl, artık ölmüştü.

Hareket ettiğimi fark edene kadar herifi yere yapıştırmıştım. Yüzüne vurmaya başladım, yumruk üstüne yumruk indirdim. Kan sıçradı, kemikler çatırdadı. İblis güldü, kıvrandı ve kulağıma fısıldadı. Beni, gerçekte kim olduğumu hatırlamaya davet ediyordu. Bir canavar. Bir yaratık.

Acımasız.

Düğmeye basacak bir darbe vurmak için kolumu tekrar geriye çektim. Işıklar sönmüş ve gözüm dönmüştü. Ancak bir el beni bileğimden yakaladı ve kolumu geri çekti. Trent'in alçak sesi kulağıma tısladı. “O

piçin işini bitirmek istiyorum ama bunu seyirci olmadan yapmaya ne dersin?”

Pislik herif kıvranıp çığlık atarken ben kesik kesik bir nefes aldım. Oturmak için ayağa kalkarken parçalanmış yüzünü tutuyordu. Parmaklarının dikiş yerlerinden kan sızıyordu.

“Ne halt ediyorsun? Ne yaptığını sanıyorsun? İşin bitti, seni piç. Bit-tin. Sana sahip olacağım. Hepinize.”

Ayağa kalktım, damarlarımda çığlık atan şiddeti dizginlemeye ve Salem’a bakmamaya çalıştım çünkü bakarsam beni tekrar sarmala soka-çağından korkuyordum.

Rastgele bir adam bağırdı. “Kız arkadaşım iterken videon var, kor-kak. Neden polisi aramıyorsun? Sana meydan okuyorum.”

Tam bu sırada Logan kalabalığı yarararak yanıma geldi, gözleri her yerdeydi. “Neler oluyor? Neden bütün eğlenceyi bensiz yaşıyorsunuz?”

İki baş fedaimiz, Kult ve Milo hızla içeri daldı; evimize her zaman uğrayan kaosu izlemeye gelen kalabalığı sertçe geri iterek etrafımızı boşalttılar ve hasarı değerlendirmek üzere çevreye göz gezdirdiler. Kult, Karl’ı yakasından tutup kolaylıkla havaya kaldırdı; ayakları yerden kesilen o herif, dev gibi adamın ellerinde bir bez bebek gibi savruluyordu.

“Ambulans mı, ön kapı mı patron?” diye sordu Kult.

Trent bana baktı ve kararın bana ait olduğunu söyledi.

“Ön kapı,” diye talimat verdim. Pislik kendi kucunu hastaneye götürebilirdi.

Kult tehditkâr bir şekilde sırtıttı. “Benim için zevkti. Yoldan çekilin.” Çığlık çığığa bağırarak Karl’ı kalabalığın arasından geçirmeye başladı, böylece o pisliği kaldırıma atabilecekti. Tam da ait olduğu yere. Bir adım attı ve kalabalık dağıldı, Kult gözdağı vermekten ve kaba kuvvete başvurmaktan başka bir şey yapmıyordu.

Rahatlatıcı bir nefes aldım. Kalbim göğsümde bir isyan çıkarırken grubun toplandığı yere bakacak kadar kendimi toparlamak için elimden geleni yaptım.

Eden, Trent ve Logan çoktan Tessa ve Salem’in etrafında toplanmışlardı. Eden çılgına dönmüştü, arkadaşlarının önünde diz çökmüş, yaralı

olup olmadıklarını kontrol etmeye çalışırken elleri kontrolsüzce titriyordu.

Milo eğildi ve hıçkırarak ağlayan Tessa'yı nazikçe devasa kollarının arasına aldı. Adam resmen dilsiz bir kaleydi. Sessiz, yumuşak ve yasaklayıcıydı. "Güvendesin, küçük güvercin. Ağlama, güvendesin." Onu kalabalığın arasından geçirmeye başlarken bunu söz verirmişçesine söyledi.

Trent bana hızlıca bir bakış attı, ben de çenemle işaret verdim. "Git."

Eden'ı, kalabalığı yararak ilerleyen Milo'nun arkasından gitmesi için yönlendirmeden önce başını önüne eğdi. Dikkatim Salem'a kaydı. Salem, dizlerini göğsüne çekmiş sallanıyordu. Sallanıyor, titriyor ve tutarsızca mırıldanıyordu.

Logan, onun yanında nöbet tutar gibi duruyordu. Bana sert bir bakış attı ve bakışları, aptallık etmememi söylüyordu. Eğer edersem, müdahale edeceğini belli ediyordu.

Ancak mesele şuydu ki, bu durum beni aptal yapıyordu. Ona doğru giden koca bir aptaldım. Çünkü o kız, benim temkinli yaklaştığımı hissedince yukarı bakmıştı.

Yer titredi.

Yaklaşan bir depremin uyarısıydı.

Yıkımın.

Mahvoluşun.

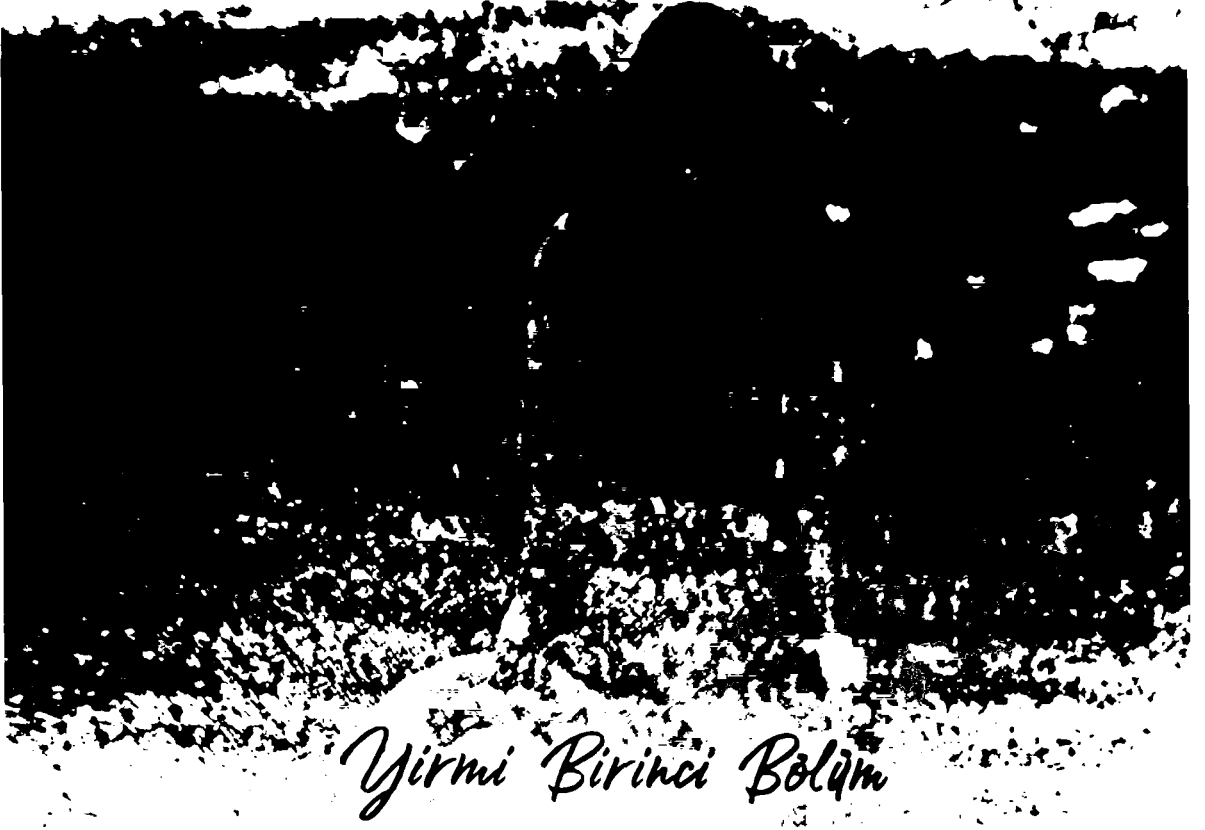
Eğildim. Kollarımı sırtına ve dizlerinin altına kaydırarak onu kaldırdım. Salem bir çılgılık attı. Bu, ruhundan kopan bir haykırıştı. Benim ruhum ise sıkışmıştı.

Onu daha da yaklaştırdım. "Sana sahibim, Salem. Sana sahibim, bebeğim."

Boğazından bir hıçkırık koptu ve sanki kollarımın güvenliğinde saklanabilirmiş gibi yüzünü boynuma, sakalıma, göğsüme gömdü.

"Sana sahibim."

Ve gitmesine izin vermek istemiyordum.

Yirmi Birinci Bölüm

Salem

Sana sahibim. Sana sahibim. Sana sahibim.

Jud, kollarını etrafıma daha sıkı sarıp beni çevredeki dalgalanan insan sürüsünün içinden geçirirken sözleri üzerime yağıyordu. Grup, kalabalığın yarısının hâlâ altında kaynadığı sahneden çılmaya devam etti. Jud hızla ilerledi, bir yol açıp bizi dar, loş bir salona daldırdı.

Bir anlığına sadece ikimiz kalmıştık.

O amansız obsidyen bakışlarıyla bana bakarken ağır botları zeminde gūmbürdüyordu. Bakışları beni derinden yaralıyordu. Gözyaşları gözlerimden süzüldü ve omuzlarım durmak bilmeyen hıçkırıqlarla sarsıldı. Vücudumu saran dehşeti, bir yabancı ansızın üzerime geldiğinde yaşadığım paniği durduramıyor gibiydim.

Jud eğilip önce sağ gözüme, sonra da diğer gözüme nazık bir öpücük kondurdu. “Sana sahibim,” diye hırladı.

Göğsüm sıkıştı, paramparça oldu. Maruz kaldığım güce karşı gözlerimi kapatmak zorunda kaldım. Onun ilgisinin ve akli dengesi tamamen

bozulmuş, bu dev gibi adamın gücüne karşı gözlerimi yumdum. Öfke, karanlık ve vahşet doluydu.

Benim yüzümden.

Benim yüzümden.

Koridorun sonundaki devasa metal kapıyı iterek dışarı çıkana kadar durmadı. Bir anda yaz gecesinin serin havası etrafımızı sardı. Gökte yıldızlar dönüyor, ayın dibinde nem yüklü kalın bulutlar toplanıyordu.

Jud, bizi Eden'in daha önce park ettiği çalışan otoparkına inen üç basamaktan aşağı indirdi. Beni diğer beş motosikletin arasına park edilmiş olan motosikletine taşıırken botları gevşek kaldırımında çıtırdıyordu. Gürültü içeriden yankılanıyordu, duvarlardan dalgalanıyordu ve yeri gümbürdetiyordu.

Yoğun havayı kaosa sürüklemişti. Nefes almakta zorlanıyordum.

"Sana sahibim. Yanındayım. Neye ihtiyacın var?" diye sordu, sesi çatlamaya yakındı.

"Beni buradan götür." Söyleyebildiğim tek şey buydu fakat Jud anlamıştı.

Tam olarak bir motosiklet sürüşü için giyinmemiştim ancak o anda bunun bir önemi yoktu. Kaçmak dışında hiçbir şeyin önemi yoktu.

Kaçmak.

Her zaman yaptığım gibiydi. Fakat bu sefer onunla birlikte kaçmak istiyordum. Bir kez olsun tek başıma kalmak istemiyordum. Kızıma ve bana gittikçe daha pahalıya mal olan bu savaşta mücadele etmek istemiyordum. Bizi sonsuza dek yalnızlığa sürükleyen bir savaşta.

Jud, bacağını motosikletinin üzerinden geçirdi ve beni tek bir yumuşak hareketle arkaya doğru kaydırıldı. Teması hiç kaybetmemiştik. İhtiyacım olan şeyin tam da bu olduğunu biliyor gibiydi.

Bir kez olsun bana sarılacak birine ihtiyacım vardı. Korkularımda, paniklerimde bana destek olacak birine.

Bir gün... Bir gün Carlo'nun bizi bulacağını vaat eden korkularımda destek olacak birine.

Jud motosikletini çalıştıran düğmeye bastı ve gürültülü motor homurdanarak canlandı. Güç metalin içinde titreşiyordu ya da belki de sadece adamın gücü benim içimde titreşiyordu. Titreme derimin üzerinde hızla ilerledi ve kan dolaşıma sızdı.

Kollarımı beline daha sıkı doladı. "Sana sahibim."

Bacaklarım kalçalarına sıkıca sarılmış, göğsüm sırtına bastırılmış haldeydi. Kalplerimiz ışık hızında atıyordu. Senkronizeydi. Düzensizdi. Mükemmel, kaotik bir ritimdeydi.

Anarşi, benim için intikam sınırlarını aşan bu adamdı.

Ona sarıldığımda elbisemin yırtmacı yukarı kalktı. Titredim, sarsıldım ve tüm gücümle ona sarıldım. Büyük bir avuç içi çıplak kalçamın üzerine yayıldı. "Bana tutun, Salem ve sakın bırakma."

Çılgınca başımı sallayarak sırtına yaslandım, ne demek istediğini anlamıştım. Ve bunu istemiştim. Hayatımda ilk kez bir başkasına inanmak istiyordum. *Korkmamak. Güvenmek.*

Ancak güven çok değerli, tehlikeli bir şeydi.

Motosikleti dışarı dönüktü, ayağını ayak desteğinden çekti ve yavaşça otoparkın içinden geçti. Kulübün önünden geçen sokağa yöneldi, hareketleri akıcı ve kendinden emindi. Adamla motosiklet sanki tek bir varlıkmiş gibiydi; devasa, vahşi ve homurdanan bir güç, geceyi yararak ilerliyordu. Beni nereye götürdüğü umurunda değildi, yeter ki oradan uzak olsundu.

Birkaç dönüş yaptıktan sonra yavaşladı ve motorunu kasabanın hemen dışındaki ağaçların altında gizlenmiş patıkaya doğru sürdü. Nereye gittiğimizi fark ettiğimde kalbim daha da hızlandı. Motosiklet tanıdık engebeli patıkada sekerek ilerliyordu ve beni daha önce götürdüğü çayıra doğru yönelirken ona daha sıkı sarıldım. Jud'ın görmek istemediğim bir parçasını gördüğüm bir zamandı.

Ancak bu gece, bana her şeyi göstermesini istiyordum. Bunu düşünmek ve değerlendirmek için kendime nasıl izin verebilirdim? Ona doğru süzülmekten kendimi alıkoyamıyor gibi görünüyordum.

Durduğumuzda Jud motoru dik tutmak için botlarını yere indirdi. Yaşadığım paniğin kalıntıları beni arkadan itmiş ve çayıra doğru tökezlememe neden olmuştu. Düşeceğimi hissettiğim yönden kendimi koruyabilirmişim gibi iki adım geri attım. Topuklarım yumuşak toprağa battı.

Motoru durdurdu. Bir anda sessizlik fisıldadı ve havaya dağıldı. Güzellik bağırarak karşılık verdi.

Derenin şırıltısı huzurunu mırıldanırken, yüksek ağaçların dalları kısa süreli esen rüzgârla sallanıyordu. Yumuşak otların arasından kır çiçekleri fişkırmıştı. Morlar ve pembeler, bulutların arasından süzülen ay ışığının bulanık huzmelerinde hafiflemişti. Uzakta alçak bir gök gürültüsü yankılandı. Yaklaşan fırtınanın serinliği, ısınan bedenimde gezindi.

“Özür dilerim.” Özrüm ve ondan ne kadar uzak durmaya çalışsam da onu felaketimin içine sürüklediğim gerçeği ağzımdan beceriksizce çıkmıştı.

Karmaşanın içine sürükleniyordu. Suçluluk ve keder etrafımı sardı. Onu tehlikeye mi atıyordum? Etkisiyle sarsılmış bir halde ormana doğru gözlerimi kırptım.

İnanmayan bir sesle, “Neden özür diliyorsun?” diye gürledi.

Dilim kurumuş dudaklarımı ıslatmak için dışarı fırladı. “Seni uyar-mıştım. Hayatım uzun zamandır darmadağın. Sanırım bu gece, kendimi zar zor toparladığımın bir kanıtı. Gitmeliyim. Geri alamayacağım bir şey olmadan önce eşyalarımı toplayıp gitmeliyim.”

Jud motorundan inip ayağa kalktı. “Hayır.” Bu bir emrin homurtusuydu.

Donuk ay ışığı üzerine düşerek çarpıcı yüzünü gölgeler içinde bırakıyordu. İyiliği fisıldayan sert, yıkıcı çizgilerle. Karanlığı, korkuyu ve ışığı fisıldayan.

Bana doğru bir adım attı. Ayaklarımın altındaki zemin sarsıldı.

“Hayır,” dedi tekrar.

“Jud, burada ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok. Hayatım-”

"Hayatın için mi endişeleniyorsun, Salem? Masaya ne koyduğun konusunda mı?" Kollarını iki yana açtı. "Bu gece beni gördün mü? Bu sadece gerçekte kim olduğuma dair bir bakıştı. Sana söyledim, korkunç, çok korkunç şeyler yaptım ve seninleyken bunu nasıl kontrol altına alacağıma dair hiçbir fikrim yok. Senin için kendime koyduğum tüm kuralları çiğnemek istiyorum."

Yüzünün görüntüsü zihnimde yanıp söndü. Saf bir vahşilikten ibaretti.

Nefes almak için yutkundum, ayakta durmaya çalışıyordum. Ancak tehlikeli, hain bir zeminde tökezlemiştim. Hiçbir şeyin sağlam olmadığı ve dünyanın elimden kayıp gittiği bir yere.

Bataklık.

"Berbat durumdayız."

Jud sert bir sesle kıkırdadı. "Çok güzel bir berbat durum."

İlerlemeye devam etti. Saldırganlık, teninin yüzeyinin altında dalgalanıyordu fakat değişmişti ve yeni bir odak noktası bulmuştu. Uzanıp kocaman elini yüzüme koyduğunda içimde bir titreme belirdi. Başparmağı çenemdeki yara izinin üzerinde gezindi.

"Kim o?"

"Jud..." Bu bir iniltiydi.

"Söyle bana, Salem. Bu konuda bana güven."

"O benim kocamdı. İlk kez ayrılmaya çalıştığımda bunu yaptı." Bu itiraf, rüzgârda süzülüyordu.

Jud'ın vücudundaki her kas gerildi. "Ve seni ona geri dönmeye mi zorladı? Bunu sana bir uyarı olarak mı yaptı?" Bu sözler gerçekten birer soru değildi. Bunlar, ağzından çıkan acımasız jiletlerdi.

Başımı onaylarcasına salladım ve gözyaşlarım bir kez daha serbest kaldı. "Beni hafifçe cezalandırdığını söyledi. Bir dahaki sefere..." Boğazım kilitletti. Kelimeler azap içinde kalmıştı.

"Salem... Bebeğim?" Jud'ın kelimeleri kırık döküktü. Cevabımı istemediğinden emindim.

Acı içinde gözlerimi kırptım. "Ama yaptım. Tekrar gidecek cesareti buldum ama o bizi buldu, Jud. O, bizi buldu ve o..."

Söyleyememiştim. Vahşetin serbest kalmasına izin veremezdim. Yine de Jud yüzümü tuttu, sanki orada yazılı olan acıyı görmüş gibiydi. Sanki ayrıntıları tam olarak göremese bile hareketlenen boşluğu tutabilirmiş gibiydi.

"Bir şekilde Juni ile kaçtık," diye devam ettim. "Ve o zamandan beri kaçıyoruz. Asla gerçekten yaşamıyoruz. Asla gerçekten özgür değiliz. Radarın altında, yokmuşuz gibi davranıyoruz."

Hava öfkeyle kaynıyordu. Bir şiddet darbesi. Bir öfke kabarcığı. Diğer eliyle yan tarafımı kavradı ve beni kendisine doğru çekti. Damarlarımda yanan sıcaklıkla birlikte bir nefes boğazımı yırttı. Bu adam çok fazlaydı. O kadar fazlaydı ki, beni mahvedeceğinden emindim fakat bu da Carlo'nun suçu olurdu, değil mi? Hayatta kaldığım için yaşamama asla izin vermeyecek olan Carlo'nun suçu.

"Sen varsın, Salem. Seni görüyorum. Seni hissediyorum. Kalbimde ve gözlerimde yaşıyorsun. Ve seni benden almasına izin vermeyeceğim."

"Jud..."

"Benimle kal, Salem. Sana göz kulak olmama izin ver. Seni koruyayım."

Varlığım sarsıldı. Kelimelerinin etkisi büyüktü. Mantığım bana gerçeğimi hatırlatırken ruhum onun sözüne tutunmak istiyordu.

"Kendime ben göz kulak olmalıyım."

Çünkü gidecektim. Gidecektim çünkü bu korku asla kalamayacağıma söz vermişti. Bu gece bunun korkunç bir hatırlatıcısıydı. Kendimi savunmasız bırakmışım. Korunmasızdım. Ve yine de tam buradaydım, o kırık parçamı tutmasına izin vermek istiyordum.

Gözyaşlarımı sildi. "Bana, birbirimize göz kulak oluyoruz gibi geliyor."

Başımı salladım, bir yanıt veremedim.

"Büyü, Tatlı Büyücü. Bana yaptıkların. Beni mahvetme şeklin, kalbimi ve aklımı çelişin..." Kolu belime dolandı. "Sana sahibim."

Beni kaldırırken sözünü tekrarlardı. Nemli zeminde dizlerinin üzerine çökerken beni nazikçe tuttu ve çimlerin üzerine yattı. Elleri titreyen dizlerimin üzerindeyken, adam öylece duruyordu.

“Şu haline bak. Hayatımda gördüğüm en güzel şeysin.”

Titreyen parmaklarım yüzünü okşamak için uzandı. Kaşlarının keskin açısını, burnunu, dolgun dudaklarım sakalından aşağıya doğru okşamıştım.

“Seni gördüğümde nefesimi kestin, Jud. Çok korkmuştum ama bunun beni karanlıkta bulan bir yabancı olmanla bir ilgisi olduğunu düşünmüyorum. Aslında olan buydu.” Elini tuttum ve kalbimin vahşi ritmine bastırdım. “Ve bu.” Parmak uçlarımı gözlerinin üzerinde zar zor gezdirdim. “Beni görme şeklin. Bana görüldüğümü hissettirsin. Bir çırpıda değiştiğimi hissetmişim.”

Gökte bir şimşek çaktı. Bir şiddet darbesiyle Jud’ı aydınlatmıştı. Gecenin içinde bir hırs parıltısıydı. Adam, üzerimde yükselen bir dağ gibiydi.

Jud acı dolu bir sesle inledi ve titreyen kalçalarımın arasına yerleşti. Öne doğru eğilerek bir elini başımın yanında yere koydu, diğer eliyle de yüzümün yan tarafını kavradı.

Obsidyen gözleri parladı. “Seni bulduğum andan beri, görebildiğim tek şey sensin.”

Duygular hızla toplandı ve kırık parçalarımın fışkırdı, tepeye çıktı, taştı. Kelimeleri zorlukla çıkarabiliyordum. “Beni kendine âşık etme, Jud.”

Ağzının kenarına hüznü bir gülümseme yerleşti ve başparmağını benimkinin kenarında gezdirdi. “Aşktan bahseden kim, güzelim?”

Bana doğru baktı. Yüz ifadesinden binlerce soru ve çekince geçiyordu ya da belki de sadece benim yüzümden yansıyanlara tanık oluyordum.

“Ne istiyorsun, Salem?” diye sordu Jud.

Çenem titriyordu fakat yine de onu doğrulttum. “Sadece gerçek hissetmek istiyorum.”

Jud, iki eliyle birden bastırıldı. Gök gürledi. Enerji alevlendi. Arzu, alev alev yanıyordu.

“Bu küçük, tatlı bedene neler yapmak isterdim...” Bu bir uyanıydı. Bir elini kalçamdan yukarı kaydırarak elbisemin kıvrılmış kumaşını daha yukarı bastırdı. İznim olmadan kalçalarım onun kot pantolonundaki şişkinliğe doğru eğildi.

“Lütfen.” Bunu söylediğim anda, Jud harekete geçti ve beni öptü. Kanında alev alev yanan saldırganlığın kalıntıları bu öpücüğe döküldü. Jud’ın dudaklarımı bir çırpıda bitirdiği o şiddetli, amansız öpücük.

Bu bir sahiplenmeydi. Bir koruma vaadiydi. *Onun* veremediği her şeydi. Ancak o anda bunun bir önemi yoktu. İkimizin de kalbinin burada kalamayacağı önemli değildi.

Vücudunu benimkine daha sert bastırırken büyük eli boynumun arkasına dolanarak beni kendine çekti. Sallanıyordu, sürtünüyordu, bedenimi şehvet çılgınlığına sürüklüyordu. Bir dirseğinin üzerine düştü ve diğer eli omzuma uzandı. Sol göğsümü ortaya çıkarmak için elbisemin kumaşını aşağı çekti.

Nefesim kesildi, gök gürleyip parlıyordu. İhtiyaç çizgileri belirdi ve Jud eli göğsümdeyken beni daha derinden öptü. Belirginleşmiş göğsümü çimdiklediğinde inledim. Dili ağzımın derinliklerinde gezinirken Jud inledi, diğer elini saçlarımın arasına sokup onu öpmemi istedi.

Başımı geriye doğru çekti. Çenemden ve boynumdan geçip kalbimin tam ortasına kadar öptü. Sonra parmaklarının yerini ağzı aldı ve dişleriyle ısırmadan önce göğsümü sıcak ağzına aldı.

Bir inilti boğazımda düğümlenirken çaresizce, “Evet,” diyebilirdim.

“Sana sahibim,” diye homurdandı ısıttığı tenime. Hassas tenime üflemek için geri çekildi, sonra dizlerinin üzerine çöktü ve ellerini elbisemin altına soktu. Kumaşı belimin etrafına doğru itti. İç çamaşırımı bacaklarımdan aşağı yırtarcasına indirdi.

Sıcak ve soğuk çarpıştı. Hışırtıyla esen rüzgârın serinliği ve kanımı yakan ateşle buluştu. Ağır bulutlar ayı çevreledi ve örttü.

Karanlık gölgede kaldı.

Pervasızlık tüm mantığı yok etti.

Şu anda önemli olan tek şey bu adamdı.

Jud, kotunun düğmesini ve fermuarını çekiştirerek açtı. Kalçalarına doğru itti. Gördüğüm manzara karşısında yutkundum. Adam çok büyüktü, iriydi, korkutucuydu ve doğrudu. Tekrar üzerime tırmandı.

Çılgına dönmüş gibiydim. Yanıyordum. Çılgınca, iki parmağını içimde dolaştırıp, "Büyü," diye mırıldandı. Başım dönüyordu, ciğerlerim hava bulmak için çırpınıyordu ancak buldukları tek şey adamın sığınağıydı.

Narenciye ve baharat... Ilık bir sonbahar gecesi gibiydi.

Kalçalarımı kaldırdım, o kalçalarımın arasına yerleşirken hareketlerimiz çılgınca ve aceleliydi. Bedenlerimiz yalvarıyordu. Birbirimize ulaşmak için çırpınıyor ve zorlanıyorduk. Beni kaldırdı, bir kolunu sırtımın altından geçirdi ve yüzümü kendine yaklaştırdı.

Bizi burun buruna getirdi. "Bana bunu istediğini söyle, Salem."

"Eğer bana dokunmazsan, seni bıçaklarım." Boğuk, çaresiz bir alay etmeyi başardım.

Jud, alçak bir hırıltıyla güldü. "İşte benim kızım."

Benim kızım. Benim kızım.

Cebini karıştırmasını ve sonra aceleyle bir prezervatifle kendini örtmesini izlerken dudaklarımda oldukça yumuşak bir gülümseme belirdi. Bana dönmek için acele ediyordu. Ben ise bunun bir fanteziden daha fazlası olmasını diliyordum. Bir rüyadan daha fazlası.

Kalbimin ezildiğini hissedebiliyordum, bunun uzun sürmeyeceğini biliyordum.

Burada kısa bir süre yaşamak için çekeceğim acıya değeceğini de biliyordum.

O da bana gülümsedi.

Çok şefkatliydi, tatlıydı. Sonra onun aletinin sert ucunun merkezimi ittiğini hissettiğimde inledim. Kalçalarımın arasında nabız gibi atarken yavaşça kendini daha derine itiyordu.

Gök gürledi. Gökyüzü açıldı ve yağmur yağmaya başladı. Gözlerim yine yaşlarla doldu.

Zevk ve acı.

Zevk ve acı.

O kadar büyüktü ki onu hayatım boyunca hiç hissetmediğim bir şekilde hissediyordum. Sanki bir parçammış gibiydi. Gerçekmişim gibiydi. Bu adam benim gerçek bir parçamdı. Bacaklarım ona yer açmak için ardına kadar açıldı ve o beni tamamen kaplarken ciğerlerimdeki hava boşaldı.

Jud'ın çenesi kilitlendi ve alnını benimkine dayayıp, "Sevgilim," diye mırıldandı. Bunu iltifat eder gibi söylemişti.

"Al beni." Bunu talep ettim.

Geriye doğru eğildiğinde o koyu, karanlık gözleri açgözlülükle parladı. Geri çekildi ve sonra tekrar geri döndü. Ciğerlerimden bir hırıltı yükseldi ve omuzlarım topraktan kavislendi, her parçam ona katılmak için eğiliyordu.

"Siktir, bebeğim. Benim Tatlı Büyücüm, bana ne yaptın böyle?"

Bir eli saçlarımda, diğer eli kalçamdaydı. Sert, sivri bir ritim tutturmuştu. Derindi. Yok etmeye yönelikti. Beni sertçe sarsıyordu. Sarsacağını bildiğim şekilde sarsıyordu. Sanki her bir hücreye sahip olacaktı gibiydi. Her bir parçaya. Gitmesine izin veremeyeceğim yerleri ele geçirecekti.

Çok büyüktü. Çok fazlaydı. Asla yeterli gelmiyordu.

Kalçalarım onu ite ite karşılamaya başladı ve ellerim gömleğinin altına kayd, sırtındaki kasları pençeledi, umutsuzca içeri girmenin bir yolunu bulmaya çalıştı. Onun sırlarının yaşadığı ve benimkilerin ağladığı yere. Geçmişlerimizde, birlikte yaşayabileceklerimiz dışında önemli olan tek bir gün bile yoktu.

Dudaklarımdan bir inilti döküldü. "Sana ihtiyacım var."

Yağan yağmurun altında, "Bana sahiptin," diye homurdandı. Vücudunun itici gücüyle bizi ikimizin de hayatta kalamayacağından emin olduğum bir çılgınlığa sürüklüyordu.

Alevler, sürtünme, ikimizi de yakıp yutuyordu. İri bedenini benim bedenime doladı. Daha hızlıydı. Daha sertti. Daha derindeydi. Daha fazlaydı.

Zevk yeryüzünün uçlarından toplandı, yağmurla birlikte yağdı, altımızdaki topraktan yükseldi ve o kırık yerde toplandı. Sonra yarıldı. Binlerce parıltılı ışıkla parçalandı ve mutluluk yayıldı. Kendimi bir arada tuttuğum kırılğan parçalar kırılıp düşmüştü. Işık ve karanlık gözlerimi kör ederken adam daha derinlere sızdı.

Bedenim, ruhum ve benliğim. Sallandı, homurdandı ve vücudunu itti, parçalandığım yerde benimle buluştu, boşalırken ağzından bir kükreme çıktı. Vücudundaki her kas esnedi, eğildi ve benimkiyle dans etti. Ulaştığımız doruk noktası bedenlerimizde çarparken yüzünü boynumun kıvrımına gömdüğünde beni umutsuzca kavradı. Yavaş bir tatmin vızıltısından ibaret olana kadar beni asla bırakmadı.

Geri çekildi ve bana orantısız bir sırtış gönderdi. "Sende özel bir şeyler var, güzelim." Tatlı bir şefkatten ibaretti.

"Jud," diye fısıldamadan önce bir dakika kadar sessiz kaldık.

Ellerinin üzerinde geriye doğru itildi ve yüzünde seğiren o şefkatli gülümsemeyle bana baktı. Benimkinde yazılı olan korkuyu gördü mü, hissetti mi, tutabildi mi bilmiyordum fakat yara izimi tekrar okşuyordu.

"Senin için dünyayı yakacağım."

Her şey sarsılıyordu. Gökler, yeryüzü ve kalbim.

"Ben..." Kelimeleri bir araya getiremedim.

Korkuyu okşayarak uzaklaştırdı, kelimeler ağır olsa da ağzını yavaş bir sırtışın kaplamasına izin verdi. "Merak etme, bebeğim. Arkadaşız."

Kaşlarım çatıldı. Geriye doğru oturup elbisemi yeniden yerleştirmeden önce hafifçe yaklaştı ve öptü. Sonra zıplayarak ayağa kalktı ve sırlıklam olmuş kot pantolonunu kalın kalçalarına kadar çekmeyi başardı. Onu süzmemeye çalıştım fakat hâlâ sertti. Ondan istersem, hemen üzerime tırmanıp adımları unutturmaktan mutluluk duyacağından hiç şüphem yoktu.

Yere uzanıp ona bakarken bir titreme vücudumu sarstı. O kadar muhteşemdi ki, içim bir anlık ateşin sıcaklığıyla yanmıştı. Saçları, yüzü ve sakalı sınısıklamdı. Gömleği geniş göğsüne yapışmıştı.

Fırtınada beni kaplayan bir güçtü.

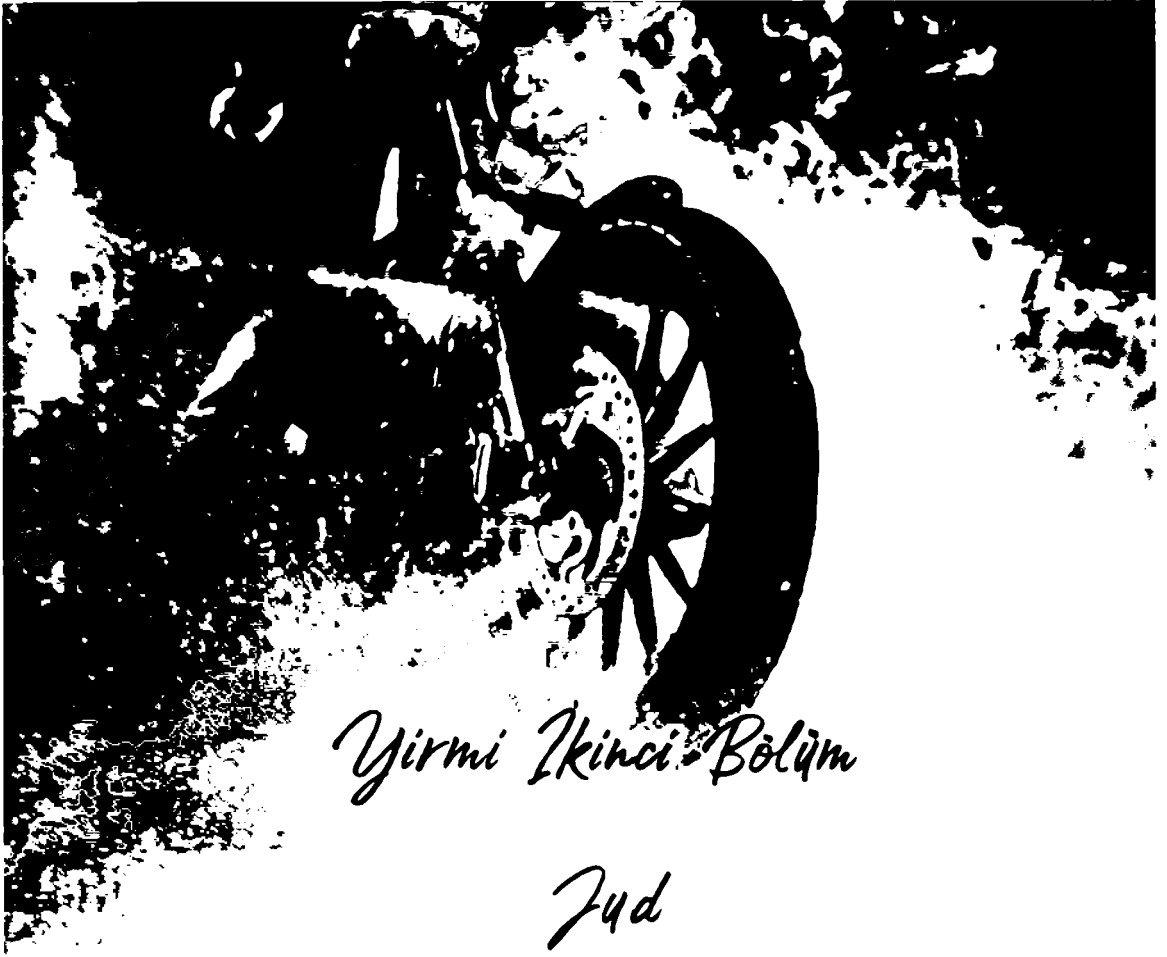
Ayağa kalkmama yardım etmek için elini uzattı. Elini kabul ettim ve beni ayağa kaldırırken kaşımı kaldırarak ona baktım.

“Biz böyle miyiz, Jud? Arkadaş mıyız?” Derin bir kahkaha attı ve yüzünü boynumda şiddetlenen nabzıma bastırdı. Hassas tenime doğru, ruhuma merhem olacak şekilde, “İyi, iyi arkadaşlar,” diye mırıldandı.

Sonra kollarını bana doladı ve beni tekrar kucağına alarak motoruna taşıdı. Şiddetli fırtınanın içinden ona baktım.

“Şimdi ne olacak?”

“Bu gece mi? Seni evime götüreceğim, ısınman için sıcak bir duş aldıracağım, sonra da seninle doğru dürüst sevişeceğim. Yarını soracak olursan, bu sana kalmış.”

Hayatımızda her şeyi değiştireceğini bildiğimiz anlar vardır. Bir adım daha derine indiğimizde artık geri dönüşü olmayacaktır. Geri dönülmez bir şekilde değişiriz. Kalıcı olarak işaretleniriz. Yeni bir dövme sadece derimizi kaplamakla kalmaz, mürekkebi çok derinlere, ruhumuza işleyecek kadar derinlere akar.

O zaman Salem ile hangi anın beni kalıcı olarak değiştirdiğini merak etmek zorunda kalmıştım. Bir adım daha atarsam, benim için her şeyin biteceğini biliyordum.

Bu gece miydi? Onu sarıp sarmaladığım ve uzaklara fırlattığım zaman mıydı? Ona dokunduğumda ve onunla birlikte olduğumda mıydı? Onu kucakladığımda ve o da beni kucakladığında, bedenlerimizi en muhteşem şekilde damgaladığında mıydı?

Çizgiyi aşır onu ofiste öptüğümde, onu koruma ve güvende tutma ihtiyacımın etkisi altında olduğumda mıydı?

İşi kabul etmek için o ilanla geldiğinde rahat bir nefes aldığımı mıydı?

Yoksa onu yağmurda ilk bulduğum anda mıydı?

Ya da belki... Belki, beni bu kıza yaklaştıran her bir andı. Her biri hayatımı değiştirmiş, her adım biraz daha yaklaşırsam asla eskisi gibi olamayacağım konusunda beni uyarmıştı.

Yine de devam etmiştim. Beni çağıran cazibeye karşı kendimi durduramamıştım. Bir şekilde bu kaçınılmaz görünüyordu.

Daha derine in.

Bildiğim şey, onun beni yaraladığıydı. Beni değiştirmişti. Çoktan kaleme alınmış olduğundan emin olduğum yerlere kendini yazmıştı. Düzenlenemez ya da yeniden yazılamazdı.

Salem, onu çatı katımın merdivenlerinden yukarı taşırken kollarını boynuma dolamıştı. Nefesleri kısaydı. Onun da bunu bildiğini hissediyordum. Silinemeyecek bir çizgiyi aşmıştık. Bunun her saniyesi farklıydı.

O çayırdaki birleştiğimizi hissetmiştim. Dükkâna dönerken motorumun arkasına bindiğinde daha da fazla, sanki kilometreler geçerken bir şeyler değişmiş gibi gelmişti. Sanki ruhlarımız birbirinin içine geçmişti ve onları asıl yerlerine geri götürmenin bir yolu yok gibiydi.

Hırçın bir denizin rengindeki gözler, dükkânı örten fısıltılı gölgele-
rin arasından bana bakıyordu.

Ölçüyorlardı.

Değerlendiriyorlardı.

Arıyorlardı.

Çatı katıma açılan kapıdan geçmemizi sağlayacak kodu girdim ve içeri adım atınca kapının arkamızdan kapanmasına izin verdim. Loş ışıklar karanlığı alaca bir parıltıyla ısıtıyordu.

Giysilerimiz sıırsıklamdı, ikimiz de sıırsıklam olmuştuk. Etrafımızı saran belirgin bir sıcaklık olmasına rağmen titriyorduk.

Bizi yakan ateşin közleri, yüzeye çıkan soruların altında hâlâ yanıyordu.

Çatı katının karşı tarafında bulunan yatak odama doğru ilerlemeye başladım. Yolun yarısında nabzının hızlandığını, kelimelerin ağzından remkinli bir şekilde döküldüğünü, kızın benden kendisine başka bir kapı açmamı istediğini hissettim. “Burada seninle mi yaşıyorlardı?”

Keder, anılarımı zincirlemeye çalıştığım bağlardan kurtularak varlığıma yayıldı.

“Hayır.” Acı bu kelimeyle birlikte ortaya çıktı.

Devam ettim ve o da kaçacağımdan korkuyormuş gibi beni izledi, oysa ben bunun tam tersi olduğundan emindim. Onu sarmak ve tutmak isteyen bendim. Kalması için yalvarmak isteyen.

Arkadaş.

Ne saçmalıktı ama.

Onu mutfaktan geçirdim ve odama giden kısa koridora taşıdım. Kocaman yatağımın yanından geçtim ve onu banyoya götürdüm, ardından ışığı yaktım. Parlak beyaz zemin ve duvarlardan yansıyan rahatsız edici parıltıya karşı ikimiz de gözlerimizi kırdık. Kendimizi ayarladıktan sonra onu duşa kadar taşıdım. Hâlâ onu tutarken, musluğu açabilmek için eğildim.

Tepedeki duş başlığından dökülen su, odayı hızla buharla doldurdu.

Sanki bu vahşi kız kırılacakmış gibi, onu dikkatlice ayağa kaldırdım. İçimdeki her yaranın yeniden açıldığını hissettiğimde parçalanacak olan onun ruhuymuş gibi.

Elbisesinin ıslak kumaşını vücudundan sıyrırken ona bakmaya devam ettim. Elbiseyi yukarı çekip başının üzerinden geçirirken rüyleri ürperdi.

Hay sikeyim.

O bir rüyadan ibaretti.

Yüksek topuklu ayakkabıları ve iç çamaşırından başka bir şey giymeden orada duran düpedüz bir fanteziydi. Siyah kurdeleler ve fiyonklarla sarılmış bir rüyaydı. İç çamaşırı, bir parça dantelden ve kalçasından aşağı inen saten bir ipten oluşuyordu. Tüm kıvrımlarıyla, yumuşak teniyle ve akıllamaz çekiciliğiyle karşımdaydı.

Dilimden bir hırıltı döküldü. “Çok güzelsin. Bunun tanımısın. Biliyor musun, güzelim?” Sorunun sıcak havada yuvarlanmasına izin verdim ve Salem bana, beni baştan aşağı ürperten o gözlerle baktı.

Öldürdü, deldi ve beni olduğum yere mıhladı. Titreyen elleriyle uzandı, gömleğimin eteklerini kavrayıp yukarı doğru itti. Göğsüme ulaştığında onu tuttum ve kalan kısmını başımın üzerinden sıyırdım. Elleri karnımın üzerinde gezindi ve omuzlarıma kadar çıktı.

“Beni serseme çeviriyorsun, Jud. Bana kim olduğumu unutturuyorsun.” Onların anlamını çözebilirmiş gibi, parmak uçlarını nazikçe tenimdeki desenlere ve imalara dokundurdu. Sanki dehşetten korkmuyormuş gibi. Ya da belki de anlamlarının vahşetini kaldırabilecek kadar güçlüydü. Sol tarafımdaki damgalı kelimenin izini sürerken yüzümden başka bir yere bakmadı.

Acımasız.

Sanki o kısmı da yeniden yazıyordu. Ancak gerçeği biliyordum. Si-linebileceğimi düşünemeyeceğimin farkındaydım. Çünkü ne kadar zaman geçerse geçsin, o iblis hâlâ yaşıyordu. Kahretsin, tam oradaydı. Bu gece serbest kalmaya hazırdı.

Buharın göz kamaştırıcı örtüsü altında, topuklularını çıkarmak için diz çöktüm. Bir yanımda beni bırakmayan bu şehvetle çılgına döndü. Diğer yanımda ise onun ayaklarına kapanmak istiyordu. Elimi sağ ayak bileğine doladım ve ayağını kaldırdım, Salem da omuzlarımdan destek almak için aşağı uzandı. Sorusu zihnime çarpıyordu ve bu kız bir şekilde gerçeği normalde kapalı tuttuğum yerden çekip çıkarıyordu.

Boğuk bir itiraf dilimden döküldü. “Trent’in Eden ile tanışmadan önce Gage ile yaşadığı yerde bir evimiz vardı. Büyük bir arka bahçesi ve mükemmel bir çimenliği olan küçük bir evdi, Kye yeterince büyüdüğünde kullanmak üzere arka tarafa pembe bir oyun evi inşa ediyordum.”

“Kye.” Salem, kızımın adını fısıldadı.

Sisin içinden hüznün yayıldı. İkimiz de onu soluyor gibiydik. Onun bir parçasıydık, acıyı paylaşıyorduk.

Diğer ayakkabısını çıkardım ve ayağa kalkmaya çalıştım, kendimi sabit tutmak için, parçalara ayrılmamak için, uzanıp avucumu bu kızın

yanığına koymak zorunda kaldım. “Haftalarca o oyun evinde oturdum, sadece... geri gelmelerini bekledim. Kye’in küçük kahkahasının havayı doldurmasını. Yeni atmaya başladığı adımların yere vurmasını. Gelmeyeceklerini anladığımda, toparlanmadım bile. Sadece buraya geldim. Seslerinin yankısına bir saniye daha dayanamadım.”

Salem çeneme dokundu, parmaklarını sakalımın arasından geçirdi. “Jud... çok üzgünüm.”

“Senin suçun değil.”

Benim suçumdu.

“Bu senin için üzölmeyeceğim anlamına gelmiyor.” Vicdanımı yaralayan bir ifadeyle bana bakmaya devam etti. Sanki bu kız, kaybımı kimsenin anlayamayacağı bir düzeyde anlayabilirmiş gibi.

Sertçe yutkundum, külotunu bacaklarından kurtarmak için eğildim. Giderken kalçasına, dizine, baldırına bir öpücük kondurdum. Ayak bileklerinden çözdüm.

Parmaklarını saçlarımda gezdirdi. “Tıpkı benim için acı çektiğini hissedebildiğim gibi.”

Nefesim kesildi, burnumu dizine bastırdım ve kokusunu içime çektim. “Senin adına çok öfkeliyim, bebeğim. O piçi yok etmek istiyorum. Onun varlığını yeryüzünden silmek istiyorum.”

Dengesiz itiraf ben durduramadan ağzımdan çıktı. Titreyişinden, bunun öylesine söylenmediğini anladığını biliyordum. Abartı değildi. Onun yüzünden, bir daha asla yapmayacağıma söz verdiğim şeyi yapmak için can atıyordum.

Botlarımı ayağımdan çıkarmak için döndüm. Ayağa kalkıp onları tekmeledim ve kot pantolonumla iç çamaşırımı silkerek çıkardım. Bende onun kadar çıplaktım. *Açıktaydım.*

Avucunu göğsümde kopan fırtınaya bastırdı.

“Yalnızsın.”

Enerji savruldu.

“Evet.”

Elim çenesine, içimde öfkelenme isteği uyandıran yara izine gitti. Canavarı avlamak ve ona canavar olmanın tam olarak ne demek olduğunu göstermek istiyordum.

“Ve sen de benimkini görüyorsun,” diye fısıldadı yumuşak bir sesle. “Yalnızlığımı.”

“Kim olduğumuzu saklamak zorunda kalmaktan daha yalnız bir yer yoktur.” Sözlerim ikimizin arasında kaldı. “Benden saklanmak zorunda değilsin.”

Kolumu beline dolayıp onunla birlikte duşa girebilmek için onu yerden bir santim kaldırdım. Sıcak su tavandan dökülüyor, üşümüş tenimize değiyordu. Salem titredi, sonra arkasına yaslanıp ılık suyu saç tellerine masaj yaparak yedirdiğimde inledi.

“Bu gece korktuğun için üzgünüm,” diye mırıldandım, hafızam gözlerindeki dehşete geri döndü. Yüzünde eski korkular parıldıyordu. Bir sünger alıp duş jeliyle kaplayarak onu yıkamaya başladım. Hak ettiği şekilde, dikkatlice. Salem da bu iyiliğime karşılık vererek eline jeli dökp avuçlarını birbirine sürterek omuzlarımda ve kollarımda gezdirdi.

“Sanırım görmene ihtiyacım vardı,” diye itiraf ederken bana baktı. Ellerini vücudumda yavaşça gezdirerek dikkatimi dağıtmıştı. Baştan çıkarıcıydı.

Ben de aynısını yaptım, bir şekilde ihtiyacı olan şeyin bu olduğunu biliyordum. Birinin ona biraz sarılmasına, güvende olduğunu bilmesine ihtiyacı vardı. Birbirimizi yıkadık; onun elleri benim vücudumda, benimkiler de onun vücudundaydı. Bu kız kaygan, çıplak ve şimdiye kadar gördüğüm en ateşli şeyken sakinliğimi korumak gerçekten çok zordu. Giyinikken yeterince kötüydü. Ancak bu... aklımı başımdan almıştı. Onunla bu şekilde olmak dünyamı sarsıyordu. Bu gecenin yarattığı değişimde kayboluyordum. Sanki ikimiz de daha iyi bir şeyin içine düşmüştük. Doğru bir şeyin içine.

Kalplerimiz düşün uğultusundan, çatıdaki yağmurdan ve uzakteki gök gürültüsünden daha yüksek sesle çarpan bir gök gürültüsüydü. Kendimizi kaptırmıştık. Bizi bırakmayı reddeden bağlantıda kaybolmuştuk. Ellerimiz arıyor ve dudaklarımız dolaşıyordu.

Çenesini, yanağını, burnunu öptüm. Dudakları göğüs kaslarımla, karnımın üzerinde geziniyor, dudaklarımı arayarak yeniden yukarı çıkıyordu. Onu uzun ve derin bir şekilde öptüm. Çaresizliği kontrol etmek için elimi çenesine koydum. İç çekti, nefesi kesildi ve dilini benimkinin üzerinde gezdirdi. Yavaş, sarhoş edici bir dans sunuyordu.

Su soğumaya başladığında, sonunda kendimi trans halinden çıkardım ve duş başlığını kapattım. Uzanıp bir havlu aldım ve o şehvet uyandıran vücudu sardım. Belime sarmak için bir tane daha aldım, sonra onu kollarımda taşımak üzere havaya kaldırdım. Şaşkınlıkla cıyıkladı.

“Yürürebiliyorum, biliyorsun.” Onu banyonun uzak duvarına dayalı büyük makyaj masasına taşıırken tatlı ağzında bir alay vardı.

Onu tezgâhın üzerine oturtup saçlarını karıştırmak için bir havlu daha aldım. “Burada seni taşımak için ben dururken neden yürüyesin ki?”

Salem kıkırdadı. “Dikkat etsen iyi olur... Bir kız buna alışabilir ve sonra benden asla kurtulamazsın.”

Ona sııttım. “Lanet olsun. Büyük planımı bozuyorsun, güzelim.”

“Sinsi.” Sııttı.

Göğsüm hafiflemiş, diğer her şeyim bir yumruk içerisinde sıkılmıştı. Bitmek bilmeyen bir ihtiyaç duyuyordum. Olmaması gereken bir şeye dönüşen bir istekti.

Aşk.

Bu aptalca, hatalı düşünceyi zihnimden ittim.

İhanet. Sadakatsizlik. Bu kara büyü kanıma işlemişti ve tüm vücudumda nabzımla birlikte atıyordu. Yapabileceğim tek şey, şu anda onun için burada olmaktı. Ona yalnız olmak zorunda olmadığını göstermekti.

Ancak bu beni nereye götürüyordu? Kendim olurken onun güzelliğinin önünde nasıl duracağımdan emin değildim. Bundan daha da kötüsü, bu iş bittiğinde nasıl yürüyeceğimi merak ediyordum. Bu, özellikle de parmak uçlarını tekrar o kelimenin üzerinde gezdirmeye başladığında, harekete geçmiş bir soru haline dönüştü.

Gergince iç çektim ve sanki içindeki iğrençliğin akıp gittiğini hissedecekmiş gibi elini sertçe tenime bastırdım. “Ben gerçekte buyum, Salem.”

Soru sorarcasına bana baktı, bekliyordu.

“Babamın beni yarattığı kişi.” Doğru olup olmadığından emin olmadan cümlemi değiştirdim. Çünkü bu... bu benim kanımda vardı. Doğduğum günden beri. Yine de, bunu içime yerleştiren kişi olmasaydı bu şekilde meyve vereceğinden şüpheliydim.

“Ama bu beni masum yapmaz, Salem. Akla hayale gelmeyecek şeyler yaptım.”

Salem’in yüzü kızardı ve kalp atışlarının hızlandığını hissettim. “Buna inanabilir miyim, bilmiyorum.”

Parmaklarımı başının yan tarafındaki nemli saçlarında gezdirdim. “Çünkü olmak istediğim kişiyi görüyorsun. Olmaya çalıştığım kişiyi.”

“Ya da belki de, hiç kimsenin seni gerçekte olduğun gibi görmesine izin vermedin.”

Utanç, gömülü tutmaya çalıştığım derinliklerden yükseldi. Yumuşak bir şekilde yüzüme dokundu fakat sesinde çaresizlik vardı. “Bu hayat sen mi seçtin?”

Başımı sertçe iki yana salladım, kelimeler alaycı bir ifadeyle dökülürken kırıldılar. “Kafama gerçek bir silah dayandı ve buna zorlandım. Zamanımın geldiği söylendi. Bunun benim görevim olduğu ve eğer yapmazsam bunun kardeşlerimin üzerine kalacağı söylendi.”

Piç babamızın Trent’i çoktan ele geçirdiğini bilmemem ne kötüydü. Bana yaptığı gibi onu da yıkıma sürüklemişti. Hepimiz doğduğumuz andan itibaren manipüle edilmiştik. Yoluna çıkmaya çalışanlar sistematik olarak ortadan kaldırılmıştı.

Hüzün bakışlarını delik deşik etti. “Kaç yaşındaydın?”

Boğazıma saplanan bıçaklara rağmen yutkundum. İtirafıta bulunurken ona bakmaya devam edemediğim için gözlerim kapandı. “İlk kez on dört yaşındayken olmuştu. Babam sadakatimi kanıtlama zamanımın geldiğini söyledi. Beni muhafızlarından biri olarak bir baskına götürdü.

İyi bir nişancı olduğum ortaya çıktı ve kaderimi o gün belirledim. Trent'in bir çıkış yolu bulduğu güne kadar o pislikle beraberdim. Farklı bir hayat kurmak için onunla birlikte gitmemizi istedi. Daha iyi bir hayat."

Kennedy ile bunu bulduğumu sanmıştım. Salem yanağımı avuçlayarak ona bakmam için beni zorladı. "Peki ya reddetseydin? Trent bir çıkış yolu bulmadan ayrılıydın?"

"Babam değer verdiğim herkesi öldürür ve bunu yaparken benim de izlememi sağlardı."

O mavi gözler artık farklı bakıyordu. Bana hak ettiğim tiksintiyle bakması gerekirken, anlayamadığım bir empatiyle parlıyordu. "Kötülüğü bilirim, Jud. Onu gördüm. Onunla yaşadım. Ve şu anda bana bakan şeyin bu olmadığını biliyorum."

Sonsuza dek inleyecek olan o yer, vicdanımı acı içinde parçaladı. "Ama geri döndüm, Salem. Doğru şeyi yaptığımı düşünerek geri döndüm ve sonunda en büyük günahı işledim."

Affedilemez olanı. Asla geri alamayacağım ya da düzeltemeyeceğim bir şeydi. Bu gerçeği Kennedy'ye söylemiştim ve o da beni terk etmişti. Bunu Salem'a teklif etme şansım yoktu. Kız beni zaten çok az tanıyordu.

Ancak her nasılsa, o anda, bir başkasıyla daha fazla uyum içinde olabileceğimi sanmıyordum. Kennedy ile hiçbir zaman uyumlu olmamıştık. Bir kere bile. Çünkü bana hiç böyle bakmamıştı. Sanki kurtarılma şansım varmış gibi, benim gibi bir adam için kurtuluş olabilirmiş gibi bakmamıştı.

Hayatımın geri kalanında yaptığım şeyin gerçekliğiyle acı çekmeyi hak etmişken, bunu nasıl isteyebilirdim ki?

"Yapabileceğin tek şey anda ve burada yaşamak, Jud. Geçmişin sana zincirlerden başka sunacağı bir şey yok. Zincirler, pişmanlıklar ve zor dersler. Evet, onlardan bir şeyler öğrenebiliriz ama onların tutsağı olmayız. Her günü sana sunacakları için yaşamalısın. Yalnız olmak zorunda da değilsin, Jud. Ben buradayım."

Kahretsin, çok tatlıydı. Sert, tatlı ve cesurdu. Yapmak istediğim tek şey onu sarıp sarmalamak ve sonsuza dek yanımda tutmaktı.

“Öyle mi? Ama ne kadar süreliğine? Kaçmayı ne zaman bırakacaksın, Salem? Kendini zincirlerinden ne zaman kurtaracaksın?” Sefalet, güçlenmeye devam eden ve sızlanan umutla birlikte sürünerek dışarı çıktı.

Salem kıpırdadı, bakışlarını indirip parmaklarıyla oynamaya başladı. “İstediğim tek şey bu, Jud. Saklanmayı durdurmak. Kaçmayı.” Temkinli bir şekilde bana baktı. “Ama o hâlâ dışarıdayken bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum.”

Çılgına dönmektense saçlarını kurutmaya devam etmeye odaklanmak zorundaydım. O anda istediğim tek şey bir isimdi. Geri kalan her şeyi hallederdim.

“Kim o?”

Sıkıntı boğazında düğümlendi. “Çocukluğumuzda sokağın karşısında oturan, abimin bir arkadaşıydı. Benden beş yaş büyüktü. On altı yaşındayken onunla buluşmak için gizlice dışarı çıkmaya başladım. Büyükannem Mimi...” Salem, yüzünde kendi utancıyla bana baktı. “Beni uyardı Jud, onun iyi biri olmadığını ve sadece acı çekmek için uğraştığımı söyledi. Ve ben de bunu yaşadım. Çok fazla acı çektim. Kötü biri olduğu ortaya çıkan bir adama âşık oldum. O da bana sadece körülüğü gösterdi ama bunun gerçekte ne anlama geldiğini çok geç olana kadar anlayamadım.”

“Ne kadar zamandır kaçıyorsun?”

“Dört yıl. Bir yerde birkaç aydan fazla kalmıyorum. İlk kez aileme yakın bir yerde bulunuyorum. Darius pes ettiğine ve hayatına devam ettiğine, yeterince zaman geçtiğine inanıyor. Artık benim peşimde olmadığını ve uzakta, dikkat çekmeden kaldığımız sürece sorun yaşamayacağımızı düşünüyor.”

Siktir.

“Bu yüzden mi işe girişini kayıt dışı yapmak istedin?”

Başını temkinli bir şekilde salladı. “Evet. Yıllardır her şeyi nakit ödedim. Ayda bir ödeyebildiğim köhne yerlerde kaldım.” Çenesi titrediydi. “Juni’nin tıbbi işleri...” Kaşları kendi utanç dolu korkusuyla çatıldı. “Onu küçük kasabalardaki küçük kliniklere götürürdüm, sahte bir isim verirdim, böylece kontrole gidebilirdi ve sonra yolumuza devam ederdik.”

Ruhum haykırdı. Gerçek şuydu ki, bu kötüydü. Gerçekten çok kötüydü ve ondan uzak durmak için bu kadar çaba sarf etmesine neden oluyordu. Başparmağımı çenesindeki yara izinin üzerinde gezdirdim. "Son seferinde ne yaptı? Sonunda özgür kaldığında?"

Keder yüz hatlarını parçaladı. "Bizi yok etmeye çalıştı, Jud... Her şeyimizi almaya."

Öfke parmaklarımı titretti ve intikam dişlerimi sıkı. Onu yüzünün iki yanından tutarak bana bakmaya, anlamaya zorladım. "Sana ulaşmasına izin vermeyeceğim. Sana söz veriyorum."

Salem öne doğru eğilip tam kalbimin üzerine bir öpücük kondurdu. "Bu senin savaşın değil, Jud. Burada olmamalıydım bile. Ama gerçekten nasıl ayrılacağımı bilmiyorum."

İçimdeki öfkeyle onu korkutmadan önce havaya biraz yumuşaklık katmam gerekiyordu. "Şimdi tüm bunları elde etmişken neden gitmek istiyorsun?" Dudaklarımı bükerek kalçalarımı onunkilere doğru ittim.

Oynuyordum. Onunla alay edip ona sataşıyordum. Çünkü o anda yapmak istediğim tek şey, varlığındaki her türlü üzüntünün izini çalmaktı. Daha sonrası için öfkemi körükleyeceğimi düşünüyordum. Çünkü o şerefsiz yüzünü gösterirse, öldürdü.

Kendime verdiğim sözün canı cehennemeydi. Bir daha asla öldürmeyeceğime, yoldan çıkmadan yaşayacağıma dair verdiğim sözün canı cehennemeydi.

Hayatımı geri kazandığımda hazır olacaktım.

Uğruna yaşadığım *tek amaç* buydu.

Ve işte öylece gitmiş, uzaklarda kaybolmuştu.

İhanet.

Onun saldırmasını beklemek birden akılsızca göründü. Darius'tan ismi öğrenecektim, sonra da Salem'in acısına bir son verecektim. Kapsına kadar gelmeden önce onu durduracaktım. Salem parmaklarını yanlarıma yerleştirdi ve o gözlerle bana baktı.

"İstemiyorum, Jud. Gitmek istemiyorum." Havaya bir yoğunluk çöktü. Bir kırbaç ve ruhumu yakan bir ateş gibiydi.

O dolgun, baştan çıkarıcı dudakları yağmalamak için eğilirken, saçlarını kurulamak için kullandığım havluyu bıraktım ve onun yerine parmaklarımı saç tellerine geçirdim.

Salem çok güzeldi. Çok doğru hissettiriyordu. İsteyebileceğimden çok daha fazlasıydı.

“O zaman kalmalısın gibi görünüyor.” Dudaklarına doğru şakacı bir şekilde gürledim fakat yüzde yüz ciddiydim. Sırıtişını ağızımda hissettim ve beni geri çekip tezgâhtan kayarak ayağa kalktı.

“O halde...” Banyodan çıkıp yatak odama doğru yürürken omzunun üzerinden bana baktı.

Lanet olsun, işte başlıyorduk. Benim cadım. Tatlı, baştan çıkarıcı bir büyücüden başka bir şey değildi ve ben hipnotize olmuşum. Büyülenmişim.

Havlusunu bırakarak kasıla kasıla uzaklaştı, çıplak sırtı ve mükemmel yuvarlak kalçasından başka bir şeyi yoktu. Saçları sırtından aşağı dökülüyordu, bacakları kıvrımlı ve bronzdu.

“Ah, güzelim, işte şimdi bela arıyorsun,” diye gürledim arkasından.

Bana bakarak, “Seni buldum, değil mi?” diye alay etti. Kıkırdayarak yatak odasına doğru ilerlerken onu takip ettim ve yatağıma varmadan önce ona yetiştim. Bir kolumu ön tarafına doladım, avuç içimi karnına götürerek onu kendime çektim.

Salem güldü ve onu kendime doğru çekerken ayaklarını savurdu. Bu, benim de kahkaha atmama neden oldu. Sonra boynunun yanından aşağıya, iştah kabartan omzuna doğru bir yol çizerek öpücükler bıraktığımda, sanki bir su birikintisi oluşturur gibi eriyordu.

“Siktir, çok güzel hissettiriyorsun.” Burnumu saçlarına bastırıp kokusunu içime çekerken o da iç çekti.

“Sen şimdiye kadar hissettiğim en iyi şeysin, Jud.” İtirafı odamın yoğun havasında yankılandı. “Hayatıma girmeni hiç beklememiştim... Bana sadece hayatta kalma umudunun da ötesinde hayaller kurduracak birini bulmayı.”

Onu döndürdüm, çenesini yukarı kaldırdım. “Buna sahip olduğunu göreceğim, Salem. Hak ettiğin hayata sahip olduğunu.”

Güzel kaşları çatılırken parmak uçlarımla boğazında gezinmesine izin verdim. “Arkanı dön, bebeğim.” Yavaşça yer değiştirirken muhtaç bir nefes verdi, dönerken gözleri benimkileri izliyordu.

Nefesim tekrar kesildi. “Eğil, güzelim. Tüm güzelliğine bakmama izin ver.” Avuçlarını yatağıma bastırırken titredi, inledi.

Kahretsin. Çok seksiydi. Kalçası yuvarlaktı, kasıkları pembe ve güzeldi. Dudaklarımla omurgasından aşağı doğru bir yol çizmek için eğildim. Bunu yaparken ellerim kalçasındaydı.

“Her parçan, Salem. Seni bu kadar çok istemek beni çılgına çeviriyor. Bu tatlı bedeninde kaybolmak için her şeyimi vermeye hazırdım ve şimdi buna sahipken asla durmak istemiyorum.” Onun ipeksi tenine karşı kelimeleri mırıldanırken öpmeye devam ettim.

“O zaman yapma, Jud. Durma.” Ve işte oradaydı. O fırtına, karaya çıkmıştı. Kanımda parlayan ve damarlarımda ağgözlülükle dolaşan bir kaos seliydi. Aurası her yerdeydi. Kızarmış hindistancevizi, boğucu günah ve biraz da ben kokuyordu. Beni bu da harekete geçirdi.

“Benim misin, güzelim?” Aşağı doğru ilerlemeye devam ederken fışıldadım, dilimi yanaklarında gezdirdim. Böylece tatlı, hazır kasıklarında güzel bir tur atabilmişim. Salem’in nefesi kesildi, sonra geri çekildi.

Tamamen ayağa kalktığımda bir kıkırdama duyuldu. Havlumu belimden indirip komodine uzanarak bir prezervatif aldım ve çabucak taktım. Göğsünü yatağına daha fazla bastırdım, böylece tamamen eğilmiş durumdaydı. Kahretsin, tam bir hayal gibiydi.

Mükemmellikti. Tam bir yok oluştu. Parmaklarımla sınırlı kısıklarımda dolaşmasına izin verdim ve iki parmağımı ilerleterek homurdandım. “Söyle bana, Salem. Benim olduğunu söyle.”

Sadece bu gece için bile olsa, bunu duymaya ihtiyacım vardı.

Kıvranıp inledi. “Jud.”

“Söyle bana.”

“Evet. Seninim.”

Öyle olmayı kastetmediğini biliyordum. İkimiz de bunu beklemiyorduk. Önemli değildi, beni asla unutmayacaktı. Aletimi kavradım ve kendimi ona hizaladım, başımı tam ilerlettiğimde neredeyse tekrar bayılıyordum, yavaşça daha derine inmeye devam ettim. Ben onu iyice gerdikçe kıvranıyor, nefes nefese kalıyor ve hava almak için dileniyordu. Neredeyse sığmayacak kadar sıkıydı. Aletim onu doldurdu ve duvarları etrafımda zonkladı.

Yemin edebilirdim ki, yer sallanmaya başlamıştı. Onu kalçalarından tuttum ve hareket etmeye başladım, mükemmelliğine girip çıkıyordum. Görüntünün kendisi bile zirveye ulaşmamı istiyordu.

“Mükemmelsin, sevgilim. Çok iyisin.” Gerçek bu olduğu halde, ağzımdan dökülmesini engellemeye çalışmadım. Bu kız dünyamı işgal etmiş ve başka bir şeymiş gibi hissettirmişti.

“Durma,” diye tutarsızca yalvardı, sonra onu kucağıma alıp sırtüstü yatağa fırlattığımda çığlık attı. Bir süre öylece durup önümde uzanan bu kıza bakarken gözleri üzerimde gezinmeden önce boğazından bir kırdama yükseldi.

O his damarlarımda alevlendi. İhtiyaç. Sahip olma.

Kız bir afetten başka bir şey değildi. Kara büyüydü. Çünkü bana hissettirdiği şey mümkün değildi.

Yatağın üzerinde dizlerimin üzerine çöktüm ve uzanıp onu kendime çektim, ayak bileklerini omuzlarıma koyup derinlere daldım. Sabit, sert bir tempo tutturdum. Kalçaları yataktan daha da uzaklaştı, saçları muhteşem yüzünün etrafında savruluyor, göğüsleri her hamlemde hareket ediyordu.

“Sanırım işim bitti, bebeğim.” Başparmağım şişmiş klitorisinin etrafında dönüyordu. Orgazm olurken küfretti, adımı haykırdı, beni sıkı, ona müsaade etmek için yavaşladığımda nefes almak için çırpındı. Sonra parmağımı tekrar şişmiş kasığının üzerinde döndürmeye başladım.

Yüzünü şaşkınlık kapladı. “Sanmıyorum...” Ancak içindeki o tatlı noktayı ovalayabilmek için açıları değiştirip karnının alt kısmına bastırduğымda kendini bırakıyordu.

Belli ki, bundan çok hoşlanmıştı. Ben onu baştan aşağı sararken başı dönmeye başladı. Ancak buradaki asıl sorun, ondan ne kadar hoşlandığım, bir başka doruk noktasının onun sıkı, mükemmel vücudunu parçaladığında göğsümün nasıl gerildiği idi.

Dirseklerimin üzerine düşüp onu toparladım, içeri ve dışarı hareket ettim, kalçalarım uyluklarının arasında ilerliyordu. Ruhum, omuriliğimin dibinde yanan ve hayalarımı yumruk gibi sıkı zevkle kanıyordu.

Boşaldığımda onu öptüm, mutluluk damarlarımdan geçerken onu bir çırpıda bitirmiştım. Yana doğru yığıldım ve onu kendime doğru çektim. Parmaklarım saçlarının arasında yolunu buldu ve o bana bakarken ben de ona baktım. Göğsümün derinliklerinde asla kurtulamayacağım dan emin olduğum bir his vardı.

“Büyü,” diye mırıldandım alçak sesle.

“Büyü,” diye fısıldadı o da.

Uzun bir süre etrafımızı huzur kapladı; tek ses nefeslerimiz, kalplerimiz ve geri çekilen fırtınaydı. Sonunda ağzımı açtım ve ona en başından beri sormak istediğim şeyi sordum. “Ne istiyorsun, Salem? Bu hayatta en çok ne istiyorsun?”

“Juni’nin güvende olmasını istiyorum. Kaçmayı bırakmak istiyorum. Bir evim olsun istiyorum.”

Yirmi Üçüncü Bölüm

Jud

Jud, Marcelló'nun Iron Ride'in otoparkında yaslandığı arabadan doğrulup kalktığını görünce olduğu yerde tökezledi. Bir elini saçlarının arasında gezdirdi, koşmaya veya silahını almaya yarı yarıya meyilliydi. Sapkın bir tehdit haline gelmeden önce onu ortadan kaldırmalıydı.

Çünkü Jud, asla o hayata geri dönmeyecekti. Çünkü Jud'in Redemption Hills'in karla kaplı arazisinde sonsuza dek peşini bırakmayacağından korktuğu bir geçmiş vardı. Bu adamın asla olmaması, yüzünü asla göstermemesi gereken bir yerdi.

"Burada ne halt ediyorsun?" Jud, habersiz yakalanmaktan nefret ederek homurdandı. Geçmiş hayatında habersiz yakalanmak ölmek anlamına geliyordu. Ancak kendisini koparmaya çalıştığı hayatın bu olduğunu düşününce gardını indirmişti.

Marcello tısladı. "Beni gördüğüne şaşırmış görünüyorsun."

"Şaşırdım. Seni bir daha görmemeyi umuyordum."

Jud, sayamayacağı kadar çok kez Marcello ve ekibi için motor sürmüştü. Bir muhafızdı. Bir nöbetçiydi. Tüm yanlış şeyleri koruyan yoksun bir gardi-yandı. Jud, aileleri arasında yapılan anlaşma adına kaç kez tetiği çekmişti? Jud'ın babası Los Angeles'ta uyuşturucu ticareti yapmak için geniş bir geçit elde etmişti. Marcello ise bir katil elde etmişti.

Acımasız.

Dövme, yan tarafındaki yara izi gibi yanıyordu. Yere dökülen kanı neredeyse hissedebiliyordu. Yere düşen cesetleri. Jud, anıların verdiği acıya karşı dişlerini sıktı.

Marcello, "Peki neden?" diye sordu.

Jud kollarını iki yana açtı. "Babam öldü, yani anlaşmamız tamamlandı."

Marcello kısık bir sesle güldü. "Korkarım ikimiz de bu işin böyle yürümediğini biliyoruz."

Jud'ın kalbi dehşet içinde çarparken, aklı küçük Redemption Hills şehrinin öbür ucundaki karısı ve kızına gitti. Jud'ın bir yuva inşa ettiği küçük evde sıkışıp kalmışlardı. Güvenli olması gereken bu kasabada. Geçmiş hayatlarının artık önemli olmadığı bir yerde. Kimsenin kök saldıklarını bilmemesi gereken bir yerde.

Jud, başını kaldırdı. Dizlerinin, yaklaşmakta olduğunu hissettiği bela kadar şiddetli titrediğine dair herhangi bir işaret vermeyi reddediyordu. Sesinde sert bir meydan okuma vardı. "Evet, peki bu iş tam olarak nasıl yürüyor?"

Marcello, omzunu fazla rahat bir şekilde kaldırdı. "Gördüğün gibi, bir iş yarım kaldı." Marcello ona doğru bir adım atıp, "Küçük kardeşin, Logan?" diye sorduğunda Jud'ın göğsü gerildi.

Marcello, Jud'ın şahdamarına bir bıçak dayamış olabileceğini bilmiyor-muş gibi adını bir soru gibi ifade etmişti.

"Görüyorsun ya, bizim defterler üzerinde çalışıyordu. O çocuk akıllı biri. İşler hiç onun masamızda oturduğu zamanki kadar kârlı olmamıştı. Ve şimdi o gittiğine göre, işler biraz karıştı diyelim."

Dehşet sarmalı ve sıcaklık alevlendi. Jud, saldırganlık ve nefretle kaynıyordu.

Siktir.

Babasının Logan'ı bir şekilde hayatın içine çektiğini bilmeliydi. Onu manipüle ettiğini, zincirlediğini. Sanki hiçbirini zarar görmeden bırakacakmış gibi. Hiç şüphe yoktu ki babaları Logan'a bunu saklaması için milyonlarca tehdit savurmuştu.

Etrafındaki dağlar iki metre karla kaplı olmasına rağmen Jud'ın alnında ter birikmişti. "Iron Owls" öldü."

Babalarının onları cehenneme götürdüğü o lanet olası motor kulübü.

"Iron Owls'un hâlâ bir borcu var. Baban senin hizmetlerini garanti etti," diye karşı çıktı Marcello. Etrafına bir göz attı. "Ve o gitmiş olsa bile, bana öyle geliyor ki, aranızdan birkaçı hâlâ hayatta ve iyi durumda. Bu doğru kalmak zorunda değil."

Jud, bir adım öne çıktı, sesi yavaş ve kontrollü bir tehdit gibiydi. "Savaş mı istiyorsun?"

Marcello aptal değildi. Jud'ı istemelerinin bir nedeni vardı, iyi bir fırsattı. Ve orada durmuş, bir tane daha elde etmek için can atıyordu. Kalan bu halkayı da toprağa gömmek için.

Marcello, çok parlak bir şekilde gülümsedi. "Saçmalama. Biz eski dostuz, değil mi? Buraya bir teklifle geldim. Hepsi bu."

Saçmalıktı. Marcello'nun yapacağı hiçbir teklif isteğe bağlı değildi.

Jud yine de, "Öyle mi?" diye sorup kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Şahsen bizim için son bir iş yapacaksın. Girip çıkacaksın ve borçların ödenecek. Lawson kardeşler sıkıcı hayatlarına devam etmekte özgür olacaklar." Marcello elini havada salladı.

"Ya yapmazsam?"

"O zaman bu konuşmayı Logan ile yapacağım ve hiç de dostça olmayacak."

* (İng.) Demir Baykuşlar.

Dumanlar yükseldi. Havayı dolduran ve umudu boğan ağır bir karanlık vardı. Tüketiyordu, yönünü şaşırtıyordu. Önüne çıkan her şeyi yok eden bir kara vebaydı. Yine de koştu, aradı, cehennemin içinde bir odadan diğerine el yordamıyla ilerledi.

Yoktu.

Yoktu.

Korku, ciğerlerini dolduran duman kadar boğucuydu. Gömleğini yüzüne çekti, gözlerini kocaman açmıştı ve görmüyordu, dünya ateşten ve beyaz sıcak acıdan oluşan bir bulanıklıktı.

Önemli değildi. Bastırmaya devam etti. İttirdi.

Bir sonsuzluk geçti. Bir saniye, bir an.

Sefalet, saatin tik taklarıydı.

Vücudunun derinlerinden bir kükreme yükseldi. "Neredesin? Lütfen. Siktir. Beni duyabiliyor musun?"

Alevlerin uğultusu çığlık atarak karşılık verdi.

Hayır, bu olamazdı. Buna izin veremezdi.

Dizlerinin üzerindeydi, kör gibi arıyordu. Bir yatak buldu. Hayır, bir beşikti. Parmaklıklara dokundu. Hissettiğinde yutkundu. Anladığında, kollarını gevşek bedene doladığında. Çok hafifti. Çok küçüktü.

Onu kollarının arasına aldı, ayağa kalktı, alevlerin arasından tökezleyerek geçti.

Bir pencere buldu. Botunu kaldırdı, tekmeledi ve camı kırdı. Camlar kırıldı, yağdı ve etini parçaladı. Ancak yavaşlamadı, gecenin içine doğru ilerledi.

Acıyı reddediyordu. İstirabı reddediyordu.

Yangın arkalarında şiddetlendi ve o, ağaçlarla çevrili avlunun kenarına doğru koştu. Minik hatları kucaklayarak dizlerinin üzerine çöktü ve yavaşça yere bıraktı. Kolları titriyordu. Alevler kükrerken, tahta parçalanırken ve yapı çökerken.

İçinde yaşam umudu yoktu, azap feryat ediyordu.

Uzaktan gelen siren sesleri kadar gürültülüydü.

Çılgın bir halde, çocuğun ağzına nefes üfledi. Üfledi ve üfledi. Elleri çok büyüktü ve küçükçük göğse karşı beceriksizdi.

Sarsılarak uyandım. Yönümü kaybetmiştim. Sonsuza dek sürecektir olan o eski acı gözlerimi kör etmişti. Odamın karanlığında soluk soluğa kalırken terden sıırsıklam oldum ve bedenim kontrolden çıktı.

Gecenin içinde eller beni buldu ve sersemliğimi üzerimden aldı.

Şefkatli, tatlı eller.

Kalbim ağrıyan göğsümü döverken yatağın kenarına oturdum. Onun arkamda dizlerinin üzerine çöktüğünü hissettim ve yüzünü sırtımda yanan yara izlerine bastırdı, dudakları tenimi okşadığı yerde yumuşacıktı.

“Jud.” Salem, bunu sahip olmaması gereken bir anlayışla fısıldadı. “Neyin var?”

Göğsümü yırtmak istedim. Kalbimi söküp çıkarmak, belki de tamamen kan kaybından ölmenden önce o parçalanmış şeyi kıza vermek istedim.

“Sorun yok,” diye fısıldadı yanmış, çürümüş tenime.

Başım ellerimin arasına düştü. “Sorun var, Salem. Var.”

Kollarını belime doladı, ben nefes almakta zorlanırken bana sarıldı.

“Seni görüyorum, Jud. Seni olduğun kişiyle görüyorum, yaptıklarıyla değil.” Kelimeleri gerçekmiş gibi söyledi.

Acı, bedenimi parçalara ayırırken lanet olası gözlerim yanıyordu. Hayaletler çılgılık atıyor, şeytanlar feryat ediyordu.

“Öyle mi?” Cümle, kendi öfkemi yansıtarak çıktı. Hiçbir fikri yoktu. Hiçbir lanet fikri yoktu. Kaçardı, ne yaptığımı öğrendiğinde arkasını dönecekti. Tıpkı Kennedy gibi.

“Bütün bir ailenin ölümünden ben sorumluydum, Salem. Lanet bir anne ve iki küçük çocuğunun ölümünden ben sorumluydum.”

Dehşete düşmüş bir şok, kesilmiş nefesiyle dudaklarından süzüldü. Ancak tutuşunu gevşetmedi, sadece daha sıkı sıktı. Midemde acı dolu bir rahatlık hissettim. Dudakları yumuşak saldırılarına devam etti.

Tadı bir cesaretlendirmeydi. Sürekli bir yok oluştu. Çünkü çenemi kapatamıyordum, içimde tutamıyordum. “Ne olduğunu anladığımda durdurmaya çalıştım, Salem. Denedim. Ama çok geç kaldım.”

Tutuşunu sıkılaştırdı, yüzünü sırtıma gömdü. “Özür dilerim, Jud Ben-”

“Yapma, Salem.”

Yapma.

Sahip olamayacağım bir şeyi istememe neden olma. Bana böyle hissettirme.

Sanki cezalıymışım gibi. Sanki onun gözünde daha iyi olabilirmişim gibi. Sanki olmak istediğim adam olma şansım varmış gibi.

İhanet.

“Duramam, Jud. Bunu da durduramam.”

Elleri önümde, göğsümde gürleyen öfkenin, artık neyin doğru olduğunu bilmeyen bu kalbin üzerinde yayıldı. Bir anlığına birbirimize tutunmuştuk. Bir an için.

En sonunda, “Sana ihtiyacım var,” diye fısıldadı.

Çılgına dönmem için sadece bu üç küçük kelime yetmişti. Döndüm ve hırsıyla onu yatağa bastırdım. Üzerindeki gömleğimi başından çekip çıkardığımda ve iç çamaşırını bacaklarından aşağı çektiğimde ikimiz de çılgına döndük. Ben devam ederken o da benim iç çamaşırımı kalçalarımın altına itiyordu. Vahşiceydi. Ateşliydi.

Ellerimiz her yerdeydi.

Dokunuyorduk. Kavrıyorduk. İhtiyaç duyuyorduk.

“Lütfen,” diye yalvardı. Karanlığa gömülmüş odada, onun içine daldım. Hiç düşünmemiştim. Hiçbir sebebim yoktu ve hiçbir şey görmüyordum.

O anda bu kızıdan başka bir amacım yoktu. Sadece o vardı. Kalplerimiz, bedenlerimiz ve ruhlarımız birbirimize açılmıştı.

Kalçam kavislendi ve tırnakları kavramak için tutunacak bir yer aradı. Onu uzak tutabileceğimden emin olmadığım o yerlere girmek için.

Bizi yuvarladım, üstüme çıktı. Saçlarını bir elime dolamışken diğeri kasıklarındaydı.

Üstümde hareketlenirken beni izledi. Yıldırım gözleri gecenin içinde şimşek gibi çakıyordu. Duyduğumuz ihtiyaç çok fazlaydı, delice bir çılgınlık içindeydik. Her hareket dengesizdi, her dokunuş uçucuydu. Bizi tekrar döndürdüm. Devraldım, seviştim, ittim, zorladım. Devrilmiştik. Bir kaos, bir kargaşa oluşmuştu. Bu fırtına karaya çıkmıştı.

Yerdeydik, sırtı halıya dönüktü, ben ona çarparken kalçası yerden kalkıyordu. “Jud,” diye inledi. “Ah, Tanrım.”

Onu kavrayıp aldım ve bir çırpıda işini bitirdim. O boşalırken ben de havada süzülüyordum. Nabzım kasıklarımda atıyordu. Her parçamı çalacağından korktuğum bu kadının içine salınmıştı. Nefes nefese yere yığıldım, bizi yan yana yatırıp karanlıkta ona baktım.

Parmak uçları yüzümü buldu. “Sana ihtiyacım olmasından korkuyorum, Jud. Hayatımda ilk kez seninleyken kendimi güvende hissediyorum.”

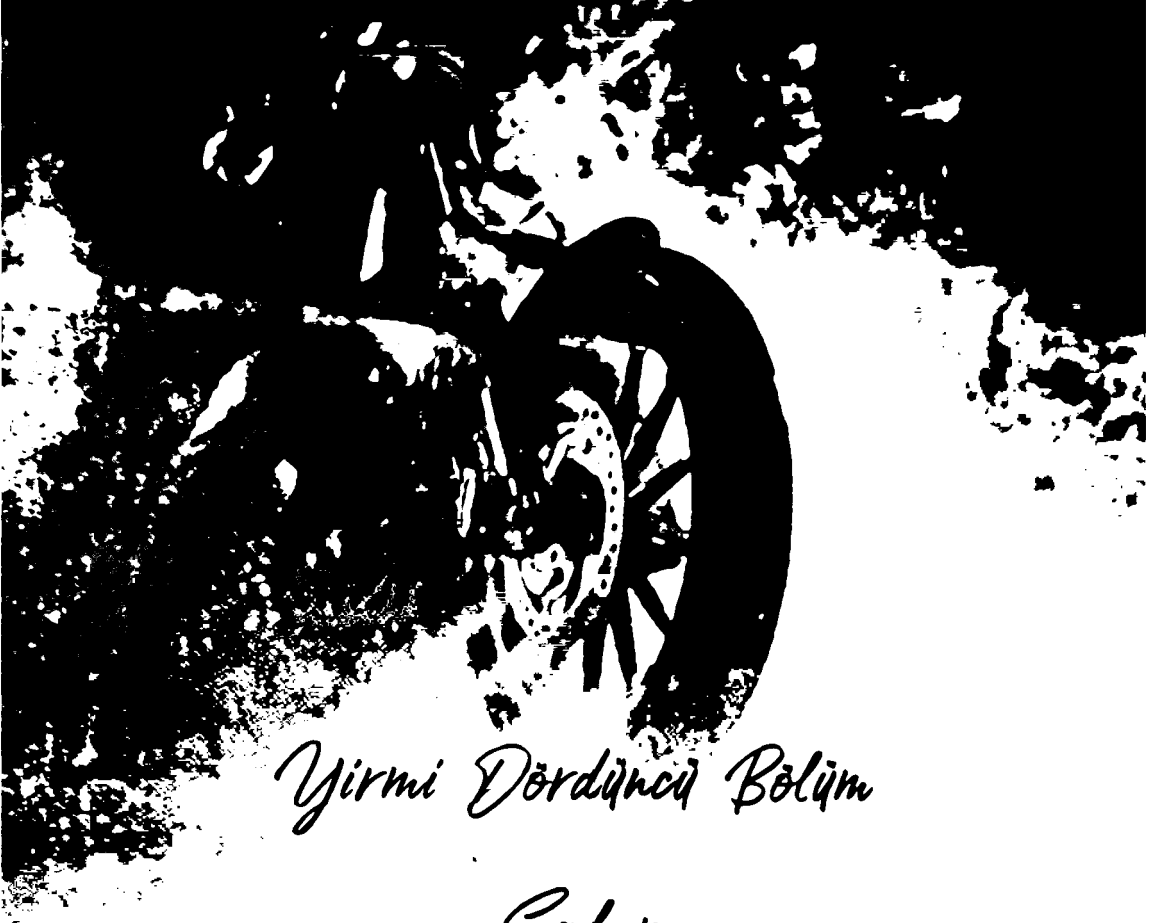
“Sana zarar vermeyi aklından geçiren herkesi öldüreceğim, Salem. Öldüreceğim.”

Bu, onu korkutmalıydı.

Ancak bunun yerine yanıma sokulmuştu.

Acımasız.

Ve sanırım hayatımda ilk kez, bu acımasız adam olduğum için şükrediyordum.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Salem

On Sekiz Yaşında

‘Pupa.’ Onun adını bir sır gibi fısıldadı. “Karım. Aşkım. Hayatım. Sen benimsin. Sonsuza kadar.”

Kocasının yüzüne bakarken midesi bulandı. Buna hâlâ inanamıyordu. Buraya nasıl geldiğine bir anlam veremiyordu. Sanki kaderinde varmış gibiydi. Belki de planlanmıştı.

Çekincelerini dile getirdiğinde korkuları daha da artmış ve susturulmuştu. Carlo, ona endişelenmesine gerek olmadığını söyleyerek kaygılarını yatıştırmaya çalışmıştı. Ona bakacağına söz vermişti. Ona sadece hayal edebileceği bir hayat verecekti. Henüz keşfetmediği bir hayat.

Ancak her şey aceleye gelmiş gibi hissettirmişti. Sanki kendi kararını vermesi için ona zaman tanınmamıştı. Hâlâ sonbaharda üniversiteye başlamayı planladığını söylediğinde Carlo’nun buna sadece gülerek karşılık vermesi, Salem’a yanlış gelmişti.

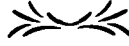
Bunu durdurmaya çalışan tek kişi Mimi olmuştu. Bunun bir hata olduğu konusunda onu uyarmıştı. Salem, hazır olmadığını hissettiğinde, bunun onun istediği hayat olmayacağına inanmaya başlamıştı. Ancak Carlo yine de ortaya çıkıp onu şapele yürütmüştü.

Carlo sınıtarak ona soğuk davrandığını söylemişti. Oysa Salem, bundan çok daha derin bir şeyden, onun yanındayken kalbinin ısınmamasından korkuyordu. İçinde donmuş hisseden bir parça vardı.

“Seni seviyorum,” dedi adam.

“Seni seviyorum,” diye karşılık verdi ama bunun bir yalan olup olmadığından emin değildi.

Çünkü gerçek şuydu ki, bir zamanlar hissettiğini sandığı o sevgi, şimdi ağır bir korkuyu beraberinde sürüklüyordu.

“Ne gerekiyorsa yapacaksın. Anlaşıldı mı?”

“Evet, efendim.”

Salem, Carlo'nun Darius ile yaptığı konuşmayı dinlerken sırtını duvara yasladı. Gözlerini daha da sıkı kapatmaya çalıştı. Sanki öyle yaparsa bunların hiçbirisi gerçek olmayacakmış, hayatı bir kâbusa, üzücü, acımasız bir şakaya dönüşmeyecekmiş gibiydi.

Bir an sonra Darius odadan dışarı çıktı. Onu orada sinmiş görünce endişeli bir şekilde kaşlarını çattı. Ancak koridorda ilerlerken hiçbir şey söylemedi ve çıktığında, ön kapı arkasından tıkırdayarak kapandı.

Yanındaki varlığı hissettiğinde kolları ürperdi. Carlo parmak ucuyla kollarını yokladı. “Burada ne arıyorsun, *Pupa*?” Sesinin tonu yumuşak bir suçlamaydı.

Salem yutkundu. “Akşam yemeği için hazır olup olmadığını kontrol ediyordum.”

Başparmağını çenesinin altından geçirerek yüzünü inceledi. “Hepsi bu kadar mı?”

“Hepsi bu,” diye atıldı.

Başını eğdi, dudaklarını onunkine dayadı ve mırıldandı. “Bu ağız... Bu beden... Bu *zihin*. Hepsi benim, Salem.” Geri çekildi, başparmağının

ucuyla kızın alnının ortasını ovdu ve ona bakarak, "Olmaması gereken yerlere gitmelerine izin vermediğinden emin ol," dedi. "Dışarı tehlikeli."

Salem kendini gülümsemeye zorladı. "Ben burada mutduyum."

Gülümsemesi yavaştı. Değer biçiyordu. Korku Salem'in sırtından aşağıya doğru yayıldı.

"Güzel, aşkım. İkimiz de seni bulmak zorunda kalıp değerli vaktimi boşa harcamamı istemezdik, değil mi?"

"Nereye gidebilirim ki?"

Adam onun çenesine dokundu. "Aferin kızıma."

Sonra döndü ve koridorda mutfağa doğru yürüdü ve seslendi. "Nefis kokuyor. Açlıktan ölüyorum. Hadi, yiyelim."

Koridorun sonunda sola dönene kadar bekledi ve sonra acı dolu bir nefes verdi. Ağlamamaya çalışıyordu.

Yirmi Beşinci Bölüm

Salem

“Bu da ne?” Parmaklarım Jud’ın yatağının ucunda duran elbisenin üzerinde oynarken diğer elimle çarşafı göğsüme bastırdım.

Yatağının arkasındaki duvar boyunca uzanan kare pencerelerden içeri soluk bir ışık süzülüyordu. Şafak, geceyi zar zor yarmıştı ve en cılız ışınlar karanlığın içinden süzülerek yaklaşan günün işaretini veriyordu.

Uyandığımda Jud’ın iri kolları vücuduma dolanmıştı. Beni sıkıca tutuyordu ve sakinleştirici nefesleri kulaklarımı, ruhumu ve ciğerlerimi dolduruyordu.

Kendimi onun kollarının sığınağından kurtarmak için her şeyimi vermem gerekmişti fakat Juni uyanmadan, Darius ve Mimi bütün gece eve gelmediğimi fark etmeden önce gitmem gerekiyordu.

Kalbim daha da derinlere dalmadan önce, daha fazla düşmeden önce. Ancak işte oracıkta havada süzülüyordum, ayaklarım yerden kesilmişti. Onun karanlık uçurumuna dalıyordum.

Parmaklarım kumaşın üzerinde gezindi, kalbim tekledi. Bu adam hayatımda hiç kimsenin yapmadığı şekilde bana değer veriyordu.

Arkamdan hareketlendiğini hissettim ve dönüp dev adamın yatağında doğruluşunu izledim. Örtüler beline doğru kaydı. Uykuda buruşmuş saçlarına sihirli şeyler yapan parmaklarını sertçe oynattı.

Midem bir istekle doldu. Bir sevgi patlamasıyla. Her yönüyle çok güzeldi.

Dün gecedен sonra hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım. Sabahın ısıltısında gözlerini kısarak yatağının üzerine serdiği eşyalara baktı.

“Birkaç saat önce Logan her şey olup bittikten sonra nasıl olduğunu kontrol etmek için mesaj attı. Yapabileceği bir şey olup olmadığını sordu. Dün gecedен kalma mahvolmuş elbisen ve topuklu ayakkabılarıyla evine geri dönmek istemeyeceğini düşündüm, bu yüzden ondan birkaç şey almasını istedim. Gecenin bir yarısı pek iyi bir seçim yapmış sayılmaz ama adamın alışveriş becerileri var.” Jud, tedirgin bir sesle güldü. Görünüşe göre yaptıklarından emin değildi.

Elbiseye tekrar baktım. Ardından içinde bir çift sandalet ve bazı banyo malzemeleri olan bir kutu olduğunu fark ettim.

“Umarım sana olurlar.”

Ona bakmak için geriye doğru kaydım. Ağzımın kenarının yavaş bir gülümsemeyle kalkmasına engel olamadım ve her şeyi değiştiren o güne geri döndüm. “Seninle birlikte olursam bundan utanmayacağımı söylediğimi sanıyordum.”

Jud, hafif de olsa sırıttı. Yakışıklı ve sert yüzü sabah ışıyla öpüşüyordu, saçları ıslık ıslık parlıyordu. Dağınık parçaları kafasının her yerine yapışmıştı.

“Hiç utanç yok, güzelim ama dün gece olanların seninle benim aramda olduğunu düşündüm.”

Kalbim çarptı ve göğsüm sıkıştı.

Lanet olsun.

Başım büyük beladaydı. Aşmaktan korktuğum bir çizgiyi aşmıştım.

Kimseye güvenme.

Ancak onunlayken, buna daha fazla tutunabileceğimden emin değildim. Dudaklarımı onun hınzır, seksi dudaklarına bastırana kadar beni kendisine doğru sürükleyen bu adamlayken. “Teşekkür ederim.”

Büyük eli yüzümün yan tarafına uzandı. Gözlerimdeki gerçekle buluşmak için geri çekilirken obsidyen gözleri parladı. “O zevk bana ait, güzelim.”

Dişlerim altdudağıma saplandı. Gerçekten yapmak istediğim şey, onunla birlikte bu yatağa geri kıvrılmak ve beni tekrar baştan çıkarmasına izin vermektir.

Dün gece defalarca yaptığı gibi. İkimiz de bunun tek şansımız olup olmayacağından emin değildik. O anlar, o saatler... Onlar bize aitti. Bitmelerini istemiyordum.

Göğsüm korkuyla sıkıştı. Göz açıp kapayınca kadar, bir saniye içinde onu geride bırakmak, her zaman yaptığım gibi kaçmak zorunda kalabilirdim. Çünkü her ne kadar benim yanımda olacağına söz vermiş olsa da, iş o noktaya gelirse onu ateş hattına sürüklememin imkânı yoktu.

“Gerçekten eve gitmem gerek.”

Başını salladı. “Biliyorum. Neden gidip giyinmiyorsun? Ben seni görürüm.”

Tekrar, “Teşekkür ederim,” dedim.

Utangaç değildim, dün gecedan sonra kesinlikle değildim fakat yatağından kayarak çarşafı yanıma alırken vücudumun kızardığını hissettim. Jud orada oturmuş, Logan’a aldırıldığı eşyaları toplamamı ve sonra ayaklarımı sürüyerek banyoya gitmemi izliyordu.

Yüzünde bir ifade vardı, içime yerleştirdiğim bariyerleri yıkmakla tehdit eden bir şefkatti.

Başımı eğdim ve etkisinin daha derine inmesine izin vermeden banyoya daldım. Fakat sanırım bunun aramızdaki bağı keseceğini düşünen bir aptaldım. Kapının diğer tarafından gelen enerjiyi hissedebiliyordum. Kalbimin içinden geçen bir iplikti bu; dünyanın neresine kaçarsam kaçayım, beni çağıracağından emin olduğum bir fısıltıydı.

Yüzüme su çarptım, yığının içindeki diş fırçasıyla dişlerimi fırçaladım, sonra saçlarımı at kuyruğu şeklinde topladım ve elbisemi, sandaletlerimi giydim. Çünkü bunu da düşünmüşlerdi.

Elbise dizlerimin hemen üzerindeydi. Üzerinde çiçekli, basit bir desen vardı. Kolları kısıydı ve tıpkı o adam gibi, vücuduma tam oturmuştu. Melankoliye ve bir gün onu kaybedeceğim hissine kapılmadan, kalamayacağım endişesi bir hırsız gibi peşimi bırakmadan yatak odasına yöneldim.

Jud çoktan giyinmişti ve botlarının bağcıklarını bağlıyordu. Hâlâ eğilmişken bana bir bakış attı. “Hazır mısın?”

“Evet.”

O iri, görkemli boyuna yükseldi. Omuzları o kadar genişti ki, grileşmiş ışık huzmelerinde bir siluet gibi görünüyordu. Dudaklarının kenarında bir sırıtış belirdi.

Odanın derinliklerine doğru ilerlerken, “Ne?” diye sordum.

“Tam oldu.”

Eteğime dokundum. “Evet.”

“Beğendim.”

“Ben de beğendim.” Bu basit kelimelerin içinde bir sır varmış gibi hissediyordum.

Ben de senden çok hoşlanıyorum ve bu beni senin anlayabileceğinden çok daha fazla korkutuyor.

Acıdan bıkmıştım. Kayıplardan, korkulardan ve her zaman elimden alınan neşeden. Ruhumun sarsılmasıyla birlikte bir fark ediş bünyeme yayıldı. Onunla bulduğum o neşenin yayılmasını ve dayanmasını istiyordum. Korku midemi sıkıca kavramıştı; kabarmaya devam eden umuda karşı yükseliyordu. Her yönden çekiştiriliyormuşum gibi hissediyordum.

Sorular, endişeler ve bu inşa edilen hayaller birbirleriyle çelişiyordu. İçimde bir savaş vardı. Daha fazla kaybolmadan dün gecedan kalan küçük çantamı aldım, omzuma attım ve kapıya yöneldim.

Jud önüme geçti. Beni döndürdü, duvara yasladı ve öptü. Bunu yaparken o büyük elleri yüzümü çevreliyordu. Dudakları yumuşak, tatlı ve baştan çıkarıcıydı.

Duygularım ayaklanmıştı. *Istek. Korku. Umut.*

Ne yapıyordum ben?

Bu iş sona erdiğinde daha da çok acı çekmem için kendimi hazırladığımı kesindi.

Geri çekildi, bana bilmiş bir gülümseme attı. “Telaşlanma, güzelim. O güzel küçük ayaklarının koşup kaçmak için can attığını görebiliyorum.”

“Acıdan kaçıyorlar.”

İtirafım dudaklarımdan döküldü.

Başparmağını yanağıma dokundurdu. Başını yana eğdi, sözleri sertti ama vaat doluydu. “Seni asla incitmeyeceğim. Başka kimse de incitmeyecek.”

Güven.

Ona güvenimi sunmak istiyordum. Her şeyimi.

Beni korumasını, yanımda durmasını ve benimle birlikte savaşmasını istiyordum.

Bunun ne kadar bencilce olduğunu fark ettiğimde dişlerimi sıkıttım. Eğildi, alnıma bir öpücük kondurdu.

“Hadi seni eve götürelim.”

Eve.

O kelime, özlemin tüm gücüyle yüzüme tokat gibi çarptı.

Jud da hissetmiş gibi yara izime dokundu, ardından geri çekilip elimden tuttu ve beni çatı katından çıkarıp aşağı indirdi. Motoru yerine kamyonetini tercih etti. Yolcu koltuğuna oturmama yardım etti ve kemerimi bağlamak için eğildi.

Sırıttım. “Bunu ben yapabilirim.”

“Tüm bunları senin için yapabilecekken neden böyle bir şey yaparsın ki?” Bunu söylerken dudaklarını boğazımın sütununda ve çenemde gezdirdi.

Kalbim göğsümde gümbürdüyordu; adam adil dövüşmüyordu. Kapıyı kapatırken alçak sesle kıkırdadı ve dev gibi cüssesiyle kamyonetin önünden döndü. Sürücü koltuğuna geçtiğinde, varlığı aracı tamamen kapladı.

Narenciye ve baharat. Ilık bir sonbahar gecesi. Ağaran gün. Yeni bir hayatın fısıltısı.

Garajı açmak için düğmeye bastı, kamyoneti çalıştırdı, geri çekti ve yola koyuldu. Sessiz, uyuyan sokaklarda ilerlerken bana sınıtmaya devam ediyordu. Yavaş ve kendinden emindi, biraz da ukalaydı.

İhtiyacım olduğunu bile fark etmediğim her şeyin fazlasına sahipti. Tüm bunlar olurken enerji dönüyor, çalkalanıyor ve onun kadar büyük bir dağa dönüşüyordu. Fethedilemeyen, bastırılmayan bir güçtü bu.

Mahalleme doğru son dönüşü yaptığında aramızda tek bir kelime bile konuşulduğunu sanmıyordum. Kaldırımında durdu ve inip yanıma geldiğinde kamyoneti çalışır vaziyette bıraktı. Kapıyı açarak çıkmama yardım etti. Elimi tuttuğunda, koluma ateş sıçramıştı.

Ancak bunlar yakan alevlerdi, değil mi?

Bizi kül eden alevler?

Hatırlamam gerekiyordu.

Hatırlamalıydim.

“Teşekkür ederim.” Görünüşe göre, söyleyecek başka bir şey bulmadığım için bildiğim tek iki kelime bunlardı. Sorun şuydu ki, bundan sonra ne yapmamız gerektiğini bilmiyordum. Dün gecenin ne anlama geldiğini çözemiyordum, *istediğim her şey* haricinde.

Belki de en korkutucu kısmı buydu.

Jud, kapıyı kapatırken kısık bir sesle güldü ve dev kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak metale yaslandı. “Benim için zevkti, güzelim.”

Dudaklarım yukarı kıvrıldı ve göğsündeki sabit ritme dokundum. “Sanırım sonra görüşürüz.”

Sadece sırtıttı ve ben de dönüp yürüyüş yoluna doğru ilerledim. Sessizce anahtarı kilide soktum. Bunu yaparken ona dönüp baktım.

“Hâlâ arkadaş mıyız, güzelim?” Bunu sorduğunda dudakları şakacı bir tavırla kıvrıldı.

Onun gülümsemesine karşılık benim gülümsemem de şefkatle doluydu.

“Olmak istediğin şey bu mu?” Her nasılsa, bunu alaycı bir tavırla söyledim. Jud başını iki yana salladı, yüzündeki o parlak gülümseme sanki benimle ne yapacağını bilmiyormuş gibiydi.

Bu çılgınlığa bir son vermezsem bütün günü orada durup ona aptal gibi sırtarak geçireceğimi fark ettim. Kendimi kulpu çevirmeye zorladım.

O, ben sessiz ve uyuyan evin içinde kaybolana kadar tüm o kibirli şefkatiyle orada bekledi.

Kapıyı arkamdan kilitlemiş, o kendi tarafına geçip kamyonetine tırmanmadan önce son bir kez bakmıştım.

Evet, pencereyi örten perdenin arkasından ona baktığım için bunları biliyordum ve lanet olsun, adam uzaklaşırken kalbimin bir parçasını da yanında götürmüştü. Kamyonetin arkasının yolun aşağısında kayboluşunu izleyebilmek için biraz daha yana doğru eğildim.

“Biraz daha yakından bakarsan boynunu kıracaksın.”

İçimden bir çığlık yükseldi ve Mimi’nin koridorun sonundan bana sırtarak baktığını görmek için döndüm, en sevdiği *Muumuu** elbisesini ve terliklerini giymişti.

“Mimi, ödümü kopardın.” Ciğerlerimden ağır nefesler yükseldi.

Mutfağa doğru giderken bana el salladı. “Tam şu anda gizlice içeri gireceğini düşünmüştüm.”

Gözlerimi ona diktim. “Gizlice girmiyorum. Sadece kimseyi uyandırmak istemedim.”

Beni baştan aşağı süzdü. “Ve bana öyle geliyor ki benim kızım hiç uyumamış.”

“Mimi,” diye azarladım, başka biri duyabilir diye bakışlarımı boş oturma odasında gezdirdim.

* Havai kökenli geniş bir elbise modeli.

“Salem,” diye karşılık verdi mutfağa doğru ilerlerken. Işığı yaktı ve doğrudan kahve makinesine yöneldi.

Arkasından giderek, “Çocuklar nerede?” diye sordum.

“Yatak odamda bir kale yaptılar. Bavullarını toplayıp aya gitmeye çalışmadan önce onlara göz kulak olmam gerektiğini düşündüm. Çok tatlılar ama hayal güçleri çok geniş. İkisine zar zor yetişebildim.”

Duyduğum sevgiyle göğsüm kabardı. “O bir hayalperest.”

“Kesinlikle.” Mimi sürahiyi suyla doldurduktan sonra makineye boşaltırken düşüncelere daldı. “Tıpkı annesinin eskiden olduğu gibi.”

Tezgâhın karşı tarafındaki küçük barın taburesine oturduğumda burnumdan bir nefes verdim. “Eskiden öyleydin, değil mi?” Bunun nasıl bir şey olduğunu neredeyse unutmuştum.

“Elbette öyleydin ama o hayallerini yolda kaybettin.” Duraksayıp bana baktı. “Daha çok biri onları söndürmüş gibi.” Tezgâhın üzerinden uzandı ve yüzümü inceleyebilmek için çenemi yukarı kaldırdı. “Ama işte oradalar. O güzel gözlerde yeni bir şeyin kıvılcımı yanıyor.”

Kaşlarım çatıldı ve çenemi parmaklarından çekip aşağıya baktım. “Oraya gidebileceğimden emin değilim, Mimi.”

“Peki nedenmiş o, kızım? Neden yaşayamıyorsun? Darius, zamanın geldiğini söylemedi mi? Bu yüzden burada değil miyiz?”

Umut kalbimde çırpındı, kanatları turluyordu. Uçmadan önce onların kesmem gerekiyordu.

“Peki ya kalamazsam? Ya onu seviyorsam ve gitmem gerekiyorsa?” Gerçek korku ortaya çıktı.

Her zaman olduğu gibi.

Ben yoktum, bir evim yoktu.

Mimi, bana bakarken yüz ifadesi inançla doldu. “Peki ya bu şansını tepersen ve bu hayattaki en harika şeyleri kaçırırsan, Salem?”

Gözlerime yaşlar hücum etti. O sırada buzdolabına doğru ilerleyip kahvaltı yapmak için malzemeleri çıkarmaya başladı. Yumurta ve pastırma, süt ve tereyağı. Ayağa kalktım, tezgâhın etrafında döndüm ve üst

raftan krep karışımını almak için kilere doğru ilerledim. Zaten onunla uyum içindeydim, bir sonraki adımının bu olacağını biliyordum.

Ben giderken bana baktı ve parmak uçlarımda yükselip karışıma ulaştığımda arkamdan, "En azından kızıma nasıl bakacağını biliyor," diye mırıldandı. "Görünüşe göre bu sabah zar zor yürüyebiliyorsun."

Bir solukta arkamı döndüm. "Mimi."

Gülümsedi fakat bu gülümsemede yumuşak bir şeyler vardı. "Ne Bu kadar şaşırmış görünme. Her kadın doğru şekilde sevilmeli. Sadece senin yakışıklın ne yapacağını bildiği için rahatladım."

"Onun neye benzediğini bile bilmiyorsun," diye belirttim, sanki bu onu yolundan saptıracakmış gibi.

"Bilmeme gerek yok. Zaten gözlerinde görebiliyorum, tam orada parlayan hayallerle birlikte. Gün gibi ortada, tatlı kız."

Doğru. Tamam. Benim içimi görebiliyordu.

Bir saniye sonra koridordan bir gürültü koptu.

"Uyan, uyan! Kahvenin kokusunu aldım, bunun ne anlama geldiğini biliyorsun. Annem yediğimiz en güzel kahvaltıyı hazırlayacak."

Ayak sesleri eski zemine çarptı ve bir saniye sonra Juni ve Gage kemerli kapıdan içeri daldı. İkisi de sırtıyordu. Bu görüntü saf tatlılık. Hayat, güzellik ve umuttu. Göğsüm sıkıştı.

"Günaydın Bayan Mimi ve Bayan Salem. Geceyi burada geçirmeme izin verdiğiniz için çok teşekkür ederim." Gage, barın kenarındaki küçük yuvarlak masaya oturdu. "Açlıktan ölüyorum. Yumurtamı çırpılmış istiyorum, lütfen." Kelimeler ağzından döküldü, bolca görgü kuralı süzülüyordu. Yaratığı gülümseme neredeyse yüzümü parçalıyordu.

Juni, bana doğru koştu ve kollarını bacaklarıma doladı. Kıymetli kızım bana gülümsedi.

"Şimdiye kadarki en iyi zamanımı geçirdim, anneciğim. Sonsuza dek en iyi arkadaşımın yanında yaşamak istiyorum. Buraya hemen geri dönmediğimiz sürece başka macera yok. Anlaştık mı?" Yalvarırken zıplıyordu.

"Onu gökyüzüne kadar seviyorum," dedi Gage, o kadar gerçekçiydi ki.

Ruhum sıkıştı. Kızımın çenesine dokundum.

"Harika vakit geçirdiğin için çok mutluyum."

Kendi sorumu sorarak onun sorusunu yanıtlamaktan kaçındım.

"İkiniz de Mimi için uslu durdunuz mu?"

Juni, bana deliymişim gibi baktı. "Evet, elbette, tüm kuralların her birine uyduk. Başımızın belaya girmesini ve Antarktika'ya kadar gidip mola vermek zorunda kalmak istemeyiz."

"Hayatımız boyunca bütün A harfi notlarını almalıyız," diye ekledi Gage.

Vay canına.

Mimi kıkırdadı. "Vay canına, hedeflere bakın."

"Yeni annem A almanın iyi olduğunu ama en önemlisinin her seferinde alamasak bile her zaman elimizden gelenin en iyisini yapmamız olduğunu ve kendimize sunuyor olsak bile lütuf sahibi olmamız gerektiğini söyledi. O bir öğretmen ve gelmiş geçmiş en zekisi, biliyorsun." Kelimelerden oluşan bir kasırga ağzından fırladı.

Bir tava çıkarırken, "İyi bir anneye benziyor," dedi Mimi.

"En iyisi." Kararlı bir şekilde başını salladı. Çok şirindi.

Juni ve ben çok uzun zamandır yalnızdık, sadece ikimizdik.

Sadece ikimiz.

Bu kadarı yeterdi.

Ancak yine de hep bir şeyler eksik kalmıştı.

Ve şimdi... göğsüm tıka basa doluydu.

Umut. Umut. Umut.

İçine düşmek ne kadar kolay olurdu.

Sonra ön kapının hafifçe vurulduğunu duyduğumda sarsıldım. Enişe kan dolaşıma karıştı ve bana soru sorar gibi bakan Mimi'ye kaşlarını çatarak baktım.

Çocuklara, "Burada bekleyin," dedim ve oturma odasına girip perdenin arkasından tekrar baktım. Kildirdi çevirip diğer tarafta bekleyen

muhteşem adama kapıyı açtığımda şaşkınlık, heyecan ve endişeyle kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

“Jud?”

Elinde bir demet çiçekle orada duruyordu. Çok yapılıydı. Çok yatkınlıydı. O kadar etkileyiciydi ki yerin sallandığını hissetmiştim, o enerji serin havayı yalayıp geçiyordu. Gerçi bu sabah farklıydı. Serin hava okşuyor, yatıştırıyor ve sıyrıyordu. Yumuşak, yavaş sıcaklık beni rahatlıkla sardı.

“Selam, güzelim. Dün gece eve güvenle vardığından emin olmak için uğrayayım dedim.” Bana göz kırptı. Karnıma ağrı girmişti.

“Ah-”

“Şuna bakın.” Mimi’nin sesi arkadan çarptı.

Jud, gülümsedi. Saf çekicilikten ibaretti. “Hanımefendi.”

Mimi’nin de onun içini görebildiğinden emindim çünkü dün gece pek de *kibar* değildi. Midem yine çalkalandı. *Arzu ve açgözlülük*. Kollarımı ona dolamak ve sıkıca sarılmak için içimde bir istek vardı. *Pervane kız*. Bu sadece sonunda daha çok canımı yakacaktı.

Ancak sanırım bu yıkımı durdurmanın bir yolu yoktu çünkü Mimi bir adım öne çıktı. “Peki, neyi bekliyorsun, kızım? Adamı içeri davet et. Kahve neredeyse hazır. Tam zamanında geldi.”

Sesindeki neşeyi kaçırmak mümkün değildi.

“Ah, emrivaki yapmak istemem,” dedi Jud fazlasıyla masum bir sesle.

“Saçmalama, seni sinsi tip, buraya gel. Kahvaltı hazırlanıyor,” dedi kadın.

“Madem ısrar ediyorsun.” Küçük evimize adımını attı.

Vay canına. Neler oluyordu? Darius aklını kaçıracaktı. Fakat görünüşe göre Jud yanımdan geçerken kalçamı sıktığı anda her şey bitmişti. Kafası neredeyse alçak tavana değiyordu. Daha önce dev gibi görünmüyorduysa bile artık hiç şüphe yoktu. Mimi’ye doğru ilerlerken kocamın botlarının zeminde hareket edişi, alanı yiyip bitirişi...

Mimi kocaman sırıtıyordu ve Jud, kurdeleye sarılı bir dal çiçeği alıp ona uzattı. “Yolda gelirken sizin için küçük bir şey alayım dedim.”

"Aman Tanrım," dedi, eli göğsündeydi ve gözleri bana kayıyordu.

Sinsi tip sıfatı yerindeydi. Bana doğru bir sırtış fırlattı.

"Jud amca! Burada ne arıyorsun?" Gage, mutfakta amcasını gördüğünde heyecandan yerinde duramıyordu.

"En sevdiğim insanlardan bazılarını görmeye geldim, tabii ki."

Juni, çığlık attı. "Motosikletli adam!"

Jud, kıkırdadı ve ben de o tarafa doğru hareket ettiğimi hissettim. Çekiliyordum. Tek dizinin üzerine çöktü ve ona buketlerden birini uzattı, küçük pembe güllerle çevrili çubukların üzerinde simli kalpler olan o tatlı küçük buketi.

"Bunlar benim için mi?" Juni'nin bayıldığından oldukça emindim.

"Kesinlikle öyleler, Juni Arıcık."

Yanında durduğumda Mimi, "Sinsi tip," diye mırıldandı. "Ve vız canına, çok yakışıklı. İşin bitti, kızım."

Uyarıcı bir tonda, "Mimi," diye fısıldadım.

Gülüp bakışlarını bana çevirdi. Yine de yumuşak, şefkatli ve emindi. "Hayaller, tatlı çocuk, hayaller. Şimdi uzanıp onlardan bazılarını kendin için gerçekleştirme zamanı."

Düzenleme
Ny.özlem

Yirmi Altıncı Bölüm

74d

Hile mi yapıyordum yoksa her şeyi kazanmak için mi oynuyordum, emin değildim. Bildiğim tek şey, evimin yolunu yarılmış olduğum ve geri dönmekten başka bir şey yapamadığımdı.

Bu sabah kollarımda kıpırdandığı andan beri Salem'ı ele geçiren belirsizliği kaldıramıyordum. Ve lanet olsun, kollarımın arasında olmasını seviyordum.

Onu sarıp sarmalamak ve kalbinin benimkine çarpmasını sağlamak istiyordum. Bütün gün onun tatlı, ateşli bedeniyle sarmaş dolaş kalmak istiyordum. Belki de sonsuza kadar. Çünkü kız aklımı başımdan almıştı, beni altüst etmişti. Bacaklarının arasına onu biraz daha tatmak için her girdiğim seferde, kafam allak bullak oluyor ve artık ne yaptığımı bilmez hale geliyordum.

Ancak bu fizikselliğin çok daha ötesindeydi. Birbirimizi her yönden çıplak bırakmıştık. *Kalplerimiz, ruhlarımız ve bedenlerimiz.* Başka birine asla vermeyeceğime yemin ettiğim şeyleri ona itiraf etmiştim. Sanki ağırlığını taşıyabilecek kadar güçlüymüş gibi onları tutmuştu. Ben de

onunkini taşıyacağımdan emin olmuşum. Ancak bunu hissetmiştim, nerede uyandığının farkına vardığı zamanki değişimi.

Gecenin perdesi artık yaptıklarımızı ya da paylaştıklarımızı gizlemiyordu. Kızın paniklediğini biliyordum. Kaçmak ve saklanmak için can atıyordu.

Bu yüzden şansımı denedim ve şimdi onun sevimli kızının önünde diz çökmüş, ona kalpler ve çiçekler sunan kişiydim.

Ve lanet olsun, kalbim panik halinde kanıyor gibiydi.

O gizli, çirkin yer kalmam için yalvarırken ayaklarım kaçmak için can atıyordu. Onların huzurunda duracak kadar iyi olmak için. Onların tarafını tutmak ve onlar için savaşmak için. Onlar için yaşamak için.

İhanet.

Siktir. Ne düşünüyordum ki?

Ancak Juni'nin değerli yüzü dünyayı sarsan bir gülümsemeyle gerildiğinde, annesininkiyle aynı renkteki gözleri huşu ve sevinçle yüzüdüğünde bu dürtüden kurtulamadım. "Gerçekten mi? En çok pembe çiçekleri sevdiğimi biliyor muydun?"

Göğsüm gerildi. "Hayır, bilmiyordum ama şimdi biliyorum, bir dahaki sefere hatırlayacağımdan emin olabilirsin."

Dilimden kayan bir yeminmiş gibi hissettim. *Bir dahaki sefere.*

"Sevdiğin bir çiçek var mı?" diye sordu, sanki bu soru onun için çok önemliymiş gibi başını yana eğerek.

*Ardış** bir çiçek sayılır mıydı? Evet.

Aklımı kaçıırıyordum. Soğukkanlılığımı, amacımı.

"Sanırım ben buradakileri seviyorum." Göğsünde sıkıca tuttuğu güllerden birine dokundum.

Kıkırdadığında ruhum sarsıldı. Arkamızdan ayak sesleri geldi ve Salem'in büyükannesi hızla yanımızdan geçti.

"Pekâlâ, Juni Arıcığım, neden misafirlerimiz için masayı hazırlamıyorsun? Mimi bize biraz pankek ve yumurta hazırlayacak."

* *Ardış* bitkisinin İngilizcesi Juniper olduğundan, Jud karakterin Juni karakterine yaptığı bir gönderme.

Juni'nin gözleri coşkuyla büyüdü. "Sen bekle Motosikletli Adam, benim Mimi'm gelmiş geçmiş en iyi kahvaltıyı hazırlar. Sen otur, ben seninle ilgilenirim."

Elimden tuttu ve beni Gage'in masada dizlerinin üzerinde oturduğu yere doğru çekti. Yanındaki sandalyeyi okşadı. "Tam şuraya otur." *Sanki reddedebilirmişim gibi*. Hiç şansım yoktu.

"Tam yanıma!" Gage bağırdı. "Buraya geldiğine sevindim amca. Seni uzun zamandır özlüyordum." Evet, onu en son *dün* görmüştüm fakat bunu kabul edebilirdim.

Eğilip başının tepesine bir öpücük bıraktım. "Ben de, Kafesteki Gage. Ben de."

Onun yanındaki yere kaydım. Sırtışımanın dudaklarımı bölmesine engel olamadım. Bakışlarım Salem'a takıldı, o da kemerli geçitten bizi izliyordu. Yıldırım gözleri hiç olmadığı kadar yumuşaktı.

Göğsüm sancılandı. Kargaşa, içimde tam merkezime düşüyordu. Bu arzu daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyordu. Bu bağ, yaşadığım her şeyden daha büyüktü. Gerçek olduğunu anladığımda suratıma bir yumruk yemiş gibi hissettim. O da hissetmiş miydi?

Salem bana bakarken titrek bir nefes aldı, sanki o da bu farkındalığa kapılmış gibiydi. Sonra doğruldu ve yolun geri kalanını yürüyerek mutfağa girdi. Büyükannesinin yanına yanaşıp işe koyuldu.

"Yardım edebileceğim bir şey var mı?" diye sordum.

Salem'ın büyükannesi beni eliyle geçiştirdi. "Sen sadece orada otur ve güzel görün. Kahve bir dakika içinde hazır olacak." Kaşlarım çatıldı. *Güzel mi?*

Salem bir kâse ve ölçü kapları çıkarırken gülümsemesini gizledi. Malzemeleri ölçüp koymaya başlarken birkaç saniyede bir bana baktı. Kahve makinesi *biple*lediğinde Salem bir fincan aldı, doldurdu ve kremayı alıp dükkânda her zaman yaptığım gibi içine biraz döktü. Ve kahretsin, evet, bu da hoşuma gitti. Dikkat etmesi hoşuma gitmişti.

Benim onu öğrendiğim gibi o da beni öğreniyordu. Onu bana doğru tıptı, köşeyi dönerken nefesi sığlaştı. Bizi yakınlaştıran her adımda bu ihtiyaç daha da artıyordu.

“Al bakalım.” Sesi o ince, gırtlaktan gelen şeyi yapıyordu. Çok sek-siydi. Tatlıydı da.

Kupayı kabul ederek parmak uçlarımın onunkilerin üzerinde gezin-mesine izin verdim. Sıcaklık hızlandı. Onun kafa karışıklığı ve arzusu da. Yokmuş gibi davranmayı çoktan bıraktığım bu şey de.

“Teşekkür ederim, güzelim.”

“Kahveni böyle mi seviyordun?” diye sordu neredeyse umutla.

“Daha iyisini isteyemezdim.” Bu sözlerin ağzımdan imayla dökül-mesine izin verdim.

Büyükannesi mutfaktan bilmiş bir sesle mırıldandı. Evet, bununla başımız beladaydı. Kadın bizi şahin gibi izliyordu. Açıkçası, bu maska-ralığa devam etmemiz için hiçbir neden yoktu.

Juni elinde bir avuç çatalla geldi ve masanın etrafında dolanırken çatalları saydı. “Bir, iki, üç, dört, beş.” Bana gülümsedi. “Al bakalım.”

Ben de ona sııttım. “Teşekkür ederim.”

“Rica ederim, Motosikletli Adam.”

Kahretsin. Gamzeli çenesine dokundum; kendimi, yükselen ve beni altına alan sevgiyi durduramamıştım. Ansızın gelen bir sel gibiydi, beni habersiz yakalamıştı.

On beş dakika sonra beşimiz masanın etrafında oturmuş, aslında *gelmiş geçmiş en iyi kahvaltayı* yapıyorduk. Çok lezzetliydi. Ancak bunu unutulmaz kılanın buradaki insanlar olduğuna emindim. Sağımda yeğ-e-nim, solumda *benim kadını*m vardı. Salem’in büyükannesi onun yanına oturdu ve Juni de hepimize yetecek kadar sandalye olmadığı için yüksek bir taburede Mimi ve Gage’in arasına sıkışmış bir şekilde oturdu.

Juni ile Gage durmadan gevezelik ediyor, kıkırdıyor ve en uzun ma-salları anlatırken yanaklarını tuka basa dolduruyorlardı, ben ise kendimi bu duygunun içinde kaybolmaya bırakmıştım.

İçimdeki kötü bir parçanın düzeldiğini hissediyordum. Belki... Belki...

“İnanılmazdı,” dedim son lokmamı alırken. Masanın karşısındaki Mimi’ye baktım, ona bu şekilde seslenmemde ısrar etmişti. “Beni davet ettiğin için gerçekten minnettarım.”

Her şeyi bildiği haliyle sırtıttı. “Davet edenin ben olduğumu sanmıyorum. Bazı insanlar ait oldukları yöne doğru giderler.”

Salem dehşetle mırıldandı. “Mimi.”

Benim ağzımdan ise kaba bir kıkırdama yükseldi. Masanın altında elimi Salem’in uyluğuna koydum ve hafifçe sıktım. Damarlarımda ateş yakan küçük bir ses çıkarmasına bayılıyordum. Önce Salem’a sonra da büyükannesine baktım. “Buraya geldiğimde kapıyı açık bulmama sevindim.”

“Açık değildi, genç adam. Görünüşe göre kilidi açmak için doğru anahtara sahipmişsin.” Sözlerine telkin karışmıştı ve yaşlı kadının yüzünde skandal bir gülümseme belirdi, yüzü yıpranmış ve yaşlanmıştı fakat fesatlığın aklından hiç çıkmadığı belliydi. Bir kahkaha attım.

Salem inleyerek elleriyle yüzünü kapattı. “Mimi. Aman Tanrım.”

Mimi alçak sesle güldü. “Sadece olanları söylüyorum.”

“Keşke yapmasaydın.” Ellerini indirdiğinde Salem gözlerini büyükannesine dikti.

Mimi bir elini küstahça havada salladı. “O zaman bunun neresi eğlenceli olurdu ki? Herkes kendisini doğru dürüst sevebilecek birini bulmalı.”

Kahkahalara boğulmamak için başımı çevirip ağzımı koluma basturmak zorunda kaldım.

“Ben Gage’e aşığım,” diye araya girdi Juni.

“Aman Tanrım,” diye mırıldandı Salem, utançtan neredeyse masanın altına kayıyordu.

“Evet,” diye onayladı Gage dizlerinin üzerinde doğrulup kocaman bir pankek lokması çiğneyerek. “Onu dağlardan bile daha yüksek olan gökyüzüne kadar seviyorum.”

“Öyle mi?” Çocuk o kadar sevimliydi ki, bazen ona bakmak zor oluyordu.

“Evet. Evleneceğiz.”

Boğazımdan bir kıkırdama yükseldi. “Evleneceksiniz, ha?”

“Evet, bu doğru,” dedi Juni. “Dün gece sonsuza dek burada kalmaya karar verdik ve hiçbir zaman yeni maceralara atılmayacağım çünkü hiçbir zaman ayrılmak istemiyorum. Ama öpüşmek yok. İğrenç.”

Juni yüzünü tiksintiyle buruştururken ben de Salem’in içine düştüğüm kargaşayı hissediyordum. Onu aniden vuran kederi. Uyluğunu daha sıkı sıktım ve çok fazla acı taşıyan bu kadına baktım, gözlerindeki sırlar sanki bana ulaşmamak için savaş veriyordu. Güvenli bir liman arıyordu.

Huzursuzluk mutfığa yayılmıştı, iki çocuk tamamen habersizdi, geri kalanımız ise çok karmaşık bir durumun gerçekliği içinde sıkışıp kalmıştık. Parmaklarımın *karmaşıklığı çözme isteğiyle* can attığı bir durumdu. Mimi, boğazını temizleyerek ayağa kalktı ve Juni ile Gage’in tabaklarını topladı.

“Kulağa çok iyi bir plan gibi geliyor.” Sesinde acı da vardı ama dudaklarını Juni’nin alnına bastırarak bunu elinden geldiğince saklamaya çalışıyordu. Juni büyük büyükannesinin şefkati altında deli gibi sırttı.

Salem’in uyluğunu daha sıkı sıktım, kalbim deli gibi atıyordu.

Sana sahibim, Salem. Sana sahibim. Ve gitmene izin vermeyeceğim.

Salem ile mutfak lavabosunda yan yana durduk. Sessizlik içinde, o bulaşıkları bulaşık makinesine yerleştirirken ben de duruluyordum. Sanki her gün yaptığımız bir şeymiş gibi birlikte çalışırken, rahatlığımız bizi ele geçirmişti.

Mimi, bir misafirin bulaşıkları yıkaması fikrinden neredeyse rahatsız olacaktı fakat ona anahtarın bende olduğunu ve bunu yapabilecek kişinin ben olduğunu söyledim.

Bana sırtarak yanağımı okşadı ve, “Sinsi tip,” diye fısıldadı, sonra da Juni ve Gage’in diğer odada ne tür maskaralıklar yaptıklarını görmek için oradan uzaklaştı.

Bu kadından hoşlanmamak imkânsızdı. Yanımdakine bir göz attım. Vücudumdaki her hücre sımsıkı oldu. Evet, ondan hoşlanmamak da imkânsızdı.

“Ne?” diye sordu Salem. Beni ona bakarken yakalayınca yanaklarında bir kızarıklık belirdi.

“Çok güzelsin.”

Arada sırada gözüme çarpan belli belirsiz utangaçlıkla birlikte dudakları da yukarı kıvrıldı. Bu kadının çok karmaşık katmanları vardı. Her birini soymak için sabırsızlanıyordum.

“Güzel, ha?” Sözcükler dudaklarından yumuşakça dökülürken, kalçasıyla beni hafifçe dürttü. Boyu benden en az bir otuz santim kısa olduğu için bu hareket uyluğuma denk geldi.

Son tabağı da duruladıktan sonra ona uzattım ve ellerimi kurulamak için tezgâhtaki bulaşık bezini aldım. Salem, tabağı bulaşık makinesine yerleştirip kapağını kapattı ve bir düğmeye basarak makinenin çalışmasını sağladı.

Baktığımı hissetmiş gibi -ki kesinlikle bakıyordum- dönüp bana baktı. Bu kadın, bana kendim hakkında bildiğim her şeyi unutturuyordu.

Avucumu çenesinin kıvrımları boyunca kaydırdım, yukarı kaldırdım ve mırıldandım. “Güzellik. Kelimenin tam anlamı. Her bir parçası. Bu yüz, bu beden ve bu kalp.”

“Jud.” Benim adım ise şefkatti. Bir soruydu. Kafa karışıklığıydı.

“Buradayım, güzelim,” diye söz verdim.

“Bunu görüyorum.” Sonra gözlerini bana dikti. “Sabah ne olacağına benim karar vereceğimi sanıyordum.” Sesine sızan hafif bir alay vardı.

“Gördüğün üzere, güzellik, bu işin nasıl sonuçlanacağı konusunda sende bir belirsizlik olduğunu hissettim ve seni doğru yöne itebileceğimi düşündüm.”

Kaşları çatıldı. “Doğru yön mü?”

“İkimizin buluştuğu bir yön.”

Çekinceler teninde geziniyordu, bakışları da onlarla birlikte sönüyordu fakat geri kalanının bana doğru uzandığını hissedebiliyordum. Sanki hemen içime girebilirmiş gibiydi.

Tereddüt etsem de sordum. “Juniper’in daha önce söylediği şey, maceralar hakkında olan...” Bunu sorarken ona baktım, cevabı zaten biliyordum.

Bakışları yaşlarla doldu ve başını sallayarak derin bir iç çekti. “Eşyalarımızı toplamak için acele ettiğimde ve gece yola çıktığımızda ona söylemeye başladığım şey buydu. Bir maceraya çıkacağımızı söylemiştim.”

Başparmağım dudaklarında gezindi ve ruhumu ezecek olan izdihamı dizginlemek için kendimi tutmaya çalıştım. “Korkmasını engellemek için mi?”

Zar zor başını sallayabildi.

“Muhteşem bir annesin.”

Başını iki yana sallamaya, geri çekilmeye başladı fakat bana bakmaya devam etmesi için onu zorladım.

“Bana bir konuda söz vermeni istiyorum.”

İfadesi soru işaretleriyle çarpıldı. Güvenini sunmanın onun için zor olduğuna hiç şüphe yoktu.

“Bir daha *korktuğunda*, bir daha *kaçmak* istediğinde... Benim yanıma kaçacağına söz ver.”

“Her gün korkuyorum, Jud.” İtirafını acı dolu bir nefesle vermişti.

Yüzünün iki yanından tuttum. “Sana sahibim, Salem. Sana sahibim.”

Onu ölesiye öpmek niyetiyle eğildiğim anda kapı zili çaldı. Salem geri çekilerek aramızda on santim mesafe bıraktı fakat onu kollarımdan bırakacak gücü kendimde bulamadım.

Juni, perdenin arkasından dışarı bakmak için pencereye koştu. “Olmaz, annen ve baban gelmiş, Gage.” Juni, sanki dünyanın sonu gelmiş gibi ağladı.

Elimde olmadan sıırıttım. “O çok özel, Salem. Çok tatlı bir şey.”

Yüz ifadesi kalp acısıyla dalgalansa da dudaklarında şefkat vardı. “Onun yanında olmak seni incitiyorsa özür dilerim,” diye açıkladı.

Başım iki yana sallandı ve elini tutup parmak eklemlerini öptüm. “Hayır bebeğim, o senin bir parçan.” *Siktir*. İşte böyle, gittikçe daha derine batıyordum. Daha derine ve daha derine.

Salem bir an dondu kaldı, sonra kendini toparladı ve aramızdaki bağı koparacak kadar geri çekildi. Dönerken bana bir kez baktı, sonra oturma odasına doğru ilerledi. Ben de hemen arkasından gittim.

Juni, kilidi çözdü ve kapıyı ardına kadar açtı.

“Gage henüz gidemez, oyunumuzu oynamayı bitirmedik ve kalıp bitirmeli çünkü ben kazanmak üzereyim. Kızlar kazanır, bilirsiniz.” Kimse merhaba demeye fırsat bulamadan tüm bunlar Juni’nin ağzından dökülmüştü.

Eden’in kahkahasından yumuşak bir şefkat yayıldı ve içeri girerken elini Gage’in başının üstünde gezdirdi. “Ah, şey, böldüğüm için özür dilerim. Beş dakikaya ne dersiniz, sonra onların paçasını bırakmalıyız.”

“Paça mı? Paçamızda değilsiniz.” Juni burnunu buruşturdu. Çok tatlıydı.

Eden bize doğru baktı. Varlığından nezaket fışkırıyordu.

“Eden, merhaba,” diye fısıldadı Salem, Eden ona doğru ilerlerken aynı anda o da arkadaşına doğru yöneldi. Eden, kollarını ona doladı ve sıkıca sarıldı.

Trent arkadan girdi, her zamanki gibi tedirgindi, gözleri bir tehdidi değerlendiriyormuş gibi etrafı tarıyordu. Beni mutfakta sanki orada olmaya hakkım varmış gibi dolanırken gördüğünde bu tedirginlik yerini inanılmaz bir sızıya bıraktı.

Eden geri çekilirken Salem’a, “Senin için endişelendim,” diye fısıldadı. “Sen iyi misin?”

Salem başını eğdi. “Neden sen ve Trent mutfağa gelip bir fincan kahve içmiyorsunuz, biz de çocukların bitirmesini bekleyelim?”

Çocuklar yerdeki oyunlarına geri dönerken dördümüz mutfağa yığıldık. Salem iki yeni fincan alıp doldurdu, ben de buzdolabına gidip az önce koyduğum kremayı çıkardım. Trent şakağını kaşıyarak bana bir bakış attı. Cevap olarak ona homurdandım.

Evet, boku yemiştim. Bunu zaten biliyordum. Yüzüme vurmasına gerek yoktu.

“Tessa nasıl?” Salem sesini alçak tuttu.

Eden’in ifadesinden sıkıntı geçerken, Trent’in vücudundaki tüm kaslar öfkeyle titriyordu.

“Her şey için çok üzgündü. Senin için endişeleniyor,” diye ekledi Eden ihtiyatla. “İkimiz de bu yüzden geldik. Nasıl olduğunu görmek için. Yapabileceğimiz bir şey var mı?” Varlığını öfke sarmalı sardı.

“Ben iyiyim. Sadece... Hazırlıksız yakalandım,” dedi Salem. “Tessa yaralanmadı, değil mi?”

“Başka biri yaralanmak üzere.” Trent belirsizce mırıldanmıştı.

Eden iç çekti. “Hayır. Fiziksel olarak değil. O, incindi. Karl böyle bir şey yaptığı için incindi.”

“Piç.” Trent’ten bir başka alçak ses yükseldi.

“Göt herif yakalandı mı?” Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum, sanki o şerefsizin düşüncesinin damarlarıma pompaladığı şiddet enjeksiyonunu durdurabilirmiş gibi.

“Evet,” diye homurdandı Trent. Eden, endişe içinde dudağının içini çiğniyordu.

“Ne oldu?” Salem sordu.

“Tessa, bu sabah kefaletini ödedi.” Eden, bunu hayal kırıklığına uğramış, bir sır gibi aceleyle söyledi.

“Ne sikim yaptığını sanıyor?” Kelimeleri tükürdüm. Gerçekten, bu kız ne düşünüyordu böyle? Tessa’yı o kadar iyi tanı mıyordum fakat o kendini beğenmiş heriften daha iyisini hak ettiğini bilecek kadar iyi tanıdığımı emindim.

Eden’in bakışları ikimiz arasında gidip geldi. “Onun manipölasyonu ve ailesinin baskısı arasında, sanırım kendini sıkışmış hissediyor. Sanki onunla kalmaktan başka çaresi yokmuş gibi.”

Bir adım öne çıktım. “O zaman onu ayıralım derim.”

Trent, karanlık bir sesle kıkırdadı. “Katılıyorum.”

Eden uzanıp Trent'i ön kolundan yakaladı. "Böyle bir şey yapmayacaksın. Tessa, onu terk edecek. Bunu ben halledeceğim. Ama ikinizin de zararına olmayacak."

Doğrudan ikimize baktı. Eden, her şeyi biliyordu. Karanlığı. Kirliliği. Acımasızlığı.

"Bana söz ver," diye talep etti.

Trent hayal kırıklığıyla bir nefes verdi. Ona katılıyordum. Bazen doğru ve dürüst yaşamadığınız zaman işleri idare etmek çok daha kolay oluyordu.

Trent, Eden'in arkasından dolandı, kolunu Eden'in beline doladı ve kulağına fısıldadı. "Tamam. Söz veriyorum, Kedicik."

Eden'in bana bakışı sertti. "Artık kan dökmek yok, Jud."

O iblis çılgılık attığında boğazıma jiletler doluşmuştu. Hepsi o gece kendime verdiğim sözle karışıyordu.

Bir daha asla öldürmeyeceğim.

Salem koluma dokundu. Çok yumuşaktı. Çok doğrudu.

Eden'a sertçe başımı salladım. "Söz veriyorum."

Diğer odada bir kargaşa koptu ve Gage ile Juni hızla bize doğru geldiler.

İkisi de kemerli kapıdan içeri daldı, birbirlerinin önüne geçmek için mücadele ederken kıkırdamalar ve gülümsemelerden başka bir şey duyulmuyordu. "Oyunumuzu bitirdik ve Gage kazandı, adil ve eşit olduğunu söyledi ama ben o kadar emin değilim. Ama Mimi bunun sinsi bir saldırı olduğunu söyledi!"

"Bum, pat, güm!" Gage sevimli bir tekmeye güreş hareketlerinden birini yaptı, sonra babasına doğru koşmaya başladı. Onu elinden yakaladı. "Baba, bugün pazar ve bunun ne anlama geldiğini biliyorsun. Artık çok büyüdüğüm ve hazır olduğum için bana alıştırma tekerlekleri olmadan bisiklet sürmeyi öğreteceksin, değil mi baba?"

"Bugün pazar, değil mi? Görünüşe göre plan bu olmalı." Trent'in oğluna bakarkenki ifadesinde, vahşiliğini şefkat kaplamıştı.

Juni cıyaklayarak annesinin önünde durmak için hareket etti. Parmaklarını dua eder gibi birbirine geçirdi. "Anneciğim, Gage'le birlikte bisiklet sürmeyi öğrenebilmem için bugün bisikletimi alabilecek kadar paramız var mı? Hemen şimdi öğrenmeyi çok istiyorum."

"Juni-" Salem tereddüt etti.

Salem'a yalvararak baktım ve bunun o anda olamayacağına dair söyleyeceği her türlü nedeni kestim. Kadının elini kendi elime geçirdim.

Üstesinden geliyordum, kendimi durduramıyordum.

İhanet.

Bu büyüye karşı koyamıyordum.

Yanına gelmeme izin ver.

İfadesini bir savaş doldurdu, alnında bir çizgi belirdi, gözleri korku ve inançla doluydu. Ancak teslim olduğunu görmüştüm. Kalbi bana söyleyeceğim her şeyi söylemem için izin vermişti.

Juni'ye döndüm. "Tesadüfe bakın, annen bugün için planladığının bu olduğunu söyledi, ben de belki benim kamyonetimle gidip alabiliriz diye düşündüm."

"Gerçekten mi?" diye cıyakladı.

"Evet."

"Benim çiçeklerim gibi pembe olabilir mi?"

Hafif bir kıkırdama duyuldu ve parmaklarım saçlarını okşamaya başladı. Duygularım tavan yapmıştı. Yükseliyordu, tüm çekincelerden daha yüksekteydi.

Bağlılık. Sadakat. Sevgi.

"Başka ne renk olabilir ki?"

Elimi tutup beni kapıya doğru çekmeye başladı. Arkama baktım. Trent bana bakıyordu, yüzünde kendini beğenmiş bir ifade vardı. Haklı olduğunu kabul etmek zorundaydım. Hayatın ne zaman gelip bizi saracağı hakkında hiçbir fikrimiz yoktu.

"Mimi, pembeli bir bisiklet almaya gidiyoruz, sonra da hemen döneceğiz," dedi beni de peşinden sürükleyerek oturma odasına doğru hızla ilerlerken.

Mimi, bana sırtıttı. "Bu planı onaylıyorum."

Dışarı çıktığımızda Trent, Eden ve Gage evlerine doğru ilerlemeye başladılar.

"İki saat sonra burada buluşalım mı?" Trent'e söyledim.

Yanımdan geçerken omzuma bir yumruk attı. "Evet dostum, evet, burada olacağız."

Ayrılırken çenemle veda ettim ve Salem kapıdan çıkıp arkasından kapattı. O döndüğünde ben de döndüm. Nefesim boğazımda düğümlendi.

Hay sikeyim.

Tatlı Büyücü. En üst basamakta duraksadı, benim gibi dikildi. Küçük kızının eli benim elimdeyken, yürüyüş yolunun yarısında durduğum yeri izliyordu.

O enerji titreşiyordu. Ancak bu sefer farklıydı, çok temeldi. Dehşet, umut ve ölü hayaller yeniden dirilmişti. Onların bir düzensizliğe dönüşüğünü görüyordum. Bu esnada içim, hissetmemem gereken bir şeyle kıvılcımlanıyordu. Kızına daha sıkı sarıldım.

Salem sonunda hareket etti ve kaldırımından aşağı inerken ben olduğum yere çakılıp kaldım. Yeterince yaklaştığında kolumu beline doladım ve onu kendime çektim. Onu yavaşça ve nazikçe öptüm.

Juni kıkırdadı. "Annemi öptün. Artık o senin kız arkadaşın."

Sırıışı tüm yüzünü kaplayan küçük kıza baktım. "Öyle mi?"

"Evet. Kurallar böyle. Gage bana öyle söyledi."

Salem'in şehvet uyandıran ağzının kenarlarında bir gülümseme belirirken elimi beline uzattım. "O zaman, madem kurallar böyle..." Kız arkadaşşıma göz kırptım.

"Saçmalıyorsun," diye fısıldadı Salem.

"Bana daha kötöleri de söylendi."

Juni, elimi çekiştirdi. "Hadi, hemen gitmemiz gerekiyor."

Salem'm peşinden, arabanın önünde duran küçük cipe gittim. Cuma günü çağırdığım ve satın alma işlemini tamamladığım bir araçtı çünkü

onu tekrar o kazık arabaya bindirmeyeceğimden emindim. Sadece henüz ona bunu söylememiştim.

Juni'nin araba koltuğunu aldım ve kamyonetimin arka koltuğuna yerleştirdim. Kollarının altından Juni'yi kaldırdım, koltuğa oturtmadan önce havada kısa bir süre süzülmesine izin verdim.

Güldü, kıkırdadı ve beni küçük parmaklarının her biriyle döndürdü. "Teşekkür ederim, Motosikletli Adam."

Burnuna dokundum. "Rica ederim, Juni Arıcık."

Kapısını kapattıktan sonra Salem'in yüksek kabine çıkmasına yardım etmek için harekete geçtim, ardından hızla kendi tarafıma geçtim. Motoru çalıştırdım ve kaldırımdan ayrılmaya başladım ancak siyah bir kamyon karşı yönden yaklaşırken yavaşladığını görünce durmak zorunda kaldım. Salem gerildi ve Darius yanımdan geçerken gözlerinde zorlukla dizginlenen bir öfkeyle ters ters baktı.

"Kahretsin," diye mırıldandı adam arkamızda kaybolduğunda.

Elimi uzattım ve Salem'in elini sıktım. "Bebeğim, onun ne düşündüğü önemli değil. Artık beraberiz ve buna alışması gerekecek."

Yirmi Yedinci Bölüm

Salem

“Bunları takmak istemediğine emin misin?” Endişeyle, Juniper’ın pembe bisikletiyle birlikte gelen alıştırma tekerleklerini elime aldım. “Sanırım bisikletin yepyeni olduğu için buradan başlamak isteyebiliriz,” diye cesaretlendirdim.

Boşunaydı.

Juni döndüğümüzden beri bu fikri yaklaşık beş milyon kez reddetmişti ve Jud garaj yoluna bir çalışma battaniyesi serip hemen işe koyulmuştu.

Kısık sesle kıkırdadı. Karanlık, derin ve tatlıydı. “Endişelisin,” derken sırtıyordu.

“Belli ki.” Bu unvanı almaktan mutluydum. Çünkü öyleydim.

Juni, elbette mağazadaki en süslü bisikleti seçmişti. Pembe, çiçek desenli ve gidonundan kurdeleler sarkan bir bisikletti. Jud’ın yanında diz çökmüş, çalışma battaniyesinin üzerinde yardım ederken Juni, sanki hiçbir şeyden haberim yokmuş gibi bana baktı.

"Anne, artık çok büyüdüğümü ve en iyi arkadaşşıma yetişebilmek için hırlı gitmem gerektiğini bilmiyor musun? Yoksa o bana fark atacak."

"*Bilmiyor musun?*" diyerek ağzını oynattı Jud bir vidayı yerleştirmek için yaylı dişle uğraşırken.

Midem bulandı. Görünüşe göre, hiçbir şey bilmiyordum.

Bilgisizdim.

Aptaldım.

Pervasızdım.

Kendimi bu sakallı, dağ gibi adama kaptırmıştım. Elinde bir İngiliz anahtarıyla bisikletin önünde diz çökmüş, parçalarını birleştirmeyi neredeyse bitirmiş bir halde sırtıtmamaya çalışıyordu. Kamyonetinin arkasından çıkardığı bir alet çantası vardı ve ihtiyacı olanı bulmak için sürekli karıştıyordu. Adam odaklanmış, niyetli ve hâlâ sabırlıydı; çalışırken Juni'nin ona yönelttiği milyonlarca soruyu cevaplıyordu.

Kot pantolonu ve tişörtünün içinde çok güzeldi. Malzeme sırtının çizgileri ve düzlemleri üzerinde geriliyordu. Kollarındaki kaslar çalışırken ve vidalarken esniyordu ve kahretsin. Bana tekrar baktığında dudakımı ısırarak zorunda kaldım. Bir anda yüzünü bir sırtış kaplamıştı.

Lanet olsun. Manzaradan keyif aldığımı kesinlikle biliyordu.

Elbette, onu dükkânda birçok motor üzerinde çalışırken görmüş-rüm. Ancak bu... bu farklıydı.

Kişiseldi.

Samimiydi.

Sanki enkazdan bir şey inşa ediyormuş gibiydi. Onu hayata döndürüyordu.

Zihnimin izin vermemem gereken yerlere gitmesine izin vermeden orada nasıl duracağımı bilmiyordum. Bunun normal olduğu bir rüyaya. Doğru hissettiren yere. Güvende olduğumuzdan emin olmak için diken üzerinde hissetmediğim bir yere. Kızımın dışarıda zerre kadar korku duymadan oynayabileceği, bu adamı sevmenin onu tehlikeye atmaya-cağı bir yere.

Bu umut yeşerdi, çiçek açtı ve korkutucu bir şeye dönüştü. Çünkü *sonsuzluk* kulağıma fısıldamıştı. Mantıklı yanımin asla sahip olamayacağı mı bildiği fakat yine de istediğim şeyi bana karşı kıskırtıyordu. Bana dün geceki gibi dokunmasını istiyordum.

Beni mahvetmesini.

Beni elinde tutmasını.

İçime öyle bir girmişti ki, sanki damarlarımdaki kan haline gelmiş gibi kalbinin varlığında attığını hissedebiliyordum.

Bu vahşi, sert ve korkutucu adam inanılmaz derecede tatlıydı. Kırılmıştı ve ruhundaki yara izlerini neredeyse fiziksel olarak hissedebileceğim kadar derin bir suçluluk duygusu taşıyordu; karanlık ve çirkin bir yük gibi. Onu iyileştirmek istiyordum. Tıpkı onun beni iyileştirdiği gibi, ben de onu iyileştirmek istiyordum. Mimi'nin dediği gibi, yaralar ve boşluklar belki asla tamamen kapanmayacaktı. Ama dışarıda, o yaraları sarmaya yardım edebilecek birileri vardı. Böylece artık o kadar acıtmayacaklardı.

Jud, sepeti gidona sabitlemek için eğilirken sanki çekincelerin çarpışmasını hissetmiş gibi bana baktı. "İyi misin, güzelim?"

"Evet."

Dudağının kenarında bir gülümseme belirdi. Çok seksiydi. Mideme ağrı girdi.

"Hah, koşmak için can atıyor gibisin." Bunu alay eder gibi söylemişti fakat içinden geçen akımı kaçırmak mümkün değildi. "Ben de dün gece bol bol egzersiz yapmışsındır diye düşünmüştüm."

"Hayır, hâlâ enerjim yerinde," dedim ayak parmaklarımin üzerinde doğrulup.

"Bu iyi bir şey," diye homurdandı çok alçak sesle, kelimeler tenimde kayan bir vaatti.

Tüylerim diken diken oldu. Karanlık bir sesle kıkırdadı. *Lanet olsun.* Bana ne yaptığını çok iyi biliyordu.

"Peki neden?" Başımı eğdim, sesimde sahte bir masumiyet vardı. "Aklında bir şey mi vardı?" Evet, muhtemelen çenemi kapalı tutmalıydım.

Bisikleti dik tutarak uzandı ve çenemi yukarı kaldırdı.

“Tatlı Büyücü... Ama şimdi o kadar tatlı oynamıyorsun.”

“Tatlıları severim, biraz kurabiye ister misin?” Juni ayağa fırlayarak araya girdi.

Jud, güldü ve eğilip şakağıma bir öpücük kondurdu. “Bunu sonra tekrar konuşuruz, bebeğim.” Juni’ye döndü. “Kurabiyeleri sonraya saklasak ve önce bu şeyi bir tur atmaya çıkarsak nasıl olur?”

“Ah, evet!” Ellerini birbirine kenetledi. “Kaskımı, koruyucularımı ve en iyi arkadaşımı almalıyım, sonra tamamen hazır olacağım.”

“Onlara haber veririm.” Jud, telefonunu karıştırdı ve Trent’e bir mesaj gönderdi.

Bir dakika sonra ön kapıları açıldı. Gage dışarı fırladı, hoplaya zıplaya sokağın kenarına kadar geldi. “Babam bisikletinin bittiğini söyledi. Hazır mısın Juni Arıcık? Yarışmalıyız.”

“Ah, sanırım henüz yarışa hazır değiliz, dostum,” dedi Trent Gage’in bisikletini garajdan alıp gidondan sarkan kaskıyla garaj yoluna doğru götürürken. Eden arkalarından çıktı, yüzünde yumuşak bir gülümseme vardı.

“Ama baba, tekerlekler bunun için var. Yarışmak için.” Gage sanki bu bir sırımsı gibi sesini alçalttı. Belli ki damarlarında Lawson kanı hızla akıyordu.

“Sorun değil, yarışabiliriz. Seni öyle bir yenerim ki, neye uğradığını şaşırırsın! Beş dolarına bahse girerim,” diye bağırdı Juni.

Anlaşılan kızım gizliden gizliye rekabetçiydi. “Senin beş doların yok, Juni Arıcık.”

Jud’ın elini tuttu. “Motosikletli bir adamın varken kimin paraya ihtiyacı var ki?”

Kalbim küt küt atmaya başladı ve dikkatim Jud’ın yüzüne yöneldi. Jud, çarpılmış gibi görünüyordu. Boştaki elini göğsüne bastırdı, sonra bana sırtıttı; çok yumuşak, çok şefkatli, sevgi dolu bir sırtıttı. “Görünüşe göre küçük bir arı beni soktu.”

Başım dönmeye başladı, bir sevinç ve umut dalgası bedenimi sardı.

Kendimi bunun etkisinden uzaklaştırmam gerekiyordu, çok beklenmedikti, çok doğrudu. Juni'ye kaskını ve Jud'ın onun dizleri ve dirsekleri için aldığı ped setini giydirmesine yardım etmek için acele ettim.

Kendimden başka kimseye güvenemeyeceğimi kendime hatırlatmak zorundaydım. Acı çekmek için yalvarıyordum. Çünkü bu adam içimde kendine bir yer açıyordu ve ben oranın bir boşluğa dönüşmesinden korkuyordum.

Sonsuza kadar zonklayan ve inleyen bir başka delik... Bunu biliyordum, çok iyi biliyordum. O kadar önemli bir şeyi kaybettiğinizde nasıl hissettiğinizi, artık nasıl nefes alacağınızı hatırlayamadığınızı...

Nasıl yürüyeceğinizi.

Nasıl devam edeceğinizi.

Jud, titrediğini fark etmediğim elime dokundu, Juni'nin tüm koruyucu ekipmanlarının sıkı ve güvenli olduğundan emin olurken hareketlerim titremeye başlamıştı.

"Güzelim, sorun yok." Kelimeler sert bir sıyrık gibiydi, havada bir çizikti. Sertçe yutkundum. Bana bir hazineymişim gibi baktı.

Ne yapıyordum ben? Jud pembe bisikletin selesini okşadığında onu izlemekten başka bir şey yapamadım. "Atla, Juni Arıcık."

Juni cıyıkladı ve Jud onun yerleşmesine yardım etti. Frenleri ve pedalları nasıl kullanacağını gösterdi, bir yandan da onu dik tutmaya çalıştı.

Gage hızla öne fırladı, arkasından koşan Trent ise onun dengede durup pedal çevirmeyi öğrenebilmesi için onu tutuyordu.

"Uçuyorum, Juni! Acele etsen iyi olur! En yüksek dağa tırmanacağım ve sonra yıldızlara kadar fırlayacağım."

"Beni bırakma!" diye bağırarak ayaklarını pedallara sertçe bastırdı. Jud onun arkasında koşmaya başladı, onu düz tutuyordu.

Duygular göğsümde toplandı. Bir yumru haline dönüştü. Bir ezilme, bir okşama hissiyatı.

Çok acı çektiğini bildiğim iki kardeşin, bu iki çocuğa bisiklet sürmeyi öğretmek gibi basit ve sıradan bir görevi üstlenmelerini izlemek için arkalarından caddeye çıktığımda gözyaşlarım bulanıklaştı.

Çok sabırlıydılar. Çok fazla özen gösteriyorlardı.

Trent'in, oğlunun güvende ve sağlıklı olduğu için Tanrı'ya şükredip şükretmediğini düşündüm. Jud'ın ise kızının dışarıda bir yerlerde olduğunu bilmenin onu öldürüp öldürmediğini. Onu tanımıyor olmanın. İçinde yankılanan o boşluğun, varlığını haykırarak kınayıp kınamadığını.

Ayıplayıp ayıplamadığını. Ona yaptıklarını hatırlatıp hatırlatmadığını.

Biri elimi tuttuğunda sıçradım. Sol tarafa, yanıma gelen Eden'a bak-
tım. İkimiz de çocuklarla yarışan ve gülen adamlara bakarken elimi sıktı.

Juni çılgık atıyordu, gidonu sarsarken hareketleri biraz dengesizdi.

"Sakin ol, Juni ve akışına bırak. Sana sahibim. Yanındayım," diye tekrarladı Jud.

Sana sahibim.

Kalbim çarptı ve ruhum inledi.

"Sende nişanlımı o kadar çok görüyorum ki," diye fısıldadı Eden uzaklara doğru. "Bundan çok korkuyordu... Birini sevmekten korkuyordu. Bunu kabul etmekle yanlış yapacağını düşünüyordu."

Boğazım aniden daraldı, eski yaralarım sızlarken yanmaya başladı. Bana baktığını hissedebiliyordum ama Jud'ın Juni'yi tutarak koşarken güldüğü yerden başka bir yere bakamıyordum.

Bir kalkandı.

Sert, amansız bir zırttı.

Altında, düşerse onu yakalayacak bir yastık gibi bekliyordu.

Juni ve Gage birbirlerini kovalarken bisikletleri daireler çizerek yönlendirdiler, düz yollarda yarıştılar, çapraz geçişler yaptılar. Trent ve Jud satışmalara katılırken, kıkırdamalar ve neşe yaz havasında süzülüyordu.

"Kaybediyorsun."

"Hah, seni neyin beklediğini bilmiyorsun bile."

Herkes alay ediyor ve oynuyordu. Rahatı. Doğruydı.

“Elbette, farklı bir şey,” diye ekledi Eden. “Ama sonuçta, bizi onlara kavuşmamızı bekleyen iyiliklerden, hediyelerden alıkoyan hep trajediler, hatalar, yaralarımız ve pişmanlıklarımızdır.”

“Ben ve Jud’ı mu kastediyorsun? Ah, sadece eğleniyoruz.” Yalan binlerce kiloluk bir ağırlık gibi hissettiriyordu. “İkimiz de âşık olacak durumda olmadığımız konusunda hemfikiriz.”

Eden yumuşak bir alayla, hafif bir güvensizlikle karşılık verdi. “O adamın seni sevmediğini mi düşünüyorsun? Sana karşı hissettikleri kadar bariz bir şey gördüğümden şüpheliyim.”

Korku boğazımı sıktı. Nefesim daraldı.

“O yapamaz...” dedim ama cümlem yarım kaldı. Çünkü gerçek şu ki, ben yapamazdım. Düşmeme izin veremezdim. Bu kadar pervasız olamazdım. Zaten orada oluşum bile yeterince endişe vericiydi.

“Bırak baba!” diye bağırdı Gage. “Daha hızlı! Daha hızlı gitmeliyim!”

“Hazır olduğuna emin misin?”

“Evet!”

“Nasıl fren yapacağını unutma.”

“Biliyorum baba, biliyorum!”

Trent, Gage’in gitmesine izin verdi. Gage’in kısa bir yalpalamanın ardından kendi başına pedalladığını gördük.

Yardımsız olduğunu fark ettiğinde çığlık attı. “Yapıyorum! Yapıyorum! Bak anneciğim! Bak Juni! Eminim beni yakalayamazsın! Şuradaki dağı görüyor musun? Oraya kadar gideceğim!”

Yüzünde ıslıl ıslıl bir gülümseme vardı.

Juni onu takip etti, hemen arkasında Jud vardı. Onun kayasıydı. Onun kalesi.

“Denemeye hazır mısın, Juni Arıcık?” diye sordu Jud.

“Bilmiyorum!” diye bağırdı Juni gözlerinde dehşetle diğer yana doğru vızıldayarak geçerken.

Jud kıkırdadı. “Ben buradayım. Yanındayım. Bana ihtiyacın olursa hep burada olacağım.”

Kalbim yerinden fırlayacak gibiydi.

“Tamam, yapabilirim! Senin gibi olmak istiyorum, Motosikletli Adam!”

Jud, onu bıraktı. Kızım yükseldi. Pedalladı, yaşadı, güldü.

Göğsüm sıkıştı. Dolup taştı. Her an patlayacak gibiydi.

Jud, onunla birlikte koştu. “Yapabiliyorsun, Juni. Şu haline bak, kocaman bir kız oldun.”

“Yapabiliyorum!” diye bağırdı kızım.

Trent, Gage’in yanında koşmaya başladı. Dördü birlikte yola koyuldular.

“Hadi, gidelim,” dedi Eden kıkırdayarak ve elimi çekti. Gülerek onların peşinden biz de koşmaya başladık.

Juni şarkı söylüyordu. “Tek başıma gidiyorum!”

“Beni yakalayamazsın!” diye bağırdı Gage.

Juni daha hızlı pedal çevirdi, yoldaki küçük tümseği aştı ve Jud’ın peşinden koşmasına rağmen arayı açtı. Gage’in yanından geçerken gülmekten kırılıyordu. “Ben kazanıyorum!”

Ve o anda... Gördüm. Jud da aynı anda fark etti mi, emin değilim ama kaldırımında duran o araba... Bir tehdit gibi, gölgesini üzerimize düşürüyordu.

Jud’ın bakışlarında şimşek çaktı. Korkunun, ani ve yakıcı bir ok gibi göğşe fırlayışını hissettim.

Jud artık gülmüyor, onun arkasından koşuyordu. Juni’yi bisikletten yakaladı ve onu korumak için göğsüne doğru çekti. Bisiklet ilerlemeye devam etti, ileri doğru uçtu, taklalar attı ve yerde savruldu.

Jud’ın dükkânının önünde duran siyah arabanın sürücüsü aniden kaldırıma çıktı ve hızla uzaklaştı. Jud, bir kalkan görevi görerek Juniper’ı sıkıca tutuyordu. Dev omuzları öfkeyle kabarmıştı.

Trent, Gage’i tuttu ve yolun sonundaki lastiklerin gıcirtısı mahallede yankılanırken, motor hızlanıp uzaklaşmadan önce etrafı sessizlik kapladı. Nefes nefese kalmış, şok içindeki soluklar; çınlayan, dehşete düşmüş

kalpler ve Juni'ye koşarken ayak seslerimin çalgınca takırtısından başka bir şey yoktu.

Onu kollarıma alır almaz bacaklarım dayanamadı, dizlerimin başı çözüldü. Kızımı göğsüme bastırarak sert kaldırıma yığıldım.

"Salem." Jud'ın derin sesi, gergin ve bastırılmış havada yankılandı.

Ciğerlerimden, bunun asla bitmeyeceği gerçeğinin yarattığı bir azap hıçkırığı koptu.

Güç ve umut yok olmuştu.

Gerçek şuydu ki, o her zaman -ama her zaman- beni bulacaktı.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Salem

Yirmi Yaşında

Salem Carlo'nun ofisinin koridorunda ağır ağır ilerledi. Ayaklarını durduranın ne olduğunu bilmiyordu. Neden yavaşladığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Neden ensesindeki tüyler korkuyla diken diken olmuştu ya da neden midesi bulanıyordu?

Dükkândan dönerken emlak ofisine uğramıştı. Sıkıntıdan patladığı için durup ona yardım etmeyi düşünmüştü. Belki resepsiyonda oyalandı. Bir şeyler organize ederdi. Telefon görüşmeleri yapardı. İpucu bulurdu. Ya da her ne gerekiyorsa onu yapardı.

Bildiği tek şey okula gitmek için can attığıydı. Çalışmak için. Akıllı ve elleriyle bir şeyler yaratmak için. Carlo'nun kendileri için inşa ettirdiği ve şu anda şehrin karşı yakasında yaşadıkları gösterişli evde günlerin geçirmekten başka bir şey yapmak için.

Mimi'sinden kilometrelerce uzaktayken.

Kalbinden bir sonsuzluk kadar uzaktayken.

En azından önemli bir şey yapmayı deneyeceğini düşünmüştü.

Bir şans vermeyi.

Carlo'nun *onu evde bekleyen güzel bir yüzdenden* daha fazlası olduğunu görmesini sağlayacaktı.

Kendisinin değil, onun sözleriydi.

O anda bu kararını yeniden gözden geçiriyordu. Arka taraftaki ofisinden gelen sesleri duyunca tüyleri ürperdi. Sessizce o tarafa doğru ilerledi. Çok sessizdi. Seslerin yükselme şeklinden dolayı değildi, kontrol altına alınma şekilleri yüzündendi.

Carlo'nun bir santim aralık olan ofis kapısına ulaştı. Carlo'nun sözlerinin havada kıvrıldığını duyduğunda kalbi kaburgalarına çarptı. "İkinci bir şansın vardı. Uyarılmıştın, değil mi?"

Ses tonu rahat ve acımasızdı. Küçümseyiciydi.

Kapıda kalan aralıktan içeri baktı. Tüm varlığı titrediydi. Kıvrıldı ve kilitlendi. Carlo'nun masasının önünde bir adam diz çökmüştü. Elleri arkadan bağlıydı ve kafasına bir silah dayanmıştı.

Carlo masanın arkasına oturmuş, bir dirseğini sandalyenin koluna dayamış ve başının yan tarafını parmaklarına dayamıştı. Sanki her şeyden çok sinirlenmiş gibiydi. Sanki bu sıradan bir şeymiş gibi. Üstesinden gelinmesi gereken gündelik bir sorunmuş gibi.

"Carlo, lütfen," diye yalvardı adam.

Carlo, başını iki yana salladı. "Kuralları biliyorsun. İkinci şansını kullandın. Başarısız oldun."

Silah sesi duyulduğunda Salem sarsıldı. Boğazına hücum eden ve dışarı çıkmak için savaştan çılgınlığı durdurmak için eli ağzına gitti.

Gözyaşları gözlerini kör etmişti.

Ağır ve dehşet doluydu.

Kalbi çılgınlık attı.

Midesi ekşidi.

Hâlâ dümdüz olan karnını sanki çocuğu güvende tutabilirmiş gibi sıkıyordu.

Yapmak zorundaydı. *Yapmak zorundaydı.*

Carlo, “Bu pisliği temizleyin,” diye emretti ve ayak sesleri gümürdemeye başladı. Kendini bölmenin arkasına sıkıştırdı. Saklandı. Çığlıklarını bastırdı.

Ve ortalık temizlendiğinde, Salem kaçtı.

Nereye gideceğini bilmediği sürece sığındığı tek yer olan Talia’nın dairesinin zeminine yığıldığında, Salem’in boğazından yırtılan bir çığlık yükseldi. Yere çöktü, dizlerini göğsüne çekerek kendini toplamaya çalıştı. Ama bedenine hâkim olamıyordu. Şiddetle titredi. Titredi ve titredi.

Carlo parlak ayakkabılarıyla ilerledi. Kadının önünde diz çöktü ve bıçağın ucuyla çenesini yukarı kaldırdı. Bıçak, odada yanan ışık huzmelerinde parlıyordu.

“Salem.” Cık cık etti. “Neden bu kadar aptalsın?”

“Ben... Ben-” Kelimeleri bulamadı. Verecek bir sebep aradı. Oradan uzaklaşmak zorunda olmasından başka bir *amaç*. *Bedeli ne olursa olsun.*

“Bana ne yaptırdığını gördün mü?”

En yakın arkadaşının kan kaybından öldüğü odanın ortasında yığılmış duran Talia’nın bedenini işaret etti. Acı Salem’in ruhunu sardı. Dehşet, suçluluk ve nefret. Bunu nasıl yapabiliirdi? Sanki engelleyebilecekmiş gibi gözlerini sıkarak kapattı.

“Ne kadar utanç verici.” Çenesini daha yukarı kaldırdı. Ucu tenini çok az deldi. Vücudu hâlâ titriyor olsa da bir çığlığı bastırdı.

“Bundan daha akıllı olduğumu sanıyordum, değil mi?”

Bir inilti serbest kaldı. Adam dilini şaklattı ve aniden onu saçlarından tutup ayağa kaldırdığında çığlık attı. Onu odanın ortasına çekti ve Talia’nın yattığı yere bakmaya zorladı. Onu göğsüne yasladığında arkasındaydı, bıçak boğazındaydı. “Saçma sapan maskaralıklarla vaktimi boşa harcamaman konusunda seni uyarmıştım. İki gün boyunca her yerde seni ararken endişelendim, Salem. Bana bunu nasıl yaşatırsın?”

“Özür dilerim.” Boğazından sarsılarak çıktı.

“İkinci şanslara inandığım için şanslısın, Salem. Bir şansın var,” diye uyardı.

Sonra onu çenesinden kavradı ve bıçağı çenesine doğru sürükledi. Bıçak etini derinlemesine keserken kör edici bir acı tüm benliğini sardı. Başı döndü ve dünya yana doğru eğildi. Görüş alanının kenarlarında siyahlık titreyordu.

Yine de yere yığılmadan önce uyarıyı duydu. “Bu sonuncusu olacak. Bunu unutmamanı öneririm.”

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Jud

Sık sık şeytanın doğduğu günü merak ederdim. Olduğum kişi tamamen yetiştirilme tarzımın bir sonucu muydu? Annemin bizi korumaya çalışırken kendi korkularıyla boğuştuğu o günler mi beni ben yapmıştı? Geceleri duvarlardan sızan çığlıklarının kulaklarımı doldurması, beni onu kollamaya çalışan birine dönüştürmesi... Belki de her şeyin daha iyi olacağına dair verdiği sözlerdi beni ayakta tutan. Ta ki bir gün, dört kardeş olarak onu vahşice yere serilmiş halde görmek zorunda kalana kadar.

Belki de o andan itibaren, içimdeki her şey taşkın bir öfkeye ve durdurulamaz bir nefrete dönüştü. Ya da belki zaten doğduğum anda, kanıma babamın kötülüğü işlemişti. Belki bu karanlık, ruhumun bir parçasıydı ve bu dünyada yürüyebilmek için cehennemden kopup gelen bir geçiş biletiydi.

Şu anda, ikinci ihtimale daha çok inanıyordum. Çünkü öfke boğazıma yerleşmişti ve tadabildiğim tek şey içimi kemiren gazaptı. Dilimde,

ellerimi kaşındıran ve bir bıçak kadar keskin olan intikamın acı zehni vardı.

Dün öğleden sonra hissettiğim kadar çaresiz hissettiğimi hiç düşünmüyordum.

Salem'in evinin altı ev kadar aşağısında camları filtreli *BMW*'yu gördüğümde o düpedüz korku beni öylesine sert bir şekilde vurmuştu ki, tuğla duvara girmiş gibi hissetmiştim.

Bir anda, farkındalık yüzüme tokat gibi çarparken ruhum ele geçirildi. Atmosferde bir ahlaksızlık kabarmıştı. Bu, öğleden sonra güneşinin ışınları arasında kabaran bir kötülük çarpmasıydı.

Juni'yi yakalamış, onu sıkıca tutmuştum. O anda onu korumak için ne gerekiyorsa yapacağımı biliyordum. Gitmesine izin vermeyeceğimi.

Araba bir anda gitmişti, içinde kim olduğuna bakmaya fırsat bulamadan, Juni'nin iyi olduğundan emin olmaya odaklanmışken kaçıp gitmişti.

Ancak şu anda, sarmak ve tutmak için can attığım kişi Salem'di. Ona her şeyin yoluna gireceğine dair söz vermek istiyordum. Dürüst olmak gerekirse, bugün işe gelmesine şaşırmıştım. Aslında, burada kalmasına bile şaşırmıştım.

Bugün bütün gün, o topuklu ayakkabıları ve mütevazı siyah çiçekli elbisesiyle attığı her adımda canlanacak kadar endişeli bir kız olarak, onu keskin bir bıçağın ucunda yürürken izledim.

Endişeli. Tedirgin. Korkmuş.

Hayır, iyi değildi.

Bunu hissedebiliyordum.

Ortada çırpınan, savrulan ve uluyan enerjiyi.

Duvarlara çarpıyor ve zemin boyunca titriyordu.

Beni derinden sarsan bir uyarıydı.

Kadınım kaçmaya hazırlanıyordu.

Dün öğleden sonra onu sakinleştirmek çok uzun sürmüştü. Dışarıdaki kargaşayla birlikte Darius koşarak gelmiş, ne yaptığımı öğrenmek istemişti. O pisliğin suratını dağıtmak istemiştim. Yine de bunun sadece

endişeden kaynaklandığını biliyordum. Salem'in içinde taşıdığı korkuların aynısını onun içinde taşıdığını biliyordum. Hayatını bir kenara bırakıp Salem'in güvende olacağı bir yere taşınmıştı. Benden nefret etse bile, onun için benimle aynı şeyi istiyordu.

Onun özgürlüğünü.

Neşesini.

Huzurunu.

Ben de durumu sineye çekmiş ve onu eve geri götürmemize yardım etmesine izin vermiştim. Tedirgin bir şekilde etrafında dolanıp durmuş-
tum, Trent ile bakışarak endişelerimizi paylaşmıştık, ikimiz de diken üstündeydik.

Zavallı Juni, annesinin eline dokunmaya ve ona her şeyin yoluna gireceğini söylemeye devam etmişti. "Gördün mü anne, kötü adam gitti. Endişelenmemize gerek yok. Burada kalabiliriz. Yeni maceralara atılmamıza gerek yok," demiş ve kalbimi yerinden sökmüştü.

Dudaklarına yerleştirdiği sevimli gülümseme her şeyi daha iyi hale getirecekmiş gibi ve sadece bunu iddia etmek bile bunu gerçek kılacakmış gibi. Kalmak isteyen küçük bir kızdı.

Darius, Salem'ı kanepeye oturttuğumuz yerin önünde diz çökmüş, onun saçlarını geriye taramış ve bunun rastgele bir araba olduğu konusunda ısrar etmişti. Onu sakinleştirmek için elinden geleni yapmıştı. Muhtemelen mahallede yaşayan biri ya da sık sık uğrayan bir arkadaşı olduğunu söylemişti ki bu da arabanın iki kez görünmesinin iyi bir açıklaması olabilirdi. Ona defalarca kez paranoyasının onu ele geçirdiğini söylemişti.

Şahsen, bunların saçmalık olduğunu biliyordum, özellikle de dükkânımın önünde gizlenen aynı araba olduğundan emin olduğum düşünüldüğünde. Yine de tartışmamıştım çünkü Salem'in yatışmasını sağlayan tek şey bu olmuştu. Bu da bana bu pisliği ayıklamak ve yerin dibine sokmak için ihtiyacım olan zamanı kazandırmıştı. Darius onu yüzünden tutup, "Sen iyisin. Hiçbir yere gitmiyorsun. Öylece gitmeyeceğine söz ver," demişti.

Burnunu çekip derin bir nefes almış, "Söz veriyorum," diye fısıldamıştı.

Tüm bunlar olurken içimdeki şeytan öfkelenmişti. Çünkü dün gece dokuzdan sonra nihayet onun evinden çıktığımda bile fazla uzaklaşamamıştım. Kamyonetimde oturup nöbet tutmuştum.

Güneş gökyüzünü yarıladığında bile, hâlâ tetikteydim. Salemi dükkâna kadar takip ederken de tetikteydim. Bana tek kelime etmeden üç saattir buradaydı, endişesi içinde kaybolmuştu.

İşime odaklanmaya çalışıyordum fakat hissedebildiğim tek şey onun endişesinin beni sardığıydı ve dünyamı altüst eden kişiyi kontrol etme ihtiyacıyla tekrar resepsiyon alanına girmekten başka bir şey yapamadım.

İçeri adımımı attığım anda tenim karıncalandı. Ufukta bir fırtına vardı. Onun ruhunun odaya girdiğini hissettiğim anda karaya vuran bir fırtına.

En iyi ve en kötü şekilde beni mahvederek, içimi paramparça etmişti.

Masanın arkasında değildi ve bir anda lobinin en uzak duvarına, bir bankonun boylu boyunca uzandığı yere baktım. Benden uzakta, tezgâha dönük bir şekilde durmuş, bir fincan kahveyi yavaşça karıştırıyordu. Siyah uzun saçları sırtından aşağı dökülüyordu, elbisesi kıvrımlarını sarıyordu ve her gün giyerek beni öldürdüğü topuklu ayakkabılan ayağındaydı.

Ancak başı sarkık omuzlarının arasına düşmüştü. Bu sert, cesur kız kendi içine kıvrılmıştı, varlığından kargaşa yayılıyordu. Beni hissettiğini biliyordum. O enerji tükenmişti. Vücudundan titreşimler yayılıyor, havada kayıyor ve tenimi titretiyordu.

Göğsümde bir açgözlülük ateşi parladı. *Sahipleniş.*

Hangimizin diğerini zorladığına dair en ufak bir fikrim yoktu, sadece tanıştığımız yerden başka bir varış yerimiz olmadığını biliyordum. Yavaşça yaklaştım, botlarım her ölçülü adımda yere vuruyor ve kalbim boğazıma tırmanarak oksijen akışını kesiyordu.

Arkasından yaklaştığımda kollarından aşağı ürperti yayıldı.

Geri çekildi ve kendini tuttu. Tereddüt ediyordu.

Kaçmak ve saklanmak isterken, aynı anda tekrar kucağıma düşmek için yanıp tutuşuyordu.

“Bebeğim.” Kelime hırıltılı bir homurtuydu.

Tüm o bariyerler sertleşti. “Ben senin bebeğin değilim, Jud,” diye savunmaya geçti.

Ağzım kulağına yaklaştı. “Değil misin?”

Ellerim omuzlarını buldu ve avuç içlerimi titreyen kollarında gezdirerek iki elimizin parmaklarını birbirine geçirdim. Sırtından aşağı bir ürperti yayıldı.

“Bunu yapabilir miyim bilmiyorum.” Sesi kederle karıştı.

“Neyi?”

“Burada kalmayı.”

Vücudumdaki her hücre isyan etti. Ellerimi onunkilerin etrafında sıkıttım. “Korktuğunu biliyorum, güzelim.”

Bu kadar acı dolu bir ses olmasaydı ağzından çıkan şey bir alay olabilirdi. “Korkmak mı? *Dehşete düştüm*, Jud. Hayatımın her günü böyle geçiyor. Ondan bir adım önde olmaya çalışıyorum, beni yakalayacağı günden ölesiye korkuyorum.”

“Bana bir isim ver.”

Salem’in başı iki yana sallandı. “Bunu düzeltemezsin.”

“Bırak deneyeyim.”

“Bu senin yükün değil.”

Ruhum kükredi ve iblis kıvrandı. Yutkunup onu yavaşça elimde döndürdüm. Mavi gözleri beni delip geçiyordu ama normalde alev alev yanan, saldıran ve kararlılık fırlayan bu gözler yenilgiyle sönmüştü. Çenesine dokundum, başparmağımı onun olduğu her şeyi temsil eden yara izinin üzerinde gezdirdim.

Bir savaşçıydı.

Hayatta kalandı.

İçi de dışı da güzeldi.

“Bunun nasıl bir yük olabileceğinden emin değilim, Salem. Sen benim her şeyim olmuşken, olmaz.” Yüz ifadesinden ıstırap okunuyordu. Çenesini daha da yukarı kaldırdım. “Normalde böyle mi oluyor? Toplanıp gittiğinde.”

Salem gözlerini kırptırdı ve başını zorlukla iki yana salladı. “Hayır Jud, normalde bu sadece içgüdüdür. Çok uzun süre kaldığım himn Kayıtsız kaldığım, açığa çıktığım hissi. Birinin beni izliyor olabileceği hissine kapılmadan çok önce giderim. İşte o an tekrar yok oluyorum. Başka bir yerde olsaydım, o arabanın etrafta dolaştığını fark ettiğim ilk gün giderdim. Ama Darius, Mimi, kızıma bir yuva vermek istemem ve senin yüzünden...”

Yüksek sesle söyleyemediği için sustu. Onu burada tutmuştuk. Ona kalması için bir sebep vermiştik. Ona umut vermiştik.

Ona bunlardan daha fazlasını vermek istedim. Binlercesini. Hepsini. Her şeyimi.

Amaç.

Salem’in gözlerindeki donukluktan vahşet fışkırıyordu. “Ya bizi daha önce bulsaydı, Jud? Kaçtığım bunca yıl boyunca bizi herhangi bir zamanda yakalasaydı? Anlaman gerekiyor, biz burada olmazdık. Ve eğer o araba...” Aurasından alarm yayılıyor, bir uyarı sesi gibi titreyordu.

İçimdeki öfke dikenleri sivrildi, iblis bir çıkış yolu arıyordu. Yine de muhteşem yüzünü ellerimin arasına aldığımda dokunuşum yumuşaktı. Ona yalvardım. “Senden tek bir şey istedim, Salem. Bir daha kaçma isteği duyduğunda bana kaçmanı istedim. Benim yanıma kaç, bebeğim.”

“Peki ya sana çarparsam? Ya ağırlığım düşmene neden olursa?”

Güçlkle karşılayabildiğim bir sırıtış attım. “Saçmalama, güzelim. Beni gördün mü?”

Durgun bir kahkaha attı ve gözlerinden yaşlar süzüldü. Gözyaşları yanaklarından aşağıya, ellerime doğru aktı.

“Benim yanıma kaç,” diye mırıldandım tekrar.

“Jud.” Adım bir iniltiyle dudaklarından döküldü. Umut, korku ve boşku doluydu.

“Sen gerçeksin, Salem. Yok olmuyorsun. Sen varsın. Gerçeksin, bir bürünsün ve benimsin. *Benimle var ol.*”

Başka bir inkâr daha dudaklarından dökülemeden kollarımdaydı.

Onu havaya kaldırdım ve dudaklarımı onunkinin üzerine eğdim. Bir elim saçındaydı, diğer kolum da sırtına dolanmıştı. Tutunacak bir yer bulmaya çalışırken elleri çılgınca hareket ediyordu. Parmakları saçlarımdaydı. Yüzümde. Omuzlarıma batıyordu. Ben onu yakın tutarken, o da kollarını boynuma doladı. Kalbi çılgınca atıyordu, benimkini geride bırakan bir isyandı. Dilim o lezzetli ağzın tatlı kuyusuna doğru ilerledi. Turluyor ve geziniyordu.

Salem küçük, muhtaç bir sesle inledi ve onu tezgâhın hemen solundaki banyoya doğru götürdüm. Işık düğmesini çevirdim ve kilidi açmak için acele ettim. İçeri bir adım daha atıp onu tezgâhın üzerine yatırdım. Kendimi bacaklarının arasına sıkıştırdım, onu kendime çektim ve daha derinden öptüm.

“Jud,” diye soludu. Boğazının derinliklerinden geliyordu, baştan çıkarıcıydı ve kahretsin.

“Sana sahibim.” Ellerimin sırtında dolaşmasına izin verdim, kalçalarının üzerinden ve uyluklarının dışına doğru kaydım. Onu çekiştirdim, böylece zar zor kenara tutunuyordu ve kalçasını pantolonla kaplı merkeze doğru yönelttim.

İnledi. “Daha fazla. Sana ihtiyacım var. Sana ihtiyacım var. Hepsine ihtiyacım var.”

“Bana sahiptin, sevgilim.”

Lanet olası gerçek buydu.

İşim bitmişti. Bitmiştim.

Bu kız beni ele geçirmişti.

Bir fanteziydi.

Bir rüyaydı.

Tam anlamıyla büyülenmişim.

“Büyücü,” diye gürledim dudağına doğru, elbisesinin eteğini beline doğru itmek için acele ediyordum. Bacakları açıktaydı ve o kalçası fevvet uyandırıyordu. Parmaklarım ilerledi.

Aramızdaki her hareket vahşiceydi. Hiçbir zaman yeterli olmayacakken daha fazlası için çaresizdim.

Pantolonumun düğmesini çekiştirirken, “Lütfen,” dedi alçak sesle. Gömleğimin üzerine ateşli öpücükler konduruyordu. Fermuarımın hızla açılmasının yankısı duvarlara çarptı. Bizden çıkan hırıltılı nefeslere, ciğerlerimizden fişkıran soluklara karıştı.

Bir saniye içinde açgözlü küçük ellerini kasıklarımına koydu. Ellerini sertçe üzerimde gezdirdi. Homurdandım, iç çamaşırını tutup bacaklarından aşağı sıyrabileceğim kadar geriye çekildim. Tam orada beni bekliyordu; tezgâha yaslanmış, bacaklarını ayırmıştı. Apaçıktı, merkezi ihtiyaçla parlıyordu.

“Her zaman sıırıslıklamsın, güzelim. Çok tatlısın,” diye gürledim. Kasıklarımı ona bastırdım.

Küçük odada bir ateş fırtınası koptu.

Temas anında bir tıslama sesi çıkardım ve kalçalarını kavradım. Onu iyice gerdiğimi izlerken sallandıkça, yükseldikçe ve onun küçük bedenine doğru ilerledikçe nefes almıyordum. Mutluluk sırtım boyunca ilerledi.

Bu kız, çok fazlaydı.

Mükemmeldi, doğruydı ve geri kalan her şeydi.

Salem nefes nefese kalmıştı. Titriyordu, elleri gömleğimin altındaydı ve tırnakları derimi tırmalamadan önce onu yukarı itiyordu, sanki göğsünden içeri girmenin bir yolunu arıyor gibiydi.

Tamamen oturduğumda inledim. “Kahretsin, güzelim.”

Sonra dudaklarımı tekrar onunkinin üzerine bastırdım. Ateşi yeniden yükseliyordu.

Onu sertçe kabul ettim. Merkezimin her bir hareketi, kollarımı bacaklarının altından kaydırırken ve onu doğru açığa getirmek için belinden tutarken ona sahip oluyordu. Derin ve çaresiz itişler... Omuzlarıma

nutundu. Kendimi onun üzerine attıkça boğuk iniltiler yükseliyordu. Onu işaretliyordum.

Her bir bütünleşmemiz bir iddiaydı.

Bir ilan ediyti.

Sarıldığını hissedebiliyordum.

Vücudundaki her sinir ucu canlanmıştı.

Hepsi bana doğru bükülüyor gibiydi.

Zevk onun varlığından parıldayan, kör edici bir ışık gibi yayılıyordu ve ben yeterince yaklaşamıyordum.

İçine düşmek, batmak ve fırtınasında kaybolmak istiyordum. Sonsuza dek orada kaybolmak.

“Sonsuza dek.” Onu tezgâhtan kaldırıp kapıya doğru iterken kelimelerin ağızımdan kaçmasını istememiştim. Ona daha yakın olmam gerekiyordu. Onu metale yasladım ve sıcakta yankılanan serinliği hissettim.

Alevler ve ateş.

Üzerimden geçerken ona doğru atıldım.

Sert. Patlayıcı. Vahşi.

Onun solukları benimkilere, benim soluklarım da onunkilere karıştı. Hava çatırdıyordu. Titreyen duvardan bir resim düştü ve ben hareket ederken yere çarptı. O rüyalardan biriymiş gibi etrafımızda yanan hissi kovalıyordum.

Somut ama ulaşılmazdı.

Bizi sadece daha uzağa döndürmüştü. Bizi sadece özlem duyduğumuz bu düzensizliğe sürüklemişti. Bedenlerimiz kaynaşıyor, şekilleniyor ve mutluluk içinde eriyordu.

Doruğa ulaştığını, duvarları aletimi sımsıkı kavradığında ve bütün bedeni infilak edercesine sarsıldığında hissettim.

Tam bir patlamaydı. Tırnakları omuzlarıma battı ve zirve noktası vücudundan geçerken sessiz bir çılgılık atarak açık dudaklarını boğazıma dayadı. Salem titredi, hareketlendi ve beni cennete gönderdi.

Sadece benim ve onun olduğu yere.

Görüşümün kenarları bulanıklaştıkça sarsıldım, sonunda tökezledim.

Kendime verdiğim hiçbir söz artık geçerli değildi.

Çünkü her parçam bu kıza aitti.

Salem, kapıya bastırıldığı yerde ben onu sıkıca tutarken nefes nefese kaldı. Bir santim geri çekildim, kollarım vücudunun etrafında bir ~~kak~~ oluşturdu. "Sana sahibim Salem, sana sahibim."

Duyguları yüz hatlarını kapladı ve yavaşça onu ayağa kaldırdım. Çenesine bir öpücük kondurdum, sonra kot pantolonumu kalçalarımın üzerine çektim, lavabonun altından bir bez alıp musluğun altına tutarken fermuarı açık bıraktım. Önünde diz çöktüm ve bezi kalçalarından geçirdim, onu temizledim. Daha önce kimsenin sahip olup olmadığını merak ettiğim bir şekilde onunla ilgilendim.

Ona bakmaya devam ediyordum, her ne kadar ruhunda hâlâ dönmekte olan çalkantıyı kaçırmak mümkün olmasa da sanki ben de *gerçekmişim* gibi beni izliyordu. El bezini köşedeki çamaşır sepetine attım, sonra iç çamaşırlarını aldım ve yavaşça bacaklarından yukarı doğru sıyırdım.

Bakışlarıyla karşılaştığımda kelimeler bir homurtuyla dudaklarımdan döküldü. "Juni ile benim yanıma taşınmanızı istiyorum."

Yüzünde dehşete düşmüş gibi bir ifade belirdi. "Ne?"

Ayağa kalktım, ellerimi elbisesinin altından geçirdim, çamaşırını muhteşem kalçasının üzerinde ayarladım. Başka bir şey hissetmemek için elimden geleni yaptım fakat yine de ellerimi kalçalarından aşağı indirmekten başka bir şey yapamadım.

Onu kendime doğru çektim. "En azından güvenli olduğunu bilene kadar. Sen yanımda olmazsan uyuyamayacağım."

"Jud." Bu bir savunmaydı.

Başımı salladım. "Benim yanıma kaç, Salem. Senin için orada olmama izin ver. Oraya ait olduğunu biliyorsun. En güvende olacağın yer. Senin ve kızın için savaşacağımı biliyorsun."

İfadesinde bir savaş kabardı ve gözleri bir an için kapandı. Başını sallayıp, "Tamam," dediğinde çok şaşırmıştım.

Şükürler olsun.

Ona sarıldım, parmaklarımı dağınık saçlarında gezdirdim, dudaklarımı şakağına bastırdım. Sonra geriye dönüp biraz daha gerçekle yüzleştim. "Senin içinde olmaktan başka olmak istediğim bir yer yok."

Bana alaycı bir gülümseme gönderdi ve sonra nerede olduğumuzu yeni fark etmiş gibi etrafına bakındı. "İş sırasında ellerimizi birbirimizden uzak tutmalıyız."

Çenesini dürtüp ona sııttım. "İşin avantajları."

"Jud." Ses tonunda bıkkınlık vardı. "Ben ciddiylim."

Ellerimi başının iki yanındaki kapıya koydum, eğildim ve mırıldandım. "Şimdi tüm bunlara sahip olmak varken neden böyle bir kural koymak istiyorsun?"

Ben de ciddiye dim.

Parmak uçlarımin elbisesinin altına doğru kaymasına izin verdim ve kalçasının arasındaki kumaşa bastırdım. Salem, ellerini gömleğimin içinde kıvırdı. "Adil dövüşmüyorsun."

Kaba bir kıkırdama boğazımı tırmaladı. "Öyle olduğumu hiç söylemedim."

Dudaklarında seğiren gülümsemeyeyle savaştı, gözlerini hafiflik dolduruyordu fakat yüzeyin altında hâlâ tedirginlik vardı. "Saçmalıyorsun."

Bu sefer güldüm, dudaklarına bir öpücük kondurmak için eğildim. Sonra ses tonum ciddileşti. "Korkuna bir son vereceğim, Salem. Sana söz veriyorum."

Tırnakları sakalımı tırmaladı ve sesi bir yalvarışa dönüştü. "Benim yüzümden incinmen fikrine katlanamıyorum."

Yüzümdeki sırıtış *acımasızdı*. "Bunu sana söylemekten nefret ediyorum, güzelim ama bundan çok daha tehlikeli durumlarda bulundum."

Yutkunduğunda boğazı titredi ve sonra temkinli bir şekilde başını salladı. "İşe geri dönmem gerek." Dönüp kilidi açtı.

Resmi aldım, fermuarımı çekip kotumun düğmelerini iliklemeden önce kancasına geri taktım ve onu dışarı kadar takip ettim. Lobiye adımlımı atar atmaz hissetmişim. Havayı kabartan bir nefret dalgası vardı.

Salem, çenesini kaldırmadan önce bir adım tökezledi ve pencerenin yanında pusuya yatmış olan kardeşinin yanından geçti.

Hiç şüphe yoktu ki, iki dakika önce onunla birlikte olduğumu duymuştu. Onu ilgilendiren bir şey değildi fakat göt herif patlayacak gibiydi. Yüzü kıpkırmızıydı, elleri yumruk olmuştu, bu konuda bir söz hakkı olduğunu düşünüyordu.

“Salem,” diye homurdandı.

“Yapma,” dedi Salem bir elini kaldırıp tezgâhın arkasına geçerek “Sadece yapma.”

Darius dişlerini sıktı, Salem’a bir kez daha baktıktan sonra topuğunun üzerinde döndü ve dükkâna açılan kapıdan hışımla çıktı.

Ben de onu takip ettim.

Arkasından kısık sesle adını söyledim. “Darius.”

Yavaşlamadı ya da dönmedi. Ona bağırmama verdiği tek tepki omuzlarının titremesiydi. Çalışmakta olduğu bölme doğru yürüdü.

Ben de ona yetiştim. “Seninle konuşmak istiyorum, Darius.”

Bana doğru döndü, elleri beni göğsümden itmek için havalandı. “Sana ondan uzak durmanı söylemişim.”

“Fark etmemiş olabilirsin ama kız kardeşin yetişkin bir kadın, kendi kararlarını verebilir.”

“Onu öldürtecek kararlar,” diye tükürdü.

Bu iddia içime işledi ve yüzüne bakmadan önce bir adım sendeleme neden oldu. “Saçmalık. Ona sahibim. Tek ihtiyacım olan bir isim.”

Alaycı ve dehşete kapılmış bir ses çıkardı. “Ona sahip misin? Ona sahip değilsin. Bu konu hakkında sikik fikrin yok.”

Yakasından tuttum. “Bana o piçin adını ver.”

Darius, elimden kurtulmak için kıvrandı. “Siktir git.”

Beni tekrar itti ve bana doğru uçarken bir adım geriye sendeledim. Adam gerçekten de benim dükkânımda bir şeyler başlatacağını düşünmüştü. Onu bileğinden yakalamaya hazırlanıyordum ki yanımızdan bir telaş hareketlendi. Brock oradaydı, cılız kolları bizi ayırmak için aramıza girmişti.

“Hey, hey. Ayrılın. Her ne kadar iyi bir kavgayı sevsem de burada ihtiyacımız olan son şey bu zemine kan dökülmesi. Zaten çok işimiz varken daha fazla iş yapmak. Uslu durun, çocuklar. Belli ki ikiniz de aynı kızı farklı nedenlerle seviyorsunuz. En azından ben öyle umuyorum.” Brock, Darius’a müstehcen bir sırıtış fırlattı. “Yani, Salem’a benzeyen bir kız kardeşe sahip olmak zor olmalı. Acını anlıyorum, dostum. Ama ağırdan al. Kulağa hoş geliyor mu, tatlım?”

Darius geri çekildi. Kanı nefretle kaynıyordu ve kötü gözlerle bana baktı. “Seni uyarmıştım, Jud. Kız kardeşimden uzak durman konusunda seni uyarmıştım.”

Başını sertçe sallayarak arkasını döndü, dükkânın karşısına geçti ve yan kapıyı çarparak açtı. Kapı sonuna kadar açıldı ve metal dış duvara çarptı. Kapı arkasından şangırdayarak kapanmadan önce içinden kaybolduğu parlak bir ışık huzmesi içeri girdi.

Orada öylece durdum, şaşkına dönmüştüm. Çıldırın Brock omzuma vurdu.

“Şimdi başardın, patron. Görünüşe göre birinin kız kardeşiyle biraz fazla *arkadaş canlısı* olmuşsun.” Onaylamaz bir ses çıkardı. “Ellerini tüm o lezzetten uzak tutamadın, değil mi? Seni suçladığımdan değil. Salem, cehennem kadar ateşli.”

Ona homurdandım. Geri çekilirken ellerini teslimiyetle kaldırdı ve sırtıttı. “Dert etme, dostum. Belli ki o buna değer.” Başka bir şey söylemeden arkasını döndü ve işine geri döndü.

Kapı aralığında dehşetle duran Salem’a baktım.

O his göğsümü sıkıştırdı.

Evet, o buna kesinlikle değerdi.

Bedeli ne olursa olsun.

Jud

“Nereye gidiyorsun?” Jud, kıyafetlerini spor çantasına atarken Kennedy yatak odalarının kapısından kaşlarını çatı.

“Özel bir motor için danışmaya.” Yalan dilinden dökülürken yanıyordu. Bir hançerdi. Bir bıçaktı.

Sanki birçoğu sessiz kalmış olsa da ettiği yeminleri doğruyormuş gibi hissetti. Kennedy’nin yapması gerektiğinden habersiz olduğu yeminleri.

Karısının kaşları daha da çatıldı. “Dışarıda yer ayırttığını sanıyordum?”

Jud, çantanın fermuarını çekti ve yatak odalarına doğru yürüdü. Karısının şakağına bir öpücük kondurdu; kendini toparlamaya, normal ve sanki bu önemli bir şey değilmiş gibi davranmaya çalıştı. Soğukkanlılığını kaybedecek ve aslında nereye gittiğini ağzından kaçırarak kadar aptal olmamak için savaştı.

Kennedy bunu anlamayacaktı. Sadece anlamayacaktı işte. Son bir u yapmaktan başka çaresi olmadığını kabul etmeyecekti.

Logan içindi. Ailesi içindi.

Gerçek şuydu ki, Kennedy'yi geldiği dünyadan korumuştı. Onu sadakatinin her zerresiyle korumuştı. Tanık olduğu insanlık dışı olaylar ve işlediği vahşetlerle kim olduğunu ona yükleyemezdi. Köşeyi dönmüş ve yeni bir hayat kurmuştu.

Ancak o eski, kötü yaşamın kökleri onu kendine çekti. Onu geçmişe sürükleyen hayaletlerin tuzağına yakalanmıştı.

Acımasız.

Dişlerini sıktı ve kendini gülümsemeye zorladı. "Bu önemli bir müşteri. Hayır dersem aptallık etmiş olurum. Birkaç gün içinde döneceğim."

Elini onun göğsüne bastırdı. "Tamam." Sonra başını eğdi. "Dikkatli olacak mısın?"

"Her zaman," diye söz verdi ve kızının odasına girmeden önce onu uzun uzun ve yavaşça öptü. Kız beşiğindeydi, derin uykudaydı. Minik, tatlı şey rüyalarında kaybolmuştu. Hissettiği aşk alevlendi, göğsünü dövdü.

Elini kızının karnının üzerine koydu ve sessiz bir söz verdi. "Sadece bu seferlik."

Sonra küçük evden çıktı ve motorunun arkasına tırmanıp gece boyunca yol aldı.

Bir canavar. Bir hayalet. Bir iblis.

Acımasız.

Ve bunun son kez kendisi olacağına yemin etti.

Marcello buluşma noktasında, Jud'ın eski uğrak yeri gibi hissettiren şehrin köhne kısmında bekledi. Zemin kanla kaplıydı.

Motosikletinin gürleyen motorunu durdurdu, indi ve bir pusuya düşecekmiş gibi yavaşça ona yaklaştı, ki bu şerefsizleri tanıyanlar göre muhtemelen tam olarak bir tuzaktı.

Marcello memnun bir şekilde sırıttı. "Geldin."

"Burada olacağımı söylemiştim."

Sırıışı genişledi. "Her zaman çok uysalsın."

Jud homurdandı. "Her zaman değil." Bu bir vasiyetti. Bu sondu. Kendini maruz bırakacağı son şeydi.

Jud, nefret ettiği adama bakakaldı. Marcello ve ailesi yıllardır Jud'in iplerini elinde tutuyordu ve artık kimsenin kuklası olmayacaktı. "Hadi gidelim. Bu işi bitirmek istiyorum, sonra da her şey son bulacak. Anladın mı?"

Marcello gülümsedi. "Anlaşma anlaşmadır, dostum. Sözlerimizin arkasındayız."

"Konu ne?" diye sordu Jud.

"Sadece raydan çıkan bir ortağımıza bir uyarı göndermemiz gerekiyor. Ona sadakatinin nerede durduğunu hatırlatmak için."

"Uyarı mı?" Beklediği şey bu değildi. Ellerini kirleteceğini düşünmüştü. Bilgi almaya zorlamak ya da belki bir tehdidi susturmak.

Marcello hafif bir kahkaha attı. "Sanki biz korkunç, mantıksız insanlarmışız gibi davranıyorsun."

Jud'in burnundan sıcak hava püskürdü. Korkunç kelimesi bile yeterli değildi.

Onlar kötüydü. Alçaklardı. Zalimlerdi.

Tıpkı Jud'in bir zamanlar olduğu gibi.

Midesi bulandı.

Bu geceden sonra, bir daha asla olmayı reddettiği bir şeydi.

Salem dirseğine dokunduğunda anılarımdan sıyrıldım.

Sürekli geçmişe dönüp duruyordum. Muhtemelen, bir daha asla o günlere dönmek istemediğim için böyleydim. O anılar içine düştüğüm kısır döngünün, kaybettiklerimin ve yaptığım hataların birer hatırlatıcısıydı. Orada öylece dururken, kendi kendime bir daha aynı şeyleri yaşamayacağıma dair güçlü bir kararlılık hissediyordum.

Artık bu iki kişi için yaşayacaktım. Hayatımı tam anlamıyla, doğru bir şekilde sürdürecektim.

"Tereddütlerin mi var?" diye sordu Salem başını hafifçe eğerek. Sanki fikrimi değiştirmişim gibi düşünüyordu. Ama gerçekte umudun beni beklediği bir geleceğe bakıyordum.

Onu burada istiyordum. Tüm yönleriyle.

"Asla," dedim. "Seni buraya ben çağırdım, değil mi?"

“Daha çok ben talep ettim,” dedi Salem gülümseyerek. Her ne kadar içeride olmaktan pek rahat görünmese de bunu şaka yoluyla örtmeye çalışıyordu. Sanki nereye ait olduğunu bilmiyor, etrafa yabancı biri gibi bakınıyordu. Bu evi daha önce görmüş olsa da adım atmak farklı bir şeydi.

Juni içinse her şey yeniydi. Küçük arı omuzlarında pembe bir sırt çantasıyla oturma alanını heyecanla keşfe çıkmıştı. Siyah saçları atkuyruğu şeklinde toplanmış, mavi gözleri etrafı incelerken ışıltıyla parlıyordu. Durmaksızın geziyor, her şeye dokunuyor, ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Mutfığa sıçrayarak girdi.

“Vay canına, Motosikletli Adam! Gördüğüm en büyük mutfak bu!” dedi ve hiç çekinmeden buzdolabının kapağını açıp başını içine soktu. “Mimi çok kıskanacak. Ona söylemesek iyi olur çünkü bizim evde sadece bir popo tamponu var.”

Gülmeden edemedim. “Popo tamponu mu?” diye sordum.

“Yani mutfığa girince yemek yaparken hep popomuzu bir yerlere çarpıyoruz,” diye açıkladı ciddi ciddi. Göğsümde bir kahkaha bastırma-ya çalışırken tatlılığı içimi sarıyordu.

Çatı katımda yankılanan o çocuk kahkahası... O enerji... Bu kez başka bir anlam taşıyordu. Daha sakin, daha emin. İçimde hafif bir ağırlık bırakan ama aynı zamanda kalbimi ısıtan bir huzurdu. Bu evin, bu hayatın içine Juni’nin ne kadar kolay karıştığını görmek neredeyse gerçek dışıydı.

Bir an durup kapıda tereddüt eden Salem’a baktım. Ona sıcacık bir gülümsemeyle yaklaştım, otuz dakika önce hazırlanmış gece çantasını elime alıp, “Hadi, ikinizi de yerleştirelim,” dedim.

Salem daha fazla eşya getirmeyi reddetmişti. Bunun geçici olduğunu, sadece bir gecelik olduğunu ve yakında Darius’un evine döneceğini söylemişti. Ama içimdeki her hücre, onun gitmesine izin vermemem gerektiğini haykırıyordu. Sanki kaybettiğimi sandığım bir şeyi geri kazanmış gibiydim.

İçimde yıllardır sessiz kalmış bir bağlılık yeniden canlanıyordu. Bu yeni değildi aslında ama uzun süredir hissetmediğim kadar güçlüydü.

Belki de şimdiye kadar gerçekten hissetmeye cesaret edememiştim. Fakat bu gece, Salem ve Juni buradaydı. Ve ben, onların kalmasını istiyordum.

Salem'ı evine götürüp eşyalarını almasına eşlik etmiştim. Darius'u tekrar görmek istemiyordum ama şansımıza evde yoktu. Sanırım bir yerlere gidip sinirini atıyordu. Mimi, Salem'ın kendisini yalnız bırakma fikrine pek sıcak bakmasa da en azından bu gece için bu fikri kabullenmiş görünüyordu.

"Kalp zamanının geldiğini bilir," diye fısıldamıştı Mimi ona.

Bunu düşününce içimde bir şey kıpırdadı. Duygularım kabardı, göğsümün tam ortasında daha önce fark etmediğim bir boşluk doldu. Salem ve Juni buradayken bu ev, bu duvarlar... artık o kadar da yalnız hissettirmiyordu. Bu hissin gerçek olduğuna inanmak zorundaydım. Zaten kalbim de bunu fısıldıyordu.

Çatı katının sağ tarafındaki yatak odalarına doğru ilerledim. Juni peşimden heyecanla geliyordu. Misafir odasının kapısını açtım ve içeri adım atarken gülümsedim.

"İşte gidiyoruz," dedim.

Juni'nin gözleri parladı. *"Ne yani? Kendi odam bile mi olacak?"* diye sevinçle bağırdı. Kocaman yatağa doğru koştu, kendini üzerine bıraktı ve dizlerinin üzerine kalkıp yatağın üstünde zıplamaya başladı. *"Sanırım tüm sonsuzluklar boyunca burada kalmak istiyorum. Bence bu harika bir fikir çünkü en iyi arkadaşım Gage sadece biraz uzakta yaşıyor ve gelip burada benimle oynayabilir. Bu senin için sorun olur mu, Motosikletli Adam?"*

Ben içeri girerken sıcak kahkahalar yükseldi. *"Gage benim yeğenim olduğuna ve arada bir buraya gelip benimle takılmayı sevdiğine göre, bu bana oldukça iyi bir plan gibi geldi."*

İşte gidiyordum, gideceğimi hiç düşünmediğim bir hedefe doğru koşuyordum.

"Jud." İsmim, arkamızdan yaklaşan Salem'ın dudaklarından bir yalvarış gibi döküldü. Sesinde bir uyarı vardı. Nereye koyacağını tam olarak bilemediği çekinceler.

Dikkatli ol.

Tutamayacağımız sözler vermemeliyiz.

Aşık olacak durumda değilim.

Arkamı dönerek elimi onun muhteşem yüzüne koydum. “Sana sahibim, Salem.”

Yıldırım gözleri bana mızrak gibi saplandı.

Derin. Yoğun. Nüfuz edici.

Başparmağımın ucuyla çenesine dokundum, ardından kendimi rahatça gülümsemeye zorladım. “Hadi, ikinizin de karnını doyuralım.”

“Evet! Bir Marslı gibi açlıktan ölüyorum, ta gezegenlerin tepesinde.”

Juni’ye bakıp sııttım. “Görünüşe göre Kafesteki Gage ile çok fazla vakit geçiriyorsun.”

“Öyle bir şey yok, Motosikletli Adam.” Poposunun üzerinde zıpladı ve yatağın kenarından kaydı. “O benim en sevdiğim arkadaşım ve biz evleniyoruz. Eğer evlenirsen, her zaman birlikte vakit geçirmelisin.”

Doğruydı. Salem’a bir göz attım. Yüz ifadesinden neşe akıyordu.

Umut ve inanç.

Sikeyim.

Bu bakışı hayatının her günü yüzünde görmek istiyordum.

“Bu ikisine göz kulak olmamız gerekecek,” dedim alaycı bir tavırla ve yanından geçerken Salem’ın yanağına bir öpücük kondurmak için eğildim.

“Bu sizin işiniz, bilmiyor musunuz? Yetişkin olan sizlersiniz.” Juni, mutfığa geri dönerken çok pragmatik bir tavırla lafı ağzından kaçırdı.

Bir kahkaha koptu.

“On dört yaşma geldiğinde bunu sana hatırlatacağımdan emin olabilirsin.” Ebeveyn yatak odasına doğru dönerken arkasından bağırdım.

Bu iddiam üzerine Salem’ın nefesi boğazında düğümlendi. Omzumun üzerinden ona bakmak için döndüm. Salem, Juni’nin kapısının önünde donup kalmıştı. Dairemde sanki dekorasyonun bir parçası olmuş gibi duruyordu.

Yerlerdeki bir armatürdü.

Resimlerin bir fırça darbesiydi.

Kalıcıydı.

O kadar güzeldi ki, ciğerlerimdeki hava sıkıştıyordu. Siyah, çürümüş bir fiyonkla sarılmış bir fanteziydi.

“Bütün gün sana bakabilirim.”

Salem, temkinli bir şekilde etrafına bakındı, kıpırdanıyor ve sinirlerinin onu ele geçirmesine izin veriyordu. Onu rahatlatmak için rahat bir kahkaha attım.

“Hadi, Vahşi Kedi. Saldırmaya hazırlandığını görüyorum.” Yolun geri kalanını odama doğru yürüdüm, eşyalarını yere koydum. Onun varlığı, beni arkamdan koruyan bir kıpırtıdan başka bir şey değildi. Kaos ve ışıktı.

Hâlâ bir şey söylemeyince arkamı dönüp yüzünü avuçlarımdan arasına aldım ve onu derin bir şekilde öptüm. Vücudumda bir ihtiyaç şimşegi çıkmıştı.

O çarpıcı yüze bakmak için geri çekildim. “Bana güveniyor musun?”

İtiraf etmeden önce altdudağını ısırdı. “Ne kadar güvendiğimden korkuyorum.”

“Benim de korkmadığımı mı sanıyorsun, Salem?” diye sordum alçak sesle. “Tüm bu yaşananlar, her şey... sence beni hiç sarsmadı mı? Ama güven dediğin şey, işte böyle bir şey. Kolay değildir. Hatta çoğu zaman korkutucudur. Kendimize bile zor güveniyoruz bazen; bir başkasına güvenmek ise çok daha zordur. Ama sen... Sen bir savaşçısın. Bir hayatta kalansın. Sertsin, kararlısın. Ve öyle güzelsin ki, seni her görüşümde dizlerim titriyor. Ama ne kadar güçlü olursak olalım, hepimizin bizim için savaşacak birine ihtiyacı var.”

Elini uzatıp parmaklarını sakalımın içine geçirdi. Gözleri gözlerimdeydi, sesi neredeyse bir fısıltıydı. “Asıl korktuğum şey seni kaybetmek.”

“O zaman kal,” dedim. Sözcükler ağızımdan dökülüyordu. Çok basitti. Sanki başka hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi.

O an mutfaktan küçük bir ses yankılandı. “Siz ikinizin öpüşmesi bitti mi?”

Juni'nin sesi odanın içine süzüldü, ikimiz de gülümsedik.

Salem'in elini tuttum, parmaklarımızı kenetledim. Birlikteliğimize, bu yeni ama doğru gelen düzene baktı. O da hissetti. Bütünleşmeyi. Buluşmayı. Olması gerekeni.

Onu çift kapıdan çıkarıp geniş salona doğru ilerlettim. Juni çoktan evi benimsemişti bile. Kilerde karıştırmadık raf bırakmamış, mutfakçı incelemeye dalmıştı. "Pek fazla bir şeyin yokmuş, Motosikletli Adam," dedi hafif hayal kırıklığıyla iç çekerek.

Gülümsedim. "Bu gece pizza söylesek, yarın birlikte markete gidip dolapları doldursak nasıl olur?"

Juni gözlerini kısıp bana baktı. Aynı annesinin yaptığı gibi. "Benimle dalga geçmiyorsun, değil mi?"

Kalbim sıkıştı. Bu küçücük şey tam kalbimin ortasına nişan almıştı.

"Dalga geçmek yok," dedim ve telefonumu çıkardım.

"Şükürler olsun," dedi neredeyse şarkı söyler gibi.

"Herkesin favorisi nedir?"

"Peynir!" Juni, favori pizzacımdan sipariş verebilmek için dirseklerimin üzerinde durduğum tezgâhta belirdi.

Burnuna dokunduğumda kıkırdadı. Kennedy ve Kye'in içimde bıraktığı boşluk bulanıklaştı. Asla tam olarak kurtulamadığım eski bir musallattı. Başka bir şeye dönüşmeye başlayan bir bulanıklıktı.

Salem'a sorgulayıcı bir bakış fırlattım. "Peki ya sen, güzelim?"

"Peynir harika olur, yanında salata söylediğimiz sürece." Bunu söylerken kızına baktı.

Juni omuz silkti, yetişkin gibi bir tavır takındı. "Sebzelerle bir soru-num yok. Anneciğim, sen beni tanıyor musun ki?"

Başımı eğlenerek salladım ve bu ikisine elimden geldiğince iyi bakmaya kararlı bir şekilde numarayı tuşladım. Ancak aniden çatı katından gelen çığlık parmaklarımı ekranda dondurdu. Alarm o kadar gürültülüydü ki, kafam karışmıştı.

Sağır ediciydi. Kanunsuzluğun bir çarpışması gibi duyulmuştu. Huzurun kesilmesi gibiydi. Her şey şok olmuşçasına bir saniyeliğine durdu.

Salem'in ruhu dehşet içinde dondu, benim kalbim de aynı şekilde donmuştu.

Sonra mırıldanmaya başladı. "Hayır. Hayır, hayır, hayır, bebeğim."

Azap yüz ifadesini bulanıklaştırdı. Dükkânın alt katındaki yangın alarmının çaldığını fark ettiğimde hemen harekete geçtim. İçgüdüsel olarak Juni'yi yakaladım. Küçük kız kollarını boynuma doladı ve yüzünü sakalıma gömdü. Çocuğu kucağıma aldığım anda dikkatim Salem'a kaydı.

Salem.

Panikten başka bir şeyden oluşmayan Salem. Yüzü bembeyazdı. Sanki onu almaya gelen bir hayalete çarpmış gibiydi. Gözleri içten içe kaçınılmaz olduğuna inandığını bildiğim şeyle doluydu, keşfedildiğini düşünüyordu.

Kendi yaralarım sızlıyordu. Duygularımı eski bir tiksinti yumağına dönüştürdü. Midem boğazıma yükseldi ve yenik düşmek istedim. Ancak korumam gereken, geçmiş hatalarımdan çok daha önemli şeyler vardı.

Salem'ı elinden tuttum. "Beni takip et," diye bağırdım alarmın üzerinden.

Siren çalmaya başladı. Duvarlara çarpıyor ve gittikçe güçleniyordu. O kadar gürültülüydü ki, etraftaki havayı sersem bir hale çeviriyordu. Dünya şaşkınlık içindeydi. Salem arkamdan çamaşırhanenin arka tarafındaki acil durum merdivenlerine doğru bağırarak ilerledi. Kapıyı açtım ve üç kez çapraz inen merdiven boşluğundan aşağıya atladım.

Juni kollarını daha sıkı kıvırdı ve yüzünü boynumun derinliklerine gömdü. Sanki onu susturmam için bana güveniyormuş gibi, nasıl saklanacağı öğretilmiş gibi sert nefeslerini sessiz tuttu.

Tüm bunlar olurken Salem'in kalbinin sıkıştığını hissedebiliyordum. *Adımlarındaki çaresizliği.*

Onları daha sıkı tuttum. "Sana sahibim. Sana sahibim," diye bağırdım.

Aşağı inip alçalan güne doğru adım attık. Alacakaranlık yavaşça toprağın üzerine çöküyor, ağaçların arasından süzülerek gökyüzünü altın sarısı, mor ve derin mavi tonlarla boyuyordu. Her şey bir kaleydoskopa dönüşmüş gibiydi.

Salem dışarı çıkar çıkmaz nefesi kesildi. Kolunu sımsıkı kavradım ve binanın yanından Iron Ride ile *Absolution*'i ayıran ormanlık, تنها alana doğru koştuk. Orası gözden uzaktı; ne onun ne de Juni'nin görülebileceği bir yerdi. Salem'in korkusu bedenini sarmış, soluğunu kesmişti. Onu sarıp sarmalamak, güvende olduğunu fısıldamak, ona hiçbir şeyin zarar vermesine izin vermeyeceğime söz vermek istiyordum.

Bunun yerine onu kendime çevirdim ve titreyen kollarının arasına kızını yerleştirdim.

"Kımıldama," dedim sert bir sesle. Omuzlarından tuttum. "Burada bekle. Her şey yoluna girecek. Sana söz veriyorum."

Salem başını hızla salladı. Şok hâlâ gözlerindeydi, kızına sıkıca sarılırken yerinden kıpırdamıyordu. Gitmek istemiyordum ama binanın alarmı hâlâ gecenin karanlığında çığlık atıyor, tehdit yaklaşmaya devam ediyordu.

Yönümü değiştirdim ve telefonumdan garaj kapılarını kontrol eden düğmeye bastım. Beşi birden yukarı kalkmaya başladı. Lobiye en yakın kapının ardında ince bir duman yükseliyordu.

Kalbim deli gibi çarparken binanın önüne doğru koştum. Dumanın kaynağını gördüğümde nefesim kesildi. Salem'in rampada bıraktığı arabasından yükseliyordu; sürücü camı açıktı ve içeriden duman sızıyordu. İçim buz kesmişti.

Hiç düşünmeden dükkâna daldım, duvardaki yangın söndürücüyü kaptım. İçimdeki eski korkular, pişmanlıklar yeniden dirilmiş beni boğuyordu. Sanki geçmişimin en kirli parçaları tekrar ortaya çıkmış ve bana sinsice gülümsüyordu.

Küçük bir ateş, Salem'in arabasında kocaman bir cehenneme dönüşmek üzereydi. Kaldıramazdım. Hemen liftin indirme düğmesine bastım, sonra söndürücünün pimini çekip köpüğü alevlerin üzerine boşalttım.

Alevler başladıkları hızla sönüp gitti. Göğsümdeki gerginlik, korkuyla karışık bir rahadamaya yerini bıraktı. Şokun etkisiyle alnımdan ter damlıyordu; damarlarımda hâlâ adrenalin fişkırıyordu.

Yutkundum. Eğilip arabanın camından içeri baktım. Sürücü kolunun üzerinde yanmış, yağlı bir bezin kalıntısı vardı. Gözlerim etrafı taradı. Bir iz, bir açıklama, bir sebep aradım.

Ama sadece dehşeti hissettim. Midem sıkıştı, yangın söndürücü elimden kaydı, yere düştü ve betonda gürültüyle yuvarlandı.

Bir tehditti bu. Açık bir mesaj. *Ama neyin uyarısıydı?*

Dükkânın içine ilerledim, geçerken alarmı susturan düğmeye bastım. O an gelen sessizlik, uğultulu bir gürültü gibiydi. Her köşeyi gözden geçirdim. Birinin saklanabileceği yerleri taradım. Ama hiçbir şey bulamadım.

İki elimi yüzüme sürdüm, derin bir nefes aldım ve bomboş dükkâna baktım. Midemdeki düğüm daha da sıkılaştı, boğazımdaki keskinlik artıyordu.

Bir şeyler çok yanıştı.

Bu bir kaza olmalıydı. Bir hata. Yanlış bir adım. O bez parçası yanlış yere bırakılmış olmalıydı. Ancak bunu ne tetiklemiş olabilirdi?

“Siktir,” diye hırladım, derin bir nefes aldım. Bölmeden çıkarken kafamı toparlamaya çalışıyordum. Tek bir hedefim vardı: Salem ve Juni. Ormanda, sık ağaçların arasında gizlenmişlerdi.

Kalbim göğsümden çıkacak gibi atıyordu, bedenimin her hücresi sahiplenme dürtüsüyle gerilmişti. Salem oradaydı. Kızını kucaklamış, yüzünü saklamıştı ama ben yaklaşırken hâlâ çevreyi gözlüyordu. Gözleri korkuyla dolanıyordu.

“Yalnızca yağlı bir bezdi. Küçük bir yangın. Alarm çok hassas, dükkânı korumak için...” Sesim sönük çıktı. Söylediklerim doğrudu ama içimde bir şeyler hâlâ bunun saçmalık olduğunu fısıldıyordu.

Salem da bunu biliyordu. Tüm bedeni titriyordu. Gözleri büyümüş, soluğu hızlanmıştı. Başını iki yana salladı. “Hayır.”

Saçları omuzlarında bir fırtına gibi savrulurken panik içinde bir daire çizdi. “Hayır,” dedi yeniden ve aniden hareketlendi. Juni’yi sımsıkı tutarak yan merdivenlere yöneldi.

Peşinden koştum. “Salem, dur. İçeri girmeden önce güvenli olduğundan emin olmama izin ver.”

Ama sözlerim ona ulaşmadı. Korkusunun ördüğü duvar o kadar yüksekti ki, sesim oraya çarpıp geri döndü. Juni’yi hiç bırakmadı. Çatı katına çıkan merdivenleri hızla tırmandı. Ayakları basamaklara vurdukça ses yankılandı. Ben de ardındaydım ama yetişemiyordum. Ona dokunmak için uzandım ama elim boşa gitti. Çamaşır odasının kapısını sertçe açıp içeri daldı.

“Salem, lütfen. Bir dakika dur. Derin bir nefes alalım. Birlikte düşünelim.”

Cevap vermedi. Ama korkusu her hareketine sinmişti, gözeneklerinden taşıyor, etini yakıyordu. Adımlarını durduramadım.

“Salem...”

Çoktan misafir odasına girmişti, Juni’nin çantasını kaptığı gibi tekrar dışarı çıktı. Bu defa doğruca benim yatak odama girdi. Almak için uğraştığı tek şey çantaydı. Bir planı vardı, belliydi. Ama ben o planın parçası değildim.

Odamdan çıktı, hızla çatı katına yöneldi. Göz göze bile gelmedik.

“Salem. Siktir... Lütfen. Dur. Bana bak.”

Onun peşinden sürüklenirken önümdeki tüm engelleri aşıp bir çıkış arıyordum. Ona, bizi değiştiren o kıza ulaşmak için. Ama ne söylesem, hiçbir şey onu durduramıyordu.

Hiç yavaşlamadan çamaşır odasından geçti, merdiven boşluğuna dalıp aşağı savruldu. Telaşla, korkuyla... Kaçıyordu.

“Salem... lütfen, beni dinle. Sana sahibim. Sadece sana.”

Ama sonunda bana dönüp söylediği tek şey, fısıltıya karışan bir yalvarıştı. “Lütfen Jud, yapma.”

Arkasına bile bakmadan alt kapıdan dışarı çıktı. Gecenin içine karıştı. Hedefi belliydi. *Dışarıda park halinde bekleyen cipi.*

“Salem. Yapma,” dedim. Kolunu yakaladım, onu tutmaya çalıştım. Gitmemeliydi. Ona güvenilebileceğini göstermek, her şeyin düzeleceğini anlatmak istiyordum. Ama bu sefer kelimeler yetmiyordu.

Beni silkeleyerek kilidin düğmesine bastı ve Juni’yi arka koluna oturttu. Küçük kızı yerine bağlarken hareketleri çılgıncaydı. Juni’nin kapısını çarptı ve kalbim parçalanmış boğazıma saplanırken yanımdan geçip gitti.

Sürücü kapısını sarsarak açarken tek söylediği, “Özür dilerim,” oldu ve bunu yaparken bana bakmayı reddetti. İçeri tırmanmaya başladı.

Onu omuzlarından tuttum ve yüzüme bakması için döndürdüm. “Korktuğunu biliyorum ama şu anda söz verdiğin şeyi hatırlamanı istiyorum. Korkarsan bana kaçacaksın. Unutma, güzelim. Bana koş. Ben buradayım. Tam buradayım.”

Bunu söylerken bana bakamıyormuş gibi gözlerini sıkarak kapadı, kelimeleri zorlayarak çıkardı. “Üzgünüm, kalamam, Jud. Kalamam. Çok geç olmadan gitmem gerek.”

Acı atmosferi kırbaçladı. Hislerim çığlık atıyordu. Ancak daha yüksek sesle bağırın kalbimdi.

Yüzünü tutarak bana bakmaya zorladım. Görmesi için yalvardım. Duyması için. “Bu işte seninleyim, Salem. Artık yalnız değilsin. Anlamıyor musun? Sana sahibim, güzelim. Sana sahibim.”

Gözlerini daha da sıktı, kendisini kapatıyordu. Güvenemediği yere geri döndü. Korkusunun hüküm sürdüğü ve umutlarının önemsiz olduğu yere. “Beni bırakmalısın, Jud. Bunu yapamam. Özür dilerim. Özür dilerim.”

Çaresizlik içinde, kendimden saklamaya çalıştığım itiraf pat diye ağızımdan çıkıverdi. “Gitmene izin veremem. Yapamam. Seni seviyorum. Sikeyim. Seni çok seviyorum, Salem.”

Bu doğruyd.

O kadar doğruyd ki, neredeyse dizlerimin üzerine çökecektim.

Ancak ayakta kalmak zorundaydım.

Bu kızı burada tutmalıydım.

Çünkü acı boğazına düğümlenmişti. Salem iki büklüm oldu ve parçalanmış hâliyle bana doğru savruldu. Yüzünü göğsüme bastırdı, parmakları gömleğime kenetlendi. Sanki öfkeli, dalgalı bir denizde tek oturduğu şey benmişim gibi bana sarıldı; kalbimin üstüne telaşla öpücükler konduruyordu. Hıçkırıkları arasında, içinde taşıdığı tüm kederi ve yitip giden hayalleri dışarı saldığını hissedebiliyordum.

Bir an durdu. Derin bir nefes aldı, sonra sanki beni içine çekiyormuş gibi ciğerlerini doldurdu. Ama hemen ardından elleri göğsüme bastı, beni kendinden uzaklaştırmaya çalıştı.

“Aşktan bahseden kim?”

Sendeleyerek geriye çekildim. Salem’in bakışları bulanık, adımları ise kararsızdı. İçsel bir fırtınaya kapılmış gibiydi. Düşmeden önce elini kapıya uzattı, destek aldı. Ardından yutkundu, gözlerinde tanıdık o soğuk duvar yükselmeye başladı. Kendi etrafında bir kale inşa etti ve kelimelere gerek kalmadan kendini korumaya aldı. Sonra hızla sürücü koltuğuna atladı, motoru çalıştırmadan önce bana bir kez bile bakmadı.

“Araba için sana borcumu ödemenin bir yolunu bulacağım. İkisi içinde.” Bunu söylerken yüzü önüne dönüktü. Soğukkanlıydı, robotikti ve sanki beni parçalamıyormuş gibiydi. Uzanıp kapının kolunu tuttu ve kapıyı çarparak kapattı.

Avuçlarım cama yapıştı. “Salem. Bebeğim, gitme. Bunu yapmak zorunda değilsin.”

Arabayı çalıştırmak için çabalarken çılgınca hareketlerini görebiliyordum. Cama vurdum. “Salem. Yapma. Kaçma. Benim yanıma kaç.”

Yalvarışlarım işe yaramadı ya da belki de arabayı geri vitesle takarken bana bakmayı reddetmesi daha sert bir şekilde karşı koymasına neden oldu. Ben geriye doğru uçup tökezleyerek yoldan çekilirken o da hızla hamle yaptı. Arabanın vitesini değiştirdiğinde cip ileri doğru sarsıldı, gevşek çakıllı yolda gaza bastığında lastikler gıcırdadı.

Aptal gibi arkasından koştum. “Salem! Salem! Lütfen.”

Salem.

Tüm varlığım kıvrandı. Acı içinde kıvranıyordum çünkü tüm ~~de~~ yam kaçıyordu.

Kaçıyordu, her zaman yaptığı gibi. Yapacağına söz verdiği gibi.

Ben bir aptaldım.

Bir anda anlamıştım bu kızın beni tek bir kalp atışında nasıl ~~en~~ aldığını.

İhtiyaç.

Sahiplenme.

Kara. Lanet. Büyü.

Saf ve tam bir yıkımdan başka bir şey değildi.

Ve Tatlı Büyücümün büyü, nihayet beni dize getirmişti.

Ötüz Birinci Bölüm

Salem

Gözyaşları yüzümden aşağı akıyor, görmem imkânsız hale gelene kadar görüşümü bulanıklaştırıyordu. Bir azap sisi gözlerimi kör edip karartırken, kalp acısının kızgın bıçakları kalbimi kesip biçerek tam merkezime saplandı.

Ardında o boşluğu kocaman bıraktı.

Kan kaybediyor gibi hissediyordum.

“Salem!” Jud’ın bağırisını duyabiliyordum, ruhumu çekıştiriyor ve beni ikiye ayırıyordu. “Yapma bunu.”

Sanki beni doğru yolda tutabilecekmiş gibi ellerimi direksiyonun etrafında sıktım. Kim olduğumu ve kızımı nelerden korumam gerektiğini hatırlamamı sağlayacaktı. Kendimi en başta asla yapmamam gereken bir şekilde teslim etmekten alıkoymamı.

Salem.

Zihnime çarpıp kalbimi parçaladı.

Seni seviyorum. Siktir, seni çok seviyorum.

Gözyaşlarım gözlerimi bulanıklaştırdı ve yüzümü ıslattı. Bunu yapmaması gerekiyordu. Bunun olmaması gerekiyordu.

Juni arka koltuktan inledi. Sessiz ve korkmuştu. "Anneciğim."

"Biliyorum," diye mırıldandım. "Biliyorum." Bundan nefret ediyordum. Ona yaşattıklarımından nefret ediyordum. Ancak başka seçeneğim yoktu, değil mi?

Bilincim dehşetle parçalanmaya devam ederken olmazdı. Olacakları haber veren bir önsezi gibiydi. Her zaman pusuda bekleyen, kendime dikkatsiz davranma, rahat etme izni verdiğimde bizi tüketmeye hazır olan şey.

Pervasız.

Ya Carlo bizi bulduysa? Ya sorumlusu oysa? Bu düşünce beni gaza basmaya itti. Lastikler gevşek çakılların üzerinde sıyrıldı. Kaçmak zorundaydım. Bu yerle aramıza bir ömür koymalıydım. Başka biri olmalıydım. Her zaman yaptığım gibi.

Sen varsın.

Dikiz aynasından, arkamızda iriyarı bir adamın dolaştığını gördüm. Sanki gerçek bir şeyi kovalıyormuş gibiydi. Arazide bizi kovalarken ayak seslerinin yankısını hissedebiliyordum. Onun kim olduğunun etkisini hissetmemi engelleyecekmiş gibi gözlerimi kustım. Ruhunun haykırışını duymamı engelleyecekmiş gibi.

Kalbimi, binayı çınlatan sirenler kadar yüksek sesle haykıran çağrıdan korudum. Bana gitmem gerektiğini söyleyen içgüdü kadar yüksek sesteydi.

Asla kalamazdım. Benim için ev diye bir şey yoktu. Ancak ruhum... ruhum çırpınıyordu. İçimi kavrayan bir isyan yaratıyordu. Asla doldurulamayacak boşluğu harap etti.

"Git," diye inledim Jud'a, kendime, içimde kabaran bu duyguya.

Ancak boşluk sadece daha da büyüdü, yargılarımı bulanıklaştırıyor ve sebebi yok ediyordu.

“Lütfen,” diye bağırdım kendi kendime, sanki çekimi ve Jud beni fırlatanın içinde bulduğu andan beri orada olan o şiddeti kesebilirmiş gibi.

Cip çakıllı yolda sekti, ben binanın yanından ön otoparka doğru düzensiz bir şekilde savrulurken arkası patinaj yapıyordu.

Pervasisiz.

Acının çamurunda kendimi zorlamaya çalışarak otoparktan çıkışa doğru yöneldim. Gaza daha sert basmaya çalıştım fakat bir titreme bacağımı sarstı ve vücudumda şok etkisi yarattı.

Salem.

Hâlâ adımı söylediğini duyabiliyordum. Otoparkın ortasında frene bastım.

Gözlerimi kapadım.

Dua ettim.

Salem.

Sesi varlığımın etrafında kıvrıldı ve beni rahatlattı. Bir hıçkırık boğazımı parçaladı. Direksiyona daha sıkı tutundum ve bir başka çığlık içimi parçalarken alnımı deriye bastırdım. El yordamıyla cipi park ettim. Ayağım acil durum frenini devreye sokmak için çırpınırken parmaklarım kapı mandalına takıldı ve kırarak açtı. Ayaklarımı hissedemiyordum fakat yerin altımda sallandığını biliyordum.

Jud oradaydı, ben yere yığılmadan bir saniye önce beni kollarının arasına aldı.

Kollarım umutsuzca boynuna dolandı. “Bunu yapmak istememiştim, Jud. Sana âşık olmak istememiştim.”

Ruhumun itirafı ağzımdan döküldü. İsteyerek yapmamıştım fakat âşık olmuştum.

Âşık olmuştum.

Beni göğsüne bastırırken, “Biliyorum, güzelim. Biliyorum,” diye mırıldandı kulağıma.

Kocaman kolları beni sardı. Kalbi göğsümü tekmeliyor, huzurla ~~çar~~ pıyordu. Güvenle. Kurtarıcı bir lütufla. Saçlarıma doğru ağır bir ~~nda~~ verdi. Arabanın içine uzandı ve motoru kapattı.

Gitmeme izin vermedi; sadece Juni'nin kapısına doğru ilerledi, ~~açı~~ kemerini çözdü ve inmesine yardım etti. Bir koluyla beni tuttu, ~~diğer di~~ Juni'ninkine sıkıca sarılmıştı.

Binanın etrafında yürümeye başlarken tek söylediği, "Sana sahibim," oldu.

Sıcaklık tenimde kayarak aşağılara indi, iliklerime kadar işledi. Yüzümü ~~sakalı~~na gömdüm. Enerjisini içime, ciğerlerime çektim. Bu adamın sunduğu sığınığın tadını çıkarıyordum.

Narenciye ve baharat. Sıcak bir sonbahar gecesi.

Bir koruyucuydu.

Vücudundaki her kas, bizim için katlanmaya hazır olduğu uzunluğun gerçekliğiyle titreşirken, vahşet hızlanıyor ve çalkalanıyordu.

Acımasız, kötü bir kurtarıcıydı.

Ona sarıldım. Kendimi verdim, güvendim, sevdim.

Pervasızca.

Bir hıçkırık boğazıma düğümlendi. Ağzımı omzuna bastırıp serbest bıraktım. İçinde teslimiyet vardı. Onun fedakârlığına boyun eğiyordum.

"Sana sahibim."

Hücrelerime işledi, kanadı ve kalp atışlarımdan bir parçası oldu.

"Sana sahibim."

Bir şekilde beni yere düşürmeden ağır metal kapıyı açmayı başardı ve Juni içeri girebilsin diye kapıyı tuttu. Beni yukarı taşıırken Juni'nin elini tekrar tuttu.

Ayak sesleri yankılanıyordu, ağır ve sertti. Juni onun yanında çabaldı, küçük ruhu sessizleşti ve tutuldu fakat bir şekilde sakinleşti. Sanki o da aynı huzurun içine düşmüştü.

En üst katta Juni önden giderek geçmemiz için kapıyı açık tuttu.

Büyük bir özen ve hayranlıkla, “Teşekkür ederim Küçük Arı,” dedi Jud sessizce. Beni doğruca yatak odasına götürdü ve yatağın kenarına oturup önümde diz çöktü.

Saçlarımı geriye taradı ve o obsidyen gözleriyle beni süzdü. “Bundan korktuğunu biliyorum. Bunun ikimiz için de korkunç olduğunu biliyorum. İkimiz de bunu beklemiyorduk. Ama seni seviyorum, Salem. Seni her şeyimle seviyorum. İyi ve kötü yanlarımla, bürün olan ve kırık olan yanlarımla. Hepsi sana ait.”

Duygular vücudumdaki her hücreyi, ruhumu ve canımı doldurdu.

“Sonsuza dek birlikte olacağımızı söyle.” Bir iniltiyle birlikte yalvardım.

“Sonsuza dek birlikte, bebeğim. Bugün, yarın ve her zaman.”

Duygularımı bastırırken yüzüne dokundum. Ele geçirilmişti. “Seni seviyorum, Jud. Seni imkânsız olması gereken bir şekilde seviyorum. O kadar büyük ve muazzam bir aşkla ki, bu canımı acıtıyor.”

Bana şefkatle gülümsedi. “Bu duyguyu çok iyi anlıyorum, güzelim. Sanırım hayatıma girdiğin andan beri bunu hissediyorum.” Elimi tutup dudaklarına götürdü. “Seni ve Juni’yi korumak için ne gerekiyorsa yapacağım. Buna güvenmelisin.”

Bir an için gözleri kapandı. Onları açtığında ruhunun derinliklerini görebildiğimden emindim. Kendini çırılçıplak ortaya koyuyordu. Birbirimiz için saklayamayacağımız hiçbir sır, hiçbir utanç, hiçbir acı yoktu.

“Çok uzun zamandır savaşıyorsun, Salem. İzin ver senin için savaşayım.”

Sert ve yakışıklı yüzünün hatlarına dokundum. “Benimle savaş,” diye düzelttim. “Çünkü o güvende olana kadar asla durmayacağım.”

Eski yaralar kıvrılıp değilirken Jud suratımı kavradı. O yaraları da tutuyor gibiydi. Onları benimle paylaştı.

“Anlıyorum, güzelim. Ben de durmayacağım.”

“Sonsuza dek.” Beni bir sözle bıraktı.

Başparmağının ucu çenemdeki boğumlu yara izinin üzerinde gezindi. “Sonsuza dek.”

Enerji fısıldadı, havada yumuşak bir uğultu vardı, düzensizliği kırıyordu.

Kelimelerim donuktu. "Berbat durumdayız."

Avucunu yukarıya, yanağıma doğru kaydırırken sakalının altında dudakları kıvrıldı.

Sevgi doluydu, etkileyiciydi ve bütündü.

"Çok güzel bir berbat durum."

"Etrafında bir çocuk olaksa, kötü kelimelere dikkat etmeyi öğrenmek zorundasın, Motosikletli Adam. Yoksa Antarktika'da Mimi'mle her şekilde mola vermek zorunda kalacaksın çünkü onun da kötü kelimeleri var."

Küçük baloncuğumuz patladı ve Jud'ın şaşkın kahkahası şiddeti böldü.

"Öyle mi?" Jud'ın tüm yüzü bir sırıtışa dönüştü.

"Evet," dedi Juni kapı aralığından.

Benim ışığım. Benim umudum. Benim neşem. Bunlar benim de ona vermek istediğim şeylerdi. Farkına vardığımda vücudum titredi ve koşmaya devam edersem, bunu gerçekten yapamayacağımı biliyordum. Ensemdeki tüylerin diken diken olduğunu her hissettiğimde toparlanıp gidersem.

Gerçekten savaşmamın zamanı gelmişti. Gerçek huzuru bulmanın bir yolunu bulmanın zamanı gelmişti. Bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum fakat Jud'ın ben bunu yaparken yanımda olacağını biliyordum.

"O zaman sanırım dikkat etsem iyi olacak," diye yanıtladı Jud.

"Çünkü benim burada kalmamı mı istiyorsun?" Çığlık attı, saf bir keyiften ibaretti.

Jud bana baktı, kızıma dönmeden önce başparmağı çenemde gezindi. "Evet, Juni, senin burada kalmanı istiyorum." Kalbim göğsümü tekmeliyordu.

Bana döndüğünde, "Neden bir duş almıyorsun?" diye önerdi. "Birkaç telefon görüşmesi yapacağım ve bu gece nöbet tutması için birini

bulacağım, sonra da Küçük Arı'nın karnını doyuracağım. Rahatlamanı ve güvende olduğunu bilmeni istiyorum. Tamam mı?"

Başımı yumuşakça salladım.

"Güzel."

Jud yaklaşıp dudaklarını benimkine bastırdı. Yumuşak ve kendinden emindi. Bir söz veriyordu. Ayağa kalktı, gözleri üzerimde geziniyordu, derinliklerinde bir parıltı vardı.

Göğsüm sıkıştı ve içimden bir arzu kabarcığı fışkırdı. Çeneme yumuşak bir dokunuş bırakıp döndü ve küçük kızıma doğru yürüdü, koca çizmeleri yeri inletiyordu.

Çok korkutucu ve vahşiydi.

Çok şefkatli ve tatlıydı.

Bu yıkıcı cazibe beni mahvetti. Juni'nin elini tutup onu ana odaya götürdüğünde içimde taşa dönüşen yerleri ezip geçti. Ebeveyn odasının banyosuna girip duşu açtım. Duş ısınır ısınmaz suyun altına girdim, gözlerimi kapattım ve yüzümü yağmur gibi yağan suya doğru kaldırdım.

Ve inandım.

Kızım için daha iyi bir şey olduğuna inandım.

Benim için daha iyi bir şey olduğuna inandım.

Suyun vücudumda gezinmesine, fırtınayı dindirmesine ve sıcaklığın kemiklerime yerleşmesine izin verdim. Jud'a her konuda güvenmem gerektiğini biliyordum. Ona her gerçeği ve her acıyı anlatmalıyım. Neyle karşı karşıya olduğumuzu anlayabilmesi için her şeyi bilmesi gerekiyordu.

İçimde açılan yarık zonkluyordu. Ruhumun o parçası hep eksik kalacaktı. Doldurulamayacak, iyileştirilemeyecek, onarılamayacak bir boşluktu. Ama artık onun boş yere var olmasına izin veremezdim.

Kararlı adımlarla Jud'ın sabununu kullandım, kokusunu içime çektim. Bulduğumuz şeyi sahiplendim. Durulandıktan sonra banyodan çıktığımda içimde bir ferahlık vardı. Vücuduma bir havlu sardım, dudaklarımda belli belirsiz ama kalıcı olduğunu hissettiğim bir gülümseme vardı.

Kurulandıktan sonra çantama koyduğum pijama altını ve tişörtü mü giydim. Jud'ın yatak odasından çıktım ve hemen kapının önünde durdum. Televizyonda *Kayıp Balık Nemo* oynuyordu. Juni, sehpanın üzerinde dizlerinin üstünde, bir dilim pizzayla büyülenmiş gibi ekrana kilidenmişti.

Ama beni durduran şey, mutfaktan gelen seslerdi. Sessiz ama sen bir konuşma kulağıma çarpıyordu. Yavaşça köşeye kadar ilerleyip içeriyi görebilmek için hafifçe kafamı uzattım. Jud ve Trent mutfak adasında durmuş, alçak sesle ama hararetle biçimde konuşuyorlardı.

Birbirleriyle değil, görünmeyen bir düşmanla savaşıyorlardı. Tanımadıkları ama tehditkâr bir şeyle.

"Aklıma yatmıyor," diye mırıldandı Jud. "Yağlı bez koltuktaydı. Elbette unutulmuş olabilir ama kendi kendine tutuşacak değil ya." Başını iki yana salladı. "Alarm çalmaya başladığında ben daha yeni inmiştim. Bu kadar kısa sürede arabanın alev alması mümkün değil."

Trent'in sesi kararlıydı. "Yani bir uyarı olduğunu mu düşünüyorsunuz?" Sesinde zaten aynı fikri çoktan paylaşmış, şimdi sadece adını koyuyormuş gibi bir netlik vardı.

Bir işaret.

Bir önsezi.

Ruhum sızladı ve sürüklendi, sabit kalmaya, başımın dönmesini engellemeye çalıştım. Yine de endişe göğsümü yumruk gibi sıkıyordu.

"Evet. Sanırım biri alarmı kurmuş. Salem, Juni'nin yıllardır kaçtığı babası olabilir diye korktu." Trent ile yüz yüze gelmeden önce telaşla bir elini saçlarında gezdirdi. "Ama bence erkek kardeşiydi. Giriş yetkisi olan kişi o ve her kimse güvenlik kameralarından nasıl uzak duracağını çok iyi biliyordu. Öğleden sonra Salem ile aramızdaki ilişkinin ciddileştiğini fark edince çok sinirlendi ve eğer biri gerçekten burayı ateşe vermek isteseydi, verirdi. Onu çabucak bulup söndüreceğimi biliyordu."

Jud'ın ima ettiği şeyin etkisiyle ruhum ürperdi.

Darius mu? Bunu bana yapar mıydı? Bu düşüncenin uyandırdığı sarı acıya karşı gözlerimi kırptım. Bunu işlemek ya da düşünmek bile istemiyordum.

Trent iç çekti. Nedense rahatlamış gibiydi. “Pervasızca ama anlaşılabilir. O pis pençelerini küçük kız kardeşime geçirseydin ben de seni yakıp yıkmak isterdim.” Bunun üzerine sırttı.

Ben ise gülümsemiyordum. Darius’un bu kadar korkunç, bu kadar incitici bir şey yapabileceğini aklım almıyordu. Yutkunarak kendimi dinlemeye zorladım.

Jud kıkırdadı ve kardeşine hedefsiz bir yumruk attı. “Siktir git, dostum.”

Trent güldü, sonra aniden konuyu değiştirirken ayıldı. “Ama o siyah araba...”

“Evet. Şaşırtıcı olan da bu. Orada neler olduğunu anlamam lazım ama bu gece olan yangın için içgüdülerim bana Darius olduğunu söylüyor.”

“Muhtemelen haklı olduğunu düşünüyorum. Adam büyük ihtimalle kızgın ve duygularını belli ediyor. Seni korkutacağım sanıyor, bunu atatacaktır. Yine de önlem olarak Milo’yu ön tarafa göndereceğim.”

“Teşekkür ederim. Sadece... onları güvende tutmalıyım, Trent. Bu ne anlama geliyorsa artık.” Jud’ın sözleri vahşetle titriyor, sesini çelik kaplıyordu.

Trent ellerini ceplerine soktu. “Henüz kabul etmedin mi?”

Jud’ın büyük göğsü ağır bir nefesle genişledi. “Neyi? Onu sevdiğimi mi?”

Ama kilitlenen ciğerlerim oldu. Hiç beklemediğim bir umuda, içime çektiğim nefes orada takılı kaldı. Bu kavgaya başladığımdan beri hayalini bile kurmaya cesaret edemediğim bir duyguydu bu.

Sanırım başından beri orada olduğumu biliyordu. Çünkü o gözler, konuşmalarını dinlediğim yerden doğruca benimkileri buldu.

Bakışları obsidyen gibi parlıyordu. İçinde arzuyla karışık bir iye vardı. Açgözlülük değil, özlemle yoğrulmuş bir ihtiyaç. Belki de şimdiye kadar fark etmediğim bir eksikliğin cevabıydı.

Elini bana doğru uzattı.

Evet, dedi. Kabul ettim.

Işıkların arasında bir yoğunluk dalgası yayıldı.

O an kendimi görülmüş hissettim. Anlaşılmış ve sevilmiş.

Duvarın ardından usulca çıktım. Yanlarına doğru yürürken başımı hafifçe eğdim, dinlediğim için biraz mahcup hissediyordum. Ama Jud bunu umursamıyordu. Sakin bir ifadeyle kolunu omzuma doladı, beni kendine çekti. Başımın üstüne bir öpücük kondurdu. Kalbim sanki yeniden harekedendi.

Evet, diye fısıldadı bir kez daha.

Bu ses içimde sıcak bir yankı gibi yayıldı.

Trent bana baktı ve gülümsedi.

“Güzel.” Dikkatini Jud’a geri verdi. “Ben kulübe geri dönüyorum. Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara.”

“Ararım.”

“Teşekkür ederim,” dedim.

Trent’in ifadesi değişip şefkatli bir hal aldı. “Bu ailenin yaptığı şey bu, Salem. Sonuna kadar birbirimizin yanındayız.” Gözleri tekrar bana dönmeden önce bir an Jud’a kaydı. “Görünüşe göre artık sen de bunun bir parçasısın.”

Boğazıma bir yumru oturdu.

Ev. Ev. Ev.

Vaadi zihnimde yüzüyor ve şarkı söylüyordu.

Zar zor başımı sallayabildim.

Trent ve Jud yumruklarını tokuşturduktan sonra Trent gitti.

Jud dudaklarını şakağıma bastırdı. “Hadi yemek yiyelim. Açlıktan ölüyorum.”

Jud kızımı yatağına yatırırken ben kapıda durdum. Başucunda diz çökrü; alçak, çakıllı sesi yoğun havada yuvarlanıyordu. Kulaklarını bir alay ve bir oyunla dolduruyordu.

Tatlı bir teselliydi.

Kızımın ağzından küçük kıkırdamalar yükseliyor, alnından öperken onu usulca gıdıklıyordu. Ben ise onun ruhunun odada dolaştığını hissediyordum.

Merkezinde konumlanmış bir şiddet vardı.

Gücünü, kudretini, sadakatini ona vermişti.

Ayağa kalktığında, yorganı omuzlarına kadar çektiğinde, “İyi geceler Juni Arıcık,” diye fısıldadığında döşeme tahtalarını titrettiğini hissettim.

“İyi geceler, Motosikletli Adam.” Juni’nin sesi uykuluydu, birlikte geçirdiğimiz akşamın huzuruna dalmıştı.

Üçümüz saatlerdir kanepede bir aile gibi kıvrılmıştık. Bir zamanlar imkânsız olduğunu düşündüğüm şeyin bir tasviriydi bu. Sevgi, bu yoğunluk dalgaları üzerinde ilerliyordu. Yumuşakça duvarlara çarpıyor, ruhlarımızdan yayılıyordu.

Her geçişte etrafımızı sarıyordu.

Örüyordu.

Dokunuyordu.

Bizi birbirimize bağlayan yavaş, istikrarlı bir bağdı.

Jud bana doğru döndüğünde ipin çekildiğini hissettim.

Jud, Juni’nin kendisine ait olduğunu iddia ettiği odanın gölgeleri arasında bana doğru ilerledi. Gece kadar karanlık gözleri koridordan sızan çıplak ışıktaki parlıyordu ve bana doğru yaklaşıırken kalbim küt küt atıyordu.

Bu adam müstehcen bir şekilde muhteşemdi.

Yasaklayıcıydı.

Korkutucu ve hamdı.

Acımasız bir kaleydi.

Kötü bir kurtarıcıydı.

Benim olabileceğine asla inanmadığım biriydi.

Sonra o iri adam bana o seksi, şeytani gülümsemesini göstermek zorunda kaldı. "Güzelim," dediğinde sesi kısıktı.

Midem istekle doldu. Beni odanın dışına geri geri götürdü. Kapıyı yarıya kadar çekti ve kapatıp kilitledi. Telefonunu içerideki yüksek masanın üzerine koydu, ekranda güvenlik sistemi yanıyordu. "Tüm monitörleri açtım. Milo dışarıda bekliyor. O güvende. Sen de güvendesin. Korkmana gerek yok. Artık yok."

Sanırım iddiasını tam olarak kabul edemediğimi gözlerimden okumuştı. Carlo dolaşmaya devam ettiği sürece, asla gerçekten güvende olamayacağımızı biliyordum.

Hırıltılı bir sesle, "Kim o?" diye sordu Jud.

"Bir canavar."

Koyu utanç yüz hatlarını bir anlığına kararttı, sonra öfke yüz ifadesinde bir yol açmaya başladı. Beni odasının derinliklerine doğru çekti. Elleri yatıştırıcı bir şekilde kollarımda aşağı yukarı kayıyordu.

Önemli değildi.

Şiddetin damarlarında dolaştığını hissedebiliyordum.

Hissedilebilirdi.

Uçucuydu.

"Benden korkmanı istemiyorum." Keder yüz hatlarını sardı.

"Korkmuyorum."

Yaklaşmaya, gasp etmeye devam etti; attığı her yüksek adımla beni geri çekilmeye zorladı.

"Kennedy beni terk ettiğinde her şeyi gömdüm, Salem. Bir daha kimseyi incitmeyeceğime yemin ettim. Ellerimde yeni bir kanın ağırlığını taşımayacağıma yemin ettim. Bir daha asla öldürmeyeceğime yemin ettim. Yeterince iyi olabileceğimi düşündüm, bir gün bana geri dönüp beni başka biri olarak görecekti ve ben de o zaman hazır olacaktım." Titrek bir nefes aldı. "Bu yüzden iblisi derinlere gömdüm, onu zincirledim, başından beri hep bilen kardeşlerim dışında onu herkesten sakladım. Ama o aslında burada ve ben onu serbest bıraktım. Senin için, Salem. Senin ve kızın için. Sizin için savaşıyor, sadece bir isme ihtiyacım var ve bu iş bitecek."

İtirafından dehşete düşmeliydim.

Acımasız.

Ancak ben sadece, bunun onun için ne anlama gelebileceğinden korkuyordum. İsteddiği şeyden. Girmek için can attığını hissedebildiğim yünden. Yatağının kenarında durduğum yerden, ellerim onun düz beyaz rişörtünün içine kıvrıldı. Sanki onu sonsuza dek bize bağlayacakmış gibi kumaşa yapıştım. “Hayır. Bu şekilde olmaz, Jud. Zaten benden çok şey çaldı. Seni de almasına izin vermeyeceğim. Oraya öylece gidemezsin.”

Jud’a bir isim verirsem gecenin karanlığında kaybolacağını biliyordum. Tam o anda. Hiç tereddüt etmeden.

Jud’ın yüzünde nefret çizgileri belirdi. “Seni daha fazla korku içinde görmeye dayanamıyorum.”

Boğazım daraldı, keder boyumu aşıyordu. “Biliyorum Jud, biliyorum. Ama bu konuda akıllı davranmalıyız. O...” Gözlerimi kırıştırdım; anıları, Carlo’nun yaptıklarını bastırmaya çalışıyordum. İçimde açtığı deliği, her zaman feryat edecek olan boşluğu.

Dayanılmazdı.

Elimi Jud’ın yüzüne koydum, başparmağım belirgin yanağının üzerinden geçti. Bu güzel adam, aslında ne kadar iyi olduğunu bilmeyen adam. Onun gözlerine baktığımda gördüğüm şey, bana ruhunun derinliklerine, o nazik ve cömert kalbine bakmama izin verdiğinde hissettiklerim...

“Kendini onunla aynı seviyeye koymak istediğini, bir şekilde kötü olduğunu düşündüğünü biliyorum. Ama değilsin. *Değilsin*. Senin beni gördüğün gibi ben de seni görüyorum, Jud ve ikimiz de içinde bulunduğumuz koşullardan çok daha yüceyiz. Bizi sevmesi ve koruması gerekenlerin bizi şekillendirdiği kötülükten çok daha iyiyiz.”

Bu benim kaçtığım bir kötülüktü, Jud’ın yenik düştüğüne inandığı türden bir kötülük.

Elim yüzüne vurgu yaparak sıkılaştı. “O bir *iblis*, Jud. Zalim ve duygusuz. Düşüncesiz ve umursamaz. O sana *hiç* benzemiyor, sen de ona *hiç* benzemiyorsun. Ve yoluna çıkan herkesi yok edecek.”

Herkesi.

Darius'un güvencelerine rağmen Carlo'nun hâlâ bu işin tamamlanmadığına inandığını biliyordum.

Jud, beni daha yakına çekti. Üzerindeki azap dalgalar halinde yayılıyordu.

Yaslanabileceği bir kayaymışım, onun dayanağıymışım gibi, kolumu içine çekerken yüzünü boynuma bastırdı. Juni ve ben bu hayatın sebebiydik. "Bana söylemene ihtiyacım var, bebeğim."

Kollarım boynuna sıkıca sarıldı, boynuma doğru arzulu bir yol çizerek öpmeye başladığında başım geriye doğru sallandı. "Ve şimdi, bu gece, beni sevmene ihtiyacım var. Çünkü hiç gerçek anlamda sevilmedim."

"Salem." Homurdandı. Bu bir yalvarış, bir itiraftı.

"Jud," diye mırıldandım. "Beni sev. Tıpkı seni sevdiğim gibi sev. Vazgeçemeyeceğin şekilde."

"Sonsuza dek," dedi. Gözlerimi öptü. Yanaklarımı. Nemlenmiş dudaklarımı. "Seni seviyorum, güzelim. Seni her parçamla seviyorum. İçimdeki her boşlukla, her yarayla ve her umudumla. Her şeyim sana ait, sana ve Juni'ye. Bunun ne demek olduğunu anlıyor musun?"

Dili dudaklarımı okşarken boğazımda bir inilti yankılandı. Bir santim geri çekilerek o iri eller gömleğimi başımın üzerinden sıyrırken beni izledi. Sonra diz çökerek pijama altımı ve iç çamaşırlarımı bacaklarımdan aşağı indirdi. Serin hava tenimi okşadı, ihtiyaç vücudumdaki her hücreye dokunmak için yayıldı. Jud yukarı yükseldi ve kıyafetlerini çıkarırken önümde durdu.

Hiçbir şey söylenmedi.

Nefeslerimizin hararetli fısıltısı ve kalplerimizin gürültüsü dışında oda sessizdi. Beni yatağın üzerine kaldırıp üzerime çıktı. Gölgelelerin arasından bana baktı, bir kolu başımın üstünde, diğeri yüzümdeydi.

"Bunun ne anlama geldiğini anlıyor musun?" diye tekrarlardı, sesi alçak ve derindi. Başparmağı yara izimi takip etti. "Bu, sana sahip olduğum anlamına geliyor, güzelim. Sana sahibim." Sözü üzerimize yağmur gibi yağdı, derimin içinden sızdı ve kanımla bütünleşti.

Kendini bana doğru itti. Nefesimi, vücudumu çalıyordu. Ama kalbimse çoktan onundu.

Bir an için öylece kaldık, tek vücut olmuştuk. Sonra onu dürttüm ve sırtüstü dönmesini istedim, beni de yanına aldı ve her şeyi bir anda değiştiren bu adama sarıldım. Kırılmış, paramparça olmuş, parçaları bu ülkenin dört bir yanına saçılmış bir hayatı almış ve geri kalanını güzel ellerinin avuçlarında tutmuştu.

Onun üzerinde hareket ederken kötü kurtarıcıma baktım.

Bedenlerimiz mükemmel bir şekilde birleşirken, o bana dokunurken onu izledim. Karnıma, kalçama, göğsüme. Nefeslerimiz senkronize olmuş, ruhlarımız birleşmişti ve hayatımda ilk kez kendimi birinin parçası gibi hissetmiştim.

Fiziksel ve ruhsal olarak. Sanki sadece onun ruhuna bağlı değildim, onun varlığının bir parçasıydım.

“Salem.” Beni yavaş ve umutsuz bir ritimle yönlendirirken iri elleri belimi çevreledi.

Ellerimi geniş göğsünün üzerinde gezdirdim. “Jud.”

O devasa kolları beni sarana kadar bizi tekrar döndürdü. Siyah saçlarının uzun parçaları yüzüne düşüyordu; gözleri vahşi, parıltılı ve parlaktı, güzel vücudu benimkine sokuluyordu.

“Artık benim için sadece sen ve Juni varsınız. Sen benimsin, Salem. Senin için savaşacağım, senin için yaşayacağım ve senin uğruna öleceğim, ne gerekiyorsa onu yapacağım.” Kelimeler ağzından hırıltıyla dökülüyordu. “Anlıyor musun?”

Kendimi bu teslimiyete kaptırmıştım.

Onun inancına.

Onun aşkına.

Onun hayatına.

“Seni seviyorum, Jud. Seni seviyorum.” Ve ona yapılması en zor olan tek şeyi verdim. “Sana her şeyimle güveniyorum.”

Ötüz İkinci Bölüm

Salem

Yirmi Bir Yaşında

Işıklar karartılmıştı ve küçük oda sessizdi. Tek ses, teknisyen kontrol çubuğunu Salem'in şişmiş karnına tuttuğunda hızlanan bir ritimde titreşen sabit vınlamalardı.

Salem, kalbinin en az karnı kadar büyük olduğundan emindi; sevgi kaburgalarının sınırlarını zorluyor, onu tamamen ele geçiriyordu.

Ve bu his amacını netleştirdikçe, son bir yıldır içinde debelendiği yıkıcı korku da belirginleşiyordu. Bileklerine vuran karanlık ve çirkin bir akıntı gitgide yükseliyordu. Eğer yüzmeyi öğrenemezse, boğulacağını biliyordu.

Teknisyen onlara cesaret verici bir gülümseme gönderdiğinde Salem yutkundu.

"Her şey mükemmel görünüyor. Cinsiyeti öğrenmek ister misiniz?"

Carlo, Salem'in yattığı tarafın üzerinde gezinirken, "Evet," diye ısrar etti.

“Bir kız... ve bir erkek.”

Gururu diğerlerinden daha büyüktü. Salem’in yüzünü ellerinin arasına almak için döndü ve sanki ona tapıyormuş gibi baktı. “Başardın. Bana bir vâris vereceğini biliyordum. Soyadımı devam ettirecek bir adam, benim yolumu takip edecek bir oğul vereceğini.”

Salem kendisini titrek bir gülümseme için zorladı, gözyaşları görüşünü bulanıklaştırıyor ve yüzünün kenarlarından aşağı akıyordu.

Carlo eğilip onları öptü. “Aferin kızıma,” diye fısıldadı dönüp gitmeden önce.

Mahallenin sakin sokağında kaldırımın kenarına park etmişlerdi ve Salem beyaz bir çitin arkasında duran tek katlı mütevazı eve bakarken nefes almakta zorlanıyordu.

Meşeler mağrur ve uzun bir şekilde büyümüşü; kalın, dolgun yaprakları dalların arasından süzülen güneş ışıklarıyla yere gölgeler düşürüyordu. Kuşlar uçuşuyor, uzaktan gelen gülüşüp oynayan çocuk sesleri kulaklarında yankılanıyordu.

Huzur, zihnini dolduran korku ve ikinci tahmin sağanağıyla tam bir çelişki içindeydi.

Bunu gerçekten yapacak mıydı?

Yeterince cesur muydu?

Sonuna kadar götürecektik kadar güçlü müydü?

Bu bir hata mıydı?

Sanki onu sabit ve yerinde tutabilecekmiş gibi elini kapının koluna daha sıkı sardı. Ona amacını, başka bir seçeneği olmadığı gerçeğini hatırlatıyordu.

Salem gri sedanın direksiyonunda oturan dedektife bakmak için yana kaydı. “Burada güvende olacağımızdan emin misin? Korunacağımızdan?”

Salem’in biçimi bozulmuş çenesi meydan okurcasına kalkmış, kadının kendisine güvence vermesini umuyordu. Planı binlerce kez gözden geçirmiş olmaları önemli değildi, tekrar duymaya ihtiyacı vardı.

Dedektif Whitacre uzanıp Salem'in elini sıktı. "Şu anda korkuğum biliyorum ama sen doğru olanı yaptın. Ve sana söz veriyorum, bizim korumamız altundasın. Ne duruşmadan önce ne de sonra kimse sana yaklaşamayacak. Sen ve çocukların güvende olacaksınız."

Salem bir elini zorlukla oturabileceği kadar büyük olan karnının üzerine koydu. Dünyaya gelmelerine sadece dört hafta kalmıştı.

Sevgi ve umut çiçek açtı. Onu denizin dibine sürüklemekle tehdit eden bir değirmen taşı gibi hissettiği korkuya karşı çiçek açmıştı.

Biliyordu. Dedektifin haklı olduğunu biliyordu.

Carlo'yu hayatının sonuna kadar parmaklıklar ardına tıkmak onun sorumluluğuydu. Bu dünyayı onun ahlaksızlığından, onun acımasızlığından kurtarmalıydı. En iyi arkadaşı için adaleti sağlamalıydı. Zarar verdiği diğerleri için de adaleti sağlamalıydı. *Yok edilen aileler için.*

Ancak hepsinden önemlisi, çocuklarını korumak zorundaydı. Onları o hayattan korumalıydı. Onun tasarımıyla şekillenmelerini engellemeliydi. Fakat bir kez gözaltına alındığında, geri dönüşü olmayacaktı. Abisini ya da büyükannesini kontrol edemeyecekti.

Bu sabah Salem veda etmeye ve ne yaptığını itiraf etmeye gittiğinde neredeyse fikrini değiştirecekti. Ancak ağlarken Mimi ona sıkıca sarılmış ve kulağına, "Ne olursa olsun yüzleşmeye hazırım, tatlı çocuğum," diye fısıldamıştı. "Hiçbir pişmanlığım yok. Ama sen gitmelisin. Ben zaten hayatımı yaşadım. Şimdi senin kendi hayatını yaşama zamanın geldi."

Salem uzaklaşmak zorundaydı.

Sonsuza kadar.

Ancak çocukları için, onlara iyi bir hayat vermek için... Bu hayatı geride bırakmaktan başka çaresi yoktu.

*M*otorunu ıssız patika boyunca yönlendiren Jud, terk edilmiş bir deponun arka tarafında duran arabanın arkasından yavaşça yaklaştı. Saat gece yarısını çoktan geçmişti ve şehrin üzerine koyu, bulanık bir karanlık çökmüştü. Donuk bir parıltı bu karanlığı bastırıyor, çürümüş bir lağım çukurundan başka bir şey olmayan bu yerden parıldayan sonsuz ışıklardan yükseliyordu.

Oradan nefret ediyordu, nefret ediyordu çünkü bu lanetli sokaklarda yürümek için bir daha asla geri dönmeyeceğine yemin etmişti ve işte oradaydı, sapkınların emirlerini yerine getiriyordu.

Jud motosikletinin gürleyen motorunu durdurdu ve ayak desteğini tekmeleyerek indirdi. Sinirleri sarsıldı. Marcello ve iki adamı Tony ile Kolin'in arabadan inmesiyle aynı anda motosikletinden indiğinde, gecenin serin havasında huzursuz bir his dolaşıyordu.

Sessizdiler.

Fazla sessiz, fazla temkinliydi.

Sevgileri Jud'in ensesindeki tüyleri diken diken etti. Yıllardır onu hayata tutan o huzursuz farkındalığa kapılınca parmakları seğirdi. Bu, ona bir pusuya düştüğünü söyleyen bir önsezi duygusuydu.

Bir şeyler ters gidiyordu.

Tony ve Kolin bagaja gidip dört bidon benzin çıkardılar, etrafı tararken suçlulukları her hallerinden belliydi.

O his kıpırdanıyordu, dalları Jud'in sinirlerine tırmanıp boynuna dolanıyordu. İlerlerken ağır botları neredeyse hiç ses çıkarmıyordu. Sirtına bağladığı kısa namlulu tüfek, onların yolunda ilerlerken onu damgalıyormuş gibi yanıyordu. Her adımı bir tuzağın içine doğru yürüyordu.

Bu kötü bir şeydi.

Gerçekten çok kötüydü.

Bunu hissedebiliyordu.

Marcello başını eğerek onları takip etmeleri için sessiz bir iletişim kurdu. Dördü, bir parkın kenarlarına açılan yoğun yeşillik boyunca sinsice ilerlediler. Bir mahallenin arka tarafını çevreleyen kısa çit boyunca sinsice ilerlerken göze batmamaya çalışıyorlardı.

Marcello ve adamlarını uyuyan evlerin arka tarafına doğru takip ederken, kan dolaşımında bir alarm dolaştı durdu. Marcello onlara baktı, ağaçların örttüğü tarafa doğru ilerlemelerini işaret ederken gözleri karar-mıştı. Küçük bir evin arka çitinin yaklaşık beş metre ötesinde durdular.

Jud'in içini bir endişe kapladı. Gecenin karanlığında ağaçların gölgesinde diz çöktüklerinde o endişe dalları boğazını sıktı.

Jud soruyu belli belirsiz tıslarken dişleri gıcırdadı. "Kime baskın yapıyoruz, Marcello?"

Marcello kendini beğenmiş bir gülümsemeyle ona baktı. "Planlarda küçük bir değişiklik oldu. Şu anda bir geri alma görevindeyiz. Bir erkek çocuğu hak ettiği yere geri götürmek için buradayız."

Kafa karışıklığı artarken öfke kabardı. Bu huzursuz öfke damarlarına pompalandı ve etinde cızırdadı. Saçma bir şey olacağını tahmin etmişti. Ancak bu...

Bu tam olarak ne anlama geliyordu?

Bir çocuğu kurtarma görevi miydi?

Her neyse, doğru gelmiyordu.

Her şey yanlıştı. Tamamen yanlıştı.

Marcello daha da aşağıya diz çöktü, sesini alçalttı. "İki polis nöbet tutuyor. Biri içeride, diğeri dışarıda. Jud, sen eve rahatça girilmesini sağlamak için buradasın. Sessiz ve çabuk yap. Ben çocuğu alacağım. Kolin ve Tony, siz de başka kimsenin dışarı çıkmadığından emin olun."

Sanki rolleri için önceden hazırlanmışlar gibi başlarını salladılar.

Jud'ın dilinde zehir yanarken dünya dönmeye başlamıştı. Gerçek şuydu ki, gerçekten de bir tuzağa doğru yürüyordu. Sapkınlığa zorlanmıştı.

"Ben neden buradayım? Neden beni buraya sürüklemek için Redemption Hills'e kadar geldin?" diye sordu. Dikkati dağılmıştı, eline geçecek şeyi anlamaya çalışıyordu. Bu da neydi böyle?

Marcello'nun emrinde yüzlerce adam vardı.

"Bu görev son derece önemli. Başarısızlığa müsamaha gösterilmeyecek bir görev. Bu korkunç koşullar altında, en iyisini bulmakla görevlendirildim. Sen en iyisisin, değil mi?"

Bu tamamen provokasyondur.

"Hedef kim?" Jud'ın öfkeden kemikleri sızlıyordu. Marcello suçlamayı biliyordu. Jud, hedef sadece öldürülmeyi hak etmişse öldürürdü.

"Bu seni ilgilendirmez."

"Körü körüne iş yapmadığımı biliyorsun."

"Artık yapıyorsun. Yerinde olsam bunu sorgulamazdım."

Marcello devam etmelerini işaret etti. Jud, savaştı. Tedirgindi. Vicdânında sarsıcı bir his yükseliyordu. Kafasının arkasında alçak sesle bağırان bir uyarı vardı, Marcello onu manipüle ediyordu. Hepsi saçmalıklı.

Adamlar çit hattını geçip evin bahçesine girerken eğik durmaya devam ettiler. Jud onları takip etti, kaçmaya hazır. Arkasını dönüp gismeye hazır. Yapacağına söz verdiği gibi bu hayattan kaçmaya.

Marcello'nun ve ailesinin canı cehennemeydi. Seçme şansı vardı, onu kontrol edemezlerdi. Bir kavgaya hazır. Yürüdüğü zaman işler körüye

gidecekti. Büyük ihtimalle savaşmak zorunda kalacaktı fakat bu, savaşmaya değer olacaktı. Ancak pencereden bir silüet gördüğünde olduğu yerde kaldı.

Bir kadın.

Bir ileri, bir geri volta atıyordu. Kollarının arasında kundaklanmış bir çocuğun net hatlarını gördüğünde kalbi sıkıştı. Midesine yumruk yemiş gibi olmuştu, bulanıyı her hücresinde hissediyordu.

Marcello hareket etmesini işaret etti ve talimatlarının gerçeği Jud'ın zihninde yankılandı.

Kimsenin dışarı çıkmadığından emin olun.

"Delirdin mi sen?" Jud tükürür gibi konuştu, sesi hâlâ kısıktı. "Orada bir kadın var."

Bir anne.

Marcello alçak sesle, "İşini yap, Lawson," dedi. "Benim geçişimi sağla ve bunu şimdi yap. Beş dakika sonra bu iş bitmiş olacak."

Tony ve Kolin evin arka tarafını benzinle ıslatmaya başlarken Marcello, arkalarından sürünerek içeri girmek için en iyi yolu arıyordu. Tiksinti Jud'ın merkezinde bir delik açtı. Vicdanı çığlık atıyordu, dünya bağıırıyordu. Silahını çıkarmış ve kurmuştu.

Marcello sırtarak karşılık verdi. Piç adam, Jud'ın onun emrini yerine getirdiğini düşünüyordu. Fakat Jud, namluyu ona doğrulttu. "Böyle bir şey olmayacak."

Marcello'nun yüzünde öfke patladı. "Bana silah doğrultmaya nasıl cüret edersin?"

"Aslında bu bir onurdur."

Marcello'nun adamları tenekeleri bırakıp silahlarını çekmeye koştular. Tenekeler kuru toprağa çarparak içerideki muhafızlar için bir alarm gibi çınladı.

Ön taraftan bir ses yankılandı. "Arka tarafta olası bir ihlal. Çevre güvenliği sağlanıyor."

Bir saniye sonra her şey karmakarışık oldu. Ön tarafta görevlendirilmiş olan takım elbiseli bir adam evin yan tarafına geldi. Kolin'in silahından çıkan kurşun memurun kafasına isabet etti, adam yere düştü.

Hengâme oluşmuştu.

İçeride ve dışarıda.

Bağırışmalar sürüyordu.

Jud, ateş etti.

Kolin dondu ve yüzüüstü yere düştü.

Ölmüştü.

Jud Tony'nin kalçasını vurdu, yere düşerken acı içinde haykırdı.

Jud, yılan gibi karnının üzerinde yerde sürünen Marcello'ya doğru koştu.

"Kıdıldama, göt herif."

Jud onun üzerinde dururken Marcello ellerinin üzerinde doğruldu. Jud'in silahının namlusu, düşünülemez olanı gerçekleştirmek için orada bulunan canavara doğrultulmuştu.

Affedilemez olanı.

Tony aniden ona yandan çarpınca Jud'in dengesi bozuldu. Elleri titredi, çimenlere düştü ve silahı ulaşamayacağı bir yere kaydı. Marcello bir elinde silahıyla Jud'in üstüne çıkmak için çabaladı. Jud, silahı almak için onunla mücadele etti, bileğini sıkarak gevşetmeye çalıştı. Tony tekrar ayağa kalkıp Jud'in kaburgalarına tekme attı. Acı yan tarafına doğru yayıldı. Nefes nefese kaldı fakat Tony saldırısına devam ederken tabancayı Marcello'nun elinden almayı başardı.

Tekme üstüne tekme atılıyordu. Jud'in vücuduna acı saplandı fakat pes etmeyi reddetti. İkisinin de bu işin sonunu görmesine izin vermiyordu. Marcello'yu fırlattı ve Tony onu tekrar tekmelemeye çalıştığı anda Tony'nin bileğini yakalayıp sertçe büktü. Adam acı içinde çığlık atarak geriye düştü, aynı anda Marcello da Jud'in bir kenara fırlattığı silahını almak için ayağa kalkmayı başardı.

Jud bir tekme savurarak Marcello'yu ayak bileklerinden yakaladı ve sırtüstü yere düşürdü. Jud ayağa fırladı, silahını almak için hamle yaptı ve onu çimenlerin üzerinden kaptı. Ayağa kalkmaya çalışan Tony'ye bir el

ateş etti. Darbe onu geriye savururken kan sıçradı, bir canavar daha yer yığıldı.

Marcello'nun iki askeri de öldürülmüştü, geriye sadece Jud ve bu bok parçası kalmıştı. Jud'ın dünyayı ondan kurtarmaktan büyük mutluluk duyacağı bir pislikti.

Marcello kışının üzerindeydi ve topuklarının üzerine basarak kendini geriye doğru itti. "Büyük bir hata yaptın."

Jud yaklaşırken alaycı bir tavırla ona baktı, hedefi belliydi. "Bunun sen olduğundan oldukça eminim."

İçeriden bir bağırış ve çığlık yankılandı. Bu, Jud'ın dikkatini bir an için dağıttı; Marcello'nun çakmağını çakıp ayağa kalkmasına fırsat veren bir an olmuştu.

"Senin yaptığını düşünecek." Sözler iğrençti. Zalimce, dikkatsizce ve merhametsizceydi. "Bundan kurtulamayacaksın."

Marcello, fırlatmak üzereydi ki Jud koştu. Marcello'yu yere düşürdü, ayağını boğazına dayadı ve namluyu yüzüne doğrulttu. "Yapma."

Marcello sırtıttı, çakmağı arkasına fırlattı.

İblis kıvrandı ve tetiği çektiğinde hiç pişmanlık duymadı. Kan sıçradığında, vücudu çöktüğünde ve Marcello artık var olmadığında.

Ancak artık çok geçti, kutular ateşe yakalanmıştı.

Bir ani hareket. Bir alev. Bir patlama.

Cehennem bir anda canlanırken Jud'ın yüzüne ısı yayıldı.

"Hayır!" diye bağırdı.

Silahını Marcello'nun cansız bedeninin yanına bıraktı ve alevlere doğru koştu. Alevler çoktan arka duvarı sarmış, tahtaları yiyip bitirmiş, tavanı yalayıp geçmişti.

Dumanlar yükseldi. Havayı dolduran ve umudu boğan ağır bir karanlık vardı. Tüketiyordu, yönünü şaşırtıyordu. Önüne çıkan her şeyi yok eden bir kara vebaydı. Yine de koştu, aradı, cehennemin içinde bir odadan diğerine el yordamıyla ilerledi.

Yoktu.

Yoktu.

Korku ciğerlerini dolduran duman kadar boğucuydu. Gömleğini yüzüne çekti, gözlerini kocaman açmıştı ve görmüyordu, dünya ateşten ve beyaz sıcak acıdan oluşan bir bulanıklıktı.

Önemli değildi. Bastırmaya devam etti. İstirdi.

Bir sonsuzluk geçti. Bir saniye, bir an.

Sefalet, saatin tik taklarıydı.

Vücudunun derinlerinden bir kükreme yükseldi. "Neredesin? Lütfen. Siktir. Beni duyabiliyor musun?"

Alevlerin uğultusu çığlık atarak karşılık verdi.

Hayır, bu olamazdı. Buna izin veremezdi.

Dumanlarla çevrili evin içerisinde çabaladı. Dizlerinin üzerindeydi, kör gibi arıyordu. Bir yatak buldu. Hayır, bir beşikti. Parmaklıklara dokundu. Hissettiğinde yutkundu. Anladığında, kollarını gevşek bedene dolaştığında. Çok hafifti. Çok küçüktü.

Onu kollarının arasına aldı, ayağa kalktı, alevlerin arasından tökezleyerek geçti.

Bir pencere buldu. Botunu kaldırdı, tekmeledi ve camı kırdı. Camlar kırılıp yağdı ve etini parçaladı. Ancak yavaşlamadı, gecenin içine doğru ilerledi.

Acıyı reddediyordu. İstirabı reddediyordu.

Yangın arkalarında şiddetlendi ve o, ağaçlarla çevrili avlunun kenarına doğru koştu. Minik hatları kucaklayarak dizlerinin üzerine çöktü ve yavaşça yere bıraktı. Kolları titriyordu. Alevler kükrerken, tahta parçalanırken ve yapı çökerken.

İçinde yaşam umudu yoktu, azap feryat ediyordu.

Uzaktan gelen siren sesleri kadar gürültülüydü.

Çılgın bir halde, çocuğun ağzına nefesini üfledi. Üfledi ve üfledi. Elleri çok büyüktü ve onun küçücük göğsüne karşı beceriksizdi.

Yaşlar görüşünü bulanıklaştırdı, is kaplı yüzünden aşağı süzülüydü.

Hayır. Lütfen. Hayır.

Ağır motorlar caddede kükreterek ilerliyor, sirenler çalışıyor, gecenin içinde ışıklar parlıyordu.

"Bu tarafa! Yardım edin! Lütfen!" Yan tarafta bir sağlık görevlisi gördüğünde bağırdı, adam yere saçılmış cesetlere bakıp durdu.

Jud'in çocuğun başında feryat ettiğini görünce adamın gözleri büyüdü. Adam koşarak avluyu geçti.

Bir saniye sonra Jud gitmişti.

O, gecenin içinde kaybolan bir başka canavardı.

Rüyamdan irkilerek uyandım ve aniden doğruldum. Ter, tenimi sırlıslıklam etmişti, kalbim göğsümde hızla atıyor, neredeyse acıtıyordu.

Gözlerimi kistım. Kafam karışıkta. Pencereden içeri sızan solgun sabah ışığıyla uyanmışım.

Yıllardır her sabahı yalnız karşılıyor, geceleri ise hayatım boyunca pesimi bırakmayan kabuslarla boğuşuyordum. Bir zamanlar parçası olduğum o karanlık, hâlâ zihnimi işgal ediyor, beni acımasızca tüketiyordu. Elimden hiçbir şey gelmiyordu.

Ama bu sabah farklıydı.

Sabahın pembeleşen ışığında bir çift el bana uzandı. Dokunuşları tenimi buldu. İçimizdeki enerji birbirine karıştı. Hem huzur veriyordu hem de geçmişin ağırlığını hatırlatıyordu.

Salem daha önce yaptığı gibi arkamdan bana sarılmak için sürünürken ben de bacaklarımı yatağın kenarından sallandırdım.

Fazla anlayışlıydı.

Beni farklı bir gözle görüyordu, benim onunkini taşıyacağım gibi o da benimle birlikte bu yükü taşıyabilirmiş gibiydi.

Dudaklarını sırtımın çürümüş tenine bastırırken, "Çok acı çekiyorsun," diye fısıldadı. Yaptıklarımın izlerini taşıyan yanıkların olduğu yere. Her gün bana anlamsız kaybı hatırlatan, kötü bir yaşamın doğurduğu kaybın izleri.

"Ona söylediğimde beni terk etti." Evet, bunu Salem'a daha önce de söylemişim fakat belki de o zaman anladığını düşünmüştüm. Utancımı. Bir kısmını taşımasını isteyeceğimi. Bunu yapmasına ihtiyacım olduğunu.

Kollarını bedenime daha sıkı doladı. "Kim olduğunu görüyorum, Jud."

Onun ruhunu hissedebiliyordum. Merhametini. Sevgisini. Endişesini.

“Seni bu kadar inciten bir şey yüzünden terk etmesinden nefret ediyorum.” Sesi bir şefkat fısıltısıydı. Güç ve inanç fısıltısıydı. İtiraf boğazımı tırmalıyordu; korku ise onu bastırmaya, geri çekmeye çalışıyordu.

“Ben buradayım,” diye söz verdi Salem. “Sorun yok. Benimle konuşabilirsin.”

Kelimelerin dudaklarımdan dökülmesini sağlayan şeyin, onun sesindeki o sevgi olduğundan emindim.

“Kennedy geçmişimi tam olarak bilmesede, bir şeylerin farkındaydı,” dedim. Ardından kendi kendime acı bir şekilde güldüm. “Sanırım üzerimde yazıyor... Kötü biri olduğum gerçeği.”

Ahlaksızlık içime işlemişti.

“Buna inanmadığımı biliyorsun,” diye fısıldadı Salem. Ve söylediği her kelimeyle, buna ben de biraz daha inanmaya başladım.

Ellerini karnımda tutuyordu. Onları aldım ve göğsümün tam ortasına, içimdeki karmaşanın üzerine bastırdım. Orası artık ona aitti.

Boğazımda düğümlenen kelimeleri yutmaya çalıştım.

“Doğru şeyi yaptığımı sanıyordum. Kardeşimi koruduğumu. Onu o hayattan uzak tuttuğumu. Ama bu tamamen saçmalıktı...”

Gözümün önünden geçen sahnelerle sesim giderek kısıldı. Salem bana daha sıkı sarıldı.

“Başta sadece birinden para almam gerektiğini söylemişlerdi. Ufak bir uyarı, raydan çıkan birini yola getirmek gibiydi. Yemin ederim, başka bir şey bilmiyordum. Oraya gittiğimde, her şey baştan aşağı yanılttı. Benden yapamayacağım bir şeyi yapmamı istediler.”

Vücudu korkuyla gerilse de, yanımda kalmaya devam etti. Sessizce sarıldı. Beni hâlâ olduğum gibi kabul ediyordu. Bu, uzun zamandır hissetmediğim türden bir bütünlüktü.

“Evde bir aile vardı. Sadece bir çocuk istiyorlardı,” dedim neredeyse fısıltıyla. “Sistemi atlatmak için, içerideki polisleri ortadan kaldırmam gerekiyordu. Ancak o zaman içeri girip bebeği alabileceklerdi.”

Utancı itirafın içine işlemiştii. Zapt edemediğim keder ve ısırap. Ruhundan odaya yayıldı ve sessiz ışığın yüzen ışınlarında güçlenerek gen yankılandı.

Devam etmek için kendimi zorlarken nefesim kesildi. "Planın, anneyi içeride hapsedmek için evi ateşe vermek olduğu ortaya çıktı. Ondan kurtulmak için. Ertesi gün haberlere çıkana kadar bilmiyordum ama içeride iki çocuk varmış, Salem. Bir kız ve bir erkek bebek. Bir anne ve çocukları."

Keder kelimeleri daralttı, içten gelen bir çığlık kelimelerin ortasında yankılandı.

"Oğlanı istediler. Ama kadının ya da kız çocuğunun o evden çıkmasını istemediler."

Kolları sertleşti. Keskin, yakan bir nefes aldı. İtirafı serbest bırakırken ellerini kendime doğru daha sıkı tuttum. "Durdurmaya çalıştım. Çocuğu almalarımı engellemeye çalıştım. Diğerlerine zarar vermelerini engellemeye. Ama kimse oradan canlı çıkamadı. Müdahale etmeye çalıştığım için hiçbirini kurtulamadı ve ben durumu daha da kötüleştirdim."

Sarsılarak uzaklaşmaya başladı fakat kelimeler dilimden ateş gibi dökülürken onu daha da yakın tuttum, aceleyle ve yalvarırcasına, bu gerçeği silme şansım olmadığını bilsem bile onları başka bir şeye dönüştürebilirmişim gibi.

"Denedim, Salem. Onlarla savaşacağımı anladıklarında, bu bir savaşla dönüştü. Onları bitirmeye gelen tüm adamları öldürmeyi başardım ama ev ateşe verilmeden önce yapamadım. Onları bulmak için, yardım etmek için dışarı çıkarmaya çalıştım."

İçimi buruk bir inilti kapladı. Ya da belki de sadece Salem'in iniltisiydi.

"Nerede?" diye sordu.

"Los Angeles. Dört yıl önce."

Elimden kurtulmak için çırpınırken boğuk bir hıçkırık boğazını parçaladı.

Farkındalık beni çarparken onu bıraktım.

Beni o zaman gördüğünü fark ettiğimde.

Gerçek beni.

Ve o da beni terk edecekti.

Ona bakmak bile istemedim, yüzüne yazılacağına şüphe olmayan korku ve nefreti görmek istemedim. Ancak kendimi durduramadım. Özellikle o, yanan kişi kendisiymiş gibi benden uzaklaşırken, boğulurken, hırıltılı nefeslerini dışarı savurup soluklanmaya çalışırken.

“Hayır,” diye yalvardı.

“Sana söyledim, Salem. Sana kötü olduğunu söylemiştim.” Kendimi ona bakmaya zorladım.

Yüz ifadesini gördüğümde neredeyse orada ölebilirdim.

Korku.

Dehşet.

Gözyaşları muhteşem yüzünden sıcak bir şekilde akıyordu ve ağzının her yeri titriyordu.

Yatağın karşı kenarına kaydı. “Hayır. Hayır, Jud, hayır.”

Azap boğazımı düğümledi. “Sana asla zarar vermem.”

Geri çekildi, ellerini göğsünde kavuşturmuş, kalbini yerinden sökecekmiş gibi pençeliyordu.

“Güzelim?” Ayağa kalkıp yatağın etrafında dönmeye başladığım için tam bir aptaldım, korkusuna sebep olan benmişim de onun korkusunun bir kısmını taşımaya layık olabilirmişim gibi.

“O... O... B-bizi buldu.” Kelimeler dilinden döküldü.

Kaşlarım çatıldı. “Ne?”

“Bizi buldu. Hayır. Bizi buldu.” Çılgınca bir daire çizdi. Aniden öne doğru atıldı, ayakkabılarını bulana kadar yerde debelendi. Dengesini korumak için hoplayıp zıplayarak onları giydi.

Yatağın ucundan döndüm, köşeye sıkışmış vahşi bir hayvan gibi ona yaklaştım. “Ne diyorsun sen? Seni kim buldu?”

Boğazından sıkıntılı bir hıçkırık yükseldi ve duvarlara çarparak sekti. “O bizi buldu, Jud. Carlo. O bizi buldu.”

Vücudumda hissettiğim bu acı için bana bir balyozla da vurabilirdi. Acı kafamın içinde parçalandı. Tökezledim ve dizlerim kilidendi. Hastalık, nefret ve dehşet odayı sarmıştı. Bizi içine çekip tüketecek bir girdaptı.

“Carlo mu dedin? Ne diyorsun, Salem? Düşündüğüm şeyi söylemediğini söyle bana.” Talep, ısıtılmış havayı çatlattı.

Carlo.

Marcello'nun boktan abisi.

Aileyi o yönetiyordu. Kararları, emirleri o verirdi. İntikam için geri döneceğinden emin olarak hayatımın geri kalanını diken üstünde geçirmek zorunda kalacağımı düşündüğüm kişiydi. Bir gün benim için geleceğini düşünerek. Bunun yerine, korkak her şey olup bittikten sonra kalkıp ortadan kaybolmuştu.

Karısını ve bebeklerini öldürten piç kurusuydu. Onları korumakla görevli iki memurun ölümünden sorumlu olan kişiydi. Olay yerinde bulunan kardeşi ve iki adamından bahsetmiyordum bile, o üçü benim armağanımdı.

Carlo, Los Angeles'ın en çok arananlarından biriydi. Bildiğim kadarıyla, toz olmuştu. Yok olmuştu. Son dört yıldır ondan hiçbir iz yoktu.

Geri çekildi. “Bunu sen mi yaptın? Aman Tanrım, bunu sen mi yaptın? Bizi tuzağa mı düşürdün?”

Sözleri düzensizdi, kaşlarım acı dolu bir şaşkınlıkla çatıldı. “Sen neden bahsediyorsun, Salem? Bana ne dediğini söyle. Sana asla zarar vermem. Seni seviyorum. Seni çok seviyorum. Lütfen, bana neler olduğunu anlat.”

Sözlerim karşısında nefesi kesildi, sonra çantasına koştı ve sanki çok mantıklıymış gibi kelimeleri savurdu. “O evdeki herkes ölmedi, Jud.”

“Ne? Lanet olsun Salem, neden bahsettiğini söyle bana.”

Dönüp bana baktı, yüzü sıırılsıklamdı. “Haberlerde hepimizin öldüğü yazıyordu, Jud. Oğlum... Lucas... beşiğindeydi. Onu kaybettim. Aman Tanrım. Onu kaybettim.” Bunu söylerken neredeyse dizlerinin bağı çözülüyordu ve kendini sabitlemek için eli masaya gitti. Kederi o

kadar yoğundu ki, neredeyse tadını alabiliyordum. “Ama Juni ve ben... kurtulduk.”

Keder onu o karanlık fırtınanın içine hapsedmişti.

Ağzından kelimeler dökülmeden önce gözlerini sıkıca kapattı. “Juni’yi diğer odada sallıyordum. Sesler duyduk ve onu almaya gittim. Onu almak için yalvardım Jud ama polis... Bizi yan kapıdan çıkmaya zorladı ve onu alacağını söyledi. *Onu alacağına söz vermişti.*”

Sözler sonda kesildi çünkü yapmamıştı.

Almamıştı.

Dehşet ruhuma işledi.

Çünkü ben bulmuştum.

Onu bulmuştum.

Onu çok geç bulmuştum.

Ve yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Duvarlar dönüyordu.

O evde Salem vardı.

Salem ve Juni.

Ve onun oğlu. Onun oğlu.

Başımı tutarak eğildim.

“Ah, lanet olsun. Salem. Hayır.” Acı varlığımı pençeledi. Beni dizlerimin üstüne çökertecek kadar kuvvetliydi.

Ayakta kalmayı başardım, böylece onun için hareket edebilecektim. İstedğim tek şey onu kollarımla sarmaktı. Ona sarılmak ve onu korumak.

Bir çılgılık atarak ellerini önüne uzattı. “Benden uzak dur, Jud. Anlamıyor musun? Eğer bunu sen yapmadıysan, o yaptı. Bu bir tuzak. Bizi buldu. İkimizi de öldürecek.”

“Hayır. Bunun olmasına izin vermeyeceğim.”

“Onun kardeşini öldürdün, Jud.” Yalvarış, tüm bunların gerçekte ne anlama geldiği ağzından döküldü.

“Öldürdüm.”

Dehşet aramızdaki boşluğu doldurdu. Dalgalanıyor ve titriyordu.

“Buraya gelmekle, amacımı gözden kaçırarak aptallık ettim. Gitmek zorundayım. Çok geç olmadan buradan gitmeliyiz.”

“Benim yapmama izin-”

Ona uzandığımda çığlık attı ve o zaman hissettim. Suçlamayı. Nefreti. Sebep olduğum şeyin gerçeğini. Durdurmam gereken fakat göremeyecek kadar kör olduğum şeyi.

Kapı aralığından geri çekildi. “Benden uzak dur.”

“Salem, lütfen.”

“Uzak dur. Ciddiyim.”

Ötüz Dördüncü Bölüm

Salem

Panik damarlarımda geziniyordu. Yükselen ve beni altına alan bir dehşet dalgası yaratmıştı fakat beni mahvedecek olan kalp kırıklığıydı. Jud.

Beni ortadan ikiye ayırmış, içimde derin bir yarık açmıştı.

Jud o gece oradaydı. Oradaydı ve bunu durdurmaya çalışmıştı.

Onu Carlo ile çalışmakla, beni kandırıp ona âşık etmekle suçladığım anda bunun yanlış olduğunu anlamıştım. Jud'ın acısını kendi acım kadar emin bir şekilde hissediyordum. Zorlukla bir arada tuttuğum o ağrıyan parçalarım onun acısıyla yok oldu. Kavrayamadığım, algılayamadığım bu azapta.

Yürek parçalayıcıydı.

Sarsıcıydı.

Bu sadece endişemi daha da arttırdı. Adrenalin patlaması, farkındalık, oradan çıkmam gerektiğini söylüyordu. Geride bırakmalıyım. Juni ve benim için *ev* diye bir şey yoktu. Jud bunu düzeltemezdi, bu sadece hepimizi yok edecekti.

Zihnim her korkunç olasılıkla dönüyordu. *Redemption Hills*'te olmamın daha büyük bir sebebi olmalıydı. Jud'ı bulmamın daha büyük bir nedeni. Bir araya gelmemizin bir nedeni. Carlo'nun bizi nasıl bulduğuna dair içimi burkan her senaryoyla birlikte dönüp duruyordu. Bunu biliyordum. Bulduğunu biliyordum. Orada olduğunu biliyordum.

İzliyordu.

Bekliyordu.

Hastalıklı bir his dişlerini içime geçirip süründü ve kemiklerime kadar sızdı.

İçimi titreten, iliklerime işleyen türden bir korkuydu bu.

Direksiyona sarıldım ve gaza bastım. Kendimi etrafımda olup biten her şeyi görmezden gelmeye zorladım. Ne arkamdan gelen sesleri duymak istiyordum ne de birinin bana seslenmesini.

Jud'm peşimizden koşarken söylediği sözler, çığlıklar gibi yankılanıyordu. Ama ne onları işleyebilecek bir düşüncem vardı, ne de durmak için bir nedenim.

Dün gece yaşananlardan sonra, her şeyin o an bittiğini zaten biliyordum. Biz çoktan yoldan çıkmıştık. Kaderimiz önceden çizilmişti ve geri dönülemezdi.

"Salem... sadece bir dakika dinle. Lütfen, bunu böyle yapma," diye yalvarıyordu Jud.

Juni arka koltukta korkuyla inliyordu. Daha önce hiç bu kadar sessiz ve tedirgin olduğunu görmemiştim. Ama ben yine de gaza bastım. *Iron Ride*'in otoparkından çıkarken, SUV araç sanki benim gibi savruluyordu. Kontrolü zor ama kararlıydı.

Ellerim direksiyonda kenetlemiş, içimden dua ediyordum. Sadece bir an için.

Zamanın donması, bir nefeslik boşluk, bir kaçış ihtimali için.

Yalnızca uzaklaşmak istiyordum. Kaçmak.

Caddede hızla ilerlerken gözyaşlarım gözlerimi bulanıklaştırdı, sağa keskin bir dönüş yaptığımda zar zor yavaşladım. *Absolution*'ın yanından uçarak geçtim ve bir sonraki kavşaktan sola döndüm.

Bu kanatların bizi uçurması için dua ediyordum. Küçük kasabanın yollarında hızla ilerledim, kasabayı kaosa sürüklüyordum. Parıldayan ıslanlar yerini sonumuz olacağından korktuğum yeni bir güne bırakırken, güneş dağdan yükselirken aydınlanan gökyüzü uğursuzdu.

Bu nasıl olabilirdi? Bunun olmasına nasıl izin verebilmiştim? Buraya gelmemem gerektiğini biliyordum. Kayıtsız kalmamayı. Düşmemeyi.

Uyuyan mahalle sokağına son kez sola dönmeden önce birkaç hızlı dönüş yaptım. Ağrıyan kalbim boğazımda düğümlenmişti ve çok şey ifade eden küçük evin dar araba yoluna hızla yaklaşırken midem dehşetren düğüm düğüm olmuştu.

Darius ve Mimi'nin bize bu evi vermek istediklerini biliyordum fakat ev denen şey, bu şehrin diğer ucunda geride bıraktığım bir adamın kollarındaymış gibi hissettirmeye başlamıştı.

Bu tadı, umut dolu şehir şimdi bir tuzak gibi geliyordu.

Bir puslu.

Frene bastım ve sarsıcı bir şekilde durdum. Juni bastırıldığı korkunun içinden haykırdı. "Anneciğim."

"Biliyorum, tatlım. Biliyorum."

Koltuğumdan fırlayıp arka yolcu kapısını çekerek açarken tüm varlığım kontrolsüzce sarsıldı. Kızımı, sebebimi, amacımı, hayatımı kayışlardan çıkarmak için el yordamıyla uğraştım, onu tekrar kayışların içine koymam gerektiğini biliyordum.

Bundan nefret ettim. Nefret ettim.

Kendimi acıya, yaklaşan incinmeye ve yalnızlığa karşı korudum ve yapmam gereken şeye odaklandım.

Kaçmak.

Kızım kucağımdayken kaldırıma doğru koştum. Anahtarı kilide zar zor sokabildim. Sonunda başardığımda fırlatıp açtım. Tahta iç duvara çarptı ve küçük evi sanki bir deprem onu temelinden atmaya gelmiş gibi salladı. Gerçekten öyle olup olmadığını merak ediyordum.

Kapı arkamızdan çarparak kapandı ve köşeye ittiğim bavula doğru fırladım. Bir daha asla kullanmak zorunda kalmayacağıma inandığım bavula.

Bir aptaldım. Aptal.

Juni'yi ayağa kaldırdım ve ihtiyaçlarımızı içine doldurmaya başladım.

“Anne, hayır, başka bir maceraya atılmak istemiyorum. Burayı çok seviyoruz, unuttun mu? Burada sonsuza kadar kalmalıyız ve kötü adam buraya asla gelemes çünkü burası geldiğimiz en iyi yer.”

Bir an için gözlerim kapandı ve bunun doğru olmasını diledim. Bunu kızıma sunabilmeyi. Ona hak ettiği hayatı verebilmeyi.

“Çok eğlenceli bir yere gideceğiz, Juni. Söz veriyorum. Sakın ağlama. Lütfen, ağlama.”

“Anneciğim, hayır.” Küçük yumruklarını gözlerine bastırdı.

Tanrım. Bunu yapmaya nasıl devam edebilirdim? Ama başka seçeneğim yoktu. O gece karanlığın örtüsü altında ayrılmıştık. Kendimin yarısını geride bırakmanın acısı içinde, hayatın kesilip atılması beni ruhum kadar yaralamıştı.

Oğlum asla savaşmak zorunda kalmaması gereken bir savaşı kaybetmişti. Bunu değiştirmek için çaresizdim. Kızım için savaşmaktan başka bir şey yapamıyordum.

O zamandan beri kaçıyordum. Carlo'nun bir adım arkamda olup olmadığından emin değildim. İçgüdülerim bana onun o gece hepimizin öldüğüne dair haberlere asla inanmadığını söylüyordu, hatta ben onun gitmiş olması için dua ederken bile. Ortadan kaybolduğunda, bu dünyadan da kaybolmuş olması için.

Hiç mahkemeye çıkmamış, asla sorumlu tutulmamıştı.

İşlediği günahların bedelini asla ödememişti çünkü bana kalan tek seçenek kaçmaktı. Kızımı korumak.

Kimseye güvenme.

Juni'nin aşı kayıtlarını ve elimdeki birkaç belgeyi aldım, gözümdeki umut azaldıkça görüşüm bulanıklaşıyordu. Onun okula gitmesi umudu, normal bir hayat yaşama umudu, bir eve, bir aileye sahip olma umudu. Azaldığını hissedebildiğim bir sevinç için.

“Ne yapıyorsun?”

Ses beni hazırlıksız yakaladığında küçük bir çılgılık attım ve ayağa kalkıp dikkatimi koridora yönelttim. Darius koridorun sonunda

duruyordu. Kollarını boylu boyunca uzatmış, havada iki yanına açmıştı. Kendini tutuyor gibiydi, sanki o da bu kargaşaya kapılmıştı.

“Gidiyorum,” dedim. Bunun doğru olmasından nefret ediyordum.

“Ne? Hayır. Korkmana gerek yok, Salem. Sana güvende olduğunu söylemiştim. Artık kaçmak zorunda değilsin.”

Keder yüzümden sıcak umutsuzluk akıntıları halinde düşerken başım iki yana sallandı.

“O bizi buldu.”

Darius’un kaşları kıvrıldı ve bir elini saçlarının tepesinde gezdirdi.

“Ne? Neden bahsediyorsun sen? Sen iyisin, Salem. Sadece sakın ol.”

“Ben...” Sözcükleri bir araya getiremeyerek sustum. Jud’ın bana verdiği güven, bana söylediği gerçekler. Hepsini ayaklarımın altında ezmek zorunda kalmıştım.

“Bana neler döndüğünü anlat, Salem.”

“Jud... Carlo’yu tanıyor.”

Farkındalık yüz ifadesini ele geçirmeden önce Darius yüzünü buruşturdu. İnleyerek iki avucunu da yüzüne yerleştirdi. “Kahretsin. Bunun olacağını biliyordum.”

Olduğum yerde donakaldım ve sersemce gözümü kırıştırdım. “Ne?”

Darius sert bir şekilde iç çekti. “Ondan uzak durman için seni uyar-
mıştım. Sana onun bela olduğunu söylemiştim.”

Bunu söyleme biçiminde bir şeyler vardı. Sanki paniklemiş değil de öfkelenmiş gibiydi. Dehşet sırtımdan aşağı süzüldü, ele geçirmek istemediğim yavaş bir farkındalık oluştu. “Ne demek istiyorsun? Bana neyden bahsettiğini söyle, Darius.”

Darius başını salladı ve öne doğru hantal bir adım attı. “Senin için doğru olanı yapacağımı söylemiştim.”

Kaşlarım çatıldı ve bir adım geri attım. “Anlamıyorum. Beni korkutuyorsun.”

Darius yavaşça yaklaştı. Dilinden dökülen kelimeler beni delip geçen hançerler gibiydi. “Carlo beni buldu, Salem. Senin peşinde olmadığına söz verdi. Sadece kardeşini öldüren adamı istiyordu. Oğlunu kaybetmesinden sorumlu olan kişiyi.”

“Hayır.” Tökezleyerek bir adım daha geri çekildim. Kör bıçaklar karnımı kesiyordu, vücudumun merkezine kadar delmişti.

Darius yapmazdı. Yapamazdı.

“Zamanı gelmişti, Salem. Bunu senin için yapmalıydım. Juni için.”

“Aman Tanrım.” Cığerlerimden korku fişkırđı ve panik on katına çıkarken kendimi tutabilmek için ellerimi göğsüme oyulmuş mağaraya bastırdım.

Artık şüphe yoktu.

Carlo oradaydı.

Beni izliyordu.

Arabadaki oydu.

Bu oydu.

Oydu.

Darius bana doğru gelmeye devam etti. “Tek yapmam gereken Jud’m yanına girmektir. Zayıflıklarını bulmak, Salem. *Jud’a en çok neyin zarar vereceğini öğren ve özgür ol.* Ama önce sadakatimi kanıtlamam gerekiyordu. Bu yüzden seni buraya getirdim. Carlo’yu senin ve Juni’nin hâlâ hayatta olduğunuza ama artık onun için bir tehdit olmadığınızı ikna etmek için. Karşılığında, sen ve Juni hayatlarınızı güven içinde yaşamakta özgürsünüz.”

“Yalan söylüyorsun. Yalan söylüyorsun. Bunu bana yapmazsın. Bize yapmazsın.” Yalvardım.

“Sana yapmak mı? Bunu senin için yaptım.”

“Hayır, Darius.”

“Ondan uzak durman gerekiyordu, Salem. Dün gece yangının sana neyin önemli olduğunu hatırlatmasını umuyordum. Oraya ait olmadığını fark etmeni. Aklının başına gelmesini.”

“Bunu yaptığına inanamıyorum-”

Koridorun sonundaki kargaşayı hissettiğimde sözlerim kesildi ve dikkatim sağa doğru kayarak Mimi’nin salona girdiğini gördüm. Yüzünde şaşkınlık okunuyordu, yaşlı gözleri aramızda gidip geliyordu ama Darius’un itirafını anladığında yüzünde acı da okunuyordu.

Bilmiyordu.

Darius yapmıştı.

Bize tuzak kurmuştu ve buradan çıkabileceğimizden emin değildim.

Juni'nin elini tuttum. "Gitmeliyiz, tatlım."

"Hayır anneciğim, başka macera yok. Lütfen." Elini çekip kurtarmaya çalıştı. İhanetin darbesiyle acı katlanarak büyüyordu.

Sonunda bir şansımız varken bunu bize nasıl yapabiliirdi?

"Bunu bize yaptığına inanamıyorum. Buna inanamıyorum."

Bakışlarım Mimi'ye kaydı ve kalbimin yeniden kırıldığını hissettim.

"Gitmeliyiz, Mimi. Çok özür dilerim. Çok üzgünüm."

Gözlerinde eski bir keder vardı ama Darius'a kayınca acı dolu bir güvensizlik oldu. Tekrar Juni ve bana baktı. "Anlıyorum, tatlı kızım. Üzülme. İkinizle geçirdiğim bu ayları çok sevdim. Bana verileceğini hiç düşünmediğim aylardı."

Gözyaşlarım aktı ve bir hıçkırığı tutmaya çalıştım fakat o kadar büyüktü ki ağzımdan kaçıp duvarlara çarptı.

"Hadi tatlım," diye yalvardım. Darius, arkamdan koşturarak gelirken bir yandan bavulu sürüklüyor, bir yandan da kızımı peşimden gelmeye ikna etmeye çalışıyordum.

Ağladı, sızlandı ve direnmeye çalıştı. "Ama burası bizim özel yerimiz anne. Mimi, Gage ve Motosikletli Adam ile kalmalıyız."

Dişlerimi sıktım ve zorla, "Gitmeliyiz," dedim.

Darius ilerleyip beni bileğimden yakaladı. "Hayır değilsin, Salem. Güvendesin. Carlo bana söz verdi. Güvendesin. Sadece senin güvenliğin karşılığında Jud'ın ailesiyle ilgili detayları ve ona en çok nasıl zarar verebileceğini öğrenmek istedi."

"Bunun doğru olduğuna inanıyorsan aptalsın demektir."

Jud'ın ya da onun güzel ailesinin herhangi bir şekilde zarar görebileceği düşüncesi varlığımı dehşete düşürdü. Beni ve kızımı kendilerinden biriymişiz gibi kabul eden insanlardı.

İyi, nazik insanlardı. Onları uyarmak zorundaydım.

Darius tutuşunu sıkılaştırdı. “Hayır. Ait olmadığın bir adama ~~aptal~~ olduğun için aptal olan sendin. Carlo’yu terk ettiğin için de aptalsın.”

Şok varlığını parçaladı. Kardeşimin ihaneti beni neredeyse dizlerinin üzerine çökertecekti. “Bunu nasıl söylersin?”

Yüzü acıyla kıvrıldı ve ciğerlerinden gergin bir nefes hırıltıyla ~~çıkı~~ Öfkeyle bir elini odanın içine doğru savurdu. “Çünkü ikimiz de onu terk edersen neler olacağını biliyorduk. Seni geri almak için ne kadar ileri gideceğini. Onun aleyhinde tanıklık etmeyi kabul ettin, Salem. Çocuklarım aldın ve saklanmaya başladın.” Sertçe yutkundtu. “Yıllardır dehşet içindeydim, bunu düzeltmenin bir yolunu arıyordum. En başta hiç olmaması gereken şeyi geri almak için. Ama hiçbir şey yapamadım. Carlo seni sahiplenmişti ve yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Söyleyebileceğim hiçbir şey. Kız kardeşim olman önemli değildi. Patron oydu. Peki şimdi, bunca yıl sonra, sonunda sana hak ettiğin hayatı vermenin, seni ve Juni’yi özgür bırakmanın bir yolunu bulmuşken bunu yapmak zorundaydım.”

Elinden kurtulmaya çalıştım. “Hayır, bunu yapmak zorunda değildin,” diye bağırdım. “Değildin. Bana yalan söyledin. Bana yalan söyledin.”

Kapıya doğru koştum. Beni tekrar yakaladı. “Ne yapmamı bekliyorsun, Salem? Sonsuza dek kaçmana izin vermemi mi? Bu nasıl bir hayat olurdu? Senin ve kızın için? Juni kendini nasıl güvende hissedecekti? Büyüyecek miydi? Okula gidecek miydi? Nasıl olacaktı? Bir şeyler yapmalıydım.”

İnançsızlık ruhumun dört bir köşesini sardı. “Ve senin yaptığın şey şansımızı yok etmek oldu.”

Kapıyı hızla açtım ve Juni’yi arkamdan sürükleyerek dışarı fırladım. Darius da peşimden geldi, yanıma yaklaşıp yüz yüze gelmeye çalıştı.

“Beni dinle, güvendesin. Bana söz verdi.”

Yürüyüşün sonunda yankılanan aşağılık, zalim kahkaha beni olduğum yerde dondurdu. Omurgamdan aşağı buzlar kaydı. Elim kızımın elinin üzerinde daha sıkı kıvrıldı.

“Çok uzun zaman oldu, *Pupa*. Şu haline bak... Her zamanki gibi güzelsin.” Carlo’nun sesi, cipimin şoför kapısına yaslandığı yerden, ~~takım~~

elbise giymiş, ellerini sanki yok etmek için orada değilmiş gibi düşünce-sizce ceplerine sokmuş, sıradan bir ses tonuna yakındı.

Aslını biliyordum.

Dehşet beni ele geçirdi.

Havaya doğru ateş gibi fırladım. Nefes almaya, düşünmeye, plan yapmaya çalıştım. Çünkü savaşmadan gitmeyecektim.

Darius aniden geri çekilip elleri arkada dizlerinin üzerine çökmeye zorlandığında çığlık attım. Carlo'nun adamlarından biri kafasının arkasına bir silah dayamıştı.

Arkalarında başka bir adam gizleniyordu.

“Ne yapıyorsunuz siz?” Darius öfkeyle bağırdı. Korkudan kaslarının gerildiğini ve yüzünün kenarından ter damladığını hissedebiliyordum.

Carlo, küçümseyici bir sesle güldü. “Görünüşe göre fikrimi değiştirdim.”

Darius çırpındı. “Hayır. Söz vermiştin. Jud hakkında istediğin bilgiyi sana verdim. Onu aldın. Şimdi Salem'in gitmesine izin ver.”

“Onun daha çok istediği bir şey olduğunu öğrendim.” Carlo başını eğerek bana sırtıttı.

Başka bir uyarı olmadan, bir silah sesi duyuldu. Darius kaldınma yığıldı, etrafı kan gölüne dönmüştü.

Ruhumdan bir çığlık koptu.

Acı dolu bir çığlık.

İnançsızlık çığlığı.

Dehşet çığlığı.

Korku çığlığı.

“Hayır.” Onu bizi bulan zalimlikten korumak için çaresizce kızımı kucaklayıp yüzünü bedenime gömdüm ve inledim.

Bir yol ararken gözlerim her yere daldı. Kaçacak bir yön. Bu yerden bir çıkış yolu.

Savaşacaktım. Savaşacaktım.

Sanki çok değerliymişim gibi, “Buraya gel, *Pupa*,” dedi Carlo sessizce. “Kızımı bana getir. Onunla tanışmak istiyorum.” Başını yana eğdi

ve ağzı sinirli bir alaycı ifadeyle büküldü. “Sana gelince... İkinci şansım çoktan kullanmış olman çok yazık. Birlikte çok iyi olabilirdik.”

“Hayır.” Başım sallandı, bir çıkış yolu ararken damarlarım çılgınca doldu.

Ağzından onaylamaz bir ses döküldü.

Bir anda Juni'yi kucağıma aldım ve şansımı denedim. Çimenlikte Carlo'nun aksi yönüne doğru koşarken ayaklarım çılgına dönmüştü ve kızım kucağımda caddeye doğru koşuyordum.

Mimi bağırdı ve çevremden onun kollarını başının üzerinde sallayarak Carlo'ya doğru koştuğunu görebiliyordum.

Tanrım, hayır.

“Mimi, hayır!” Havaya doğru bağırdım, hâlâ koşuyor ve aklını başına toplaması için dua ediyordum.

Bir el daha ateş edildi. Bir homurtu ve gümbürtüyle sesi kesildi. Acı içimi parçaladı.

Sarsıcıydı.

Hayal bile edilemezdi.

Ancak koşmaya devam ettim.

Koşmak zorundaydım. Koşmak zorundaydım.

Başka bir ateş açıldı. Bu seferki sokağın diğer tarafındandı. Sonra her taraftan ateş edilmeye başlandı.

Ne oluyordu? Ne oluyordu?

Ortalığı bir kargaşa, bir kaos sardı. Yere eğildim ve koşmaya devam ettim, sanki onu kurşun yağmurundan koruyabilirmişim gibi kollarımı Juni'nin başına doladım. Bu sırada bir şekilde Carlo'nun iki adamının da düştüğünü gördüm.

Carlo'nun kollarının arkamdan beni sarması bir saniye sürdü. Beni kendine doğru çekti. Sert ve acımasızca. Boğazımdan bir çığlık koptu. Bir yığın halinde yere yuvarlandık, gaddar adamın kolları vücuduma zincirlenmişti.

Ancak Juni'yi bırakmaya fırsat bulmuştum.

Çığlık atmaya, onu uyarmaya fırsat bulmuştum. “Koş Juni, koş! Kaç ve arkana bakma.”

Otuz Beşinci Bölüm

Jud

Çaresizce onun otoparktan çıkışını izledim, cip sokağın sonunda gözden kaybolmadan önce hızla ivmeleniyordu.

“Siktir! Saleml!”

Bulamadığım bir nefes için havayı içime çektim. Yaptığım şeyin hatıraları tarafından fakat daha çok onunki tarafından, kendimi tam ortadan ikiye ayrılmış gibi hissediyordum.

Gerçek gün ışığına çıkıyordu. Onun kaybının büyüklüğünü anlayamıyordum. Yaşadıklarını.

O gece ben de oradaydım.

Kalbimi göğsümden söküp atmak istedim.

Ancak bu dürtü... Motoruma atlamak için duyduğum yakıcı ihtiyacın yanında ikinci sırada geliyordu.

Carlo'yu öldürmek için.

Dediğim gibi, tek ihtiyacım olan bir isimdi ve şimdi onu elde etmişim. Bitirene kadar durmayacaktım. O ismin çoktan intikamla yazılmış olmasının kader olup olmadığını merak ediyordum.

İntikam parmaklarımı kaşındırıyordu, öfkelenme arzusu o kadar güçlüydü ki dilimde tadını alabiliyordum.

Bu kıza hak ettiği hayatı vermem gerekiyordu.

İçinde ben olmayan bir hayat.

Hayatındaki lekeyi, bu dünyadaki canavarı sildikten hemen sonra.

İçimdeki şeytan öfkelenmişti. Bağlarına karşı sarsıldı ve çırpındı. Gergin zincirler, kırılmanın eşiğine kadar uzanan bağlantılar... Kargaşa içinde, çıplak ayaklarımla, iç çamaşıryımdan başka bir şey giymeden, kulaklarım kan vaadiyle çınlayarak binaya doğru fırladım.

Muhtemelen bir psikopat gibi görünüyordum. Gerçeklerden çok da uzak değildim.

Iron Ride'ın yanından koşarak çatı katına çıkan merdivenlere ulaştım. Ağır kapıyı sarsarak açtım ve üst kata fırladım. Üst kapıyı açtım ve doğruca telefonumu komodinin üzerinde bıraktığım odama gittim.

Kordonunu koparıp çılgınca tuşa bastım.

Trent'in kayıtlı sesi hatta gelmeden önce üç kez çaldı.

"Kahretsin," diye tükürdüm, sonra bip sesiyle birlikte mesajı sıralamaya başladım. "Bir sorun var, Trent. Carlo burada ve o piç Salem'in peşinde. Darius'un bir şekilde işin içinde olduğunu düşünüyorum. Bilmiyorum... Siktir. Ben sadece..." Zorlukla söyleyebilmişim, açıklamaya çalıştıkça kelimeler kırılıyordu. "Açıklamaya vaktim olmayan bir sürü şey var ama sanırım tehlikede. Panik halinde buradan ayrıldı. Evinde ona göz kulak olmanı istiyorum. Şehirden ayrılmaya kararlı olduğunu biliyorum ama önce oraya gidip gitmeyeceğinden emin değilim. Ben..."

Gözlerim kısıldı. Çünkü ne yapacağımı bilmiyordum. Hiç bilmiyordum. Sadece orada boş boş oturamayacağımı biliyordum. Bekleyemedim. "Sadece gözünü dört aç."

Aramayı sonlandırıp yerden kot pantolonumu aldım ve üzerime geçirdim. Tişörtümü başıma geçirdim ve ayaklarımı botlarımdan içine

soktum. Telefonumu arka cebime soktum, sonra da kasamı sakladığım dolabıma yöneldim. Şifreyi girdim ve açtım. Kılıfımı taktım, silahımı doldurdum ve ana kapıdan hızla çıkıp aşağıya koştum.

Ava çıkmaya hazırdım.

Zemin kata vardığımda motoruma doğru koştum.

Orta bölmenin yakınında yerde kıvrılmış karanlık figürü gördüğümde durakladım. Gözlerim kısıldı ve kalbim deli gibi atmaya başladı.

Yerde bağlı bir kişi olduğunu fark ettiğimde şok dalgaları vücuduma yayıldı. O yöne doğru hızla ilerledim ve giderken tabancamı kılıfından çıkardım. Logan olduğunu görünce dehşetten neredeyse dizlerimin üzerine çökecektim. Bağlanmış ve feci şekilde dövülmüştü. Ağzım kalın bir bant parçası kapatmıştı.

Sarkmış, gevşek formunun etrafında kan birikmişti. Yan yattığı yerden gelen iniltiyle rahatladığım için kendimi kötü hissettim.

“Siktir, Logan. Yanındayım, dostum. Dayan.”

Bandı yırtmadan, onu daha fazla incitmeden çıkarmaya çalıştım fakat arkasından bir şeyler bağınyordu.

“Özür dilerim, dostum.” Pes etmeden önce onu serbest bırakıp bandı yırttım çünkü başka bir yol göremiyordum.

Ancak bir anda bağırmaya başladı. “Git Jud, git. Bu senin dikkatini dağıtmak için düzenlendi. Sikeyim, seni oyalamak için buraya atıldım. Git!”

“Ne-”

Sözümü kesti. “Ben sadece bir uyarıyım, Jud. Bir dikkat dağıtıcı. Gecenin bir yarısı beni yatağımdan kaldırdı ve buraya yerleştirdi. İstedığinin ben olmadığım çok açık. Sen ve Salem. Aksi takdirde beni tekmelemek yerine bana bir kurşun sıkarlardı ve bunu biliyorsun. Hadi git ve onu bul!”

Cebimden sustalı bıçağımy çıkarıp açmadan ve onu kurtarmak için ince ipte sürüklemeyden önce bir saniyenin çok küçük bir kısmı boyunca savaştım.

Hemen ardından bağırdı. “Git, dostum. Git!”

Ayağa fırladım, bisikletime doğru koştum ve geçerken garaj kapısının düğmesine bastım. Kapı açılırken 911'i aradım; dükkânın adresini yüksek sesle söyledim. Iron Ride'a acil sağlık görevlisi gerektiğini, ardından da Salem'in evine polis gönderilmesi gerektiğini, bir anneyle çocuğun tehlikede olduğunu bağırarak aktardım.

Operatör daha fazla bilgi almaya çalıştıysa da konuşmayı bitirdim. Motora atladım ve şehrin içinden uçarcasına geçmeye başladım. O kadar hızlıydım ki, sokaklar altımda bulanıklaştı; çizgiler birbirine karıştı, gökyüzü de hızla puslandı.

Görebildiğim tek bir şey vardı.

Tek bir hedef.

Tek bir amaç.

Bu tek şeyi yoluna koyacaktım.

Her şeyim haline gelen bu kıza yeni bir hayat verecektim. Yaşamasını istediğim birine. Neşeyi bulmak için. Tatlı Juni Arıcığının özgürce uçuşması için.

Öfke sersemliği içinde, mahallelerine doğru son dönüşü yaptım. Gazı hafiflettim, evlerin ağaçların arkasında kaldığı kısa tepeye doğru uçtum. Sonra ciğerlerimdeki hava boşaldı ve kaburgalarımın kırılacağını sandım. Gözlerimi uzaklara diktiğimde bir korku dalgası beni şok etti.

Juni.

Juni kaldırımında koşuyordu.

Tek başınaydı.

Etrafında bir dehşet kasırgası dalgalanıyordu.

Kayarak yanında motoru durdurdum ve anlam veremediğim bir hızla oradan uzaklaştım. Bana doğru koştı, o değerli küçük yüzü korkudan sırlıslıklaştı. Bir anlık çaresizlikle onu kollarıma aldım.

Vücudum anında sakinleşti. Bağırsaklarıma bir yumruk yemiştım. Ruhumda bir isyan vardı.

"Motosikletli Adam. Bizi kurtarmaya geldin. Kötü adam burada." Yüzünü boynumun kenarına gömdüğü yerden haykırdı, kelimeler sakallımda boğuluyordu.

Ancak ruhumda sektiklerini hissetmiştim.

Ve kendime verdiğim her söz uçup gitmişti.

Daha iyi olma sözü.

Temiz yaşamak için verdiğim söz.

Bir daha asla ellerime bir adamın kanını bulaştırmayacağıma dair.

Şeytan çılgılık attı ve sonunda koptuklarında zincirlerin gerginliğini duydum.

Kaldırıma park etmiş bir araba vardı. Ona doğru koştum, bir yumruk attım ve caddeden görünmeyen taraftaki cama sapladım. Kırıklar serbest kalırken acı neredeyse hiç hissedilmiyordu.

Kırıkları süpürdüm, kilidi çekip kapıyı açtım ve bana tüm kalbiyle sahip olan bu küçük kıızı arka koltuğa yerleştirdim. Onu yüzünden tuttum. “Yere yat. Ben ya da Trent seni almaya gelene kadar kalkma ya da yüzünü gösterme. Anladın mı? Şu anda dünyadaki en iyi saklanan kişi olmanı istiyorum.”

Öfkeyle başını salladı. “Tamam.”

“Aferin kızıma.”

Sonra kapıyı kapattım, kimsenin nerede olduğunu görmediğinden emin olmak için etrafıma kaçamak bir bakış attıktan sonra motoruma geri döndüm ve Salem’in evinin tepede yer aldığı platoya giden yoldaki tümseği hızla geçtim.

İleride onu gördüm, karartılmış *BMW*, Trent ile çocuklara bisiklet sürmeyi öğrettiğimiz gün durduğu yerde duruyordu.

Sonra ilerideki katliamı gördüğümde zihnim dehşetle döndü. Cesetler ön bahçenin her tarafına saçılmıştı. Trent yolun karşısında, Eden’in evinin önünde silahını çekmiş duruyordu. Ve Salem... Salem ona doğru dönmüştü, Carlo onun arkasında kafasına silah dayamıştı, pislik herif onu kalkan olarak kullanıyordu.

Böylece, silahı sırtımda bağlı olduğu yerden çektim ve iblisin gün yüzüne çıkmasına izin verdim.

Otuz Altıncı Bölüm

Salem

Hava daralmıştı, boğazımdan hırıltıyla geçti.

Acı, bedenimi ve ruhumu parçalıyordu. *Zihinsel, duygusal, fiziksel*

Dehşet ve korku o kadar yoğundu ki artık göremiyordum bile.

Sadece kaybettiğimi hissettiğim şey için yas tutuyordum.

Soğuk bir ter gözeneklerimi tıkamıştı ve bu donukluk yalnızca ruhumu doyuruyordu.

Darius.

Mimi.

Jud.

Juni.

Juni. Juni. Juni.

Sessizce dua ettim. Küçük ayaklarının onu bu cehennemden uzak, güvenli bir yere götürmesi için binlerce kez dua ettim. Onu iyi, nazik ve doğru birinin bulmuş olmasını diledim. Birinin kurtarmaya gelmiş olmasını.

O sırada Carlo silahının namlusunu kafamın arkasına dayadı. Sertçe bastırdı. Soğuk metal, acı verici bir tehditti.

Bağırmmaya çalıştım. Parmaklarını derime gömerken ona bu zevki tatırmamaya direndim.

Beni sokağın karşısında duran ve silahını bize doğrultmuş olan Trent'e doğru çevirdi. Carlo karanlıktı. Sertti.

Bu bir çatışmaydı.

Carlo, atan kalbimi kalkan olarak kullanıyordu çünkü eğer beni öldürürse, Trent'in onu vuracağından emindi.

Trent, yapılacaklar listesinden bir madde siler gibi iki adamı öldürmüştü; onlar yere düşmeden önce hazırlıksız yakalanmışlardı.

"Bırak onu," dedi Trent, sesi sertti. "Ben de bunu kolaylaştırırım."

Tehdit, havada asılı kaldı.

Carlo, kuşkulu bir kahkaha attı. "Sanırım benim kim olduğumu unuttun."

"O zaman da umurumda değildi," dedi Trent. "Şimdi de umurumda değil."

Söylediği şeyler hazırlıksız görünüyordu ama sesinde zehir vardı.

Sözleri hesaplanmıştı. Carlo'nun öfkesini benden uzaklaştırıp kendine çekmeye çalışıyordu. Zaman kazanmaya çalışıyordu.

Juni'nin kaçması için birkaç saniye daha...

Ruhum, minnettarlıkla ve içimde filizlenen bir umutla doldu.

Tüm bu olanlardan sonra, kızımın iyi olacağına dair o küçük ihtimal...

Sonra...

Kulağım uzaklardan gelen sese gitti.

Bu travmanın ötesinden gelen bir yerden...

Yaklaşan bir motorun vahşi kükremesiydi.

Aykırıydı. Mükemmel bir zamanda gelmişti. Bağışlamak istediğim kötü bir kurtarıcıydı.

Motosikletin homurdanarak ilerleyişinin ardında sirenlerin uğultusunu duydum. Trent'in tam da ona ihtiyacımız olduğu anda nasıl ortaya çıktığını hemen anlamıştım.

Jud.

Kurumuş toprağın çatlaklarından bir parça umut fışkırırken nabzım hızlandı. Filizleniyordu. Şişiyordu. Korku ve işkence dönerken.

Carlo yaklaşan kargaşayı hissetmiş gibi beni bedenine daha sıkı sarmıştı. "Kııldarsan ölür."

Trent alayla güldü. "Ve ikimiz de o zaman ne olacağını biliyoruz."

Trent sağa doğru hareket ettiğinde Carlo da adım adım ona eşlik etti. İkisi daire çiziyordu, bir çıkmazdardı.

Motosikletin motoru uğulduyor, rüzgârla taşınıyor, korku onu hırpalarken umut daha da yükseliyordu. Bu adamı koruma ihtiyacı. Tamamen sevdiğim adamı. Tamamen güvendiğim. O da kardeşimin aptallığının tuzacağına düşmüştü.

Sonra motosikletin sesi yavaşladı ve durdu.

Olamaz.

Sadece hayal ettiğimi fark ettiğimde ağlamak istedim. Jud olmadığını kabul etmek zorunda kaldığımda orada olmayan bir şeyi hayal ettiğimi fark ettim.

Benim onun, onun da benim olabileceği bir fantezinin derinliklerine inmiştim. İki yaralı ruhun bir araya gelebileceği bir yere. Bir yuva bulabilecekleri bir yere.

Acı ezildi. Carlo ve Trent kıvranan, kötücül çemberi sürdürdüler.

"Sanırım şansımı denemek zorundayım." Carlo silahı kafatasıma daha sert dayarken hırladı.

Parmağının tetikte titrediğini hissettiğimde içimdeki acı sızladı ve dünya yana devrilmeye başladı.

İşte buydu.

Bu kadardı.

Sonra bir telaş başladı.

Motorun gürültüsü ve bir an sonra motosikletin öfkesi. Her şey o kadar hızlı oldu ki olanları zar zor sindirebiliyordum.

Ses ve parlayan metal bulanıklığı etrafı sardı. Ama sanırım bunu fark eden kalbimdi. Olanları sanki ağır çekimdeymiş gibi idrak ediyordu.

Jud yanımdan geçti. Silahını çekmişti.

Dudaklarım aralandı ve silah başımda titredi. Bir milisaniye sonra sağır edici bir çatırtı duyuldu. Her şey sarsılırken ruhumdan bir çığlık koptu.

Carlo geri uçtu, kolları artık bana bağlı değildi.

Yavaşça döndüğümde yerde kanlar içinde yatan cansız bedenini gördüm. Şok beni ellerimin ve dizlerimin üzerine düşürdü. Kargaşanın içinden görmeye çalışırken nefes nefese kaldım.

Kaldırımında savrulan motosikleti, Jud'ın motordan atlamadan önce tam olarak durmamasını. Motosiklet takla atıp yuvarlanırken, dağ gibi bir adam bana doğru yaklaşıyordu.

Botları kaldırımında bir gök gürültüsü gibiydi. Benim okyanuslarımı taşıran bir vuruşla yürüyordu.

Hırlayarak, "Juni," diye bağırdım.

Jud önümde diz çöktü. "O güvende, Salem, o güvende."

"Ah, Tanrım." Yere yığıldım, artık kendimi dik tutamıyordum. Beni destekleyen onun kollarıydı.

Beni güvenli bir şekilde kucağına alırken kolları etrafımda kıvrıldı. Yoldaki kalçasının üzerine çöktü ve beni kucağına çekti.

Bana sarıldı, mırıldandı ve fısıldadı. "Sana sahibim, sana sahibim."

Adamda karanlığını fısıldayan bir şeyler olduğunu biliyordum. Tehlikeyi. Kan dökücülüğünü ve barbarlığını. Ancak içinde yanan iyilikten, haklı vahşetten hiç bu kadar emin olmamıştım, ta ki o ana kadar. Benim kötü, kötü kurtarıcım.

"Sana sahibim, Salem. Sana sahibim."

Bir hıçkırık serbest kaldı. Boynunun sıcaklığında ona sarıldım, yüzüm sakalına, varlığımla bütünleştiğini hissedebileceğim kadar sert atan nabzının düzensizliğine bastırıldı.

Kocaman kolları beni sardı. Beni sıcaklıklarında tuttular. Üç polis arabası olay yerine gelirken sirenler çaldı. Arkalarında bir ambulans ve bir itfaiye aracı durdu.

“Mimi,” diye ağladım. Tırnaklarım Jud’ın omuzlarına batarken hıçkırıklarımı kontrol edemiyordum.

Kayıp.

Kayıp.

“Mimi.” Eliyle işaret eden bir hareket yaptığını hissettim. Ayak sesleri etrafımızı sardı. Küfürler ve şok dalgası. Bahçemizde yaşanan katliamın dehşeti.

Bir subay tepemizde belirdi.

Jud, dudaklarını başımın üstüne bastırdı. “Çok üzgünüm, Salem. Çok üzgünüm.”

Başım çenesinin altında sallandı, sakalının ve kocaman kalbinin örtüsü altında kayboldu. “Sen bizi kurtardın.”

Bizi kurtarmıştı.

Onun utancı benim ve Juni’nin kurtarıcı lütfu olmuştu.

Dört yıl önceki o korkunç gece ve yine bugün.

Bizim kötü, güzel kurtarıcımız.

Ve sonunda anladığım geçmişin dehşetinden onu kurtarmama izin vermesi için dua ettim.

Onunla paylaştığım bir geçmişten.

Kalplerimiz örüldü ve sonsuza dek bağlandı.

Işıkların kısıldığı, makine seslerinin uğultu ve kısa biplerle yankılandığı yoğun bakım odasının dışında bekledim. Lanet olası kalbim kargılarınca zorluyor, boğazımda büyüyen bir yumruya dönüşüyordu.

Salem'in buraya ilk geldiğinde kendini yabancı gibi hissettiğini söylemesi garipti çünkü ben, burada hiçbir zaman bu kadar ait hissetmemiştim. Ama nasıl yürüyeceğimi, nasıl dönüp gideceğimi bilmiyordum. Bu büyüleyici kadın beni yakalamışken bırakamazdım. Beni etkisi altına almıştı. Kara büyü gibi.

Ayaklarım iradem dışında hareket etti; cazibesine karşı koyamadım. Yine de utancım adımlarımı yavaşlattı. Başımı eğdim. Zaten paramparça olan kalbimi daha da parçalıyordu. Kapısı az aralık olan odaya sessizce süzüldüm. Hastane yatağının yanına çekilmiş sandalyenin arkasına geçtim.

Salem, büyükannesinin elini tutuyordu. Sıkıca ama sevgiyle. Ben de elimi onun omzuna koydum; yanında olmak, sendelemek üzereyken onu ayakta tutmak istiyordum.

“Başaracak,” dedim, sesimde yumuşak ama derin bir inanç vardı. “O güçlü biri. Deli gibi güçlü. Hayatta kalmayı bilen bir savaşçı. Tıpkı torunu gibi.”

Salem’in göğsü küçük titremelerle inip kalkıyordu. Ağlamamak için direniyordu. “Her zaman onu gururlandırmak istedim,” dedi. “Büyümek ve bir şey olmak. Ona bakmak, destek olmak. Bize sağladığı her şeyi ona sunabilmek.”

Yavaşça, sevgi dolu bir iç çekişle gülümsedim. “Hayatınızın tüm ayrıntılarını bilmiyorum, Salem. Ama Mimi’nin sana nasıl baktığını gördüm. Gururla. Sevinçle. Sonsuz bir sevgiyle. Bunu asla sorgulamana gerek yok.”

“Bundan nefret ediyorum,” derken sesi boğuldu. “İşlerin bu hale gelmesinden. Gençken yaptığım seçimlerin bu kadar acıya ve kayba yol açmasından. Darius’un yaptıklarından. Gitmiş olmasından. Ve onun sayesinde Juni’nin sonunda hak ettiği hayatı yaşayabilmesine minnettar olmaktan nefret ediyorum.”

Elini uzattı ve sol elimi tuttu. Sıkıca kavradı. Ben de gözyaşlarımı tutmaya çalıştım.

“Ve sana neye mal olduğumdan nefret ediyorum.”

Gözümün önünde her şey yeniden canlandı. Yangın. Bir çocuk. O tarifsiz sefalet.

Salem daha sıkı tuttu. “Hayır, Jud.”

Dayanamadım, eğildim ve ona sarıldım. Gitmesine gerek yokmuş gibi sarıldım. Dudaklarım kulağına yaklaştı.

“Sorun yok, güzelim. Biliyorum. Gerçekten biliyorum.”

Sonra kendimi, ona daha fazla acı çektirmeden önce doğrulmaya ve bu kadından uzaklaşmaya zorladım. Kendime bunların hepsinin bir yanılsama olduğunu söylüyordum. Hissettiklerimizin kaderin korkunç bir cilvesi olduğunu.

En önemlisi de aramızdaki kapanan kapının, en büyük ihanet olmadığına kendimi ikna etmeye çalışıyordum.

"Siktir!" Kâğıt yığınına masanın üzerinden ittim. Lobinin çorak zeminine saçıldılar. Boşluğun bağırdığı ve yalnızlığın zonkladığı yere.

Her şey yanılttı.

Hepsi sikik birer yanılttı.

Dişlerimi sıkarak bir çekmeceyi açtım ve aradığım şeyi bulmak için mükemmel bir şekilde düzenlenmiş dosyaları karıştırdım. Ancak lobi-den içeri adım atmak sadece bana neyin eksik olduğunu hatırlatmıştı.

Lanet olası kalbim, işte eksik olan buydu.

O belanın üzerinden bir hafta geçmişti. Darius, ruhunu sattığı canavarlarla birlikte gitmişti. Ancak ruhunu Salem ve Juni'yi kurtarmak için sattığına inanmak zorundaydım.

Logan kötü bir şekilde yaralanmış ve hırpalanmıştı fakat acil serviste kontrol edilirken her zaman yaptığı gibi çenesini tutamayıp konuşmaya başladığında iyi olacağını anlamıştım.

Ona borçlu olduğumu yüzüme vuruyordu.

Gerçek şuydu ki, o serseriye her şeyimi verirdim. Onu orada o şekilde bırakmak kadar zor bir şey yapmamıştım. Seçimimi yapmıştım. Sonunda sırtımı sıvazlamış ve başka bir şey yapsaydım *kıçım*a tekmeyi basacağını söylemişti.

Bu, suçluluk duygusunun içimi kemirmediği anlamına gelmiyordu.

Trent aracılığıyla Mimi'nin evde olduğunu öğrenmiştim. Sol kolunu kullanamıyordu, muhtemelen kalıcı olarak fakat hayattaydı ve nefes alıyordu. Juni ve Salem ise...

Onlar özgürdü. Özgürlerdi.

Ama gün sonunda, önemli olan tek şey buydu. Göğsümde kalbimin kaybolduğu yerde açılan delik değildi. İçimdeki çarpık sızı değildi.

En azından ofiste zincirlerinden kurtulmuş bir canavar gibi tepinirken kendimi buna ikna etmeye çalışıyordum. Homurdanıyor, inliyor ve kendi ıstırabımın içinde boğuluyordum.

Buna değerd. Buna değerd.

Acının her saniyesine değerd.

Hayır, borçları ödenemezdi fakat diğer tarafa geçmelerine yardım etmek için orada olmayı bir onur sayacaktım. Güvenliğe doğru. Barışa doğru. Hayata doğru.

Aradığımı bulamayınca çekmeceyi kapattım ve en alttakini çıkarmak için eğildim. Kıpırdamadan durduğumda etrafı karıştırmaya başladım. Lobinin kapısı açıldığında havadaki değişimi hissetmiştim.

Bir enerji çatırtısı, bir yaşam kıvılcımı.

Gözlerimi sıkıca kapattım, sadece rüya gördüğümünden emindim; beni içeri tıkan bir kızın hayalini kuruyordum. Fakat topukların sert zeminde çıkardığı tıkırtıyı duydum. Yerin döndüğünü ve sarsıldığını hissediyordum. Temkinli bir şekilde, yüksek tezgâhın üzerinden bakmak için doğruldum. Lobiye adım atan kıızı görünce nefesim kesildi.

Kız siyah, baştan çıkarıcı bir fiyonkla sarılmış yıkımdan başka bir şey değildi.

Siyah saçları ve deniz renginde gözleri vardı. En koyu, en derin maviydi.

İçimde şimşekler çakıyordu.

Salem oradaydı.

O dar siyah pantolonu ve onu her yönden saran ipeksi bluzunu giymiş, yüksek topuklu ayakkabılarıyla sanki oranın sahibiymiş gibi zeminde volta atıyordu

Tam bir baştan çıkarıcıydı. Bir fanteziydi. Bir rüyaydı.

Vücudumdaki her hücre kasıldı ve parmaklarım resim yapma isteğiyle kaşındı. Sonsuza dek anılarımda yaşayacak olan bu güzelliği işaretleme için.

Salem başını eğdi. Kendine çok güveniyordu.

Adımlarında bir amaç vardı.

“Buralarda biraz yardım aradığınızı duydum.”

Şaşkın bir kahkaha attım.

Bu kadın...

Başımı salladım ve avuçlarımı masanın üstüne koydum çünkü o anda yapmak istediğim tek şey uzanıp ruhumun benim olduğunu haykırdığı şeyi almaktı.

“Duydun, öyle mi?”

Başını salladı, çok kayıtsızdı. “Evet. Duyduğuma göre burası biraz dağlanmış ve koca cüsseli, devasa, sakar bir adam acil yardıma muhtaçmış.”

İnançsızlığım beni bir kükürtlamaya bıraktı ve kaşlarımı kaldırdım. “Sakar mı?”

Bir kez daha başını salladı fakat lezzetli dudaklarının kenarında alaycı bir ışık yanıyordu ve bu his midemde hızla toplanıyordu. Çok hafif bir şeydi.

“Evet. Görünüşe göre buranın sahibi yaptığı işte gerçekten harika,” dedi Salem. “Ama önündekini görmekte, neye ihtiyacı olduğunu anlamakta, neyi hak ettiğini fark etmekte o kadar da iyi değil. O yüzden, ona yardım etmek için buradayım.”

Dudaklarım titredi. Öyle olmasını istememiştim ama vücudumdaki her bir sinir ucu harekete geçmişti ve bunu engelleyemiyordum. Tezgâhın ucuna doğru birkaç adım attım. Aramızda yalnızca bir buçuk metre vardı. Salem’in varlığı, sanki görünmeyen bir kuvvetmiş gibi üzerime dalga dalga yayılıyor, ayaklarımı yerden kesiyordu.

Kızarmış hindistancevizi ve boğucu günah kokuyordu.

“Peki, ihtiyacı olan neymiş?”

Yaralı çenesini kaldırdığında yıldırım gözleri alev alev parlıyordu. “Ben.”

Bu tek kelime beni delip geçti.

Bir itiraf.

Bir yalvarış.

Odadaki tüm hafiflik kayboldu ve kalbinin çarpıp gürlediğini hissedebildiğime yemin edebilirdim.

“Şu anda orada nasıl durduğunu bile bilmiyorum.” Kelimeler ağzımdan döküldü.

“Kendi ayaklarımın üzerinde.” Hiç düşünmeden cevap verdi.

“Ama...”

“Ama ne, Jud? Ama ne? Dürüstçe orada durup beni sevmediğini söyleyebilir misin? Beni istemediğini?”

Acı dolu bir kahkaha atarak bakışlarımı kaçırdım. “İşte bu imkânsız olurdu.”

“O zaman ne olacak? Kennedy ve Kye’ı kaybettiğin için beni mi suçluyorsun?” Sesi pişmanlık ve sempati dolu bir tonda tizleşti.

Bir adım öne çıktım, kelimeler ağızımdan homurdanarak döküldü. “Ne? Benimle dalga mı geçiyorsun, Salem? Hayır. Bebeğim, hayır.”

Kollarını çırpınan göğsünün üzerinde kavuşturdu. “O zaman ne?”

Başım utançla öne eğildi. “Korkarım *o çocuğu* görmeden bana asla bakamayacaksın.” Adını söylememe gerek yoktu.

İsim çoktan bağırmaya ve duvarlara vurmaya başlamıştı.

Lucas.

Lucas.

Bunu daha önce bilmiyordum. Sadece o ağırlığı hissetmiştim; gitğinde içimden söküp götürdüğü parçayı, ruhumun eksilen yanını... Bir çocuğun, tek bir anla bile insanda sonsuza dek iz bırakabileceğini o zaman anlamıştım.

Salem yaklaştı. Parmak uçlarıyla sakalımı, çenemi nazikçe okşadı. Göz göze gelmemizi sağladığında, duygular tenime kazındı.

“Haklısın, Jud,” dedi usulca. “Onu görmeden sana asla bakamayacağım. Onu düşünmeden... Onu kurtarmaya çalışırken sırtında açılan yaraları hatırlamadan... Juni’yi çıkarmam için bana zaman kazandırdığını bilmeden... Bizi kurtaran adamı... Hem de iki kez kurtaran adamı görmeden.”

Azap, içimi sarıp sarmaladı. “Oradaydım,” dedim itiraf gibi.

Salem hafifçe gülümsedi. Başparmağını dudaklarımın üzerinden geçirdi. “Oradaydın,” diye fısıldadı.

Gözlerim kapandı. “Salem...”

Parmakları saçlarımın arasına süzüldü. Artık durduramazdım. Kollarımın beline sarılmasını engelleyecek hiçbir şey kalmamıştı.

Onu kendime doğru çekmemi, rahatlayarak nefes almamı. Umutla.

Başımı biraz daha eğdim ve alnım onunkine yaslandı. “Berbat durumdayız,” diye mırıldandım.

Salem bana bakabilmek için bir santim geri çekildi. Yanağıma dokundu. “Güzel, lanet bir berbat durum.”

Bir kahkaha attım ve onu sıkıca çektim, yüzümü boynunun tatlı noktasına gömdüm.

“Güzelim.” İç çekti. Ona bir sırtış attım, alaycılığın serbest kalmasına izin verdim. “Demek iş arıyorsun?”

Dudağını ısırdı. “Eh, evet... İş arıyorum. Evimi arıyorum. Amacımı arıyorum. Hepsinden önemlisi, bana *sonsuz* dek sözü veren erkeğimi arıyorum.”

Sonra iki elini gömleğimin içine soktu, gözlerinde bir parıltı vardı. “Ve eğer beni hemen öpmezse, onu bıçaklayacağım.”

Sert bir kahkaha attım ve onu ayağa kaldırıp kollarıma aldım.

Ve kalbim hak ettiği yeri bulduğunda onu öptüm.

Sertçe öptüm.

Şiddetle öptüm.

Görebildiğim tek şey o olana kadar öptüm.

Kara büyü.

Epilog

Salem

Bir keresinde bana en çok neyi hayal ettiğimi sormuştu. Cevabım çok kolay gelmişti fakat imkânsız görünüyordu: Bir yuva. Kızımın özgür olduğu bir yer. Köklerimizi salabileceğimiz, böylece büyüüp gelişebileceği bir yer. Güvende ve emniyette olacağımızı bildiğimiz bir yer. Her zaman geri dönebileceğimiz bir yer çünkü oraya ait olduğumuzu bilecektik.

Küçük arka bahçeden, bu hale gelmiş olan bir grup insana baktım.

Güvenli bir yer.

Bir sığınak.

Bir aile.

Evimiz.

Şefkat göğsümü sıkıca sardı.

İşte benim dağ gibi adamım, Trent'in etrafından dolanan ve geçici gol bölgesinde bulunan Logan'a topu atmak için geriye doğru eğilmişti.

Benim kötü kurtarıcım.

Benim sert, tatlı Jud'ım.

Çok cüsseli, çok yakışıklı.

Sevgisi o kadar şiddetli ve eziciydi ki yerin sallandığını hissediyordum.

Sanki havadaki enerjinin çatladığını hissetmiş gibi, kardeşleriyle çimenlerde oynadığı yerden bana sırtıtmak için durdu. Gage ve Juni de tabii ki aralarındaydı. Bana göz kırptı.

"Şuna bakın." Mimi'nin sesi verandada yanımdaki sandalyede oturduğu yerden bana çarptı. "Bu sinsî tip bir kadını nasıl seveceğini iyi biliyor, değil mi? Sen ta buralarda oturuyorsun ve o hâlâ benim kızımın bacaklarını titretiyor."

"Mimi," diye hızlıca azarladım.

Eden onun diğer tarafındaki sandalyeden kıkırdadı. "Hıhı... Lawson Kardeşler'in ellerinde bazı numaralar var."

"Kesinlikle öyle. Bayılma şenliğinden başka bir şey değil," dedi Mimi.

"Mimi," dedim yine kahkahalarımı tutup başımı sallayarak.

"Ne? Bunun doğru olduğunu biliyorsun."

Gözlerimi devirip iç çektim. "İyi."

Bu doğrudu. O kadar doğrudu ki, bana neyin çarpığını hâlâ bilmiyordum. Hayatım altüst olmuştu. Baş aşağı edilmişti. Ve düzelmişti. Bulduğumuz neşe için hazırlıksızdım.

Tessa, diğer tarafımdan güldü. "İyi mi? Kızım, şu anda resmen yanıyorsun. Patlamak üzeresin." Elleriyle bir patlama hareketi yaptı. "Sanki senin çılgın aşkın gözü dönmüş bir aşka dönüştü. Dürüst olmak gerekirse, biraz müstehcen. Sanırım senin yanında otururken hamile kaldım. Kendine gel, neden gelmiyorsun?"

Koluna vurdum. "Kapa çeneni."

Sırıtip gözlerini büyüttü. "Asla."

Kahkahalar havada uçtu ve ben sıcaklığa geri dönüp yaz gününün içinden akan sevginin tadını çıkarırken başım sallandı. Gökyüzü parlak, mavi ve beyaz bulutlarla doluydu.

Trent, futbol topunu Juni'ye uzattı. "Git, Juni, git!" diye bağırdı.

Juni çimenlerin üzerinde yanlış yöne doğru koşmaya başladı. Juni'yi adımlarının ortasında yakalayıp diğer tarafa bakacak şekilde döndürdüğünde Trent gülmekten kırılıyordu. "Bu tarafa!"

"Hay aksi!" Kıkırdadı, güldü ve çimenlikte yalpalayarak ilerledi.

Jud hemen arkasındaydı, ağır ağır ilerliyor ve tatlı bir şekilde onunla alay ediyordu. "Seni yakalayacağım, Juni Arıcık."

"Hayatta olmaz, hiç şansın yok. Senin için çok hızlıyım."

Jud, Juni'nin bir adım gerisinde kalarak ona ayak uydurdu ve Juni hayali çizgiyi geçtiğinde, "Sayı!" diye bağırdı. Jud onu yakalamak için o ana kadar bekledi. Kocaman kollarını Juni'nin minik bedenine doladı ve onu dikkatlice yere devirdi.

Juni kıkırdarak Jud'ın sırtüstü dönmesini sağladı ve Jud onu yere yapıştırdı. "Olmaz, çok geç, ben zaten puanları aldım. Kızlar kazanır, unuttun mu?"

Gage onlara doğru uçu. "Seni kurtaracağım, Juni Arıcık! Onu yerde tutmalıyız."

Gage üzerlerine atladı, Juni'yi Jud ile arasına sıkıştırırken stratejilerini hızla değiştirdi. "Köpek yığını!"

İkisi de Jud'ın üzerine atladı, o şakacı bir şekilde çırpınırken onu tutmak için kıvranıyorlardı.

"Seni dışarı çıkaracağım! Bir... İki... Üç... Öldün. İşin bitti, Jud amca!" Jud çırpınmaya devam ederken Gage onun omuzlarını yere sabitlemek için çabaladı, kahkahası gürlüyordu, desteği ve ilgisi çok açıktı.

"İkiye karşı bir, hiç adil değil! Kafesteki Gage benim için fazla kabadayı ve güçlü olmaya başladı. İşim bitti!"

Sonra Juni, Gage'i kenara itti ve Jud'ın tepesine yayılarak boynuna yapıştı. "Merak etme, Motosikletli Baba. Sana sahibim ve seni sonsuza dek koruyup seveceğim."

Her şey duruldu. Jud'ın ruhu, benim kalbim ve küllerinden doğarak en güzel şeye dönüşen bu aşk...

Jud kollarını ona doladı ve doğrulup göğsüne sarıldı. "Sonsuza dek."

* Bir grup insanın birbirleri üzerine atlayarak oluşturduğu bir oyun.

Jud

Çatı katına döndüğümüzde hava kararmıştı. Juni kamyonetimin arka koltuğunda derin bir uykuya dalmıştı, annesi de yanımdaki koltukta dinleniyordu. Başını arkaya atmıştı, o siyah nehir muhteşem yüzünün etrafından akıyor, omuzlarının üzerine düşüyor ve yanağını okşuyordu.

Dükkânın en uzak bölmesindeki yere aracı çektiğimde ben de aynı şeyi yapmaktan kendimi alamadım.

Elimi uzattım. Çenesindeki yara izini takip ettim. Fısıldadım. “Eve geldik, sevgilim.”

Ağzında yumuşak bir gülümseme belirdi ve gözleri kocaman açıldı.

Söz konusu ben olduğumda gücünü asla kaybetmeyecek olan yıldırımlar. Ölecektim. İşim bitmişti. Ömrümün sonuna kadar onun olacaktım.

Kamyonetimi park edip motoru kapattım ve ona bir sırtış gönderdim. “Orada bekle.”

Atlayarak kamyonetin ön tarafına geçtim ve kapısını açtım, kemerini çözüp çıkmasına yardım edebilmek için eğildim. Salem bana şakacı bir sırtış gönderdi. “Bunu kendim de yapabilirim, biliyorsun değil mi?”

Çenesine dokundum. “Senin için yapacak birisi varken neden gidip bunu yapmak isteyesin ki?” Kendimi işaret ettim.

Ayağa kalkmasına yardım ederken kıkırdadı. “Çok mu ukalasın?”

Sert bir kıkırdama duyuldu. “Hiçbir fikrin yok.”

Parmak uçları göğsümün üzerinde gezindi. “Ah, sanırım var.”

Güldüm, hızlı bir öpücük için hamle yaptım ve o lezzetli kalçasına küçük bir şaplak attım. “Hadi seni içeri alalım.”

“Otoriter.”

Gözlerim kısıldı. Salem güldü ve kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Her an. Her gün. Böyle olabileceğine dair hiçbir fikrim yoktu.

Arka koltuğun kapısını açtım ve Juni Arıcığımın kemerini çözdüm, uyuyan bedenini kollarıma aldım. Bana verilene değer verdim. Bir an bile bundan faydalanmazdım, bu hediyenin büyüklüğünü unutmazdım.

Dükkânı geçtik ve ben Salem'in arkasındaki basamakları çıkmaya başladım, o da benim önümde çıkıyordu. Bu beni yaklaşık bir yıl önceki o geceye geri götürdü; o sırlısıklam olmuştu ve ben hayatıma girmeye hazırlanan şeye tamamen hazırlıksızdım. Karaya çıkmaya hazırlanan katolik fırtınaya.

Ancak bazen fırtınalar yeni bir hayat verirdi.

Salem şifreyi girip kapıyı açtı ve ben de Juni'yi odasına götürüp yatağına yatırdım.

Yeni evimiz şehrin öbür ucunda, Trent ve Eden'in aileleri için inşa ettikleri evin hemen yanına yapılmıştı. Arka bahçede küçük bir misafir evi de olacaktı; böylece Mimi'nin kendine ait bir alanı olurken, Salem da her zaman hayal ettiği gibi sadece pencereye yönelerek ona göz kulak olabilecekti.

Ana evde beş yatak odası planlanmıştı. Bunlardan birinin bir gün Kye'a ait olmasını umuyordum.

Salem'in ısrarı ve desteğiyle, geçen ay korkumu bir kenara bırakıp Kennedy'ye ulaşmayı denedim. Nihayet iki gün önce cevap verdi. Temkinliydi ama içinde bir umut ışığı taşıyordu.

Kennedy şimdi doğu kıyısında yaşıyordu. Yeniden evlenmişti ve iki çocuğu daha vardı. Son iki gündür aramızda süren mesajlaşmalar biraz gergin olsa da, yıllar içinde duvarları biraz aşınmış gibiydi. En azından Kye'a yazmama izin verdi. Küçük adımlarla onun hayatına yeniden girebilme şansını elde etmiştim. Bu bile her şeye değerdi.

Eğildim, Juni'nin alnına bir öpücük kondurdum. Yorganını usulca üzerine çektim. Uykusunda, "İyi geceler baba," diye fısıldadığında göğsümdeki sıkışmaya engel olamadım.

"İyi geceler, Juni Arıcık."

Benim kanımdan doğmamış olabilirdi fakat benim için o her yönüyle kızımdı. Tamamen. Gerçekten.

Yumuşak eller sırtımdan yukarı kaydı ve Salem yüzünü omurgamın ortasına bastırdı. “Onu çok seviyorum,” diye mırıldandım dönerken. Karımın yüzünü ellerimin arasına aldım. “Ve seni de çok seviyorum.”

“Sonsuza dek,” dedi.

Elini tuttum ve onu dışarı çıkardım, odamıza girerken geriye doğru yürümeye başladım. Sadece yatağa doğru gitmedim, onu soldaki kapıya yönlendirdim.

Salem baştan çıkarıcı bir kahkaha attı. “Bu da ne?”

“Seni çizmek istiyorum.” Stüdyonun kapısının yanındaki pede şifreyi girdim ve kapıyı açarak karanlığın puslu havasına girdim, kadını sessiz ışıktaki tutulan görüntülerin kaleydoskopuna çektim.

Bir zamanlar utancımı temsil eden görüntüler.

Kâbuslarımı.

Rüyalarımı.

Ancak bazen berbat durumların güzel olduğunu görmem için bu kadın bana yardım etmişti.

Salem sandaletlerini çıkardı ve stüdyoya girdi. Nefesleri yumuşak ve huşu içindeydi. Sanki oraya her girdiğinde yeni bir şey keşfediyor gibiydi.

Yine de erkek çocuğun kabaca aktarılmış görüntüsü onu kendine çekmişti.

Oğlunun.

Onu atölyeme ilk getirdiğimde ruhunun tanıdığından emin olduğum oğlu.

Parmaklarını çılgınca boya darbelerinin üzerinde gezdirdi. Bir kere sinde beni tanımadığını söylemişti. Ancak şimdi her şeyi biliyordu.

Her hücreyi.

Her ipliği.

Tüm utancımı ve tüm umudumu.

Karım yavaşça arkasını döndü, üzerinde öğleden sonra aile barbeküsü için giydiği uzun yazlık elbise vardı.

Çok güzeldi.

Son

Sonsuza Dek Birlikte'yi okuduğunuz için teşekkürler!
Jud ve Salem'a fazlasıyla âşık oldum ve umarım siz de onları en az benim kadar sevmişsinizdir. Daha fazlası için açsanız, web siteme gidin, www.aljacksonauthor.com adresinden ücretsiz bonus sahneye ulaşabilirsiniz!

Logan'ın hikâyesi yakında *Never Look Back'de*.

Jud'ın kardeşi Trent'e âşık oldunuz mu?

Hikâyesi şimdi yayında!

Bana Bir Neden Ver

O zamana kadar sizi oyalayacak daha fazla ateşli kelime mi arıyorsunuz?

Bad Boys of Sunder, Bleeding Stars kitaplarımı okumanızı tavsiye ederim!

A Stone in the Sea ile başlayın!

Ya da başka bir bekâr baba romantizmini seviyorsanız, küçük kasaba alfalarımla takılmanızı tavsiye ederim!

Show me The Way ile başlayın.

CANLI yayın mobil uyarınızı almak için "aljackson" yazıp 33222'ye gönderin.

(Yalnızca ABD)

A.L. Jackson Kitap Kulübü'ne katılın

(haber bülteni aracılığıyla iletilir!)

<https://geni.us/ALJacksonBookClub>

Çok doğruydu.

Bir fanteziydi.

Benim kurtuluşumdu.

Ayakkabılarımı ayağımdan çıkarıp tişörtümü başımın üzerine çektim. Onu yere bıraktım ve odanın öbür ucuna yığılmış boya kutularına doğru ilerlerken onu izledim.

“Kendini en çok ne zaman güzel hissediyorsun, Salem?” Ona onca zaman önce sorduğum soruyu tekrarladım. Ne anlama geldiğimizi anlamadan önce.

Salem odanın ortasına doğru ilerledi, yere yattı. Biraz beceriksizce yattı fakat o kadar sevimliydi ki, başımı döndürüyordu. Hissedebileceğimi hiç düşünmediğim bu sevinçle başım dönüyordu.

Elbisesinin kumaşını oğlumuzun büyüdüğü kocaman, şiş karnının üzerine sımsıkı çekti ve başını yana eğerek çenesini ortaya çıkardı.

O yıldırım gözleri açık ve özgürdü.

“Kendimi en çok ne zaman mı güzel hissediyorum, Jud? Bana her baktığında.”